Emily Wilde'in

Periler Ansiklopedisi

Heather Fawcett

YILIN EN İYİ KİTABI
The New York Times Book Review, NPR, PopSugar, Polygon, The Globe and Mail, She Reads

En İyi Fantastik Kurgu Adayı

Cambridge profesörü Emily Wilde, peri bilimi alanında en önemli uzmanlardan biri olduğu gibi, birçok konuda da başarılıdır. Dâhi bir bilim insanı ve dünyanın ilk peri bilgisi ansiklopedisini yazan özenli bir araştırmacıdır. Ancak Emily Wilde'ın insanlarla arası iyi değildir. Bir partide asla havadan sudan konuşamaz, hatta bir partiye davet bile edilmez. İnsanlar yerine kitapları, köpeği Gölge'yi ve Peri Halkı'nın yanında olmayı tercih eder.

Bu nedenle Hrafnsvik köyüne vardığında huysuz kasaba halkıyla arkadaşlık kurma niyetinde değildir. Kasabaya yeni gelen yabancıyla vakit geçirmeyi de hiç istemez. Fakat bu yabancı, kasaba halkını büyülemeyi, Emily'nin araştırmasını kurcalamayı ve onu tamamen şaşırtıp hayal kırıklığına uğratmayı başaran gösterişli, çekilmez derecede yakışıklı akademik rakibi Wendell Bambleby'dir.

Emily, kasabanın dışındaki ormanda pusuda bekleyen ve tüm perilerin en zorlularından Saklı Olanlar'ın sırrını açığa çıkarmaya yaklaştıkça başka bir gizemle karşılaşır: Wendell Bambleby gerçekte kimdir ve asıl isteği nedir? Cevabı bulmak için Emily'nin en büyük gizemi, yani kendi kalbinin kilidini açması gerekecektir.

"Sarah J. Maas ve Erin Morgenstern hayranları için harika bir macera."
—Library Journal (yıldızlı inceleme)

"Işıkları ormana doğru takip edin ve Emily'nin dikkatli rehberliği altında perilerle dans edin. Sadece kendinizi fazla kaptırmadığınızdan emin olun."
—BookPage

MASAL PEREST
Nora
nemesiskitap.com
nemesiskitap | nora | masalperest
9 786256 755277
KDV'den muaftır.

Emily Wilde'in

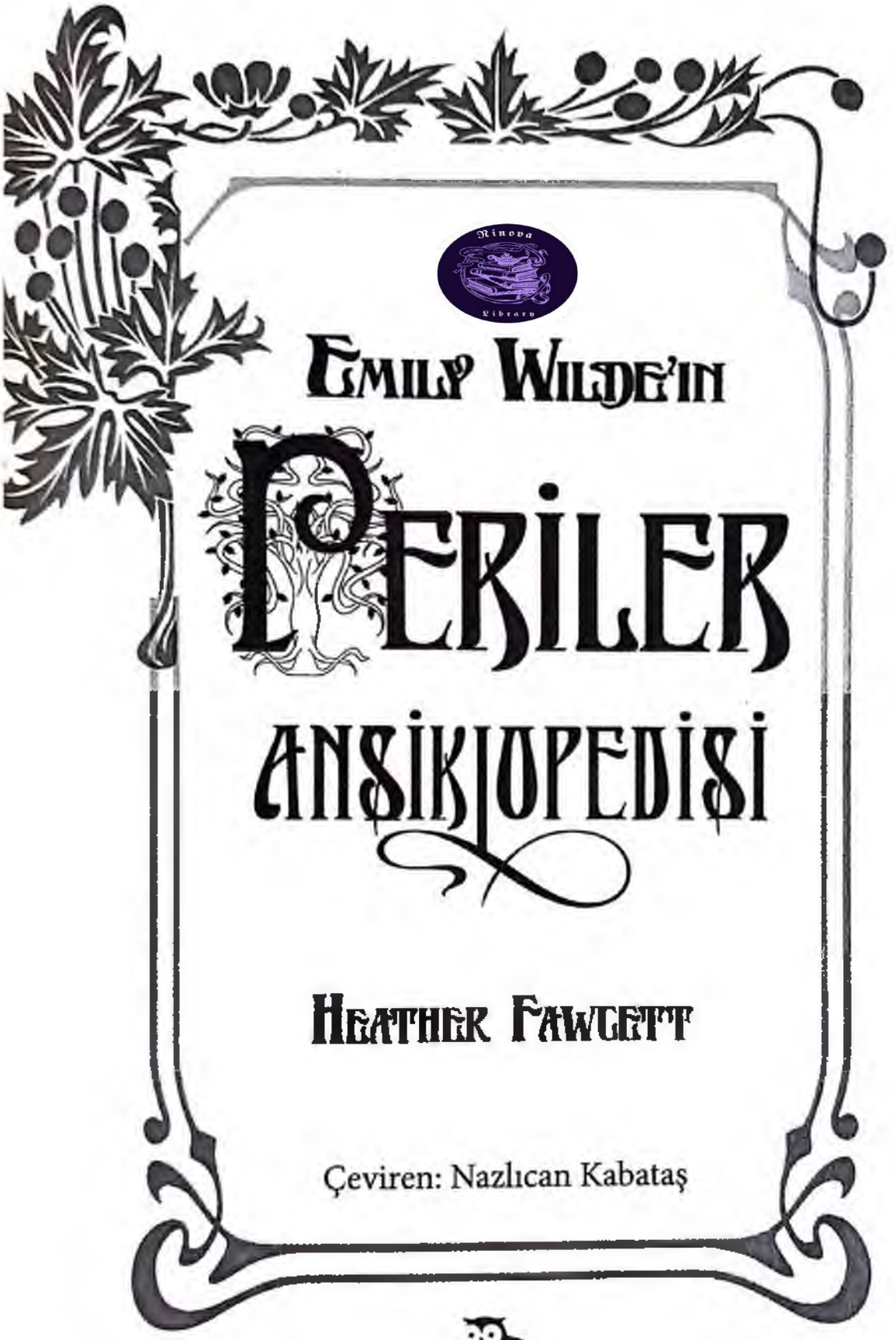
zm

Periler

Ansiklopedisi

Emily Wilde'ın Periler Ansiklopedisi

Heather Fawcett

Çeviren: Nazlıcan Kabataş

NEMESİS
KİTAP

Heather Fawcett
İngiliz edebiyatı alanında yüksek lisans derecesine sahiptir. Arkeolog, fotoğrafçı, teknik yazar ve bir Shakespeare tiyatro festivalinde sahne arkası asistanı olarak çalışmıştır. Vancouver Adası'nda yaşamaktadır.

@heathermfawcett @heather_fawcett

Nazlıcan Kabataş
Karabük Üniversitesi, İngilizce Çevirmenlik bölümünden mezun oldu. 2016 yılında Erasmus programıyla Polonya-Varşova'da Çocuk Gelişimi eğitimi aldı. 2018'den beri yayıncılık sektöründe çocuk ve gençlik kitaplarının telif haklarını temsil etmektedir. Her boş vaktinde kitap araştırıp okumalar yaparken bir yandan da İngilizceden Türkçeye kitap çevirmektedir.

Emily Wilde'ın Periler Ansiklopedisi bir kurgu eserdir.
İsimler, yerler ve olaylar yazarın hayal ürünüdür ya da kurgulanmıştır.
Gerçek olaylarla, mekânlarla, yaşayan veya ölü kişilerle olan herhangi
bir benzerlik tamamen rastlantısaldır.

20 Ekim 1909
Hraínsvik. Ljosland

Gölge yanımda hiç mutlu değildi. Serin rüzgâr kapıyı sarsarken Gölge ateşin yanında uzanmıştı, kuyruğu hareketsizdi ve tüylerinin arasından köpeklere özgü suçlayıcı bir ifadeyle bana bakarak sanki, *Beni sürüklediğin onca aptal maceradan sonra, bu kesinlikle ölümümüze neden olacak*, diyordu. Korkarım onunla aynı fikirdeydim ama bu, araştırmama başlamak için duyduğum hevesi azaltmıyordu.

Burada, "Saklı Olanlar" diye adlandırılan esrarengiz bir peri türünü belgelediğim çalışma alanındaki günlük faaliyetlerimi dürüst bir şekilde anlatmak istiyorum. Bu günlük iki amaca hizmet ediyor: Çalışma alanındaki notlarımı resmi olarak derleme zamanı geldiğinde hatırlamama yardımcı olacak ve Halk tarafından yakalanırsam benden sonra gelen akademisyenler için bir kayıt sağlayacak. *Verba volant, scripta manent**. Önceki günlüklerde olduğu gibi okurun Orman Perilogojisi** hakkında temel bir bilgiye sahip olduğunu varsayacağım fakat alana yeni başlayanlar için yabancı olabilecek bazı referansları geçeceğim.

* *Lat.* Söz uçar, yazı kalır. (ç.n.)

** Orman Perisi hakkında bir bilim dalı. (ç.n.)

Ljosland'ı ziyaret etmek için daha önce bir sebebim olmamıştı ve bu sabahki ilk gözlemim heyecanımı azaltmadı desem yalan söylemiş olurum. Londra'dan buraya gelmek beş gün sürüyor ve sizi buraya getirecek tek gemi, çok çeşitli mallar ve daha az çeşitli yolcular taşıyan, haftada bir kez hareket eden bir yük gemisidir. Beni deniz tutmasın diye güvertede volta atarken buzdağlarından kaçarak kuzeye doğru ilerledik. Denizden yükselen karlı dağları ilk görenlerden biriydim; kırmızı çatılı küçük Hrafnsvik köyü, arkasında kurdun belirdiği Kırmızı Başlıklı Kız gibi bu dağların altında toplanmıştı.

İskeleye doğru dikkatlice ilerledik fakat gri dalgalar şiddetli olduğu için bir kez sertçe vurduk. Borda iskelesi, sigarasını dişlerinin arasına umursamazca sıkıştırmış yaşlı bir adam tarafından çalıştırılan bir vinç vasıtasıyla indirildi. Yaşlı adamın rüzgârda o sigarasını nasıl yaktığı çok hayret vericiydi. Öyle ki saatler sonra bile deniz serpintisinin arasından parlayan koru düşünürken buldum kendimi.

Gemiden inen tek kişinin ben olduğumu fark ettim. Kaptan sandığımı bir *gümbürtüyle* buz gibi iskeleye bıraktı ve yarı yarıya anladığı bir şakaymışım gibi bana her zamanki şaşkın gülümsemesini takındı. Görünüşe göre az sayıda olan diğer yolcu arkadaşlarım, geminin bir sonraki uğrak limanı olan Ljosland-Loabær'deki tek şehre gidiyordu. Loabær'i ziyaret etmeyecektim çünkü Halk'ı şehirlerde değil, dünyanın uzak ve unutulmuş köşelerinde bulabilirdiniz.

Kiraladığım kulübeyi limandan görebiliyor olmam beni şaşırttı. Arazinin sahibi olan Krystjan Egilson adındaki çiftçi, yazışmalarımızda bana burayı tarif etmişti: Köyün hemen dışında, Karrðarskogur Ormanı'nın kenarına yakın bir dağın yamacına tünemiş, canlı yeşil çimden bir çatısı olan küçük bir taş yer. Burası öylesine sade bir yerdi ki parlak boyalı kulübelerden sahilin canlı yeşilliğine ve zirvelerde gizlenen buzullara kadar her

ayrıntı keskin ve tek başınaydı; işlemeli iplikler gibi dağ yuvalarındaki kuzgunları sayabilirdim sanırım.

Rıhtıma doğru ilerlerken denizciler Gölge'ye geniş bir alan bıraktı. Yaşlı tazının bir gözü kördü, kötü huylu denizcilerin gırtlağını parçalamak bir yana, ağır aksak yürümenin ötesinde herhangi bir egzersiz yapacak enerjiden yoksundu ama görünüşü tam tersini yansıtıyordu: İri pençeleri ve bembeyaz dişleriyle zift gibi siyah, devasa bir yaratıktı. Belki de onu Londra'daki erkek kardeşime bırakmalıydım ama özellikle ben uzaktayken bunalıma girdiği için onu bırakmaya gönlüm razı gelmedi.

Sandığımı rıhtımdan yukarı, köyün içine doğru sürüklemeyi başardım. Muhtemelen insanlar tarlalarında ya da balıkçı teknelerinde oldukları için etrafta çok az kişi vardı, ancak burada olan birkaç kişi bana sadece bilinen dünyanın sınırındaki kırsal köylülerin bir yabancıya bakabileceği gibi bakıyordu. Hayranlarımdan hiçbiri yardım teklif etmedi. Yanımda yürüyen Gölge onlara hafif bir ilgiyle bakınca ancak o zaman gözlerini kaçırdılar.

Kariyerim beni Avrupa ve Rusya'nın dört bir yanına, büyük ve küçük yerleşimler ile vahşi doğaya götürdüğü için Hrafnsvik'ten çok daha sade topluluklar görmüştüm. Mütevazı konaklama yerlerine ve mütevazı halka alışkındım. Bir keresinde Endülüs'te bir çiftçinin peynir ambarında uyumuştum. Ama hiç bu kadar kuzeye gitmemiştim. Rüzgâr karla karışmıştı, hem de yakın bir zamanda, atkımı ve pelerinimi çekiştiriyordu. Sandığımı yola çıkarmak biraz zaman alsa da ben azimli biriydim.

Köyü çevreleyen arazi tarlalara ayrılmıştı. Bunlar alışık olduğum derli toplu yamaçlar değildi, yosunların gelişigüzel örttüğü volkanik kaya parçalarıyla delik deşik olmuştu. Bu görüntü gözleri şaşırtmaya yetmezmiş gibi deniz kıyıya sürekli sis dalgaları gönderiyordu.

Köyün uç noktasına ulaştım ve kulübeye giden küçük patikayı buldum. Arazi o kadar dikti ki patika bir dizi geri dönüşten

oluşuyordu. Kulübenin kendisi de dağın yamacındaki küçük bir oyuğa dayanıyordu. Köyün sadece on dakika ötesindeydi ama bu on dakikalık yokuş kan ter içinde kalmama yetmişti, öyle ki kapıya ulaştığımda nefes nefeseydim. Kapı kilidinin açık olması bir yana üstünde hiç kilit yoktu, kapıyı iterek açtığımda bir koyunla karşılaştım.

Koyun bir an bana baktı, bir şeyler çiğnedi sonra ben kibarca kapıyı tutarken arkadaşlarına katılmak üzere uzaklaştı. Gölge hırladı ama başka bir şey yapmadı -Cambridge çevresindeki kırsalda yaptığımız gezintilerde çok sayıda koyun görmüştü- ve koyunlara yaşlanmış bir köpeğin centilmen ilgisizliğiyle baktı.

Nedense burası dışarıdan daha soğuktu. Hayal ettiğim gibi basit bir yerdi, duvarları iç açıcı derecede sağlam taştan yapılmıştı ve martı gübresi olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin kokusu geliyordu ama koyun gübresi de olabilirdi. Tozlu bir masa ve sandalyeler, arkada duvardan sarkan birkaç tencere ile küçük bir mutfak vardı ve gerçekten çok tozluydu. Sobalı şöminenin yanında eski ve küf kokan bir koltuk vardı.

Yokuş yukarı tırmanmama rağmen soğuktan titriyordum ve bu pis yeri ısıtmak için ne odunum ne de kibritim olduğunu fark ettim. Belki de daha korkuncu, bu malzemeler elimin altında olsa bile ateş yakmayı bilmiyordum çünkü daha önce hiç ateş yakmamıştım. Maalesef o anda pencereden dışarı bakınca kar yağmaya başladığını fark ettim.

İşte o zaman, aç ve üşümüş bir halde boş şömineye bakarken, burada ölüp ölmeyeceğimi merak etmeye başladım.

Yurt dışı saha çalışmalarına yeni başladığımı düşünmeyin, sizi temin ederim ki durum böyle değil. Provence'ın fazlasıyla kırsal bir bölgesinde, köylülerin hiç fotoğraf makinesi görmediği bir yerde, nehirde yaşayan bir Halk türü olan *les lutins des rivières** üzerinde çalışarak aylar geçirmiştim. Ondan önce de

* *Fr.* Nehir Elfleri. (ç.n.)

Apenin Dağları'nın ormanlarında geyik yüzlü ve kariyerini dağ Halk müziğini incelemeye adayan bir profesörün asistanı olarak Hırvatistan'ın vahşi doğasında yarım yılımı harcamıştım. Ancak her iki durumda da neye bulaştığımı biliyordum ve lojistik işlerle ilgilenecek bir ya da iki öğrencim vardı.

Ayrıca hiç kar yağmamıştı.

Ljosland, İskandinav ülkeleri arasında en izole olanıydı: Norveç anakarasının açıklarındaki vahşi denizlerde yer alan ve kuzey kıyı şeridi Arktik Dairesi'ne değen bir adaydı. Böyle bir yere ulaşmanın garipliğini -uzun ve rahatsız edici bir kuzey yolculuğu- hesaba katmıştım ancak bir şeyler ters giderse, özellikle de deniz buz tuttuğunda oradan ayrılırken karşılaşabileceğim zorlukları çok az dikkate aldığımı fark ediyordum.

Kapı çalınca ayağa kalktım. Ama gelen kişi benim yanıtımı beklemeden uzun bir günün ardından kendi evine giren bir adamın havasıyla botlarını yere vurarak içeri girmişti bile.

"Profesör Wilde," dedi adam, elini uzatarak. İri bir eldi çünkü hem boy olarak hem de omuzları ve orta kısmı itibariyle iri bir adamdı. Siyah saçları dağınıktı, yüzü kare şeklindeydi, kırık burnu hiç de davetkâr olmayan bir şekilde bir araya gelse de şaşırtıcı derecede yüzüne yakışıyordu. "Gördüğüm kadarıyla köpeğinizi getirmişsiniz. Güzel hayvan."

"Bay Egilson?" dedim, kibarca elini sıkarak.

"Eh, başka kim olabilirim ki?" diye yanıtladı ev sahibim. Bunu düşmanca bir tavırla mı söylediğinden, yoksa tavrının temelinde hafif bir düşmanlık mı olduğundan emin değildim. Burada belirtmeliyim ki insanları okumakta çok kötüyümdür, bu başarısızlığım yüzünden başıma gelmeyen kalmamıştır. Bambleby bu ayı gibi adamdan ne anlam çıkaracağını çok iyi bilirdi, muhtemelen çoktan onu sevimli bir şakayla güldürürdü.

Lanet olası Bambleby, diye düşündüm. Benim de pek espri anlayışım yoktur, böyle durumlarda bu yeteneği kullanabilmeyi çok isterdim.

"Oldukça uzun bir yolculuk yapmışsınız," dedi Egilson, bana endişeyle bakarak. "Londra'dan buraya kadar gelmek. Deniz tuttu mu?"

"Aslında Cambridge'ten geliyorum. Gemi oldukça..."

"Yoldan geçerken köylüler size dik dik bakmıştır, eminim. 'Yoldan gelen bu küçük fare de kim?' diye düşünmüşlerdir. 'Londra'dan buraya kadar gelen, hakkında duyduğumuz o süslü akademisyen olamaz. Yolculuktan sağ çıkamayacak gibi görünüyor.'"

"Benim hakkımda ne düşündüklerini bilemem," dedim, konuşmayı nasıl daha önemli konulara çevireceğimi merak ederek.

"Şey, onlar bana söyledi," dedi Egilson.

"Anlıyorum."

"Yolda yaşlı Sam ve karısı Hilde'ye rastladım. Hepimiz araştırmanızı çok merak ediyoruz. Söylesenize, Halk'ı nasıl yakalamayı planlıyorsunuz? Kelebek ağıyla mı?"

Bunun alaycı bir tavır olduğunu ben bile anlayabiliyordum, bu yüzden soğukkanlılıkla cevap verdim. "Emin olun, peri halkınızdan birini *yakalamak* gibi bir niyetim yok. Amacım sadece onları incelemek. Bu, Ljosland'da yapılan türünün ilk örneği olan bir araştırma. Korkarım ki yakın zamana kadar dünyanın geri kalanı, Britanya Adaları ile anakarada yaşayan ve yüzde doksanı ciddi bir şekilde belgelenmiş olan çeşitli Halk türlerinin aksine, sizin Saklı Olanlar'ınız efsaneden biraz daha fazlası olarak görüyordu."

"Muhtemelen, bu konuda endişelenen herkes için bu şekilde kalması en iyisi."

Bu pek de cesaret verici bir açıklama değildi. "Anladığım kadarıyla Ljosland'da birçok peri türü var ve bunların birçoğu Suðerfjoll Dağları'nın bu kısmında bulunabilir. Araştırmak için brownie* tipinden saraylı perilere kadar çeşitli Halk hikâyelerim var."

---

* Geceleri ev işleri yaparak insanlara yardım ettiğine inanılan küçük peri. (ç.n.)

"Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Egilson düz bir sesle. "Araştırmalarınızı minik perilerle sınırlı tutsanız iyi olur. Diğerlerini kışkırtmanın ne size ne de bize bir yararı olur."

Ljosland'ın saraylı perilerinin -yani neredeyse insan formuna bürünen perilerin- korkutucu doğasına dair ipuçları duymuş olsam da bu durum hemen ilgimi çekti. Ama kapıyı açan ve kulübenin içine kar taneleri saçan rüzgâr sorularımın önüne geçti. Egilson omuzlayarak kapıyı tekrar kapattı.

"Kar yağıyor," dedim, alışılmadık bir cahillikle. Üzülerek söylüyorum ki şöminenin içine doğru sızan kar görüntüsü beni bir kez daha hastalıklı bir umutsuzluğa sürükledi.

"Bazen yağıyor," dedi Egilson, sahte bir samimiyete tercih ettiğim bir kara mizah dokunuşuyla ki bu takdir ettiğimi söylemekle aynı şey değildi. "Yine de endişelenmeyin. Kış henüz gelmedi, sadece boğazını temizliyor. Bu bulutlar birazdan geçecek."

"Peki, kış ne zaman gelecek?" diye sordum suratsız bir şekilde.

"Geldiği zaman anlarsınız," dedi Egilson, benim alışacağım türden yanıt vererek. Çünkü Krystjan, yanıtlarıyla şüpheli bir adamdı. "Profesör olmak için genç görünüyorsunuz."

"Bir bakıma evet," dedim, bu belirsiz yanıtın soru zincirini caydırmasını umarak. Otuz yaşında bir profesör olarak pek genç sayılmam, en azından kimseyi şaşırtacak kadar genç değildim. Gerçi sekiz yıl önce Cambridge'in işe aldığı en genç profesör bendim.

Egilson halinden memnun bir şekilde homurdandı. "Çiftlikle ilgilenmem gerekiyor. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Bunu üstünkörü söylemişti ve ben çabucak yanıt verirken bile kapının yanından fırlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Çay olsa çok iyi olurdu. Bir de yakacak odunlar nerede?"

"Odun kutusunda," diye yanıt verdi Egilson şaşkınlıkla. "Şöminenin yanında."

Arkamı dönünce bahsedilen kutuyu gördüm. Onu ilk bakışta eski bir gardırop sanmıştım.

"Arka taraftaki odunlukta daha fazlası var," dedi.

"Odunluk," diye tekrarladım rahat bir nefes alarak. Donmakla ilgili hayallerim geçmişte kalmıştı.

Bay Egilson odunluk kelimesini söyleme biçimimi fark etmiş olmalıydı, daha önce hiç dile getirilmemiş bir kelimenin belirgin ritmine sahipti maalesef. "Siz daha çok iç mekân ortamında yaşayan birisiniz, değil mi? Korkarım bu tür insanlar buralara pek uğramaz. Finn'e çayı getirmesini söyleyeceğim. O benim oğlum. Ayrıca siz sormadan söyleyeyim, kibritler kibrit kutusunda."

"Doğal olarak," dedim, sanki kibrit kutusunu zaten fark etmişim gibi. Gururum yerlerdeydi ama odun kutusundan sonra kibritin nerede olduğunu sormaya cesaret edememiştim. "Teşekkür ederim, Bay Egilson."

Bana yavaşça göz kırparak baktı, sonra cebinden küçük bir kutu çıkardı ve masanın üzerine koydu. Bay Egilson buz gibi bir hava girdabında kayboldu.

20 Ekim Aksamı

Krystjan gittikten sonra kapıyı, bu amaçla duvara dayandırılmış olması gereken ve lanet olası odun kutusu gibi daha önce fark etmediğim kalasla kapattım. Sonra kapı bir kez daha çalınana kadar odun ve kibritlerle uğraşarak tamamen verimsiz bir yirmi dakika geçirdim.

Ziyaretçinin nispeten kibar davranışının hayatta kalma şansım için iyiye işaret etmesini umarak kapıyı açtım.

"Profesör Wilde," dedi eşikteki genç adam, daha önce köylerde karşılaştığım o belli belirsiz korkmuş ses tonuyla. Neredeyse rahatlayarak eriyecektim. Finn Krystjanson babasının neredeyse aynısıydı, ancak vücudunun ortası daha dar ve ağzının yapısı daha güzeldi.

Elimi hevesle sıktı ve Gölge'yi görünce biraz irkilerek kulübeye girdi. "Ne yakışıklı bir hayvan," dedi Finn. İngilizcesi babasınınkinden daha ağır aksanlıydı yine de gayet akıcıydı. "Kurtlara haddini bildirecektir."

"Hımm," dedim. Gölge kurtlara pek ilgi duymaz, onları kedilerle aynı kategoriye koyar gibiydi. Eğer bir kurt ona meydan

okursa esnemekten ve tabak büyüklüğündeki patilerinden biriyle ona vurmaktan başka ne yapacağını hayal bile edemiyordum.

Finn soğuk şömineyle kırık kibrit parçalarına şaşırmadan bakınca babasının onu yeteneklerim konusunda çoktan uyardığından şüphelendim. *İç mekân ortamında yaşayan biri* meselesi hâlâ sinir bozucuydu.

Finn birkaç dakika içinde ateşi yaktı ve bir tencere suyu kaynatmak için ocağın üzerine koydu. Çalışırken gevezelik ediyor, beni kulübenin arkasındaki dereye yönlendiriyordu. Anladığım kadarıyla tek su kaynağım burasıydı, kulübenin su tesisatı yoktu. Dışarıda tuvalet ve kasabada erzak satın alabileceğim bir dükkân vardı. Kahvaltımı ev sahibim verecekti, akşam yemeğini de yerel bir tavernada yiyebilirdim. Sadece öğlen yemeğinde tek başımaydım, bu da bana çok uygundu çünkü araştırma yaparken günlerimi sahada geçirmeye alışkındım ve kendime hafif yemekler hazırlardım.

"Babam bir kitap yazdığınızdan bahsetti," dedi Finn, ateşin yanına odunları yığarken. "Saklı Olanlar'ımız hakkında."

"Sadece Saklı Olanlar hakkında değil," dedim. "Kitap bilinen tüm Halk türleri hakkında. Bu bilim çağının başlangıcından bu yana onların türleri hakkında çok şey öğrendik, ancak henüz kimse bu bilgileri kapsamlı bir ansiklopedide* bir araya getirmeye cesaret edemedi."

Finn bana hem kuşkulu hem de etkilenmiş bir şekilde baktı. "Vay canına, kulağa çok yoğun bir işmiş gibi geliyor."

"Evet." Tam olarak dokuz yıl süren bir iş. Doktoramı aldığımdan beri ansiklopedim üzerinde çalışıyordum. "Buradaki saha çalışmamı bahara kadar tamamlamayı umuyorum, yani Saklı

* Elbette, Vladimir Foley'in *Rus Halkbilimi Rehberi* gibi belirli bölgelere ait ayrıntılı derlemeler de vardır. Windermere Scott'ın da *Demir Yolu Alacağım: Öteki Diyarlarda Bir Demiryolu Yolculuğu* adlı kitabı var ancak bu kitap seyahatlerinin öyküsel bir anlatımıdır ve doğası gereği oldukça seçicidir (Scott ayrıca hayaletlerle ilgili gülünç anlatılara yer vererek inandırıcılığını zayıflatmaktadır). (y.n.)

Olanlar'ınızla ilgili bölüm son kısım olacak. Yayıncım taslağı sabırsızlıkla bekliyor."

Bir yayıncıdan bahsetmek Finn'i yeniden etkilemiş gibi gösterse de kaşlarını çatmaya devam etti. "Pekâlâ. Elimizde bir sürü hikâye var. Yine de işinize yarar mı bilmiyorum."

"Hikâyeler çok işe yarar," dedim. "Hikâyeler gerçekten Orman Perilogojisi'nin temelidir. Onlar olmadan gökyüzünden kopmuş astronomlar gibi kayboluruz."

"Fakat hikâyelerin hepsi doğru değil," dedi Finn, kaşlarını çatarak. "Doğru olamaz. Bütün hikâye anlatıcıları abartır. Büyükannem anlatırken onu dinlemelisiniz. Her kelimesine takılırız, evet ama yan köyden gelen bir ziyaretçi, kendi amcasının şöminesinin önünde anlattığı masalın aynısı olmasına rağmen masalı bilmediğini söyler."

"Bu tür farklılıklar yaygındır. Yine de söz konusu Halk olduğunda, her hikâyede bir gerçeklik payı vardır, hatta yanlış olanlarda bile."

Peri hikâyeleri hakkında konuşmaya devam edebilirdim -bu konu hakkında birkaç makale yazmıştım- ama onunla akademisyenliğim hakkında nasıl konuşacağımı, söylediklerimin ona saçma gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Gerçek şuydu ki Halk için hikâyeler her şeydir. Hikâyeler, ölümlülerin kavramakta güçlük çektiği temel bir şekilde onların ve dünyalarının bir parçasıdır; bir hikâye geçmişten gelen tekil bir olay olabilir ancak -en önemlisi- aynı zamanda davranışlarını şekillendiren ve gelecekteki olayları öngören bir modeldir. Halk'ın hukuk sistemi yoktur ve hikâyelerin onlar için hukuk gibi olduğunu söylemesem de dünyalarının bir tür düzene* sahip olduğu en yakın şeydir.

* Esther May Halliwell'in *Meta-Halkbilimi Üzerine Denemeler*'i, peri öykülerinin Halk'ı anlamada deneysel kanıtlara göre ikincil olarak görüldüğü Aydınlanma kuşkuculuğundan -tamamen ilgisiz olmasa da- bu tür masalların Peri'nin kendisi için temel olduğu yönündeki modern görüşe kadar bu konudaki düşüncelerimizin nasıl geliştiğine dair genel bir bakış içermektedir. (y.n.)

Cümlemi, "Araştırmalarım genellikle sözlü anlatım ve uygulamalı araştırmaların bir karışımından oluşuyor. İz sürme, sahada gözlemler gibi bu tür şeyler," diyerek bitirdim.

Bu söylediğim kaşlarının daha çok çatılmasına neden oldu. "Peki, bunu daha önce yaptınız mı? Yani onlarla tanışmış mıydınız? Halk'la?"

"Birçok kez. Saklı Olanlar'ınızın beni şaşırtamayacağını söyleyebilirim ama bu Halk tarafından evrensel olarak sahip olunan bir yetenek, değil mi? Şaşırtma yeteneği?"

Finn gülümsedi. Sanırım o anda beni yarı yarıya Halk'a benzetmişti; dış dünyadan çok az etkilenmiş bir köyde ortaya çıkmış garip bir büyücü kadın. "Bunu söyleyemem," diye cevap verdi. "Sadece bizim Halk'ı tanıyorum. Her zaman bunun hakkında düşünmüşümdür, bu bir adam için yeterlidir. Hem de fazlasıyla."

Sesi biraz yoğunlaşmıştı ama uğursuzluktan ziyade, hayatın bir gerçeği olan zorluklardan bahsederken kullanılan türden bir ses tonuydu. Masanın üzerine, jeotermal ısıyla toprakta pişirildiğini gayet rahat bir şekilde söylediği bir somun kara ekmek ile iki kişiye yetecek kadar peynir ve tuzlanmış balık koydu. Bu konuda oldukça neşeliydi ve mütevazı ziyafet için bana katılmaya istekli görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ve birbirimize tuhaf bir ifadeyle baktık. Başka bir şey söylemem gerektiğinden şüpheleniyordum, belki de hayatı ya da görevleri hakkında sorular sormam ya da çaresizliğim hakkında şaka yapmam gerekiyordu ama bu tür hoş sohbetlerde her zaman berbattım ve bir akademisyen olarak hayatım bana pratik yapmak için çok az fırsat sunuyordu.

"Annen buralarda mı?" dedim sonunda. "Ekmek için ona teşekkür edeyim."

İnsanların duygularını pek iyi değerlendiremeyebilirim ama bunun söylenebilecek en kötü şey olduğunu bilecek kadar yanlış adım atmışlığım vardı. Finn'in yakışıklı yüzü soldu. "Ekmeği ben yaptım. Annem birkaç yıl önce vefat etti," dedi.

"Özür dilerim," dedim, Egilson'un bu bilgiyi ilk mektuplarımızdan birine dahil ettiği gerçeğini örtbas etmek için şaşırmış gibi yaptım. *Nasıl da unutulacak bir bilgi, seni aptal.* "Ekmek yapmakta oldukça beceriklisin," diye devam ettim. "Sanırım baban bununla gurur duyuyordur."

Ne yazık ki Finn, bu beceriksiz cevabım karşısında yüzünü buruşturdu ve babasının aslında oğlunun mutfaktaki becerisiyle gurur *duymadığını*, hatta belki de bunu erkekliğinin aşağılanması olarak gördüğünü tahmin ettim. Neyse ki Finn özünde iyi kalpli görünüyordu. "Umarım beğenirsiniz. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa büyük eve haber verebilirsiniz. Kahvaltı için yedi buçuk uygun mudur?" dedi resmi bir şekilde.

"Evet," dedim, sohbetindeki rahatlığın yok olmasından pişmanlık duyarak. "Teşekkür ederim."

"Ah, iki gün önce bu size geldi," diyen Finn, cebinden bir zarf çıkardı. "Her hafta posta alırız."

Söyleyiş tarzımdan bunu yerel bir gurur kaynağı olarak gördüğü anlaşılıyordu, bu yüzden ona teşekkür ederken gülümsemeye çalıştım. Finn de gülümsedi ve tavuklarla ilgili bir şeyler mırıldanarak gitti.

Mektuba bir göz attım, sol üst köşede *Dr. Wendell Bambleby'nin Ofisi, Cambridge* ve ortada *Dr. Emily Wilde, Krystjan Egilson'un Evi, Çiftçi, Hrafnsvik Köyü, Ljosland* yazan süslü bir yazıyla karşılaştım.

"Lanet olası Bambleby," dedim.

Mektubu bir kenara bıraktım, o anda sinirlenemeyecek kadar aç hissediyordum. Yiyeceklerimi mideye indirmeden önce âdetimiz olduğu üzere Gölge'nin yemeğini hazırlamaya başladım. Finn tarafından yönlendirildiğim dış mahzenden bir koyun bifteği aldım ve bir kâse suyun yanına bir tabağa koydum. Sevgili hayvanım hiç şikâyet etmeden yemeğini yerken, ben de çıtırdayan ateşin yanında oturup dumanı tüten sert ama güzel çayımı içtim.

Finn'in iyiliğinin karşılığını veremediğim için biraz pişmanlık duydum ama onun yokluğuna üzülmedim, bunu beklemiyordum.

Pencereden dışarı baktığımda orman, yokuşun biraz yukarısında görünüyordu ve ürkütücü bir izlenim veriyordu, sanki çöken karanlık dalgası üstüme çıkacak gibiydi. Ljosland'da ağaç adına çok az şey vardı çünkü ölümlü sakinleri yarı arktik manzaranın çoğunu yok etmişti. Bununla birlikte, Saklı Olanlar tarafından sahiplenilen ya da sahiplenildiğine inanılan birkaç orman kalmıştı. Bunlar büyük ölçüde mütevazı tüylü huş ağacının yanı sıra birkaç üvez ve çalı söğüdünden oluşuyordu. Böylesine soğuk bir yerde hiçbir şey büyük boylara ulaşamazdı ve görebildiğim ağaçlar da bodurdu, kendilerini dağ yamacının gölgesine uğursuz bir şekilde sıkıştırmıştı. Görünüşleri büyüleyiciydi. Halk, en derin kökler kadar çevrelerine* gömülüydü ve böylesine misafirperver olmayan bir yeri evleri olarak gören yaratıklarla tanışmak için daha da hevesliydim.

Bambleby'nin mektubu masanın üzerinde duruyordu, bir şekilde bir tür ihmalkâr rahatlık yaymak için komplo kuruyordu ve sonunda, ekmeği (güzeldi, tadı tütüne benziyordu) ve peyniri (bu da güzeldi, bunun da tadı tütün gibiydi) bitirdikten sonra, mektubu alıp tırnağımla açtım.

Sevgili Emily, diye başlıyordu. Umarım karlar altındaki evine rahatça yerleşmişsindir ve kitaplarını karıştırıp üzerinde çeşitli mürekkep lekeleri biriktirirken neşelisindir ya da neşeye en yakın olduğun kadar neşelisindir, dostum. Gideli sadece birkaç gün olmasına rağmen itiraf etmeliyim ki sen perdeleri çekmiş, köprünün altında korkunç

* Burada elbette Wilson Blythe'ın Orman Perilogojistler tarafından yaygın olarak kabul edilen ve genellikle Blythian düşünce okulu olarak anılan Vahşi Halk Teorisi'ne atıfta bulunuyorum. Bu konuda çok sayıda kılavuz yazılmıştır, ancak esasen Blythe, Halk'ı doğal dünyanın bilinmeyen süreçlerle bilinç kazanmış unsurları olarak görür. Blythian düşüncesine göre, o halde, biz insanların kavramayı güçlükle umut edebileceği şekillerde kendi ev ortamlarına bağlıdırlar. (y.n.)

bir intikam peşinde koşan bir trol gibi kambur kambur otururken, koridorun öbür ucundan gelen daktilo tıkırtılarını özlüyorum. Yanında olmadığım için o kadar üzgünüm ki sana küçük bir portre çizdim.

Eskize ters ters baktım. Cambridge'teki ofisimde benim için oldukça sadık olmayan bir çizim olduğumu düşünüyordum; siyah saçlarım başımın üstünde toplanmış ama korkunç bir şekilde dağınıktı (bu kısmın doğru olduğunu kabul ediyorum, çalışırken saçlarımla oynamak gibi kötü bir alışkanlığım var) ve daktilomun başında kaşlarımı çatarken yüzümde şeytani bir ifade vardı. Bambleby beni güzelleştirmeye bile cüret etmişti, çukur gözlerimi büyütmüş ve yuvarlak yüzüme, sıra dışı profilini keskinleştiren odaklanmış bir zekâ görünümü vermişti. Daha önce görmüş olsa bile, çekici bulmayacağı bir kadını hayal etme yeteneğinden yoksun olduğuna şüphe yoktu.

Karikatür beni eğlendirmemişti. Hayır, hiç eğlenmedim.

Bambleby daha sonra, kadrolu değil sadece yardımcı profesör olduğum için davet edilmediğim Orman Perilogojisi Bölümü Fakültesi'nin en son toplantısı hakkında uzun uzun yazmıştı: Profesör Thornthwaite'in yeni saçındaki ışığın ne kadar güzel yakalandığına dair eğlenceli gözlemler yapmış ve Profesör Eddington'ın bu tür toplantılardaki göreceli sessizliğinin açıkgöz uykusunda ustalaştığını gösterdiği teorisine katılıp katılmayacağımı sormuştu. O boş boş anlatırken kendimi sırıtırken buldum: Bambleby'in komik olmaması imkânsızdı. Bu onun hakkında en çok kızdığım şeylerden biriydi. Bir de kendini en yakın arkadaşım olarak görmesi var ki bu sadece tek arkadaşım olması anlamında doğruydu.

Bunları yazmamın bir nedeni de güvenliğin için endişelendiğimi hatırlatmak, canım. Karşılaşabileceğin olağandışı buzla kaplı peri tür-

lerinden değil çünkü bu konuda kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum, iklimin sertliğinden bahsediyorum. Yine de yazmamın ikinci bir nedeni olduğunu itiraf etmeliyim; bu Saklı Olanlar hakkında ortaya çıkardığın efsanelere duyduğum hayranlık. Bulgularını bana yazmanı ısrarla tavsiye ediyorum; gerçi, harekete geçirdiğim bazı planlar meyvesini verirse bu gereksiz olabilir.

Oturduğum yerde donup kaldım. Yüce Tanrım! Herhalde buraya, yanıma gelmeyi düşünmüyordu? Yine de böyle söyleyerek başka ne ima etmiş olabilirdi ki?

Arkama yaslanıp Bambleby'nin gerçekten böyle bir yere geldiğini hayal edince biraz sakinledim. Bambleby'nin sahada kapsamlı çalışmalar yaptığından eminimdim, en son Kafkasya'da minyatür bir Halk türüne dair raporları araştırmak için bir keşif gezisi düzenlemişti ancak Bambleby'nin saha çalışması yöntemi her şeyden çok bir görevlendirme yöntemiydi; otele benzer en yakın yere yerleşir ve oradan sürekli peşinden gelen küçük lisansüstü öğrenci ordusuna direktifler verirdi. Birçok yayınında öğrencilerine ortak yazar olarak yer vermeye tenezzül ettiği için Cambridge'te çok övülürdü ancak o öğrencilerin nelere katlandığını biliyordum ve aslında bunu yapmaması korkunç olurdu.

Öğrencilerimden birini bile bana Hrafnsvik'te eşlik etmeye ikna edememiştim ama Bambleby'nin cazibesine rağmen daha şanslı olacağından şüpheliydim. Bu yüzden o buraya gelmeyecekti.

Mektubun geri kalanı kitabıma önsöz yazma niyetine dair güvencelerden oluşuyordu. Bu durumdan biraz rahatsız oldum -rahatlamış ve kızmış- çünkü onun yardımını istemesem de, özellikle de gean-cannah* mahlûk keşfi konusunda beni aradan çıkardıktan sonra, onun değerini inkâr edemezdim. Wendell Bambleby Cambridge'in en önde gelen orman perilogojistlerin-

* Avlarını kendi isteklerine karşı baştan çıkarma yeteneğine sahip bir tür kara peridir. Burada periler tarafından çalınan bebeğin yerine bırakılan mahlûktan bahsediliyor. (ç.n.)

den biridir, yani dünyanın en önde gelen perilogojistlerinden biridir. Birlikte yazdığımız bir makale, Baltık Nehri perilerinin diyetinin basit ama kapsamlı bir meta-analizi, bana iki ulusal konferans daveti kazandırmıştı ve en çok alıntılanan çalışmam olmaya devam ediyordu.

Mektubu ateşe attım, bir sonraki mektubu gelene kadar Bambleby'yi bir daha düşünmemeye kararlıydım ki bu mektuba onun kendine olan saygısına uygun bir aceleyle cevap vermezsem şüphesiz çok hızlı olacaktı.

Ayaklarımın dibine kıvrılmış olan Gölge'ye döndüm. Paniğimin ardından sağlığım için endişelenen ciddi ve koyu gözlerle beni izliyordu. Patisinde bir başka çıban keşfettim ve onun için özel olarak satın aldığım merhemi getirdim. Ayrıca uzun kürkünü, gözleri zevkten kapanana kadar okşadım.

Müsveddemi sandığımdan çıkarıp koruyucu ambalajını dikkatlice açtıktan sonra masanın üzerine koydum. Sayfaları karıştırdım, ağır mürekkepli kâğıdın çıkardığı keskin sesin tadını çıkardım ve hâlâ düzenli olduklarından emin oldum.

Ağırdı, yaklaşık beş yüz sayfadan oluşuyordu ve muhtemelen çok daha kapsamlı olacak olan ekler buna dahil değildi. Yine de bu sayfalarda, iğnelerle tutturulmuş ve bir müze sergisinde camın arkasına hapsedilmiş numuneler gibi Orkney'lerin sisle yaşayan bogban'ından Akdeniz ülkesi Miarelle'de yaşayanlar tarafından *l'hibou noir** olarak bilinen korkunç hırsıza kadar insanoğlunun şimdiye kadar karşılaştığı her peri türü yer alıyordu. Alfabetikti, çapraz referans verilmişti ve mevcut olan yerlerde şekillerle ve telaffuz için fonetik bir kılavuzla eşleştirilmişti.

Elimi kısa bir süreliğine sayfa yığınının üzerinde gezdirdim. Sonra müsveddenin üzerine bir kâğıt ağırlığı koydum, şu an bü-

* *Fr.* Siyah baykuş. (ç.n.)

yüsüz olan peri taşlarımdan* biriydi. Yanına, dik bir açıyla, en sevdiğim kalemimi -Cambridge armasını taşıyan ve işe alındığımda üniversiteden hediye edilen- cetvelimi ve hokkamı yerleştirdim. Manzarayı memnuniyetle inceledim.

Artık dünya taşra köylerinin zifiri karanlığına gömülmüşken ve göz kapaklarım ağırlaşırken yatmaya gidiyordum.

* Peri taşları çeşitli bölgelerde bulunabilir, özellikle Cornwall ve Man Adası'nda yaygındır. Görünüşleri etkileyici değildir ve eğitimsiz bir gözle fark edilmeleri zordur; en ayırt edici özellikleri mükemmel yuvarlaklıklarıdır. Öncelikli olarak daha sonra kullanılmak üzere büyü saklamak ya da belki de hediye vermek amacıyla kullanılıyor gibi görünmektedir. Danielle de Grey'in 1850 tarihli *Batı Avrupa Elf Taşları Kılavuzu* adlı kitabı bu konuda kesin bir kaynaktır. (Bugün pek çok perilogojistlerin de Grey'in araştırmalarını pek çok skandalı nedeniyle görmezden geldiğinin farkındayım, ancak başka ne olursa olsun, onu titiz bir bilim insanı olarak görüyorum). Üzerinde çatlak olan bir peri taşı harcanmıştır ve bu nedenle zararsızdır. Sağlam bir taşa dokunulmamalı ve Uluslararası Arcanologlar ve Perilogojistlerin Konseyi ICAD'a bildirilmelidir. (y.n..)

21 Ekim

Normalde yabancıların kaldığı yerlerde pek uyuyamam ama Finn'in söz verdiği saatte, yani yedi buçukta o kapıyı çalana kadar mışıl mışıl uyumuş olmama ben bile şaşırdım.

Küçük yatak odasının neredeyse tamamını kaplayan saman dolgulu yataktan soğuktan titreyerek kalktım. Sadece ana odada ateş yanıyordu ve o da köz haline gelmişti. Geceliğimin üzerine robdöşambr giyip Gölge'yi peşime takarak kapıya doğru yürüdüm.

Finn beni dünkü resmiyetle karşıladı ve masaya bir tabak ekmek, çiftlik evinden buraya soğuk havada yürümesine rağmen hâlâ sıcaktı, bir kâse yoğurt ve rahatsız edici derecede büyük bir haşlanmış yumurta koydu.

"Aman Tanrım," dedi Finn, ben soru sorarken. "Dün gece ateşi yakmadınız mı?"

Bunun ne anlama geldiği hakkında pek bir fikrim olmadığını itiraf ettim. O da bana nazikçe odunların istiflenmesi ve kömürlerin şöminenin içinde tırmıklanmasıyla ilgili özel bir yöntem gösterdi. Bu yöntem uzun ve sürekli bir ısı salınımının yanı sıra sabahları daha kolay yeniden tutuşmayı sağlayacaktı. Ona belki

de aşırı bir coşkuyla teşekkür ettim ve o da eski samimiyetiyle gülümsedi.

O günkü planlarımı sordu ve ben de çevredeki bölgeyi görmek istediğimi dile getirdim.

"Baban mektuplarında bana Karrðarskogur'da çeşitli brownie'lerin yanı sıra asker perileri de bulunabileceğini söylemişti," dedim. "Halk'ınızla ilgili az sayıdaki anlatıya dair yaptığım araştırmadan anladığım kadarıyla saraylı periler karla birlikte seyahat etmeye daha yatkınlar. Bu da onların benzerlerini görmenin birkaç gün daha pek mümkün olmayacağı anlamına geliyor."

Finn şaşırmış görünüyordu. "Babam böyle mi söyledi?"

"Hayır. *Brownie'ler* ve *asker periler* terimi akademisyenler tarafından icat edilen en büyük iki ortak peri alt kategorisidir. Sanırım bu ayrımı yaparken sizin insanlarınız ortak perilerden 'küçükler' ya da 'minik Halk' olarak bahsediyor. Bildiğin gibi periler genellikle oldukça küçük, çocuk boyutlarında ya da daha ufaklardır. Brownie'ler yalnızdır ve genellikle ölümlü işlere karışan perilerdir; hırsızlık, ufak lanetler, kutsamalar. Asker periler gruplar halinde seyahat eder ve çoğunlukla kendi başlarına kalır."

Finn yavaşça başını salladı. "Sanırım uzun boylular için ayrı bir tanımlamanız vardır?"

"Evet, biz insana benzeyen tüm perileri saraylı periler kategorisine koyuyoruz. O zaman saraylı ve sıradan olmak üzere iki ana Halk grubu olduğu anlaşılıyor. Saraylı periler söz konusu ise listelemek için çok fazla alt kategori var ve bunlardan herhangi birinin 'uzun boylular' dediklerinize uygulanıp uygulanmayacağı konusunda çok az fikir sahibiyim."

"Onlara nadiren bir isim takıyoruz," dedi Finn. "Bu kötü şans getirir."

"Yaygın olmayan bir inanç. Maltalılar da hemen hemen aynıdır. Gerçi saraylı perileri ortalamadan daha belalıdır, geceleri evlere girip gecekondu sakinlerinin hayati organlarıyla ziyafet çekmek gibi talihsiz bir alışkanlıkları vardır."

Finn, beni hem şaşırtan hem de meraklandıran bu korkunç ayrıntı karşısında çok az tepki gösterdi. Malta Halkı son derece acımasızdır, bu açıdan periler arasında onlara denk bir tür yoktur. Bu tehlikeli ülkede hangi tür bir Halk yaşıyordu?

"Önce yerleşmek isterseniz diye düşünmüştüm," dedi Finn, kulübenin etrafına şüpheyle bakarak. "Eşyalarınızı yerleştirdikten sonra biraz erzak alın. Komşularla tanışın. Bir süre burada kalacaksınız."

Bu listedeki son madde neredeyse tüylerimi ürpertecekti. "Akademik açıdan bakıldığında hiç de uzun bir süre değil," dedim. "1 Nisan'da dönmek üzere bir yük gemisi ayarlandı. Çok meşgul olacağım. Bazı perilogojistler sahada yıllarını harcıyor." Finn'in zihnine, yerel halkla arama koyduğum kibar mesafeyi yerleştirmek amacıyla konuşmama devam ettim. "Komşulara gelince, şüphesiz onlarla bu gece tavernada görüşeceğim."

Finn sırıttı. "Görüşmelisiniz. Hasat bittikten sonra bazı insanlar burayı nadiren terk ediyor. Aud'a ve Ulfar'a orada olacağınızı haber vereceğim. Ulfar, Aud'un kocası, işleri o yürütür. Biraz soğuk biri olsa da oldukça iyidir. Onunla pek konuşamazsınız."

Bu söylediği beni Ulfar'ı Aud'dan çok daha fazla yakın hissettirdi ama bunu ona söylemedim. "Babanın söylediklerinden anladığım kadarıyla Aud... goði, öyle mi?" Bir tür köy lideri anlamına gelen bu yabancı kelimeye biraz takıldım.

Finn başını salladı. "Bugünlerde bu törensel bir şey ama biz eski gelenekleri devam ettirmeyi seviyoruz. Aud size Saklı Olanlar'la ilgili hikâyeler anlatabilir. Londra'yla ilgili anlatacağınız hikâyelerden hoşlanacağını da biliyorum. Biz buralarda dış dünya hikâyelerini severiz."

"Evet, akşam neler olacak göreceğiz. Bugünkü çabalarımdan sonra yorgunluğuma bağlı olarak ziyaretim kısa sürebilir."

Finn bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Yorgun olursanız Ulfar'ın birası size iyi gelecektir. Bazıları bu-

nun sonradan edinilmiş bir tat olduğunu söyler ama içinizi ısıtır ve dilinizi dünyadaki her şeyden daha iyi ıslatır."

Gülümsemeye çalıştım. Gitmesini bekliyordum ama sadece orada durup bana baktı. Bu yüz ifadesini biliyordum çünkü daha önce de görmüştüm: Beni aşina olduğu kadınlık kategorilerinden birine sokmaya çalışan bir adamın yüz ifadesiydi bu.

"Nerelisiniz, profesör?" diye sordu, biraz samimi olarak. Sanırım o da biriyle arasına uzun süre mesafe koyamayanlardandı.

"Cambridge'te yaşıyorum."

"Evet ama aileniz nerede?"

İç çekmemeye çalıştım. "Londra'da büyüdüm. Erkek kardeşim hâlâ orada yaşıyor."

"Ah." Yüz ifadesi değişti. "Yetim misiniz?"

"Hayır." Bu, birinin benim hakkımda böyle bir varsayımda bulunduğu ilk sefer değildi. Sanırım insanlar genellikle beni izah etmek için bir yöntem arıyordu ve ihmal ya da yoksunluk içinde geçen bir çocukluk hikâyesi de en iyisiydi. Gerçekte, yakın olmasak da ailem son derece sıradan ve son derece hayat dolu insanlardı. Benden ne anlam çıkaracaklarını hiç bilemediler. Büyükbabamın kütüphanesindeki her kitabı okuduğumda -sekiz yaşlarında olmalıyım- ve onlara bazı çelişkili bölümleri ezberlemiş olarak geldiğimde, annem ve babamın bana açıklık getirmesini bekledim fakat bunun yerine, sanki aniden çok uzaklara gitmişim gibi bana bakmışlardı. Büyükbabamı hiç tanımadım -ne çocuklarla ne de amatör halkbilimciler topluluğu dışında başka bir şeyle ilgilenirdi- ama o öldükten ve evi ile eşyaları bize miras kaldıktan sonra kitapları en iyi arkadaşlarım olmuştu. O kitapların arasındaki hikâyelerde bir şeyler vardı ve her biri çözülmek için yalvaran bir gizem olan sayısız Halk türü onların içinde ve dışında örülüyordu. Sanırım çoğu çocuk bir noktada perilere âşık olurdu ama benim hayranlığım asla büyüyle ya da dileklerin yerine getirilmesiyle ilgili değildi. Halk, kendi kuralları ve gele-

nekleri olan başka bir dünyaydı. Elbette, bu kendi dünyasına her zaman uygun olmadığını düşünen bir çocuk için bu karşı konulamaz bir cazibeydi.

"On beş yaşımdan beri Cambridge'te yaşıyorum," dedim. "Eğitimime o zaman başladım. Orası benim için diğerlerinden çok daha fazla evim oldu."

"Anlıyorum," dedi Finn, ama hiç de anlamadığının farkındaydım.

Finn gittikten sonra kalan eşyalarımı yerleştirdim, beklediğim gibi bu çok kısa sürdü; sadece dört elbise ve birkaç kitap getirmiştim. Cambridge'in Perilogoji Kütüphanesi'nin tanıdık kokusu kitaplarla birlikte yayıldı ve o küflü, eski yere, içinde saatlerce vakit geçirdiğim sessizlik ve yalnızlık cennetine duyduğum özlemle titredim.

Hâlâ koyun kokan ve örümcek ağı döşeyen birçok örümceğe ev sahipliği yapan küçük kulübeye şöyle bir göz gezdirdim ama ev işleri için pek sabrım yoktu ve kısa süre sonra bu fikirden vazgeçtim. Bir ev sadece insanın başını sokabileceği bir çatıydı ve bu ev de bana yeterince hizmet ediyordu.

Gölge ve ben kahvaltımızı bitirdik (kaz yumurtasının çoğunu ona verdim) ve mataramı dere suyuyla doldurup kalan ekmeği, kutu kameram, bir ölçüm bandı ve not defterimle birlikte sırt çantama yerleştirdim. Böylece çalışma alanında geçireceğim bir güne hazırlandım ve dikkatimi Finn'in talimatları doğrultusunda ateş yakmaya verdim.

Demiri közlerin arasında gezdirdikten sonra durdum. Bir kütüğün kabuğunu kenara ittim, içine uzandım ve Bambleby'nin mektubunu çıkardım. Küle üfledim ve zarif el yazısını gözden geçirdim. Hiç zarar görmemişti.

Ateşe odun atıp alevleri körükledim ve mektubu tekrar içine attım. Kâğıt tutuşmadı. Ateş, sanki mektup boğazına takılmış nahoş bir engelmiş gibi öksürerek duman çıkardı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, alevlerin arasından bana kayıtsızca bakan ağır kırtasiye malzemesine gözlerimi kısarak. "Bu lanet şeyi yastığımın altında mı saklamam gerekiyor?"

Sanırım burada Wendell Bambleby'nin insan olmadığından yüzde doksan beş oranında emin olduğumu belirtmeliyim.

Bu sadece profesyonel bir küçümseme değildi; Bambleby'nin çekilmez mektubu onun gerçek doğasına ilişkin ilk kanıtım değildi. Şüphelerim birkaç yıl önceki ilk görüşmemizde, alyanslarla temastan kaçınmak için sağ elini kullanıyormuş gibi yapmak da dahil olmak üzere odadaki metal nesnelerden kaçındığı çeşitli yolları fark ettiğimde canlanmıştı (Halk, bir kişiye göre solaktır). Yine de metalden tamamen uzak duramamıştı, olay her zaman çatal bıçak takımı, sos kapları ile benzerlerini içeren bir akşam yemeğini içeriyordu ve rahatsızlığını yeterince iyi idare etmişti, bu da ya şüphelerimin asılsız olduğunu ya da kraliyet soyundan geldiğini göstermişti. Bu tür insan eserlerine dokunmaya dayanabilen tek Halk onlardır.

Saf gibi görünmemek için bunun beni ikna etmeye yetmediğini söyleyebilirim. Daha sonraki görüşmelerde, aralarında konuşma tarzının da bulunduğu çeşitli şüpheli nitelikler fark ettim. Bambleby'nin County Leane'de doğduğu ve Dublin'de büyüdüğü söyleniyordu. Ben İrlanda aksanları konusunda uzman olmasam da birçok lehçesi bulunsa da evrenselliğini koruyan, ara sıra Bambleby'nin sesinde fısıltılarını duyduğum belirli bir tınlama ve ses rengine sahip olan Halk dilinde uzmandım. Arkadaş ilişkimizde önemli miktarda zaman geçirmiştik.

Eğer o Halk'tansa, muhtemelen aramızda sürgünde yaşıyordu. Bu, İrlanda peri aristokrasisinin başına gelen nadir bir kader değildi. Onların türü nadiren katil bir amca veya güç delisi bir naip olmadan uzun süre yaşardı. Sürgüne gönderilen Halk'a dair pek çok hikâye vardır; güçlerinin bazen sürgündeki kral tarafından yapılan bir büyüyle kısıtlandığı söylenir ki bu da Bambleby'nin

biz alçakgönüllü ölümlüler arasındaki varoluşuna boyun eğme ihtiyacını açıklayabilirdi. Meslek seçimi, tahmin edemediğim bazı peri tasarımlarının bir parçası veya Bambleby'nin doğasının doğal bir ifadesi olabilirdi, gözlerini kendi uzmanlığının dışsal onaylarını almaya dikmesi gerekirdi.

Yanılıyor olmam hâlâ mümkündü. Bir akademisyen her zaman bunu kabul etmeye hazır olmalıdır. Meslektaşlarımdan hiçbiri şüphelerimi paylaşıyor gibi görünmüyordu, bu da beni duraksatıyordu, uzun süredir saha çalışması yapan saygıdeğer Treharne bile, sıradan perilerin artık o geldiğinde kendilerini gizlemedikleri, onunla eski, derma çatma bir mobilya parçası arasında çok az fark gördükleri şakasını yapmaktan hoşlanıyordu. Tüm sürgün Halk hikâyelerine rağmen aramızda hiç keşfedilmiş gibi değildi. Bu da kendisini iki sonuçtan birine götürüyordu: Ya bu Halk kamuflaj konusunda son derece yetenekliydi ya da hikâyeler asılsızdı.

Tamamen yanmamış olan mektubu alıp parçalara ayırdıktan sonra onları küllerin içine katlayarak yerleştirdim. Ardından Bambleby'yi aklımdan çıkarıp saçlarımı topladım (neredeyse hemen dağılacak gibiydi) ve paltomu giydim.

Yolda yürürken dışarıdaki manzaranın güzelliği durmama neden oldu. Dağlar önümde uzanıyor, bulutları, pembe ve altın renklerle boyayan parlak şafakla daha da yeşile bürünen yeşil bir halıyı andırıyordu. Dağlar hafifçe karla kaplıydı ancak o masmavi gökyüzünde bir devamın tehdidi yoktu. Manzaranın uzakta yükselen bölgelerinde, buz kütlelerinden oluşan benekli postuyla denizin büyük canavarı kabarıyordu.

Yavaş bir adımla, büyük bir cesaretle yola çıktım. Saha çalışmasını her zaman sevmişimdir ve söz konusu alanı düşünürken o tanıdık heyecanı hissettim: Önümde keşfedilmemiş bilimsel bir bölge uzanıyordu ve kilometrelerce uzaktaki tek kâşif bendim. İşte, böyle anlarda mesleğime yeniden âşık oluyordum.

Gölge, dağın yamacına tırmanırken yanımda dolanıyor, mantarları ya da eriyen kırağıları kokluyordu. Koyunlar bana karakteristik meraksız endişeyle bakıyordu. Gölge'yi görünce biraz hareketlendiler ama Gölge yanlarından öylesine geçerken, burnu Cambridgeshire kırsalındaki tarlalarını süsleyen tanıdık yünlü kayalardan çok toprakla meşgul olduğundan kısa süre sonra onu görmezden geldiler.

Orman beni yavaşça kendine çekti. Ağaçların hepsi bodur değildi ve yer yer dar patikanın üzerinde yoğun, karanlık bir gölgelik oluşturuyordu.

Sabahın büyük bir bölümünü ağaçların arasına girip çıkarak çevreyi incelemekle geçirdim. Mantar halkalarını ve alışılmadık yosun desenlerini, çiçeklerin sıklaştığı topraktaki kıvrımlarla bir renkten diğerine kaydığı yerleri, sonra sanki sudan başka bir madde içmiş gibi diğerlerinden daha koyu ve kaba görünen ağaçları not ettim. Engebeli arazinin içindeki küçük bir oyuktan tuhaf bir sis yükseliyordu; bunun bir kaplıca olduğunu keşfettim. Yukarıda, kayalık bir çıkıntının üzerinde, bazıları yarı yarıya yosun tutmuş birkaç tahta figür vardı. Ayrıca kaya karameli olduğunu anladığım küçük bir yığın da bulunuyordu, denizcilerden birkaçının tercih ettiği tuzlu-tatlı Ljosland şekerleriydi bunlar.

Birkaç fotoğraf çektikten sonra elimi kaplıcaya daldırdım ve hoş bir sıcaklıkla karşılaştım. Cambridge'ten ayrıldığımdan beri doğru dürüst yıkanmadığım ve yolculuğun tuzunu hâlâ ikinci bir deri gibi üzerimde hissettiğim için aklıma cazip bir fikir geldi. Ama hemen vazgeçtim; bilmediğim bir ülkede çırılçıplak dolaşmaya niyetim yoktu.

O sırada arkamdaki ağaçlıktan küçük bir ses geldi, orman dallarından sürekli damlayan ıslaklığa benzemeyen bir tür pıtırtıydı. Hiçbir işaret vermesem de anında harekete geçtim. Gölge havayı koklamak için kaplıcan kafasını kaldırdı ama kendisinden ne beklendiğini biliyordu. Oturdu ve beni izledi.

Bazı insanlar Halk'ın kendilerini çanlarla ya da şarkılarla duyurduğunu düşünür, ancak gerçek şu ki onlar duyulmak istemedikçe siz onları asla duyamazdınız. Size bir hayvan yaklaşırsa muhtemelen yaprakların hışırtısını, dalların kırılmasını fark ederdiniz. Bir peri size yaklaşırsa hiçbir şey duymayabilir ya da sadece doğal ses ortamındaki en ince değişiklikleri duyabilirdiniz. Bir akademisyenin gerekli gözlem gücünde ustalaşması yıllar alırdı.

Yorgun bir gezginin, fazla çaba gerektirmeyen manzarayı takdir edişini hissederek, hava da açık olduğu için bakışlarımı ormanın kenarı boyunca gezdirdim. Bir sincabın cıvıltısı ve kuş izlerinin dağınıklığı dışında herhangi bir gözlemciye dair kanıt bulamamak beni şaşırtmadı.

Numara yapmaya devam etmek için ayaklarımı botlarımdan çıkardım ve kaplıcaya daldırdım. Birkaç dakika boyunca zihnimdeki Alp Dağları'ndaki brownie'ler kataloğunu, özellikle de kaplıcaların yakınında yaşayanları, davranış kalıplarını göz önünde bulundurarak gözden geçirdim.

Yıllar boyunca topladığım çeşitli bibloları sakladığım sırt çantama uzandım. Ama bu durumda ne seçmeliydim? Bazı hediyeler farklı bölgelerin halkları tarafından tercih edilirken diğerlerini gücendirirdi. Kendisinden habersiz küflenmeye başlayan bir somun ekmeği deneklerine hediye ettikten sonra araştırma denekleri tarafından çıldırtılan bir Fransız perilogojist tanıyordum. Hakarete uğradıklarında gösterdikleri kötülük neredeyse kaprisleri kadar evrenseldir.

İçinde çeşitli Türk lokumları bulunan küçük bir porselen kutu seçtim. Zevkler Halk arasında büyük farklılıklar gösterirdi ancak tatlı ikramının ters gittiğine dair sadece bir örnek biliyordum. Kutuyu çıkıntının üzerine koydum; iyi bir önlem olması için üzerine birkaç mücevherimden birini, büyükannemin ölümü üzerine bana miras kalan bir kolyeden bir elmas yerleştir-

dim. Bu tür hediyeleri sadece çok özel durumlar için saklardım. Bazı sıradan periler mücevherlere göz diker, diğerleri ise onlarla ne yapacağını bilemezdi.

Bir şarkı mırıldanmaya başladım.

Onlar gece ve gündüzdür,
Onlar rüzgâr ve yaprak,
Karları çatıya,
ayazı da sahanlığa seriyorlar.
Ayak izlerini toplayıp
sırtlarında taşırlar.
Hangi hediye onların dostluğundan daha büyüktür?
Hangi bıçak onların düşmanlığından daha derin keser?

Tercümem berbattı ve müzik kulağım yoktu. Şarkıyı bestelendiği dilde, yani Halk dilinde söyledim. Akademisyenler buna basitçe Faie diyordu. Bu dil, İngilizcenin yarısı kadarını söylemek için iki kat daha uzun süren, birçok aykırı kuralı olan, dolambaçlı bir türdü ancak dünyanın hiçbir yerinde ölümlüler tarafından konuşulan daha güzel bir dil yoktur. Yüz Adalar Teorisi* yandaşları arasında büyük şaşkınlığa neden olan ilginç bir tuhaflıkla, Halk bilindiği her ülke ve bölgede aynı dili konuşur ve aksanlarıyla deyimleri farklı olsa da lehçeleri asla iletişimi engelleyecek kadar değişken değildir. Somerset'te bir cinden öğrendiğim şarkıyı iki kez söyledikten sonra sesimin rüzgârda kaybolmasına izin verdim. Gerekli başlangıçları yaptıktan sonra ayakkabılarımı giydim ve oradan ayrıldım.

* Her bir peri diyarının tamamen ayrı bir fiziksel düzlemde var olduğu teorisidir. Halk nadir durumlarda bir âlemden diğerine seyahat edebilir ancak bunun dışında akademisyenler âlemlerin tarihsel olarak birbirleriyle çok az ilgisi olduğunu savunurlar. Ben şahsen bunu dar görüşlü bir saçmalık olarak görüyorum ama teori, bölüm başkanı olarak oturmaya ve en çok referans verilen ders kitaplarını yazmaya eğilimli olan eski nesil perilogojistler arasında popüler olmaya devam ediyor, bu nedenle muhtemelen bir süre daha bizimle birlikte olacaktır. (y.n.)

21 Ekim Aksamı

Gölge'yle beraber Karrðarskogurb'u geride bırakarak tepelere doğru yola çıktık. Köyün kuzeyindeki dağlara doğru uzanan engebeli bir yol vardı ve bu yol bitene kadar takip ettim; muhtemelen bu yol sadece koyun bakan çiftçiler tarafından kullanılan bir patikaydı. Eriyen kar yüzünden zemin bataklığa dönüşmüş olsa da yürümeye devam ettim. Sonunda alçak dağlardan birinin zirvesine ulaştığımda kararlı oluşum ödülle sonuçlandı.

Ötede, görüş alanım daha yüksek başka bir sıra dağlar tarafından büyük ölçüde engelleniyordu. Bu dağların büyük bir kısmı yeşil topraktan dağınık çıkıntı oluşturuyor ve buzulla kaplanıyordu. Anlayacağınız üzere Ljosland, dağların yanı sıra fiyortlar, buzullar ve insana en çok düşman olan diğer tüm keskin kenarlı oluşumlardan oluşan bir labirentti. Zirvelerin arasındaki manzara, yarıklarla dolu ve kayalarla kaplı vadiler olduğunu tahmin ettiğim yerlere doğru parçalanmıştı.

Zirvede, biraz da başarı hissinin tadını çıkarmak adına günlüğüme bir şeyler yazmak için durdum. Halk kendilerini sadece

ormanlarla sınırlamazdı. Krystjan ile yazışmalarımdan biliyordum ki birçok Ljosland'lı, arazilerinden çıkan volkanik kayaların kendi diyarlarına açılan kapılar olduğuna inanıyordu. Bunların en büyüklerini ve çeşitli nedenlerle ilgimi çekenleri, karmaşık zirveleri veya akarsu, mantar gibi belirgin özellikleri olanları kaydettim.

Gün sona ermişti. Çamura bulanmış ve üşümüştüm ama son derece mutluydum. Araştırmamı yürütmek için yararlı olduğunu düşündüğüm bir sınır oluşturmuş ve bir ya da daha fazla sıradan peri ile temas kurmuştum. Ljosland'm brownie'lerinin tamamen deniz tuzu ve yapraklarla beslendiği, mücevherleri demir kadar rahatsız edici bulduğu veya müzikten nefret ettiği olasılığı vardı. Ancak bunun pek olası olmadığını, dahası diğer kuzey enlemlerinin diğer Halk'larıyla -örneğin Norveç'in dağ *alver*'leriyle- ortak yönleri olabileceğini düşündüm. Bambleby bu noktada şüpheciydi. Hangimizin haklı olduğunu görecektik.

Finn'e ve köyün liderine seve seve özürlerimi iletip gitmeyebilirdim fakat gezintim beni çok açıktırmıştı. Bu yüzden mutluluğum biraz azalınca köye doğru yöneldim.

Hrafnsvik'in karmakarışık doğası, evlerin ve dükkânların dağınıklığı göz önüne alındığında bu niteleme tartışmalı olsa da taverna köyün kalbinde iyi bir konuma sahipti. Dışarıda bir grup adam toplanmış, sigara içiyordu. Bunlardan ikisi Krystjan ve Finn'di.

"*Voilà!*" Krystjan'ın bu tepkisiyle hemşerileri güldü. "İyi akşamlar, Profesör Wilde. Bugün ava çıktınız, değil mi? Kelebek ağınız nerede?"

Daha çok güldüler. Finn babasına öfkeli bir bakış attı. Bana gülümseyip geçmem için kapıyı tuttu.

Tüm Hrafnsvik köyü tavernada buluşmuş gibiydi. Yaşlılar devasa ateşin etrafında toplanırken çocuklar da yarım ağızla azar-

* *Fr.* İşte burada! (ç.n.)

lanarak işletmenin içinde koşuşturuyordu. İngiltere'den Rusya'ya kadar tüm bu tür taşra işletmelerinin tarzında rahat bir yerdi, gölge ve ateş ışığıyla sarmalanmış, vücut ve yemek kokularıyla doluydu, tavanı dalgaların karaya attığı odun kütüklerine benzeyen şeylerle destekleniyordu. Barın üzerinde, duvarda bir çift geyik boynuzu bulunabilecek yerde, bir balinanın muazzam çene kemiği asılıydı.

Finn odanın içinde dolaşarak beni tanıttı ve ben içeri girer girmez çoğu kişi konuşmayı bırakıp bana bakmaya başladığı için beni tanıtması da kolay oldu. Finn'in varlığı için beklenmedik bir şekilde minnettardım; dil engeli olmasa bile yabancılara yaklaşmanın garipliğinden nefret ederdim. Elbette, son bir yıldır mümkün olduğunca çok Ljosland dili öğreniyordum ancak insan anadilini konuşan birinin himayesi olmadan bir yere kadar ilerleyebiliyordu.

"Bu Lilja Johannasdottir," dedi Finn. "Oduncumuz. Evinin arkasında bir *alfurrokk* var, yani peri dünyasına açılan bir kapı. Küçüklerden birkaçı içeri girip çıkarken görülmüş."

Genç kız bana gülümsedi. Geniş omuzlu ve güzeldi, yuvarlak kırmızı yanakları ve soluk sarısı saçları vardı. "Tanıştığımıza memnun oldum, profesör."

El sıkıştık. Elleri büyüktü ve sayısız nasırla kaplıydı. Evinin yerini sordum, böylece özelliğini araştırabilirdim. Ürkmüş gibiydi.

Finn hızla, "Aud'un razı olacağını sanmıyorum," dedi.

Şaşırmıştım. "Bunun için bir nedeni yok herhalde?"

"Sorun değil, Finn," dedi Lilja. "Sizi evimde ağırlamaktan memnuniyet duyarım, profesör."

Diğer birkaç köylünün de benzer bir suskunluğuyla karşılaştım ancak Finn her durumda güler yüzlü ve kibar bir şekilde ortamı yumuşattı. Krystjan'ın yazışmalarımızın ayrıntılarını saklamadığı açık olsa da yerel halkın ziyaretimin amacını tam olarak anlayıp anlamadığını merak ettim.

Sonunda goði Aud Hallasdottir'in masasına geldik; iki sert görünüşlü kadınla sohbet ederken başını kaldırıp bana gülümsedi. Kendimi aniden sıkı bir kucaklaşmanın içinde buldum. Aud geri çekildi, elleri hâlâ omuzlarımdaydı ve beni en uygun zamanımda evinde akşam yemeğine davet ettiğini söyledi. Ona Finn'in Saklı Olanlar konusundaki uzmanlığından beni haberdar ettiğini söyleyerek ve paylaşabileceği her türlü bilgi için minnettarlığımı ifade ederek davetini kabul ettim.

Finn'in gülümsemesi sabitleşirken Aud gözlerini kırpıştırdı. Kısa boylu, iri yapılı bir kadındı ve gözlerinin arasında yaşının tek görünür işareti olan iki derin çizgi vardı. Nerede yanlış yaptığımı düşünmeye başlayacaktım ki başını salladı ve "Elbette, Profesör Wilde," dedi. "Lütfen oturun ve kocamın size servis yapmasına izin verin. Mükemmel sıcak şarap yapar; yanınıza bir şişe almalısınız. Krystjan'ın kulübesindeyken oranın çok soğuk olduğunu fark ettim."

Ona kibarca çok nazik olduğunu ama ikramlarımın parasını ödemekte ısrar ettiğimi söyledim. Kural olarak, saha çalışması yaparken yerel halktan iyilik kabul etmekten kaçınırdım çünkü taraf tutulmasından hoşlanmazdım. Halk söz konusu olduğunda her köyde skandallar, gizemli hamilelikler ve benzerleri yaşanırdı. Bir akademisyen olarak benim işim sansürlemek değil, bu tür anlatıların araştırmama dahil edilmesine –elbette, isimler sansürlenerek– bilimsel erdeme göre karar vermekti.

Aud başıyla onayladı ve kocası Ulfar'la bir şey konuşmak için izin istedi. Henüz Ulfar'la tanıştırılmamıştım ama tavernanın arka tarafında olduğunun farkındaydım. Uzun boylu bir adam değildi ama kalın kaşları ve yüzünün keskinliğiyle ilgili bir şey, küçük tepeler ve gölgeli vadiler yaratan, ona düşünceli bir dağ niteliği veriyordu. Odada dolaşırken, balık ve ekmek tabakları ya da yoğun koyu bir güveç sunarken ilk başta bana ters ters baktığını düşündüm, ta ki herkese bu şekilde baktığını fark edene kadar.

Finn, köyün lideriyle yaptığım konuşmadan sonra tuhaf bir şekilde telaşlanmış görünüyordu ve ben de onu biraz gücendirmiş olabileceğimden endişelenmeye başlamıştım. Ancak o an Aud gülümseyerek benim için hazırlanan bir masayı haber vermeye geldi. Ateşe yakın bir masaydı ve üç denizciyi kaldırması gerekmişti ama onlar da buna itiraz etmeden uymuşlardı. Masada bir kadın oturuyordu, köyün liderinden ya da başka bir yerden gelecek hiçbir emrin onu tercih ettiği yerden kaldıramayacağını hissediyordum. Karşısına oturduğumda bana gülümsedi.

Ben de ona gülümsedim. Yaşlı bir kadındı, hatta o kadar yaşlıydı ki bir an için yaşlılığı hiç tatmamışım gibi hissettim. Gözleri kırışmış yüzünde sadece yarıklardan ibaretti, elleri ise lekelerden oluşan bir nehir yatağıydı. Ama gözleri canlı bir yeşil renkteydi, elleri parmaklarına dolanmış yünler arasında hızlıca hareket ediyordu ve sanki şiş kullanmadan örgü örüyor gibiydi.

"Thora Gudridsdottir," dedi Finn, bara doğru gitmeden önce. Gölge kendini masanın altına sıkıştırdı ve memnuniyetle koyun pirzolasına gömüldü.

"Sana gülüyorlar," dedi yaşlı kadın. "Bunu asla yüzüne karşı yapmazlar. Şey, Krystjan yapar belki. Sana a... diyorlar, İngilizcede buna karşılık gelen bir kelime yok. *Kütüphane faresi* gibi bir anlama geliyor."

Sakin olmaya çalışsam da yüzüm kızardı. "Sanırım daha kötü lakaplar duymuştum."

"Ayrıca memleketinde bir peri yüzünden aklını kaçırmış ve şimdi ailesinin parasıyla dünyayı dolaşıp onun dünyasına geri dönmenin bir yolunu arayan aptal bir yabancı kız olduğunu söylüyorlar. Buraya gelip araştırma yapman için başka bir neden bulamıyorlar. Onlara bir koyunun kurtları aramaya kalkışmasından daha mantıklı gelmiyor. Eğer bu haftayı atlatabilirsen onları şaşırtacaksın. Bahisler açıldı."

Bunları söyledikten sonra örmeye devam etti.

Nasıl karşılık vereceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Güvecim önümde tüterken kaşığım elimde aptalca duruyordu. Kaşığımı masaya bıraktım. "Siz de böyle mi düşünüyorsunuz?"

Thora Gudridsdottir'in parlayan gözleri tamamen örgüsündeydi. Neredeyse konuştuğuna bile inanamayacaktım. Kadın işine o kadar odaklanmıştı ki kelebek kırılganlığında ama son derece bakımlı, yaşlılığında sevgiyle bakılan bir büyükanne portresi gibiydi. Sert bir ses tonuyla başını kaldırıp bakmadan, "Öyle mi düşünüyorum? Eğer öyle düşünseydim bunları sana neden anlatayım ki?" dedi.

Açık sözlü insanları takdir ediyordum. Sohbetlerde tahmin yürütmeyi ortadan kaldırıyordu, ayrıca tahmin yürütme konusunda berbat olan ve ayaklarını her zaman yanlış yere basan biri olarak bu paha biçilemez bir şeydi. Sadece mükemmel bir dürüstlükle şunu söyleyebildim: "Sizin hakkınızda ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Kadın başını sallayarak onayladı. "Zekisin. Nasıl mı biliyorum?" Öne doğru eğildi ve ben de öyle yapmak zorunda kaldım, sözde sahip olduğum tüm zekâm bu garip yaşlı kadın tarafından büyülenmişti. "Çünkü onları gördün ve deneyimledin."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

Yine o sert sesi çıkardı. "Londra'da üniversitede okuyan bir torunum var. Krystjan bize geleceğini söylediğinde ona yazdım ve o da bana bazı belgelerini gönderdi."

Başımı salladım. "Diğer Halk ile olan başarılarımın buradaki talihim üzerinde pek bir etkisi olmayabilir."

Yaşlı kadın bana acır gibi baktı, sanki neden bu kadar açık bir şeyi söyleme zahmetine girdiğimi merak ediyormuş gibi. Nedense kendimi ya da belki de varlığımı haklı çıkarmak için konuşmaya devam etme ihtiyacı hissettim. "Elbette, etkileşimlerimin çoğu sıradan perilerle sınırlı kaldı. Saraylı perilerin -uzun boylu olanların- arkalarında bıraktıkları büyüleri inceledim ve

çok sayıda birinci elden hikâye dinledim ama hiçbiriyle tanışmadım." Bambleby dışında, belki. "Saklı Olanlar'la karşılaşıp karşılaşmadığınızı sorabilir miyim?"

Yaşlı kadın örgüsünü eline aldı. "Paramı bahiste bir ay sürecek diye yatırıyorum. Krystjan bana düşük ihtimal olduğunu söyledi. Lütfen beni hayal kırıklığına uğratma, yeni bir çatıya ihtiyacım var."

Finn masaya bir şişe sıcak şarap koyarak, "İşte geldik," dedi. "Umarım bu iş görür, *amma*."

"Aptal," dedi Thora. "Ulfar'ın malının tadı sidik gibidir. Sana kaç kere söyledim?"

Finn sadece içini çekti ve bana döndü. "Aud her şeyin hoşuna gidip gitmediğini sormamı isterdi."

"Teşekkür ederim, evet," dedim, ama henüz güvecin tadına bakmamıştım. "Thora senin büyükannen mi?"

"Aşağı yukarı köyün yarısının büyükannesidir."

Thora yine o sert sesi çıkardı.

Kapı açılarak soğuk bir girdap yarattı ve karanlığın içinde üstü başı dağılmış biri belirdi. Kabaca kadın şeklinde görünüyordu ama kat kat paltolar ve şallar yüzünden bunu net söylemek zordu. Gelen kişi daha fazla ilerlemedi, arkasındaki gecenin esintisiyle eşikte durdu.

"Auður," diye seslendi Aud, sonra bir şeyler mırıldanarak yabancının yanına gitti. Ateşin ışığı yabancının yüzüne vurduğunda yirmili yaşlarının ortalarında, ağzı gevşek, gözleri hiç görmüyormuş gibi durmadan dalgalanan genç bir kadın ortaya çıktı. Aud'un kolunu sıkıca kavradı ve Aud onu bir sandalyeye yönlendirdiğinde kemiksiz gibi yığılarak oturdu.

Merakla kadının yanına gittim. "O iyi mi?"

Aud kaskatı kesildi. "Beklendiği kadar iyi."

---

* Rahibe. (ç.n.)

Ulfar kızın önüne bir kâse güveç koydu. Auður ne güvece ne de ona baktı.

"Ye," dedi Aud Ljoslander dilinde. Auður kaşığını aldı ve mekanik bir şekilde ağzını doldurdu, çiğnedi ve yuttu.

"İç," dedi Aud. Auður içti.

Onları şaşkınlıkla izledim. Auður'un Aud'un talimatlarına iplere bağlı bir kukla gibi karşılık vermesinde hem esrarengiz hem de rahatsız edici bir şey vardı. Aud beni onları izlerken yakaladı ve yüzü karardı.

"Yeğenimi kitabınıza dahil etmemenizi rica ediyorum," dedi.

Anlamıştım, hafifçe başımı salladım. "Elbette."

Ölümlüleri, onları bozma heyecanı için kaçırma alışkanlığı olan birkaç Halk türü biliyordum. Aslında bu çoğu saraylı perinin zaman zaman yaptığı bir şeydi. Bir zamanlar kızı, muhteşem güzelliğiyle afyon kadar bağımlılık yapan bir peri krallığında bir yıl ve bir gün geçirdikten sonra kendi canına kıyan Man Adalı bir adam tanımıştım. Başkaları da işkencelere katlanmış ve o kadar değişerek geri dönmüştü ki aileleri onları zar zor tamyabilmişti. Ancak Auður'un tavrında ve ifadesinde, daha önce hiç karşılaşmadığım pırıl pırıl bir özellik fark ettim. Tüm deneyimlerime rağmen bu durum içimde bir ürperti yarattı; belki de kariyerimde ilk defa boyumu aşan bir işe kalkıştığımı hissettim.

"Yalnız mı yaşıyor?" diye sordum.

"Her zaman olduğu gibi ailesiyle birlikte yaşıyor."

Başımı salladım. "Onu ziyaret edebilir miyim?"

"Burada misafirsiniz ve başımızın üstünde yeriniz var," dedi teyzesi hafifçe ve otomatik olarak, ama gülümsemesinde benim bile fark edebileceğim bir kırılganlık vardı, bu yüzden ateşin başına çekildim. Auður sadece söylenildiği zaman yemeye ve içmeye devam etti. Yemek bittiğinde, teyzesi onu eve götürene kadar başı öne eğik ve saçları gözünün önüne düşmüş bir halde oturdu.

"Hep böyle midir?" diye sordum.

Thora bana kısa ve keskin bir bakış attı, sonra başını salladı. "Biri ona emretse o çocuk kendi kalbini oyar."

Alnımda soğuk ter birikti. "Ona ne yapmışlar?"

"Ne mi yapmışlar?" diye tekrarladı Thora. "Görmedin mi? İçi bomboş. Bir hayaletin gölgesinden bile daha az öz var içinde. Ama en azından geri döndü."

Kelimelerde yutkunmama neden olan bir vurgu vardı. "Peki, kaç kişi geri dönemedi?"

Thora bana bakmadı. "Yemeğin soğuyor," dedi, sesindeki nezaketin altında meydan okumaya cesaret edemediğim bir şey vardı.

Gölge'yle birlikte kulübeye döndüğümüzde şöminedeki közlerin hâlâ sıcak olduğunu fark ettik, bu durum bahtı kara olan beni gururlandırdı. Auður'u aklımdan çıkarmak için bir süre ateşin başında kitap okumaya karar verdim çünkü bu durum itiraf etmek istemesem de beni huzursuz etmişti. Odun kutusuna uzandığımda sadece iki kütük kaldığını görünce hızlıca gerçek hayata döndüm.

Hafifçe titreyerek dudağımı çiğnedim. Krystjan'ın odunluğa yaptığı göndermeyi hatırladım ve aniden Finn'in tavsiyesine uyup günü kırlarda bir oraya bir buraya koşturarak geçirmek yerine "yerleşmiş olmayı" diledim. Bilimsel hevesimin beni alt ettiği zamanlar oluyordu ama daha önce hiç bu kadar derin bir pişmanlık duymamıştım.

Eh, yapacak bir şey yoktu. Feneri yaktım ve kendimi tekrar karın içine attım. Neyse ki odunluk kolayca bulunabiliyordu, saçakların altına sıkışmıştı. Ancak içine baktığımda kalbim sıkıştı. Odunlar kütükler halinde kesilmemişti, benim mütevazı şömineme asla sığmayacak büyüklükte yığınlar halinde duruyordu.

Artık ciddi ciddi titriyordum. Ayı postunun içinde son derece rahat olan Gölge, sıkıntım karşısında endişelendi. Kaynağının odunluk olduğunu doğru bir şekilde sezerek kapıya saldırmaya başladı.

"Yapma, tatlım," diye uyardım. Bütün bir gövde parçası gibi görünen şeyi kaldırdım ve acımasızca işe koyuldum. Odun yığınının üstündeki baltayı alıp gövdeyi bir kütüğün üzerine yerleştirdim. Sonra baltayı savurdum.

İlk seferinde ıskaladım. İkincisinde de. Üçüncüsünde baltayı tahtanın içine gömünce oraya sıkıca saplandı ve yerinden çıkmadı.

Baltayı sert bir şekilde çektim. Bir ayağımı kütüğe dayadım ve tekrar çektim. Genellikle küfreden biri değildim ama dudaklarımdan dökülen pisliklerle birkaç otu soldurduğumdan hiç şüphem yoktu.

Sonunda yorgun, üşümüş ve balta vuruşlarından omzum ağrırken pes ettim. Kulübede bıraktığım balta ahşabın derinliklerine saplanmış, bir tür sadist zafer olduğunu hayal ettiğim şeyi yansıtıyordu. Soğuk kulübeye girdim, kalan kütükleri ateşe koydum ve bulabildiğim tüm battaniyeleri yatağm üzerine serdim. Günün yazısını bitirmek istemiyordum ama alışkanlığım bana gerekli cesareti verdi. Şimdi uyuyacaktım.

22 Ekim

Bu sabah üşümeden uyandım ama bunun nedeni battaniyelerime iyice sarılmış olmamdı, Gölge ise yanımda horluyordu. Ama ayağımı battaniyenin altından çıkardığım an hemen içeri soktum. Dışarısı buz gibiydi.

Yine de tahmin edilebileceği gibi yedi buçukta başlayan kapı çalma sesini duymazdan gelemezdim. Zar zor yataktan kalksam da onurumu bir kenara bırakıp battaniyeleri üzerime aldım ve Finn'i içeri kabul ettim.

Finn şömineye şöyle bir bakıp yüzünü buruşturdu ama yorum yapmadı. Kahvaltımı masaya koydu.

"Bu nedir?" dedim inanamayarak.

Ekmek somunu kararmış bir kabuktu. Ne kaz yumurtası ne de başka bir yumurta vardı, tereyağı da yoktu ama küçük bir kâsede jelatin gibi ve grimsi yeşil bir şey vardı.

"*Đangssaus*," dedi Finn. "Babam bunun hoşunuza gidebileceğini düşündü. Bu bir tür..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Çeşni? Deniz yosunundan yapılır. Kızarmış ekmek için."

"Bu kesinlikle uygun."

Finn'in yüzü asıldı. "Özür dilerim, profesör. Bu sabah kahvaltıyı babam hazırladı. Her nasılsa ben fark etmeden ekmek ateşin içine düşmüş."

Yavaşça oturdum. "En azından çay sıcak."

Gülümsedi. "Bundan eminim."

Şaraptan etkilenen başımı ellerimin arasına aldım. "Babanı bu kadar kızdıracak ne yaptığımı sorabilir miyim?"

"Hoşnutsuz olan babam değil. Aud," diyen Finn, konuşmasına hızla devam etti. "Babam eski kafalıdır. Goði'sine yapılan bir hakarete iyi bir karşılık vermez."

"Ne? Onu kıracak bir şey söylemedim." Dün akşamki olayları gözden geçirdim. "Belli ki bir yanlış anlaşılma olmuş."

Finn odun kutusunun içine baktı. "En azmdan bu konuda size yardımcı olmama izin verin."

"Sorun değil." İçimde sert, soğuk bir öfke oluşuyordu. "Ben de tam bu işle ilgilenmek üzereydim."

Finn kaşlarını kaldırdı ama bir şey demedi. O gittikten saniyeler sonra bahçede odun kıran baltanın sesini duydum.

Finn'in söylediği şeyin beni hayal kırıklığına uğrattığını itiraf etmeliydim. Araştırmam için köylülerin yardımına ihtiyacım vardı. Halk'ın doğru bir resmini oluştururken kendi gözlerim ve aletlerimle topladığım kanıtlar kadar yerel söylencelere de güveniyordum. Hrafnsvik'in liderini şimdiden gücendirmeyi başarmış olmam hayra alamet değildi.

Sanırım Aud'un öfkesinin kaynağını tahmin edebiliyordum: Yeğenini koruduğu çok belliydi ve hastalığını duyurup onu rezil edeceğimden endişeleniyordu. Kendimi savunmak için bugün onunla tavernada buluşmaya kararlıydım.

Ya da belki yarın.

23 Ekim

Kalemi kâğıdın üzerinde zor tutuyordum, ellerim titriyordu. Kulübe doğal olarak bir mezar kadar soğuktu ama titrememin sebebi bu değildi.

Bir tanesiyle tanıştım.

Bugün yola çıkarken bir başarı elde edeceğimi beklemiyordum. Dün çok az şey yapmıştım ve uzun bir keşiften sonra evde biraz peynir yiyip yatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun dönmüştüm. Sabah Finn'den Karrðarskogur ve civarındaki dağların ayrıntılı bir haritasını aldım ve her yönde yaklaşık yirmi kilometre uzanan yaklaşık üç kilometrekarelik çizgili bölümlere ayırdım (yaklaşık kırk kilometre bir günde yürüyebileceğimi tahmin ettiğim mesafe). Yine de sistematik araştırmama başlamadan önce araziyi daha iyi tanımak ve yerle ilgili bir sezgi geliştirmek istedim. Bu niyetle, daha önce keşfettiğim sülfürik kaynağa doğru yola çıktım.

Kaynağı sorun yaşamadan buldum, iş görür bir dönüm noktası olan ormanın gölge bölümünde kabarıyordu. Verdiğim hediyelerin alındığını görmek beni çok mutlu etti. Ormanı gelişi-

güzel taramak için döndüğümde bir ışık yansıması yakaladım. Orada, yerden çıkan volkanik bir kaya parçasının içinde, küçük bir kapı tokmağı gibi taşa bastırılmış elmas duruyordu.

Botlarımı bir kez daha çıkararak kaplıcanın yanına yerleştim. Arkadaşımın varlığımı fark etmesi için uzun bir süre bekleyeceğimi tahmin ediyordum.

Ancak daha bir dakika bile geçmemişti ki paltomun hafifçe çekiştirildiğini hissettim.

Bir peri yanıma çömeldi. Çok küçüktü, iskeletimsi bir yapıya sahipti, dişlerle dolu bir yüzü vardı ve bir tür pelerin gibi giydiği kuzgun postunun altına sıkıştırılmış iki keskin siyah taştan gözleri görünüyordu ama post iyi temizlenmemişti ve gözleri yoktu. Örümcek ağlarıyla kaplı peri, hem oradaydı hem de orada değildi; belirli açılardan bakıldığında yalnızca bir taşın gölgesi, diğer açılardan bakıldığında ise canlı bir kuzgundu. Cılız kollarının iki katı uzunluğunda tırnaklarıyla ceplerimi karıştırıyordu, tırnakları daha ben yarayı fark edemeden boğazımı kesebilecek kadar keskindi.

Yaratığın görünüşü, çirkinliğine rağmen beni şaşırtmamıştı ama bunu beklemiyordum. Elbette, çığlık atmadım ya da kaçmaya çalışmadım ama biraz gerildim.

Peri anında kayboldu. Sol tarafımdaki ağaçtaki kuşların sessizliğiyle onu takip ettim.

"Sorun yok," dedim peri dilinde ikna edici bir şekilde çünkü perinin genç olduğu belliydi. Tecrübelerime göre sadece gençler kolayca irkilir, yetişkinler ise daha özgüvenlidir, özellikle de böyle görünenler. "Pazarlık yapmaya geldim."

"Ne için?" diye küçük bir ses geldi ormanın içinden, tahmin ettiğimden daha yakındı.

"Ne istersen," diye yanıtladım, "eğer bunu verme gücüm varsa."

Bu beni pek çok tehlikeden kurtaran güzel bir cevaptı çünkü bir periye ne söz verirsen onu yerine getirmeliydiniz, yoksa her şeyi kaybederdiniz.

"Postları severim," dedi peri. "Bana bir ayı postu verir misin?"

"Peki, ayıların ne olduğunu nereden biliyorsun?" Çünkü Ljosland'da hiç ayı yoktu.

"Sence?" diye cevap verdi. "Hikâyelerden biliyorum. Onları ben de severim."

Bunu bir düşündüm. "Sana bir kunduz postu vereceğim." Ah, o şapkayı özleyecektim. "Ayı meselesini halledeceğiz. Şimdi karşılığında ne istediğimi bilmek ister misin?"

"Zaten biliyorum." Peri kaplıcanın kenarında oturuyordu. Konuşmasaydı orada olduğunu bilemezdim çünkü yerde kıvrılmış duruyordu. "Burnunu sokuyorsun. Burnunu sokuyorsun, sokuyorsun, sokuyorsun. Beni tanımak istiyorsun ama sana hiçbir şey anlatmayacağım."

"Neden?"

Oğlan -sanırım bir oğlandı- bu soruyu sormamı beklemiyordu. "Kendim hakkında konuşmayı sevmiyorum."

Sevincimi belli etmemeye çalıştım. Ljosland'ın perileri akademisyenler -*her şeye burnunu sokan meraklı insanlar*- hakkında hiçbir şey bilmemeliydi; kıtadaki sıradan periler bize böyle derdi. Ancak birçok kez savunduğum gibi, perilerin dünyaları birbirine geçmiyorsa bilgi sahibi olmamaları beklenirdi. Halk kilitli kapılardan geçebilir ve ağaçların arasmda kaybolabilirdi. Neden bir okyanus ya da sıradağlar onları birbirlerinden ayrı tutsun ki?

"O zaman bir çıkmaza girdik gibi görünüyor," dedim şaşkınlıkla. "Ne istediğimi ve bunu vermeyeceğini zaten biliyorsan neden bir şey istedin?"

Peri ellerine baktı, kızardı ve kendi kendine mırıldandı. Sırt çantama uzandım ve Finn'in yanmış somununun kalıntılarını çıkardım: Derin bir iç çekerek onu ikiye böldüm ve çiğnemeye başladım.

"Bu iğrenç görünüyor," dedi peri. Şimdi yanımdaydı, uzun, iğne gibi ince parmakları bir kayanın kenarında kıvrılmıştı.

Ekmek kabuğunun bir parçasını tükürdüm. "Ev sahibim kötü bir aşçı."

"Ben çok iyi bir aşçıyımdır," dedi peri, ben daha cümlemi tamamlar tamamlamaz. Gülmemeye çalıştım. Sıradan perilerin çoğu ölümlülere yardım etmek için çok az ikna olmaya ihtiyaç duyar ve aslında bu durumdan zevk alırdı.

"Gerçekten öyle misin?"

Başını salladı, birden ciddileşti. "Sana sırlarımı anlatmayacağım. Ama postu alabilirsem sana ekmek getiririm."

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Pekâlâ."

Sırt çantamı karıştırdım ve bir kutu lokum daha çıkardım. Lokumlardan bir tanesini ağzıma attım, sonra bir avuç dolusunu periye uzattım. Siyah gözleri irileşti.

"Sadece bir ikram," dedim. "Pazarlığımızın bir parçası değil."

Gururla kabardı. Ljosland'lılar sıradan periler için düzenli olarak ikramlar bırakırdı ama bu küçük periye özellikle bırakılan bir şey olmuş muydu, merak ettim. Parmaklarının ucundaki lokumu kaptı ve gözlerimin algılayabileceği herhangi bir yöne gitmeden kayboldu; sanki manzaraya bir kapıymış gibi adım atmıştı. Toparlandım ve yürüyüşüme devam ettim, ansiklopedim için bir perinin tanımını oluşturuyordum, perinin tatlılarından olduğu kadar ben de ilerlememden de memnundum.

28 Ekim

Havalar değişti. Bazı günler dolu ve karla karışık yağmur nedeniyle dışarı adım atamayacak kadar kötü oluyordu. Ormanın başka bir bölümünü keşfetme fırsatım oldu, burada daha küçük bir kaplıca ve köyün yukarısında bir buzulun kenarını buldum. Buzun arasında köylülerin uzun zaman önce yiyecek ikramları bıraktığı birkaç oyuk gördüm. Burayı hangi perinin ya da perilerin terk ettiğini merak ettim.

Yeni arkadaşımı özlemekten endişe etmiyordum çünkü Halk biz ölümlüler gibi zamana bağlı değildi. Gelecek hafta ya da önümüzdeki ay gelsem ekmeğimi getirecekti. Bir ayı postu satın almak için yeterli parayla birlikte kardeşime bir mektup gönderdim. Dükkânı ve karısıyla çok meşgul olduğundan, dört çocuğundan bahsetmiyorum bile, peri kaçamaklarıma yardım edecek vakti olmadığından yakınarak bana yazacak ama postu alıp gönderecekti.

Yanık kahvaltılarımı yemeye devam ettim. Bir sabah tereyağımın içinde küçük balık kılçıkları çıktı. Yine de Aud'dan onu nasıl kızdırdığıma dair hiçbir açıklama alamadım. Onu Auður hak-

kında sorguladığım için özür dilemeye çalıştığımda bana şaşkın bir şekilde gülümsemiş ve özür dilememe gerek olmadığını söylemişti. Hrafnsvik'in tek dükkânını ziyaret edene kadar tüm bunların Krystjan'ın çılgınca hayalleri olduğu sonucuna varmaya başlamıştım. İşte, o zaman donarak öleceğim korkusu yerini açlıktan öleceğim korkusuna bıraktı.

Uzun yoldan gittim, kulübenin altındaki dik yokuşları aştım ve Egilson Çiftliği'nin yanından geçtim. Krystjan ve Finn'in rustik ama geniş, köyde yaygın olandan daha fazla penceresi olan güzel bir evleri vardı. Yoldan geriye doğru uzanan kıvrımlı bir şeridin sonunda yer alan ev, birçok müştemilatla -hayvanlar, saman, tarım aletleri- kaplıydı. Koyunlar yüksek mavi dağlara karşı otluyordu.

Fırtınalı hava gitmiş yağmurlu bir hava gelmişti; kara bulutlar dağların üzerinde kümeleniyordu. Bulutların yeryüzünden korkunç bir dalga gibi yükselmelerine, fantastik şelaleler püskürtmelerine alışıp alışamayacağımı merak ediyordum.

Parlak kırmızı renge boyanmış köhne bir yapı olan dükkân görünürde bir neden olmaksızın kapalıydı, bu yüzden çiseleyen yağmur soğuk ve sert bir yağmura dönüşürken dışarıda bekledim.

Yolun karşısında Krystjan'ınkinden çok daha küçük başka bir çiftlik vardı. Bir tavuk sürüsünün arasında uyuz bir keçi otların arasında geziniyordu. Çiftlik yolunun sonunda bir zamanlar mavi olan bir ev bulunuyordu; boyası büyük ölçüde soyulmuştu ve çatısı sarkıyordu. Evle ilgili öyle bir şey vardı ki başka tarafa bakmak istedim. Hayvanlar olmasa buranın terk edilmiş olduğunu düşünebilirdim.

Üst katın penceresinde solmuş bir perdeyi hareket ettiren ince bir el gördüm. Elle ilgili bir şeyler fena halde yanlış geliyordu ama tam olarak sorunun ne olduğunu tanımlayamıyordum. Elin hareket etme şekli olabilirdi, bir tür örümcek benzeri tiksinlik veren bir titreme gibiydi. Bir an için bana bakan bir yüz be-

lirdi. Yüz o kadar beyazdı ki boyanmış olabileceğini düşündüm, tepesinde koyu bir saç tutamı vardı. Bir çocuğun boyutundaydı ve yüz hatlarını seçemesem de gülümsediğini hissettim. Bir elini selamlar gibi cama bastırınca irkildim. El kanla kaplıydı.

Figür göründüğü gibi aniden kayboldu ve arkasında kanlı el izini bıraktı. Alışkanlık üzerine çarpan kalbime aldırmayıp başka tarafa baktım ve ona kadar saydım. Geriye dönüp baktığımda kandan eser yoktu.

"Hımm," diye homurdandım yüksek sesle. Çiftlik evinin sahipleri hakkında araştırma yapmam gerekecekti. Duvarlarının içinde bir perinin yaşadığının farkında olup olmadıklarını merak ediyordum. Yaratığın* görünüşünden hoşlanmadığım için sorularımın ihtiyatlı olması gerekecekti.

Dükkân sahibi Groa'nın ortaya çıkmasıyla dikkatim dağıldı. Tombul Groa, gülümseyerek beni dükkâna davet ederken bir sürü özür diledi. İngilizcesi akıcı değildi ama benim azıcık Ljoslander bilgim sayesinde anlaşmayı başardık.

Dükkân sıcaktı ve neşe saçıyordu, gıdadan tarım ve balıkçılık aletlerine kadar etkileyici bir ürün topluluğu ile doluydu. Tezgâha doğru giderken neredeyse bir dikiş makinesine takılıp düşüyordum. Un, süt, tereyağı, tütsülenmiş balık ve çay istedim; Groa ayrıca birkaç koyun sosisi ile bir poşet taze havuç, pırasa ve lahana almam için beni teşvik etti.

Kendi kendine mırıldanarak isteklerimi kâğıda sardı. Sadece onun yanında olmak bile içimi ısıtmıştı ve havadan sudan konuşmaya pek yeteneğim olmasa da kendimi ona kendisi hakkında birkaç soru sormak zorunda hissettim. Tahmin ettiğimden daha yaşlıydı ve kocasının ölümünden bu yana yirmi yıldır

* Bilim camiası, Halk'a atıfta bulunan seilie (İskoç folklorundaki periler için kullanılan, çirkin yaratıklar) veya unseilie, aydınlık veya karanlık gibi eski ayrımları çoktan geride bırakmış, görünüşte hayırsever olan periler arasında bile var olan kötü niyete yönelik genel eğilimi kabul etmiştir (bkz. Grey ve Eichorn'un Tutelary Spirits'i). Ancak seçtikleri spor gittikleri her yerde korkutmak ve sefalet yaymak olanlar kesinlikle vardır. (y.n..)

dükkânı tek başına işletiyordu. Bana mavi evin Aslaug ile Mord adında genç bir çifte ait olduğunu ve oğulları Ari ile birlikte yaşadıklarını söyledi. Bu konuyu açtığımda neşesi biraz azaldı ama ben de onu zorlamadım.

"Borcum ne kadar?" diye sordum, o da neşeyle Cambridge'te bu tür malzemelerin on katı gibi fahiş bir rakam söyledi.

Ondan tekrar etmesini istemek zorunda kaldım. O da aynı neşeyle, benim şaşkınlığımı fark etmemiş gibi yaptı. Dükkânda koşuşturuyor, minikler için dışarıya bıraktığı çörekler hakkında dalgın dalgın konuşuyordu. Bu konuda ona baskı yapmalıydım ama kafam çok karışıktı.

Kelimenin tam anlamıyla ceplerimi boşalttım. Böyle harcamaya devam edersem, bir aydan kısa bir süre içinde tüm fonlarımı tüketecektim.

"Bekle!" dedi Groa. Bezle sardığı küçük keklerden birini kollarımdaki bohçanın üzerine yerleştirdi ve dudaklarına dokundu. "Aud misafir muamelesi görmek istemediğinizi, her şey için yabancılar gibi ödeme yapmak istediğinizi söylüyor. Ama ben yapamam. Annemin *svortkag*'ı herkes içindir ve paha biçilemez. Lütfen kabul edin."

Başımı salladım, içime bir kasvet çöktü. Gölge'yle kulübeye döndük ve malzemelerimizi oraya bıraktık. Sonra köpeğim öğleden sonra uykusu için yatağıma yerleşti, ben de tek başıma kaplıcaya doğru gittim.

Daha önce olduğu gibi suyun kenarına oturdum ve botlarımı çıkardım. İtiraf etmeliyim ki bundan daha fazlasını yapmak için yanıp tutuşuyordum. Yakacak odun bulmakta zorlanmaya devam ediyordum, şansım yaver giderse sadece birkaç parça odun kesebiliyordum ve geri kalanı için Finn'e güveniyordum. Ancak Finn'e her zaman ulaşamıyordum. Bu yüzden odunumu idareli kullanmak için ateşi asgari sıcaklık sağlamaktan başka bir şey için kullanmakta tereddüt ediyordum. Banyo yapmak için sade-

ce bir kez su ısıttım, o da az miktardaydı. Hâlâ kendimi kuzeye yaptığım yolculuktan kalma ince bir tuz tabakasıyla kaplanmış gibi hissediyordum, tıpkı tozlanmış bir kitaplık gibiydim.

Arkadaşım hemen geldi. Kunduz postunu hazırlamıştım, postuna uzun süre hayranlıkla baktı. Peri, korkunç kuzgun postunun altında sonbahar yosunlarıyla kaplı bir dala benziyordu. Üzerindekini bir kenara bıraktı ve kunduz postunu çekiştirip dürtükledikten sonra omuzlarının üzerine katladı.

Kendisini hayranlıkla izlediğimi fark edince kızardı. Otları kenara itip keskin parmaklarıyla ince bir somun ekmeğini kavradı. Kükürt kokuyordu ama mükemmel derecede sapsarıydı ve yumuşacıktı.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. Geçimimi sağlamak için Halk'a bel bağlamak gibi bir niyetim kesinlikle yoktu; küçük periyle yaptığım pazarlık sadece güven inşa etme amaçlıydı.

Neyse. Başka çare yoktu. Kendimi kötü hissederek somunu bir kenara koydum. Elimde olmadan, bu düzenlemeyle bilimsel tarafsızlığımı tehlikeye attığımı düşünmeden edemedim ve bu da bir günün hayal kırıklıklarıyla son bulmasına sebep oluyordu. Ya da ben öyle hayal etmiştim.

"Bittiğinde sana daha fazlasını getireceğim," dedi peri, kendisine hayranlıkla baktığı kaplıcadan dönerek.

"Karşılığında ne istiyorsun?"

"Neredeyse hiçbir şey," dedi peri. "Sadece kar yağdığında ağacımdan kaplıcaya giden bir yol aç."

"Peki, senin ağacın hangisi?" Tahmin etmeme rağmen sordum. Peri, kendisi gibi yosunlara bürünmüş, ormanın o kısmında fark ettiğim tek beyaz kavak ağacını işaret etti. Finn'in kahvaltıda bana ikram ettiği mayalı ve tuzlu somunu düşününce, teklifini kabul etmekten başka çarem yoktu.

Günün geri kalanını notlarıma eklemeler yaparak geçirme niyetiyle aceleyle kulübeye döndüm. O sabah Finn çiftliğin et-

rafına dağılmış birkaç peri kayasına işaret etmişti ve her birinin haritasını çıkarıp incelemeyi düşünüyordum.

Yürürken yağmur yeniden yağmaya başladı. Botlarım ayak bileklerime kadar çamura battı ve kısa sürede sırılsıklam oldum, soğuktan titriyordum. Neredeyse kulübeye geri koşacaktım ki bu hiç de zekice bir fikir değildi çünkü yokuş güzel havalarda bile tehlikeliydi. Kaydım ve çamurun içinde sırtüstü düştüm.

Sonunda dağların sakar bir canavarı gibi kırık dökük kulübenin basamaklarını tırmanırken, kapının aralık olduğunu neredeyse fark etmemiştim. İlk önce Finn aklıma geldi, sonra da tuhaf bir şekilde soluk yüzü ve kanlı eli hatırladım. Nefesim hızlanırken kapıya doğru ilerledim.

Bir koyun bana bakıyordu.

Hayır, iki koyun. Biri halının üzerinde durmuş, közlerin sıcağının tadını çıkarırken, diğeri sağa sola dolaşıp yeşil bir şeyler çiğniyordu.

Sebze. Lahanalarım!

Yiyeceklerimi bıraktığım masa yamulmuştu, süt sürahisi yere düşmüştü ve Groa'nın *svortkag*'ı parçalara ayrılmış, süt olmayan her yere dağılmıştı. Koyunlar kitaplarımdan oluşan bir yığını da devirmişti ve yarısı çiğnenmiş sayfalar, üzerlerinde toynak izleri olan kaldırım taşlarını süslüyordu. Tanrı'ya şükür *defterim* zarar görmemişti! Defterimi dikkatlice sandığıma geri koymuştum. Gölge yatak odasının kapısında oturmuş, tarla sakinlerinin buldozer gibi evinin içinden geçişini kibar bir şaşkınlıkla izliyordu. İyi bir köpek olduğu için koyunların saldırısını engellemeyi hiç düşünmemişti, onları tehdit etmemesi için birçok kez uyarılmıştı.

Bağırmaya başladım, İngilizce ve Ljoslander dilinde komutların bir karışımının yanı sıra hiçbir anlamı olmayan çeşitli sözler haykırdım. En yakındaki koyunun üzerine atlayarak koyunun kendisinden daha değerli olan lahananın kalıntılarını ağzından almaya çalıştım ama hayvanlar sadece korkup kulübenin etra-

fında koşturup durdu. Bir tanesini kapıya doğru zorla sürüklemeyi başarır başarmaz, arkadaşı ters yöne doğru koşmaya başladı. Daha fazla kitap ezildi, kızartma tavası ve çeşitli tencereler şıngırdayarak kancalarından yuvarlandı, ahşap kutu yan tarafına devrildi ve koltuk koyunlardan birinin üzerine düşerek, suç ortağı tarafından hızla yankılanan bir korku melemesi fırtınası başlattı. Sıkıntımı fark eden Gölge kavgaya karıştı, ancak koyunlara hiçbir şey yapamadığı için sadece amaçsızca koşup ulumakla yetindi, bu da davetsiz misafirler üzerinde tahmin edilebilir bir etki yarattı. Kaosun ortasında, her geçen saniye daha da gürültülü hale gelen kapının çalındığını ya da açıldığında çıkan gıcırtıyı duymadım.

"Aman Tanrım, Em," diye bir ses geldi eşikten. "Hiç böyle bir şey görmemiştim! Defol git, yünlü sıçan!"

Bu son hamle, koyunlara yönelikti. Koyunlar, kulübede çığlık atan deli kadından oldukça bıkmış bir şekilde şimdi yağmur altında bulunan daha göreceli sakin yerlerine doğru koştu. Birlikte çıkışlarım engelleyen uzun boylu, siyah giysili figüre saldırdılar ve onu merdivenlerden geri doğru savurdular.

Gölge onları kapıdan dışarı kadar takip etti, hâlâ havlıyordu (çünkü en azından koyunlara havlamaya izni olduğunu anlamıştı) ve çimenlerin üzerine yuvarlandıktan sonra kendini toparlamakta olan figüre çarparak onu bir kez daha devirdi.

Figür başını kaldırdı ve bu Wendell Bambleby'den başkası değildi.

"Daha başka var mı?" diye seslendi merdivenlerin dibinde yayıldığı yerden.

"Ne?" diye bağırdım. Sanırım biraz sağır olmuştum.

"İçeride gizlenen başka deli yaratığın var mı? Onlar gidene kadar burada öylece yatmalı mıyım?"

"Onlar benim değil," deme ihtiyacı hissettim. "Sadece bir tanesi benim."

Bambleby yalnız değildi. Arkasında ikisinin de adını hatırlayamasam da öğrencileri olduğunu anladığım iki genç vardı. Bambleby düzenli olarak öğrenciler eğitirdi, gördüğünüz gibi. Genç kadın -kızıl saçlı ve sürekli şaşkın bakan, iri gözlü- uzandı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti.

O üstünü başını silkelerken Wendell Bambleby'nin kulübemin dışında durduğu dank etti. Daha önce dank etmesi gerektiğini düşünebilirsiniz ancak kargaşanın ortasında buna yer yoktu.

"Sevgili Emily," dedi Bambleby, saçından bir yaprak çekiştirirken. Saçları altın sarısıydı ve tıpkı geri kalanı gibi tamamen mükemmeldi. "Her zaman beklenmedik şeylerle uğraşan biri."

Kendisine yardım eden kıza öylesine düşüncesizce ve güzelce gülümsedi ki kız bir an için hareket edemedi, sonra gülen gözlerini tekrar bana çevirdi. Uzun boylu yapısı, alışılmış siyah giysilerle kaplıydı; yakası kalkık pelerininin çizgisinden eşarbının kıvrımlarına kadar her şey kusursuz bir şekilde dikilmişti. Bambleby ile tanışana kadar bir eşarbın terzi işi olabileceğini düşünmezdiniz. Yaşını tahmin etmek zordu ama bana söylediği için yirmi dokuz olduğunu biliyordum.

"Ben miyim o?" demeyi başardım sonunda. "Burada ne halt ediyorsun, Wendell?"

"Burada ne mi yapıyorum?" diye tekrarladı Bambleby gülerek. "Kendi kendime düşündüm de sadece beş günlük bir deniz tutması sana buzlarla kaplı çorak bir arazideki bir balıkçı köyünün lüksünü sunabilecekken, neden birinci sınıf bir vagonla Fransa'nın güneyine izne gideyim ki? Burada ne yaptığımı sanıyorsun, Em?"

Öğrencilere işaret ettikten sonra merdivenlerden yukarı çıktı ve beni geçerek kulübeye girdi. Öğrenciler eğilerek büyük miktarda valiz topladı; birkaç çanta ve bir sandıktı. Onlar da kulübeye girdi.

"Tanrım," dedim kimseye belli etmeden. Sadece koyunlarla başımın dertte olduğunu düşünmüştüm.

Bambleby etrafına bakarak, "Burası rakunlar tarafından kiralanmış gibi görünüyor," dedi. Zarif İrlandalı brogue aksanı*, kulaklarımda hâlâ çınlayan son gürültüyle tuhaf bir tezat oluşturuyordu. "Peki, ateş neden yanmıyor? Soğuktan keyif alıyorsun, değil mi Em?"

Hiçbir zaman bana *Em* demesini istememiştim ve aslında bu lakabı sert bir bakışla karşılamaya alışkındım. "Ateş yanmıyor çünkü neredeyse yakacak odunum kalmadı," dedim. Dağınık aklımı toparlamaya çalışarak sandalyeye oturdum. "Belki de bunu telafi etmek istersin?"

Bambleby kaşlarını çatarak şömineye baktı. Görkemli siyah giysileri içinde (yakası kalkık), kulübenin tozlu çirkinliğine karşı bir tablo gibiydi, gülmeden duramadım. Bir prensin ahırda olması kadar olası bir manzara gibiydi. Bambleby'nin tarlada yaşadığını biliyordum ve bundan önce tamamen başka bir yerde olduğundan şüpheleniyordum ama onu sadece meşe panelli Cambridge ofisine, kütüphanenin sıcak katedraline, taş çeşmeleri ve heykelleriyle üniversite arazisinin bakımlı yapraklarına karşı tanıyordum.

"Henry bunların hepsiyle ilgilenecek, değil mi canım?" dedi Bambleby. Ona söylediğim şey üzerine yüzünde ufak bir korku belirmişti; ya ateşin nasıl yakıldığına dair hiçbir fikri yoktu ya da ellerini kirletmekten korkuyordu.

Henüz yirmi yaşında olmayan bir adamın keskin hatlarına sahip olan bahtsız Henry, hevesle başını salladı ve şamdanlardan biriyle ters ıslak kütükleri dürtmeye başladı. Zavallı Henry'nin düşmanı değildim ve beceriksizliği beni eğlendirmemeliydi ama bu performansını birkaç dakika boyunca yorum yapmadan izlediğimi itiraf etmeliyim. Wendell, adını bilmediğim ve aynı de-

* İrlanda aksanı. (ç.n.)

recede talihsiz hayranıyla birlikte koridorda kayboldu, görevini tamamlamış gibi görünüyordu.

Döndüğünde Henry'ye, "Yalnızca iki yatak odası daha var," dedi. "İkinize bunlardan büyük olanını vereceğim. Bunları daha sonra halledersiniz," diyerek sandığı yeniden kaldırmaya başlamış olan bahtsız kadına talimat verdi. "Önce burayı yaşanabilir bir yer haline getirmeliyiz. Emily, seni geçici olarak kendi yatak odandan uzak durman konusunda uyarmalıyım. Eğer daha önce fark etmediysen, koyunlar oraya da girmiş ve oldukça kötü kokuyor. Em?"

Tam anlamıyla bana bakıyordu. "Kendine ne yaptın böyle? Bu bir çeşit kamuflaj mı, Halk'ı senin sürüden biri olduğuna inandırmak için mi? Bana öyle bakma, kulübemizi harabeye çeviren sensin."

"*Bizim* kulübemiz!"

Beni duymazdan gelen Bambleby boş kazana bakarak, "Henry, hadi su dolduralım," dedi. "Arkada bir dere olduğunu fark ettim. Lizzie, belki çöpleri toplayabiliriz?"

Birkaç dakika içinde Henry, ateşin üzerinde su kaynatmaya başladı (harap olmuş kitaplarımın sayfalarıyla başlamıştı) ve elimde bir fincan çay vardı. İkisi ortalığı süpürüp temizlerken, Wendell ateşin yanına çektiği diğer koltukta arkasına yaslanmış, ara sıra öneri niteliğinde direktifler veriyordu. Kıyafetlerimi değiştirmiş ve arka taraftaki derede yıkanmak için elimden geleni yapmıştım ki dürüst olmam gerekirse bu pek de fazla bir şey değildi. Saçlarımdaki çamur topaklarını hâlâ hissedebiliyordum.

"Bu oldukça güzel," dedi Bambleby, bir parça kızarmış ekmek daha alarak. Ateşte ısıtılmış peri ekmeğiydi bu. Yeni bir hırka giymiş, o zarif kemiksiz haliyle sandalyesinde kambur otururken son derece rahat görünüyordu. "Yaratığın bir brownie olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, ağaç. Gerçi o da baharın koruyucusu gibi görünüyor ki bu alışılmadık bir durum." İtiraf etmekten hoşlanmıyorum ama keyfim daha yerindeydi ve bunun tek nedeni çay değildi. Her ne kadar varlığı hoş karşılanmasa da Bambleby, Cambridge'in bir parçasıydı ve onun yanında kendimi daha iyi hissediyordum.

Bambleby ellerini başının arkasında birleştirerek gerindi. "Dunne, Fin *keiju*'ları arasında da benzer bir olguya dikkat çekmişti. Buna ne diyordu? Elemental ayrışma mı?"

Homurdandım. "Dunne kalitesiz metodolojisini gizlemek için teoriler icat ediyor. Onun örneklem büyüklükleriyle böyle şeyler hakkında genelleme yapamazsın."

Bambleby mırıldanarak onayladı. Bana mahmur bir ifadeyle gülümsediğini fark ettim. Lizzie bu gülümseme karşısında kızarırdı ama ben ona çok alışmıştım. Bu son çılgınlığı açıklamasını bekleyerek gözlerimi kaçırmadan ona baktım.

"Seni özledim, Em," dedi. "Koridorun karşısmda bana kaşlarını çatarak bakmaman çok garipti."

"Kaşlarımı çatmamı duvarın arkasından tespit edebilme yeteneğini merak ediyorum. Duyuların başka şekillerde mi gelişmiş?"

Onu sataşıyordum. Bunu bazen yapardım. Sanırım Bambleby onun hakkındaki şüphelerimi biliyordu.

"Yüksek sesle kaş çatma yeteneği yalnızca sende var. Bunu nasıl başardığını hep merak etmişimdir." Henry'ye döndü. "Ev sahibimizi çağırır mısın? Emekli olmadan önce sıcak bir yemek yemek istiyorum. Ayrıca tatlı var mı, onu da sor. Özel bir şey olmasına gerek yok; elmalı tart ya da ekmek tatlısı uygun olur. Tanrı aşkına, balık güveci ve denizci ekmeğinden bıktım."

Böyle bir mesajın Krystjan Egilson'dan olumlu bir yanıt alacağını düşünemiyordum, bu yüzden doğal olarak hiçbir şey söylemedim. Bambleby öne doğru eğildi ve elimi tuttu. "Sanırım neden burada olduğumu tahmin etmişsindir. Seni temin ederim ki düşündüğün gibi değil."

"Öyle mi?" Neden burada olduğunu çok iyi biliyordum. Araştırmamı kendi çalışması gibi göstermek içindi.

"Yeteneklerine son derece saygı duyuyorum, Emily. Lütfen buradaki varlığımı bu fırsatı berbat edeceğini düşündüğüm şeklinde yorumlama. Gerçek bundan daha farklı."

Elimi geri çektim, çok sinirliydim. "Ah, harika."

"Yardımcı olmak için buradayım," diye beni temin etti Bambleby, tamamen ilgisizdi.

"Bu yardımcı olma arzun, henüz kanıtlanmamış bir Halk türünün ilk kapsamlı araştırmasını yürütme övgüsünü senden başka birinin alabileceği korkusuyla hiçbir ilgisi yoktur eminim?"

Bambleby iri gözleriyle, şaşkın şaşkın baktı. "Bu pek adil olmazdı. Senin için her zaman iyi bir dost olduğumu düşünüyorum. Aksi halde neden ansiklopedine önsöz yazmaya gönüllü olayım ki?"

Ansiklopedim çıktığında kafasına vuracaktım. Bana sürekli ona ihtiyacım olduğunu hatırlatması gerçekten gerekli miydi? "Aslında, bulgularım oldukça ileri seviyede," dedim. "Yani burada yapacağın her araştırmanın, benim sonuçlarımı desteklemekten başka bir işe yaramayacağını keşfedebilirsin."

"Gerçekten mi?" Üzüntüme rağmen kızgın olmak yerine heyecanlı görünüyordu ve bizi gerçekten rakipten ziyade meslektaş olarak gördüğünü anladım. Bambleby ile ilgili bulduğum temel sorun, duygularımı destekleyecek somut kanıtların tatmini olmaksızın güçlü bir antipatiye yol açabilmesiydi. "Şimdiye kadar topladığım verileri bana gösterir misin?" Hevesi, bir esnemeyle yarıda kaldı. "Belki yarın?"

Onu izlerken parmaklarımla kupamda bir ritim tutturuyordum. "Tam olarak bu yardımın nasıl bir şekilde gerçekleşmesini bekliyorsun?"

Bana farklı bir şekilde gülümsedi, sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti hissettim. Bambleby'nin yaptığı ve sadece Halk'ın et-

rafında uzun zaman geçirenlerin fark edebileceği bir şey vardı. Bu, duygularının su gibi akıp gitmesi, birinin yerini kıyıdaki dalgalar gibi aniden diğerine bırakmasıydı. Bu değişkenlik bir insan yüzünde rahatsız edici veya sahte görünebilirdi, ancak bu sadece Halk'ın doğasında olan bir özellikti.

Bambleby öne doğru eğildi. "Uluslararası Perilogojisi ve Deneysel Halkbilimi Konferansı'nı biliyor musun?"

Sesinde alaycı bir ton vardı çünkü elbette, konuyla ilgiliydim. UPDHK her yıl Paris'te düzenlenen ve benim bir kez bile davet edilmediğim, alanımızdaki en prestijli konferanstı. Bambleby her yıl giderdi, lanet olsun.

"Bu yıl öne çıkan bir konuşmacıyım," dedi. "Etkilemek istediğim özel bir sponsor var. Zengin biri. Bu, kaynak yetersizliği nedeniyle ertelediğim birkaç araştırma gezisi için finansman sağlayabilir. Şimdiye kadar bilinmeyen bir Halk türünün dahi ön bulgularını sunan bir makaleden daha etkileyici çok az şey olabilir. Senin de söylediğin gibi, bu Saklı Olanlar en açık fikirli akademisyenler tarafından bile şüpheyle karşılanıyor. Ancak her zaman savunduğum gibi, Halk'ın Arktik ve Kuzey Avrupa'nın diğer bölgelerinde bulunmaması, her kış ülkesinde bulunmadıklarına dair kanıtı olarak alınamaz."

Gözlerimi kıstım. "Bu yıl UPDHK'e davet edilmedim. Dipnotta bana da yer verecek misin?"

"Bulgularımızı birlikte sunacağız. Ben sponsorumu etkileyeceğim. Sen de adını duyuracak ve bilim dünyasını gelecek yıl çıkacak kitabın için ayağa kaldıracaksın."

Bambleby geriye doğru yaslandı, keyfi yerinde gibiydi, bu söylediklerine çok memnun olacağıma tamamen ikna olmuştu. Onu en azından bu zevkten mahrum bırakmak için yüz ifademi yumuşak tuttum ama elbette, anlaşmaktan başka seçeneğim yoktu.

Bambleby mütevazı davranıyordu, şüphesiz yorgunluğun verdiği bir dikkatsizlikti. Bu yıl UPDHK'te sadece öne çıkan bir

konuşmacı değildi; muhtemelen insanların hakkında konuşacağı tek kişi olacaktı, ancak bunun nedenlerinin tamamen onun hoşuna gittiğinden şüpheliyim.

"Kışı burada geçirmeyi planlıyordum," dedim. "UPDHK'e katılmak Hrafnsvik'ten ayrılmak anlamına gelir..."

"En geç şubatın ilk günü," dedi Bambleby. "Genel kurul ayın onunda yapılacak. Yerleşmek için bir ya da iki güne ihtiyacımız var, değil mi? Aralarında Leroux ve Zielinski'nin de bulunduğu yarım düzine kıtalı meslektaşımıza Champs-Élysées'de onlarla birlikte yemek yiyeceğime dair söz verdim bile. Sen de geleceksin, elbette. Polonya kraliçesi tarafından bir tür madalya ile ödüllendirildi ve bu konuda oldukça kibirli davranıyor - eski çevresinin dörtte üçünü sildi, ancak ben onun iyi niyetini kazanmayı başardım... Bu yıl Paris kralının bile gelebileceğini söylüyorlar; eğer öyleyse, Leroux'yu tanıştırmaya ikna edebileceğimden eminim..."

Kalbim heyecanla çarpmaya başladı. Bu, saha çalışmamın süresini büyük ölçüde kısaltacaktı. Çoğu akademisyenin bir yıl ya da daha fazla zamanını alan bir işi başarmak için sadece üç ayım olacaktı. Üç ay! Yapabilir miydim?

Cevap vermek yerine çayımı yudumladım. "Bu yıl tekrar davet edilmene biraz şaşırdım. Ama sanırım Schwarzwald seferi üzerindeki sansasyon biraz yatıştı."

Bambleby iyice kamburlaştı ve kollarına odaklandı. "Bir yanlış anlaşılma. Gelecekteki çalışmaların bulgularımı doğrulayacağından şüphem yok."

"Elbette." Onların tam tersini yapacaklarından hiç şüphem yoktu. Bambleby'nin Schwarzwald'da kümelenen peri halkının kar dokumalarıyla ilgili makalesinin abartılı ya da eksik kanıtlar içeren ilk makalesi olmadığından şüpheleniyordum ama muhtemelen tamamen sahtelediği ilk çalışmasıydı.

Muhtemelen öyledir. Wendell Bambleby'nin araştırması hep gösterişli ve göz kamaştırıcı olmuştur. Ayrıca ilgili araştırmaların

çoğunu ters yüz eden tuhaf yeni peri ritüellerini ve büyülerini ortaya çıkarma konusunda esrarengiz bir beceriye sahiptir. Bu beceriyi çoğu zaman esrarengiz olmaktan çok şüpheli bulmuşumdur.

Gölge başını Bambleby'nin dizine koydu ve Bambleby uzun parmaklarıyla köpeğin başını okşadı. Arkadaşlığımızın ilk günlerinde Bambleby, Gölge'den emin olamıyordu, çoğu zaman ondan ne anlam çıkaracağı konusunda pek bir fikri yokmuş gibi görünürdü, öyle ki bazen daha önce hiç köpek görüp görmediğini merak ederdim. Ama Gölge'nin böyle bir tereddüttü yoktu. İlk karşılaşmalarından itibaren Bambleby'ye düşüncesiz ve tamamen hak edilmemiş bir şevkle bakmıştı ki Gölge'nin bana olan sevgisinden bu kadar emin olmasaydım kıskançlıktan delirirdim. Zaman geçtikçe Bambleby de tereddütlü okşamaya alıştı ve şimdi -üzülerek söylüyorum ki- eski birer dost olmuşlardı.

"Bu kitap senin için önemli, değil mi?" dedi Bambleby. Çantasına uzanıp düzgünce daktilo edilmiş bir yığın sayfa çıkardı. Geçen ay ona gönderdiğim ve ilk elli sayfadan oluşan bölümü hatırladım.

"Okudun mu?" diye sordum.

"Elbette." Bambleby sayfaları karıştırdı; zarif el yazısıyla epeyce işaretlenmişlerdi. "Oldukça dikkat çekici. Daktilo ettirdikten sonra geri kalanını da görmek isterim."

Sözleri karşısında boynumda beliren kızarıklıkla irkildim. Bambleby'nin çalışmalarım hakkındaki görüşlerine hiçbir zaman özel bir önem atfetmedim ama sanırım bu sadece onun görüşleriyle ilgili değildi. Ansiklopedi on yıldan uzun bir süredir sadece bana aitti. İnsanın kendi araştırması hakkında iyi düşünmesi başka bir şeydir, bu düşüncenin doğrulandığını duymak bambaşka bir şey.

"Dikkat çekici mi?" diye tekrarladım.

"Eh, daha önce hiç yapılmamıştı, değil mi? Bir periler ansiklopedisi? Bu, gelecek yılların konuyla ilgili tüm akademik çalışma-

larının temel taşını oluşturacak. Muhtemelen Halk hakkındaki temel anlayışımızı geliştirecek yeni metodolojilerin oluşmasına yol açacak."

Bunu hiçbir iltifat iması olmadan söyledi. Sadece dürüstçe ve biraz da bunalmış bir şekilde "Evet, niyetim buydu" diyebildim.

Gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Saklı Olanlar'la ilgili bölüme ihtiyacın yok, biliyorsun."

"O bölüm olmadan ansiklopedi daha az etkileyici olur."

"Peki, kimi etkilemek istiyorsun? Ah." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Fakülte pozisyonu. Tüm mesele bu, değil mi?"

"Ya öyleyse?" Yüzündeki ifadeyi anlamlandıramadım. "Hiç şansım olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Şey, sen biraz gençsin..."

"Sen de genç değil misin?" Cambridge ona iki yıl önce kadro vermişti, piç kurusu.

"Ben bir istisnayım." Bambleby bunu sayfalara bakarak dalgınca söyledi ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Yaşlı Sutherland ne zaman emekli oluyor?"

"Bu sonbaharda." Öne doğru eğilip parmaklarımı birbirine geçirdim. "Döndüğümde kendimi önereceğim. Bu bana para kazandıracak. Kaynaklar. Bir aylık bir keşif gezisi için fon bulmak zorunda kalmayacağım; istersem aynı anda birden fazla saha çalışması yürütebilirim. Yapabileceğim keşifleri, çözebileceğim gizemleri bir düşün. Ve..." Neredeyse Cambridge'ten ayrılmak zorunda kalmayacağımı söyleyecektim.

"Evet." Bambleby bir sayfa daha çevirdi. "Ayrıca kendini sonsuza dek o eski taşlara, kitaplarına ve gizemlerine kapatacaksın, tıpkı bir ejderhanın hazinesine kapanması gibi, yaşayanlarla mümkün olduğunca az ilişki kuracaksın ve sadece öğrencilerine ateş püskürmek için ortaya çıkacaksın."

Beni kısmen de olsa anlamak gibi sinir bozucu bir huyu vardı ki bu herkesten daha fazla anlıyor demekti ve şüphesiz bu bir

peri yeteneğiydi. "Burada kalmaya niyetlisin, değil mi?" dedim konuyu değiştirmek için.

"Başka nerede kalabilirim ki? Burası bir otel için uygun pek de uygun bir yer değil. Sana yazdığımın ertesi günü ev sahibinin onayını aldım ve hemen ardından Cambridge'ten ayrıldım. Sana söyleyeceğini sanmıştım."

Yüzümü buruşturdum. "Egilson ve benim aramız pek iyi değil."

"Ne?" Abartılı bir şaşkınlık ifadesi takındı. "Sevgili Emily. Sakın bana arkadaş edinmekte zorlandığını söyleme."

Kaşlarımı çatarken kapının gıcırtısıyla durdum. Krystjan daha önce olduğu gibi kapıyı çalmadan kulübeye girdi. Yüz ifadesinden Bambleby'nin mesajının tahmin ettiğim kadar iyi karşılandığını anlayabiliyordum. Arkasından işe yaramaz bir üzgün ifadeyle Lizzie geliyordu.

"Bay Egilson!" Bambleby yüzünde koca bir gülümsemeyle hemen ayağa kalktı. "Görüyorum ki resmiyetten hoşlanmıyorsunuz, dostum. Ne kadar ferahlatıcı. Bu kadar kısa sürede gösterdiğiniz misafirperverliğe ne kadar minnettar olduğumu belirtmeliyim. Yurttaşlarınızın sıcakkanlılığı ve cömertliği hakkında hikâyeler duymuştum ama siz bunun da ötesine geçmişsiniz."

Tüm bunları aksanlı ama akıcı bir Ljoslander dilinde söyledi. Bu Egilson'ı bir an için de olsa durdurdu. "Profesör," dedi Egilson ihtiyatla, uzatılan eli kabul ederek. Bambleby'nin cazibesine maruz kaldığında donuk ifadesinin biraz eridiğini görebiliyordum ama dayanıklı bir adamdı ve gülümsemesi gergindi. "Bir yanlış anlaşılma oldu. Buraya hoş geldiniz ama ne yazık ki yemek verecek durumda değiliz. Kahvaltıdaki temel ihtiyaçlar dışında, elbette. Büyük bir çiftlik işletiyorum, anlayışınızı beklerim."

Bay Egilson İngilizce cevap vermişti ve Bambleby bunu Egilson'ın akıcılığına hayranlık duyduğunu ifade eden minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bakışlarındaki belirgin bir eğlence kıvılcımı fark ettim ama neyse ki Krystjan'ın dikkatinden

kaçmış gibi görünüyordu. "Tamamen anlıyorum. Umarım sizden yemeğimizi hazırlamanızı beklediğimi düşünmüyorsunuzdur. Elbette, ben aileniz için yemek pişirmeyi teklif ediyordum."

Egilson gözlerini kırpıştırdı, çekingenliği yerini şaşkınlığa bıraktı. "Öyle mi?"

"Ah, Tanrım," diye mırıldandım. "Lütfen evet deyin."

Bambleby Egilson'ın omzuna vurdu. "Elbette. İrlanda'da misafirlerin ev sahipleri için en az bir yemek hazırlaması âdettendir. Minnettarlık göstergesidir. Tercihiniz nedir? Burada bazı malzemelerimiz var." Kulübenin içinde hışımla dolaşarak lahana ve havuçların parçalanmış kalıntılarını ve satın aldığım tütsülenmiş balıkları topladı, neşeli ama manik bir enerjiyi yansıtmayı başarıyordu. Egilson'ın yüzünden Bambleby'nin mutfağında nasıl bir düzene sahip olabileceğini hayal ettiğini görebiliyordum.

Krystjan, "Takdir etmekle birlikte..." diye söze başladı.

"Hiçbir şey söylemeyin. Ağzınızı yakacak bir baharatlı kek tarifim var. İrlanda'da biz böyle severiz. Ve ana yemek olarak..."

"Gerçekten profesör, sorun değil." Bambleby neşe saçarak etrafta dolanırken Krystjan gülümsüyordu; her zamanki sırıtışı değil ama gerçekten içten bir gülümsemeyle. "Daha yeni geldiniz. Oğluma ve bana yemek yapmanız için size zahmet veremem. Teklifinizi takdir etmediğimden değil."

Bambleby durdu, gözlerini kırptı. Lahana yaprakları, ters esen bir rüzgâr gibi onun ardından döndü. "Gerçekten mi? Şey, eğer siz..."

"Finn bir güveç hazırlıyor. Kulübeye biraz göndeririz. Eğer sorun olmazsa."

"Elbette dostum," dedi Bambleby. Sonra şaşkınlıkla ekledi: "Ve ekmek tatlısı ile elmalı tart arasında bir tercihim yok." Parmaklarını şaklattı. "Ne kadar kabayım! Emily, canım, hangisini tercih edersin?"

Kahkahamı bastırmaya çalıştım. "Elmalı tart harika olurdu."

"İşte." Bambleby, görüşünü netleştirmeye çalışır gibi gözlerini kırpan Krystjan'a gülümsedi. "Ayrıca yarın görüşeceğiz, değil mi? Bu tür soruşturmaların başlangıcında kasaba halkıyla -anladığınız gibi itibarlı kişilerle- görüşmek benim geleneğimdir. Araziyi tanımak iyidir. Yardımcı olmaya meyilli olduğunuzdan hiç şüphem yok."

Konuşurken Egilson'a yaklaştı ve adamın elini tekrar tuttu.

Egilson çaresizce bakarak, "Elbette," diye mırıldandı. Bambleby'nin gözleri aslında siyah değil, alacakaranlıktaki bir ormanın yeşili gibiydi, ancak çok yakın olduğunuzda fark edebileceğiniz bir detaydı. O bakışlarda kaybolan, aptalca etrafta dolaşan, dikenlere ve Tanrı bilir daha nelere takılan insanlara şahit olmuştu; Krystjan kesinlikle ilk değildi. Başka tarafa bakmalı, ona kadar saymalı ya da nefesine odaklanmalı veya başka bir sıradan dikkat dağıtıcı şeyle uğraşmalıydı ama elbette Halk'ın hilelerinden kaçma konusunda hiçbir deneyimi yoktu.

Boğazımı temizledim. Krystjan sanki orada olduğumu yeni fark etmiş gibi bana göz kırptı. "Teşekkür ederim, Krystjan," dedim. Sanırım Bambleby'nin yaramazlıklarının bir kısmı bana da bulaşmış olmalı ki, "Yarın kahvaltıda yarım düzine kaz yumurtası alacağız," diye ekledim.

Krystjan kafasına darbe almış bir adam gibi başını salladı ve kibarca kapıyı arkasından çekerek kulübeden çıktı.

"Baharatlı kek mi?" dedim.

Bambleby tekrar sandalyesine çöktü. "Ne kadar zor olabilir ki?"

"Hiç baharatlı kek yaptın mı?"

"Kesinlikle yedim."

"*Hiç* yemek yaptın mı?"

"Bu şu an için önemli değil."

Homurdandım. Midem öyle bir guruldadı ki Bambleby burnunu buruşturdu. Doğru dürüst bir yemek yemeyeli günler olduğunu fark ettim.

Bambleby, birinci çoğul şahıs Henry ve Lizzie'yi işaret ederek, "Ateşi yakabilir miyiz?" dedi.

Henry cesur adımlarla odun kutusunun yanına gidip kaşlarını çattı. "Bu boş."

Wendell telaşlanmış görünüyordu. "Arkada daha fazlasını bulacaksın. Bir odunluk var. Baltam bahçede," dedim. Balta hâlâ son denememden kalma bir kütüğe gömülüydü ama bunu açıklamaya gerek görmedim.

"Ah," dedi Bambleby, "odunluk." Tam da benim ilk seferki tepkimle aynı tepkiyi verdi. Ve böylece ortaklığımız başladı.

29 Ekim

Egilson, bir düzine ekmek ve elmalı tartın eksikliği için bir özür olarak, adı gibi buz mavisi meyvelerden oluşan bir sepet buz yemişlerinin eşlik ettiği akşam yemeğimizi hazırlamakta gecikmedi. Finn, Hrafnsvik'te elma bulunmadığı ve ekmek tatlısı konusunda deneyimi olmadığı için üzgün olduğunu ancak Krystjan'la birlikte Ljoslander'e en yakın olduğunu tahmin ettikleri *briðsupa*'yı beğeneceğimizi umduğunu söyleyerek özürlerini iletti. *Briðsupa*, çavdar ekmeği, bol tarçın, krema ve kuru üzümle yapılmıştı ve harika kokuyordu. Bambleby her şeye bayılıyordu ve Finn'le çok geçmeden koyu bir sohbete daldılar çünkü Finn'in çocukluğundan beri İrlanda'yı ziyaret etmek için gizli bir arzu beslediği ortaya çıktı. Bu tür bir av, Bambleby'nin cazibesine karşı önemsiz bir meydan okuma oluşturuyordu ve sonunda Finn bir sandalye çekip bize katıldı. Kulübe onların neşeli sesleriyle yankılanıyor, arada sırada Lizzie ya da Henry'nin yorumları da duyuluyordu. Bana gelince, Bambleby'nin de çok iyi bildiği gibi, sohbete katılmadan sıcak bir yemek yemekten mutluydum ve o da beni görmezden gelme nezaketini gösterdi. Bunu nasıl

başardı bilmiyorum ama akşam Bambleby'nin bir köşeye çekilmesiyle sona erdi. Lizzie, Henry ve Finn'in de su ısıtıp bulaşıkları yıkadı. Hafif bir suçluluk duygusuyla ben de odama çekildim, yokluğum üzerinde herhangi bir yorum yapılmadı ve tahminime göre neredeyse fark edilmedi.

Bu sabah kahvaltımızla birlikte Finn'i içeri aldığımda, karşısında Bambleby olmadığı için hayal kırıklığına uğradığını tahmin ettim.

"Hâlâ uyuyor," dedim, iki mükemmel somun, istenen yarım düzine yumurta, görünürde hiç deniz yosunu olmayan bir dizi marmelat, tütsülenmiş balık ve kuzu sosisinden oluşan kahvaltıyı görünce midem guruldadı. "Kahve var mı?"

Finn'in yüzü düştü. "O kahve mi içer?"

"Evet ve ne kadar sert olursa o kadar iyi."

"Ulfar'da olabilir," dedi Finn düşünceli bir şekilde. "Buralarda kahve pek yaygın değildir."

"Özür dilerim," dedim. "Kahvaltı konusunda çok titizdir." Hafif bir suçluluk duydum ama Wendell'ın şikâyetlerini dinlemesi gereken kişi bendim, Finn değil.

Doğal olarak Finn bunu sinir bozucu değil, çekici buldu ve gülümsedi. "Bu konuda titiz olmak kötü bir şey değil."

Bir süre sonra Lizzie ve Henry uyandı, karınlarını doyurdu, sonra da yapacak bir şeyler aramak için boş boş dolaşmaya başladılar. Ayak altında bu kadar çok insan olmasından zaten bıkmıştım, bu yüzden ikisini de daha fazla odun kesmeye gönderdim. Yapacakları daha eğitici bir şey olmadığı için pişmanlık duyuyordum ama böyle önemsiz bir görevden sıkıldılarsa bile hiç belli etmediler, bu da bana Bambleby'den alışkın oldukları şey hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Onsuz yola çıkmayı -anlaşmamızın ve UPDHK'in canı cehenneme diye- ciddi ciddi düşünmeye başladıktan çok sonra ortaya çıktı. Buraya gelmesini ben mi istemiştim? Hayır. Yardımına ihtiyacım var mıydı? Elbette, hayır.

"Günaydın," diye esnedi Bambleby, yatak odasından çıktığında, bir şekilde bir kralın maskeli baloda giyebileceği cübbeleri çağrıştırmayı başaran siyah sabahlığı içinde görkemli görünüyordu, ancak her yöne giden altın rengi saçları bu etkiyi biraz bozuyordu.

"Sonunda," dedim ama ben daha devam edemeden elini kaldırdı.

"Kahvaltıdan önce olmaz, Em," dedi Bambleby. "Lütfen."

"Ben sadece kahveyi gösterecektim," dedim. Bambleby'nin kahvaltıdan önce yapılan ciddi sohbetlere, hatta herhangi bir işe alerjisi vardı. İkimiz de kampüsteyken Cambridge'te birlikte kahvaltı ederdik ve benim normalde kahvaltı etmediğimi öğrendiğinden beri de öyle yapardık. Sanki bir cinayet itirafında bulunmuşum gibi dehşete kapılmış ve beni hemen ofisimden alıp üniversite arazisindeki, meşe ağaçlarının neredeyse gizlediği ve Cam Nehri'ne bakan en sevdiği kafeye götürmüştü. Yaklaşık bir saat sonra, üzerine tereyağı ve böğürtlen reçeli sürülmüş ekmek ve fırınlanmış armutlu yulaf ezmesi dahil olmak üzere "sade" (yumurta, kızarmış domates, birkaç dilim pastırma ve bol miktarda acı kahve) kahvaltıyı yedikten sonra, dişlerini çürütecek kadar tatlı içtiği kahvelerle ile birlikte tatmin olduğunu ilan etmişti. Belki de insanların çay gibi her sorunu daha az kasvetli veya günü daha parlak gösterme şekli gibi bir felsefesi olduğunu düşünmüştüm ama ona bunu sorduğumda bana sadece göz kırpmış ve, "Ah, Em. Kahvaltının nesi bu kadar önemli *değil* ki?" demişti. Kahvaltı alışkanlığı edindiğimden beri artık sabahları başımın ağrımadığı doğruydu ve sanırım direnç gücüm de artmıştı ama bir öğün hakkında bu kadar konuşmak da abartıydı.

"Bunun kahve olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Bambleby, Finn'in sıcak kalması için su ısıtıcısı ve kızarmış ekmekle birlikte ateşin üzerindeki rafa bıraktığı teneke kabı çevirerek.

"Evet. Görünüşe göre Ulfar'da biraz çekirdek varmış. Gerçi Finn'den anladığım kadarıyla bunların kaynağı belirsizmiş."

"Uzun bir kış olacak," deyip çayını aldı. Ben de bir şeyler yedim, kızarmış ekmeğin üzerine marmelat sürdüm ve kaz yumurtalarından birini yedim çünkü aç olmama rağmen günün düşünceleriyle meşgul olduğum için daha önce çok az yemiştim; akademik bir gizeme gömüldüğümde yemek yemeyi unutmam hiç de alışılmadık değildi. Bambleby, kahvaltılık olarak görmediğim füme balık da dahil olmak üzere her şeyi yedi ve bu kahvaltının yüksek standartta olduğunu belirtti.

"Sanırım Finn'in tarif ettiği kaplıcaya gideceğim," dedi Bambleby, üçüncü fincan çayını bitirdikten sonra memnun bir halde gerinerek. "Yolculuğun tozunu üstümden atarım biraz."

"Bugünkü planın üzerinden geçebileceğimizi düşünmüştüm," dedim sakin bir şekilde. "Bir saatten fazladır bekliyorum."

"Öyle mi? Sen de bana katılabilirsin."

"Böyle iyiyim, sağol."

Uzandı ve her zamanki gibi topuzumun yarısının dağılmış yerinden bir tutam saçımı çekti. "Elbette, öylesin."

"Araştırma planımızı bile oluşturamadık. *Üç ayımız* var, Wendell. Birlikte nasıl çalışacağız? Bu bizim anlaşmamız, değil mi?"

"Herhangi resmi bir anlaşma hatırlamıyorum. Çok fazla kaş çatma ve karakterimi zedelemeye yönelik birkaç girişim hatırlıyorum ama bu çoğu konuşmamızı tanımlayabilir."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Araştırmalarım genellikle belirli bir esnekliğe sahiptir," diyen Bambleby, kızarmış ekmeğinden bir ısırık aldı. "Saha çalışmasına yaklaşımımda çok katı olmaktan hoşlanmam."

Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. "Bu durumda benim tercihim, veri toplamanın birincil yöntemi olarak doğal gözlemden yana. Çalışma alanının kabaca bir haritasını çıkardım bile -yaklaşık otuz kilometrekarelik vahşi doğa- ve şüpheli peri özelliklerini not ettim. Mümkün olduğunca çok sayıda yere dönerek yaygın peri halkını kendi doğal ortamlarında gözlem-

lemeye çalışmayı planlıyorum. İnsan algısından kaçınma konusundaki becerileri nedeniyle, muhtemelen onlar için aynısını yapma şansımız olmayacak, bu nedenle onların davranışları ve alışkanlıkları üzerine analizimizi köylülerle etnografik görüşmelere dayandırmak zorunda kalacağız. Hrafnsvik'te saraylı peri tarafından kötü muameleye maruz kalmış bir kadın var, Auður Hildsdottir. Zamanım olursa bugün onu ve bir brownie'ye ev sahipliği yaptığına inandığım başka bir evi ziyaret etmeyi planlıyorum. Literatür Saklı Olanlar'ın sadece doğal ortamda* yaşadığını öne sürdüğü için bu bile tek başına önemli bir keşif olacaktır." Sustum. "İki hedefe ulaşmak istiyorum: Birincisi, burada yaşayan Halk türlerini tanımlamak ve ikincisi, onların ölümlü sakinlerle olan etkileşimlerini tanımlamak."

Bambleby, Gölge'nin kulaklarını kaşımak için diz çöktü. "Neden haritanı Lizzie ve Henry'ye vermiyorsun? Bırakalım çorak arazilerde dolaşsınlar, bu konuda oldukça iyiler. Şu Auður'a gelince, saha notlarından anladığım kadarıyla o dilsiz. Ondan ne öğrenmeyi umuyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Notlarımı mı okudun?"

"Dün gece okudum. O evde gördüğün brownie'yi nasıl tanımlıyorsun?"

"Bunun bir tür wight** olduğundan şüpheleniyorum," diye cevap verdim.

"Ne sıkıcı," dedi Bambleby. "Wight'lardan nefret ediyorum, çok sıkıcı yaratıklar. Belki de çabalarımızı bölüşmeliyiz. Sen pe-

---

* Annesi bir Ljoslandlı olan Bran Eichorn, Ljosland Halkı konusunda az sayıdaki makaleden birini yazmıştır, ancak araştırması tamamen sözlü anlatımlara dayanmaktadır, Ljosland'ı bizzat ziyaret edip etmediği belli değildir. Danielle de Grey'in "Kuzey Enlemlerinde Peri Evinin Önemi" (*Modern Perilogoji*, İlkbahar 1848) başlıklı makalesine karşı bir çürütme olduğu için burada makalenin adını vermeyeceğim. Eichorn kariyerinin erken dönemlerinin çoğunu de Grey'e takıntılı bir şekilde geçirmiştir. (y.n..)

** Son yirmi-otuz yılda, "wight (yaratık)" kelimesi akademik tartışmalarda, ev sahibine karşı davranışı kötülükle tanınan tüm ev tipi brownie'leri ifade etmek üzere evrilmiştir. (y.n.)

rili evi kurcalarken ben de kendimi köyün liderine tanıtırım. Eğer yerel halkla görüşeceksek, görgü kurallarına göre yetkili kişiyle başlamamız gerekir."

"Bu akşam tavernayı bir kenara bırakalım, ne dersin?" dedim. Şimdi oraya giderse, gece yarısına kadar bir daha çıkamayacağını ve Bambleby'nin çok içen biri olduğu için değil, konuşmak için çok fazla hedefle karşılaşacağını bildiğim için bunu söylemiştim.

Bambleby gülümsedi. "Nasıl istersen. Planını onaylıyorum, Em. Ne de olsa bu saha çalışması senin inisiyatifindi."

"Bu, konferansta sunacağımız bildiride benim adımın ilk sırada yer alacağı anlamına mı geliyor?"

"Elbette," dedi sakince, sanki aklında hiç şüphe yokmuş gibi. Belki de yoktu. İfade tarzı, bir anlık yaramazlıkla masumiyete geçiş yapma şeklindeydi ve bu durum beni rahatsız etmişti. Bambleby beni asla Krystjan'ı etkilediği gibi etkilemeye çalışmazdı. Yapsaydı işe yaramazdı ve bence bunun farkındaydı.

Bambleby çayının son yudumunu içti, Gölge'yi bir kez daha okşadı ve kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Sana söyledim. Uzun sürmeyecek. Günlüğüne bir şeyler karalamak için zaman ayır kendine."

"Sen de öylece kırlarda dolaşmaya mı gideceksin?" Elimi sallayarak sabahlığını işaret ettim.

Keyfi yerine geldi. "Benim için endişelenmene gerek yok, Em."

"Endişelenmek mi!" diye dalga geçtim ama sabahlığının etekleri çoktan kapıdan dışarı süzülmüştü.

29 Ekim Aksamı

Elbette, yalan söylüyordu. Sabahki günlük yazımı bitirdikten sonra Bambley hâlâ dönmemişti, ben de başlangıçta planladığım gibi tek başıma yola çıkmaya karar verdim. Henry ve Lizzie'yi Wendell'ın önerdiği gibi bir dizi volkanik özelliği araştırmaları için haritamla birlikte gönderdim. Kendi öğrencilerimi özlemekten kendimi alamasam da direktiflerimi anlamış görünüyorlardı. Onlara güveniyordum çünkü saçmalıklara katlanma yeteneklerine göre değil, niteliklerine ve özenli çalışmalarına göre seçilmişlerdi.

Gökyüzü sonbaharda aldığı o kendine özgü zengin mavi tonundaydı ve deniz küçük balıkçı tekneleriyle doluydu. Dükkânın önünden geçerken Groa bana neşeyle el salladı. Aylık kazancını muhtemelen ikiye katladığım düşünülürse gerçekten neşeli olmalıydı. Sohbet etmek için uğramadığımı söylemem gerekir.

Mavi evin kapısını çaldığımda kimse cevap vermedi. İki keçi çitin arkasından onaylamaz bir şekilde meleyerek beni izliyordu.

"Merhaba?" diye seslendim Ljoslander dilinde ve kapıyı tekrar çaldım.

Perdelerden birinin hareket ettiğini gördüğümü sandım. Saniyeler sonra evden çığlıklar yükseldi.

Ellerimle kulaklarımı kapadım. Bu, durmadan devam eden çığlıkları bastırmama yardımcı olmadı. Sesin kadına ya da erkeğe mi ait olduğunu anlamak imkânsızdı; kesin olan şey çaresizlik ve azaptı. Çığlıklar bir kış fırtınasının ritmine sahipti ve kapının etrafındaki çatlaklardan yayılan soğuğu hissedebiliyordum.

Harika, diye düşündüm. Wight benimle oynuyordu.

Ellerimi indirdim. Çığlıklar üzerime bocalanırken kapıyı kibarca tekrar çaldım.

Yavaş yavaş, korkutulduğuma dair hiçbir kanıt göstermediğim için çığlıklar azaldı. Wight'ın bir sonraki korkunç numarasıyla ilgilenmiyordum, bu yüzden Gölge'ye işaret ettim -o bir şey duymamıştı- ve evin yanından dolaştık.

Uzakta iki figür gördüm; keçi sağan bir adam ve çok daha uzakta, arazinin sahile doğru eğimli olduğu yerde tek başına yürüyen bir kadın. Kadın keskin mavi dalgalarla çevrelenmişti ve çok yalnız görünüyordu. Keçi endişeli bir şekilde meleyince adam döndü ve beni gördü. İşini bırakıp bana yaklaştı.

"Siz profesörsünüz sanırım." Ufak tefek, esmer bir adamdı ve yüzü gür sakalla kaplıydı. "Aud size oğlumuzdan bahsetmişti."

Anında anladım. Pencerede gördüğüm yaratık aslında bir wight değildi. O takas edilendi. Ne kendi araştırmalarım sırasında ne de kaynaklarda bir wight'a bu kadar benzeyen bir takasla karşılaşmamıştım. Takaslar, saray perilerinin ürettiği canavar yavrulardır; zayıf ve hasta yaratıklardır. Bir evde kaldıkları sürece o eve felaket getirirler ancak kötü niyetli ya da zararlı değillerdir. Buraya olan ilgim her geçen an artıyordu ve not defterimi getirdiğim için memnundum.

Elimi uzattım. "Benim adım Emily Wilde. Oğlunuz ne zaman kaçırıldı?"

Adam bir an durduktan sonra elini uzattı. "Mord Samson. Karım Aslaug yürüyüş yapıyor. Sanırım Aud size anlatmış."

"Aud bana hiçbir şey anlatmadı. Sadece basit bir çıkarımdı."

"Anlıyorum." Bir süre bana baktı. "O sizden hoşlanmıyor."

Bu adamla ilgili bir şey, belki de bir pencere camının donukluğuna sahip yüzünün acımasız çizgileri, beni "Benden hoşlanmıyor," demeye itti.

Bunun üzerine zar zor gülümsedi. Böyle bir gülümsemenin bile nadir bir olay olduğu izlenimine kapıldım. "Beş kış mevsimi öncesiydi. Ari daha bebekti. Neredeyse bir yaşındaydı."

Şimdi gerçekten çok ilgileniyordum. Ljosland Halkı'nın davranışları şimdiden bildiklerimden farklılaşmaya başlamıştı. "Bir yaş oldukça sıra dışı. Halk yeni doğanları kaçırır, daha büyük çocuklarla ilgilendiklerini hiç duymadım. İskoçya'daki hortlaklar hariç tabii, ama onlar da kaçırdıkları çocuğun yerine bir hortlak-çocuk bırakmazlar."

Sesimin heyecanlı çıktığını ve Mord'un kaşlarını kaldırmış beni izlediğini fark ettim. "Özür dilerim," dedim, sesim kendi kulağıma yapmacık gelmişti ama nedense Mord yine gülümsedi.

"Benim için zerre kadar önemi yok," dedi adam. "Yani, üzgün olup olmamanız, bizi dualarınıza dahil edip etmemeniz önemli değil. Ari kaçırıldığında bolca dua duyduk ve üzüntü yaşadık, o zamandan beri de devam ediyor. Siz bize yardım edebilir misiniz?"

"Bu..." dedim, sustum. Ama onunla ilgili bir şey beni dürüst olmaktan korkmamı engelledi. "Bu yüzden burada değilim. Buradan bulunan Halk'ı bilim amacıyla listelemeye geldim."

Sadece başını salladı. "Yine de buradasınız ve Halk'ın yöntemlerini herhangi bir papazdan daha iyi bildiğiniz açık, bu da bana umut veriyor. Sizi içeri davet etmek isterdim ama korkarım ki çatımın altında bulacağınız misafirperverlik hoşunuza gitmeyecektir. Hem yakışıklı dostunuzu da korkutmak istemem."

Mord, Gölge'nin başını okşadı ve köpek de onu onaylarcasına kokladı. "Sorun değil, Bay Samson," dedim. "O Halk'a alışkın. Ben de öyleyim."

Mord emin olamıyordu ama evine girerken beni durdurmadı.

Herhangi bir sorun yoktu. Mütevazı bir giriş odası ve ocak, yerini duvarda asılı demir tavaların olduğu daha sade bir mutfağa bırakıyordu. Çığlık duymadım, kanlı el izi de görmedim. Ancak Gölge havayı kokladı ve bir homurtu çıkardı.

"Evet," dedim. "Bana yakın dur, tatlım." Ardından Mord'dan yana döndüm. "Karınızın dönmesi uzun sürer mi?" diye sordum.

"Biraz. Yürümek onu rahatlatıyor. Kar yağana kadar bunu her gün yapar." Pencereden dışarı baktı ve yüzünde karların gelmesinin uzun sürmeyeceğinin yorgun kesinliği açıkça okunuyordu. "Sanırım Aslaug sizi sevecek. O ve Aud hiç anlaşamazlar."

Şaşkınlıkla gülümsememe sebep oldu. Mord eliyle işaret etti. "Ari tavan arasında."

"Anlıyorum," dedim, Bambleby'nin perili evlerle ilgili yorumunu hatırlayınca biraz rahatsız oldum. "Üşüyor musunuz, Bay Samson?"

Mord üstüne baktı. Paltosunu çıkarmış, altından başka bir palto daha ortaya çıkmıştı. "Aslaug ve ben her zaman üşürüz. Soğuk her zaman etrafımızdadır, yazın ortasında bile."

Not defterimi açıp ilk gözlemlerimi karaladım. Bir yanım ne kadar duygusuz göründüğümün farkındaydı ama bilimsel ilgime o kadar kendimi kaptırmıştım ki bunu dert etmedim ve zaten Mord da bana alınmış gibi görünmüyordu.

Merdivenlere doğru bir adım attım. Anında dönüştüler. Her bir basamak, dişlerle parıldayan ve bir kurdun yoğun kürküyle kaplanmış açık bir ağza dönüştü. Odanın içine kar ve çam kokan acı bir rüzgâr doldu. Kurtlar hırladı ve paltomun eteklerine yapıştı.

Mord'a döndüm. Korkuyla çekilmeye başlamıştı ama bu korkuda bir donukluk vardı ve uzun süre sinmedi.

"Böyle görüntüler sık sık karşınıza çıkıyor mu?" diye sordum.

Mord gözlerini kırpıştırdı. Rahatsız olduğu belliydi ve sanki acınmayı bekliyormuş gibi kaşlarını çattı. Sadece ilgisizlikle karşılaşınca yüzü yumuşadı. "Gerçek olmadıklarını biliyorum," dedi.

"Anlıyorum." Böyle şiddetli yanılsamalarla kuşatılmış bir yerde yaşamayı hayal ettim. Günlerin günleri, yılların yılları kovaladığı bir zaman dilimini düşündüm.

"Bay Samson," dedim, "bana bir demir çivi ve biraz tuz getirir misiniz?"

Gözlerini kırpıştırdı ama istediklerimi getirmeye gitti. Döndüğünde kapıdaki kancada asılı gördüğüm küçük paltonun oğluna ait olup olmadığını sordum. Başıyla onayladı.

"Teşekkür ederim," dedim ve paltoyu sırt çantama yerleştirdim. "Geri vereceğim, söz veriyorum."

Merdivenleri çıktım. Mord derin bir nefes aldı. Beni takip etmedi ki bu da iyi oldu. Onu durdururdum.

Kurtlar ayak bileklerimi kemirirken Gölge de yanımda ilerledi. Yanılsamanın içinden basamakları görebiliyordum ama Gölge yanılsamaları hiç göremiyordu; en azından onun peri yanılsamalarım göremediğini düşünüyordum. Belki de onları görüyor ama umursamıyor olabilirdi.

Tavan arasında küçük bir yatak ve doğal renkteki yünden yapılmış rahat bir kilim buldum. Yatakta, yeni yağmış karın üzerindeki ay ışığı gibi solgun bir çocuk oturuyordu. Bir an durakladım çünkü bu yaratık daha önce karşılaştığım takaslara hiç benzemiyordu. Hepsi çirkin, cılız ve hayvan beynine sahip bir şeylerdi. Çocuğun uzun saçları mavimsi ve yarı saydamdı, teninde bir buz parıltısı gibi bir ışıltı vardı. Güzeldi, esrarengiz bir zarafeti vardı, gözleri zekâyla parlıyordu.

Bir yanım onun bana Bambleby'yi ne kadar çok hatırlattığını fark etti. Birbirlerine hiç benzememelerine rağmen parmak basamadığım bir yakınlık vardı, belki de daha çok bir eksiklik

ve sıradanlıktan yoksunluktu, tüm ölümlülerin karakterize ettiği bir şeyin eksikliği.

Bu yaratığın şimdiye kadar sorguladığım ilk saray perisi olduğunu fark ettiğimde midem bulandı. Bu duygunun heyecan mı, yoksa korku mu olduğundan emin değildim.

"Beni kandırdın," dedi takas çocuk kızarak.

Paltomun kollarını düzeltirken, "Ters giymişsin," dedim. Eve girmeden önce paltomu ters çevirmiştim, bu sayede perinin bana göstermeyi seçtiği her türlü yanılsamayı görebiliyordum. "Ben sadece senin kendi hile girişimini atlattım. Gerçek annen, bir misafiri bu şekilde karşıladığını bilse memnun olur muydu?"

"Git başımdan." Kızgındı ve sadece büyüsünü atlattığım için değil, peri annesinden bahsettiğim için hoşuna gitmemişti.

"Sana birkaç soru soracağım," dedim. "Hazır cevaplar vermeni tavsiye ederim. Koruyucu ailene yaptığın zulmün farkındayım ve bu da bana seninle cömert olmamı teşvik etmedi."

Bu açıklamayı bir başka kış rüzgârı karşıladı. Tavan kirişleri takırdadı.

"Acıya sebep olmaktan mutlu musun?"

"Umurumda değil," diye tersledi çocuk. Tüm gücüne rağmen o bir çocuktu ve bana bir çocuğun inadıyla dik dik baktı. "Burada olmak istemiyorum. Ormanımı istiyorum. Ailemi istiyorum."

"Peki, ailene ne oldu da seni ölümlüler arasında yaşamaya gönderdiler?" Bu sorunun cevabı özellikle ilgimi çekti çünkü takaslar hakkında bildiklerimizin çoğu tahminden ibaretti. Takasları aylar ya da yıllar boyunca ölümlü ebeveynlerin ellerine bırakmak ve daha sonra onları tören yapmadan tekrar değiştirmek (eğer takas arada ölmediyse ki bu nadir değildir) saray perilerinin alışkanlığıdır, ancak kimse bu davranışı neden yaptıklarını tam olarak bilmez. Önde gelen teori boş bir eğlence güdüsü olduğunu öne sürmektedir.

Takas'ın güzel yüzü buruştu. Öne doğru eğildi. "Eğer gitmezsen, Mord'un düşüncelerini öyle dehşet düşüncelerle dolduraca-

ğım ki ölmüş olmayı dileyecek. Aslaug'a yanma, parçalanma ve değer verdiği herkesin çığlıklarının gecenin içinde yankılandığı rüyalar yaşatacağım."

İçim ürperdiyse de soğukkanlı tavrımı korudum. Sözümü sakınmadan bir avuç tuzu çıkardım ve odanın etrafına serpmeye başladım.

"Bu da ne?" dedi çocuk, bir nefeslik boşlukta öfkenin yerini ilgi almıştı. Parmaklarının arasına biraz tuz sıkıştırıp kokladı. "Tuz mu? Bunu neden yapıyorsun?"

Durup sessizce küfrettim. Tuz perileri bağlar ama belki de Ljosland'da sadece sıradan periler üzerinde işe yarıyordur ya da hiç işe yaramıyordur. Demir çiviyi çıkardım.

"Beni öldüremezsin," dedi.

"Hayır," diye onayladım. Bir takası öldürmek, onun yerine geçtiği çocuğu öldürmektir. Zamanın ya da mesafenin dağıtamayacağı güçlü bir büyü ile her zaman birlikte bağlanmışlardır. "Ama sana zarar verebilirim."

Gölge'ye bir işaret verdim, o da çocuğun ayağını ısırarak dikkatini dağıttı. Çiviyi Takas'ın göğsüne sapladım.

Çivi neredeyse göğsüne girecekti. Peri hareket edince çivi böğrüne saplandı. Ardından gelen çığlıklar öncekilerden daha kötüydü, sanki kış dillenmişti. Peri çözülür gibi oldu, mavi bir alevin kalbi gibi parlayan gözleriyle gölge ve buzdan bir yaratığa dönüştü. Tüm saray perilerinin içten içe böyle olduğu düşünülürdü; insana benzeyen formları sadece büründükleri bir kılıktır. Onları öldürmek zor bir iş olsa da metalle işlenmiş bir yara onları daha zayıf, somut olmayan formlarına zorlayabilirdi.

Tüm bunları teoride biliyordum ancak kararlığıma rağmen perinin gerçek yüzünü görmek beni tamamen dondurdu. Duygularıma yeniden hâkim olabilmem için bir an geçti.

Peri haykırmaya devam ederken, çantamdan paltosunu çıkardım. "Bana cevap verirsen bunu sana vereceğim." Elim titrerken sesimin titrememesinden memnundum.

"Ver!" diye bağırdı Takas. Köşeye sinmişti. Sanırım hâlâ bana zarar verebilirdi ama bunu düşünemeyecek kadar üzgündü. Tabii, bunu yapsaydı paltoyu vermeyebilirdim.

Halk birçok kadim yasaya bağlıdır ve bunlardan bazıları ölümlülere onların refahı üzerinde büyük bir güç verir. Ölümlü hediyeleri, ister yiyecek ister mücevher olsun, perileri güçlendirir, ancak kıyafetlerin özel bir gücü vardır çünkü Halk'ın kendilerini ölümlü dünyaya ve saraylı periler söz konusu olduğunda ölümlü kılıklarına bağlamalarına yardımcı olurlar.

Takas'ın çığlıkları hıçkırıklara dönüşürken, "O halde dikkatini bana ver," dedim. "Ailenle başlayalım."

Sonunda peri bana pek az şey anlattı. Sadece ormanından, sevgili söğüt ağacından ve Halk'ın yeraltında ve derin karlar arasında inşa ettiği, ay ışığıyla bir şekilde aydınlatılan birçok patikadan yakınıyordu. Anlattıkları her ne kadar ilginç gelse de çabucak sıkıcı olmaya başladı; bir saatin sonunda söğüt ağacının dallarının sayısını ve perinin penceresinden kaç yıldız görebildiğini biliyordum fakat başka pek bir şey bilmiyordum. Bencil bir çocuğun gözünden saraylı perilere dar bir bakış açısıydı, bu nedenle anlattıkları özellikle yararlı değildi.

Takas ya bilmiyordu ya da Hrafnsvik'e neden getirildiğini hatırlayamıyordu, yine de tekrar götürüleceğine inanıyordu ve bu gerçekleştiğinde benden çok korkunç intikamlar alacağına dair yemin etti. Şikâyetlerini dinlemekten bıkınca ona paltosunu verdim. Paltoya sarındı ve bir köşeye çekildi, titriyordu, yavaş yavaş irileşiyor ve yeniden somutlaşıyordu.

Elbette, Mord ve Aslaug'u tamamen korumasız bırakmadım. Onlara giysilerimde kullandığım ters yüz etme numarasından bahsettim; bu elbette görüntüleri engellemeyecekti ama üzerlerindeki etkilerini azaltacaktı. Yürüyüşten dönen Aslaug, beni

beklenmedik bir sıcaklıkla karşıladı ama tedirgin edici bir görüntüsü vardı; çok zayıftı, gözlerinin altı mor halklarla çevriliydi ve saçları seyrekti. Neredeyse sürekli mırıldanıyordu ve zaman zaman kendi içinde kayboluyor, Mord yanına gidip omzunu sıkana kadar sohbetten habersiz görünüyordu. Her şeyden önce bir bilim insanı olmama ve tarafsızlığıma değer vermeme rağmen elimden gelse onlara yardım ederdim. Ama bunun için bir yol göremiyordum.

Notlarımı derlemek için kulübeye döndüm. Kulübe boştu ama uzaktaki bir dağın yamacında pelerinlerinin renginden Lizzie ve Henry olduklarını anladığım iki küçük nokta görebiliyordum. Bir dürbünün parıltısını yakaladım ve aşağıdaki kaya oluşumlarını gözlemlediklerini tahmin ettim. Bambleby'nin ise nerede olduğuna dair bir fikrim yoktu. Belki de kaplıcada boğulmuştu.

Oraya kendim gitmeye karar verdim. Yeni arkadaşıma saygılarımı sunmak istedim; sıradan bir periye karşı nazik olmanın etkilerini asla tahmin edemezsiniz ve ben hâlâ onun güvenini kazanmayı umuyordum.

Kaplıca ıssızdı ama ben botlarımı çıkarıp bekledim. Yüzümü suyla serinlettim ve omzumun üzerinden hızlı bir bakış attıktan sonra başımı suya daldırdım.

Hrafnsvik'e geldiğimden beri ilk kez saçlarımı yıkadım, orada olduğunu bile fark etmediğim kirleri ve yaprakları temizledim. İşim bitince saçlarımı sıkıp tekrar topladığımda kendimi çok daha iyi hissediyordum. Sanki çiftlik evindeki karanlığın bir kısmını yıkamış gibiydim.

Öğleden sonrası, arada sırada kışın ilerleyişini kesen ödünç alınmış, geçici bir sıcaklığa sahipti ve bu yerde yazın nasıl olduğunu etmeye başlamıştım. Ağaçların arasından süzülen güneşle birlikte kendimi oldukça mutlu hissediyordum. Önce perinin şekerlerini doldurdum sonra onu beklerken öğle yemeğimi yedim.

Karamelli şekerleri hiç sevmediğini, dişlerine yapıştığını söyleyerek şikâyet etmişti. Ama çikolataları hemen sevmişti. Daha fazlası için kardeşime yazmam gerekecekti; şüphesiz Groa'nın dükkânındaki şekerlemeler altınlarından daha değerli olurdu.

Brownie'nin -bir zamanlar giydiği yırtık pırtık kuzgun postunun şerefine ona kafamda Poe adını takmıştım- kendini göstermesi her zamankinden daha uzun sürdü. Ortaya çıktığında kaplıcanın karşı kıyısındaydı ve formu orman zeminiyle o kadar karışmıştı ki onu ancak hareket ettiğinde görebildim.

"İyi günler," dedim kibarca. "Bir sorun mu var?"

"Arkadaşın buradaydı," dedi tereddütle.

"Bambleby mi? Sana kaba mı davrandı?" Eğer öyleyse cehenneme kadar yolu vardı. Bu yaratıkla güven inşa etmek için günlerimi harcamamıştım ama o bunu mahvetti.

Poe başını salladı. "Bana nane şekeri getirmiş. Nane şekerini severim."

"O zaman sorun nedir?"

Poe bana endişeli bakışlar atıp duruyordu. İnce parmakları nemli çimenler üzerinde yağmur gibi *tıkır tıkır* ses çıkarıyordu. Sonunda patladı, "Onu bir daha görmek istemiyorum!" dedi.

"O zaman onu görmeyeceksin," dedim. "Ona uzak durmasını söyleyeceğim." Ah hem de nasıl söyleyeceğim.

Perinin gözleri büyüdü. "Bir prense emredebilir misin?" Ben bir şey diyemeden o devam etti. "Onu kızdırmak istemem. Nazikti ama ondan korkuyorum. Annem her zaman onlardan uzak durmamı söylerdi. Yüksek olanlar, kraliçeler, krallar ve büyük lordlar. Seni mantar gibi ezip geçerler küçüğüm, derdi bana hep. Başını aşağıda tut. Ağacından ayrılma. Bana soru sorduğunda cevap vermem gerekiyor. Onun soruları hoşuma gitmiyor."

Durgunlaştım. Brownie, peri dilinde birkaç tanımı olan bir kelime kullanmıştı; *lord, efendim* ya da basit bir saygı işareti anlamına gelebilir. Ama bu tonda, hafif bir kıvrımla söylendiğinde tek bir anlama geldiğini biliyordum.

"Onun bir prens olduğunu söyledin," diye tekrarladım, açıkça telaffuz ederek. "Bundan emin misin?"

Peri başını olumlu anlamda salladı. Çok yaklaştı, derisindeki özsuyun kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı, bu koku eski kunduz şapkamın tanıdık kokusuyla garip bir şekilde karışmıştı; onu parçalamış ve pütürlü bir palto haline getirmişti. Sessizce, "Kapılar hakkında bilgi almak istiyor," dedi.

Bedenimi bir ürperti sardı. "Peri kapıları mı? Senin dünyana açılan kapılar mı?"*

Başıyla onayladı. Arkama yaslandım, başım dönüyordu. Uzun zamandır Bambleby'nin peri aristokrasisinin bir parçası olduğundan şüpheleniyordum. Tahtlarından biri için sıraya girdiği -ya da girmiş olması- tahmin etmediğim bir şeydi ama beni endişelendiren bu değildi.

Peri kapılarıyla ne yapmak istiyordu? Sadece bir akademik merak mıydı?

"Sana başka bir şey sordu mu?"

Poe başını iki yana salladı ve şüphelerim arttı. "Ona ne söyledin?"

Peri şimdi neredeyse kucağımda oturuyordu, uzun parmakları pelerinimi sahiplenircesine kıvrılmıştı. "Burada, bu ormanda hiç kapı yok. Ben hiç kapı görmedim. Belki de kapılar karla birlikte hareket ediyordur, yüksek olanlarla birlikte. Belki de rüzgâr kuzeyden eserken onları bir oraya bir buraya taşıyorlardır." Kaşlarını çattı. "Yakında burada olurlar."

* Tüm perilogojistler, sıradan perilerin yaşadığı yerler gibi bireysel peri evlerine ve köylerine açılan kapıların varlığını kabul eder. İkinci sınıf bir kapı hakkındaki teoriler daha tartışmalıdır, ancak saraylı periler ile ilgili hikâyelerimiz göz önüne alındığında, ben şahsen oldukça inandırıcı olduğuna inanıyorum. Bunların Peri Dünyası'na derinliklerine, bizimi dünyamızdan tamamen ayrı bir dünyaya açılan kapılar olduğu düşünülmektedir. (y.n.)

Ellerimle çimleri sıktım. "Arkadaşım bu bilgiye nasıl tepki verdi?"

"Bilmiyorum. Sonra gitti. Gittiği için memnunum."

Brownie endişeli göründüğü için ona verdiğim çikolataları hatırlattım. Aslında nezaketimin bir nedeni de Poe'nun dokunuşuyla delik deşik olan pelerinim ve altındaki bacağım için endişe duymamdan kaynaklanıyordu. Küçük istifini kontrol etmek için hızla gitti ve sonra ormanın içinde kayboldu, dokunulduğunda hâlâ sıcak olan bir somun ekmekle geri döndü. Bu ritüel ve ona olan takdirimle sakinleşmiş gibi görünüyordu. Yarın tek başıma döneceğime söz verdim.

Sonraki bir saatimi ormanda dolaşarak geçirdim. Kendime, daha önceki gezintim sırasında fark ettiğim olası peri yollarını araştırdığımı söyledim ama aslında yürüyüşe ihtiyacım vardı. Bambleby ile ilgili bu sırdan ne anlam çıkarmalıydım? Tüm Halk'm ölümlülerle etkileşimlerinde büyük tasarımlar yoktu ve ben onu aristokrat bir amatör olarak düşünmeye başlamıştım. Acaba kendi türünün hikâyelerini kovalayarak kariyer yapmak için başka nedenleri var mıydı?

Daha da önemlisi, bunun bir önemi var mıydı? Endişelenmem gereken bir kitabım vardı, kariyerime yön verecek bir kitap ve yoluma çıkmadığı sürece Bambleby'nin niyetleri neden umurumda olsun ki?

Çoğu insanın, aralarında bir peri prensinin bulunmasına farklı bir tepki vereceğinin uzaktan da olsa farkındaydım ama buna pek aldırış etmedim.

Gölge önümde, başı eğik bir şekilde bir yığın mantarı kokluyordu. Haritamı incelediğimde bunların önceki yerlerinden birkaç metre uzağa taşınmış gibi göründüğünü fark ettim. Muhtemelen son tufan sırasında olmuştu ama ben öyle düşünmüyordum. Eğitimli gözlerimle tanıdığı bir şekilleri vardı, doğal deseninden ve amacından sapmış bir şeyler. Belki bir toplanma yeriydi.

İşime daldıkça sakinleştim ve sonraki birkaç kilometre oldukça keyifli geçti. Eğer birisi kariyerinde, güneşin aydınlattığı vahşi ormanlarda peri ayak izleri aramaktan benim duyduğumdan daha büyük bir mutluluk duyduğunu iddia ederse, buna inanmazdım.

Gölge aniden öne fırladı, kuyruğu seyrek çalılıkların arasında parladı. Onu bir açıklığa kadar takip ettim, orada güneşin altında bir ağaca yaslanmış, uzun bacaklarını önüne uzatmış ve şapkasını yüzüne çekmiş bir halde bulduğum kişi Bambleby'den başkası değildi. Yeşilliğin azaldığı, ancak hâlâ bulunduğu ormanın yeşil yerini bulmuş gibiydi; küçük bir çam ağacı korusuydu.

Gölge yanına uzandığında uyanmadı ancak ben ağacı tekmelediğimde üzerine iğneler yağınca uyandı.

"Tek yaptığın bu mu?" diye sordum.

"Sevgili Emily," dedi Bambleby, bir kedi gibi gerinerek ve Gölge'nin kulaklarını okşayarak. "Günün nasıl geçti?"

"Çok hoş." Kendini iyi hissettiğine dair hiçbir belirti göstermediğinden isteksizce çimlerin üzerine oturdum. "Köydeki dostumuz bir wight değil ama saray perilerinin bir takası. Yaratığı demirle sorgulamak zorunda kaldım. Yardım almadan."

"Eminim her zaman yaptığın gibi kendi başının çaresine bakmışsındır." Şapka tekrar alnından aşağı kaydı. Şapkayı ondan alınca ani güneş ışığı karşısında gözlerini kırpıştırdı.

"Ah, tatlım. Bu ürkütücü bakışını hak edecek ne yaptım?"

"Birlikte çalışma konusunda anlaşmıştık. Fakat şimdi duyuyorum ki araştırmama engel olmayı uygun görmüşsün. Güvenini kazanmak için günlerimi harcadığım kaplıcanın yanındaki brownie, senin ziyaretinden sonra benimle neredeyse hiç konuşmadı."

"Nasıl yani?" Bambleby gerçekten şaşırmıştı. "Ufaklığa nane şekeri verdim ve birkaç soru sordum. Başka bir şey yapmadım."

"Senden korkmuş gibiydi," dedim ve hemen ardından, "ama sebebini söylemedi. Her halükârda oraya bir daha gidemezsin," dedim.

"İsteğin benim için bir emirdir, Em." Keyif alarak bana baktı. "Seni kızdıran tek şey bu mu? Eğer bu seni kızdırdıysa, bu ormanda rahatsız edebileceğin başka brownie'ler de vardır."

Hızlıca düşünürken bunu belli etmemek için kaşlarımı çattım. Bambleby'den korkmamın akıllıca olacağını daha önce hiç olmadığı kadar iyi anlamıştım. Eğer hissedemezsem -kuşkusuz şüpheli bir teklif- en azından onun Halk'tan olmasından başka bir nedeni yoksa ihtiyatlı olmayı denemeliydim. Şüphelerim artık bir şüphe değil, bir gerçekti.

"Geldiğinden beri tembellik etmekten başka bir şey yapmadın," dedim ona. "Saklı Olanlar'la kurduğum tek anlamlı bağlantıyı da tehlikeye attın. Ne kadar çok çalıştığımı ya da bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun, Wendell."

"Biliyorum ama," dedi Bambleby ve ne kadar ciddi olduğunu görünce telaşlandım. "Eğer aksini düşünmene neden olduysam özür dilerim, Em. Seni temin ederim ki bugün oldukça sıkı çalıştım." Yere yayılmış haline baktı. "Az ya da çok. Karrðarskogur'un büyük bir kısmını yürüdüm. Hatta dağın tepesinde kelpie'lerin* yaşadığına dair kanıtlar bulunan küçük bir göl bile keşfettim. Bu soğuk ülkede bu tür yaratıklara ne diyorlarsa artık."

"Kelpie mi?" Ağzım açık kaldı. "Ne gölü? Ben göl falan görmedim."

Bambleby halinden çok memnundu. "Çünkü kaçırdın, canım. Haritanın kapsadığı alanın yaklaşık yaklaşık bir kilometre ötesindeydi."

"Bana da göster."

"Ama yeni *geldim*," diye söylendi Bambleby. "Bir akademisyen için fazla dinçsin. Başka bir gün gidelim, lütfen. Neden bana yeni takas arkadaşımızla yaptığın görüşmeden bahsetmiyorsun?"

Konuyu değiştiriyordu ama geçirdiğim günden sonra zirvelere tırmanmak için çok az enerjim olduğunu kabullendim ve ona çiftlik evindeki sorgumun bir özetini anlattım.

* At şeklinde deniz perisi. (ç.n.)

"Onları korkutuyor, Wendell," diye sonlandırdım.

"Öyle görünüyor," dedi, ama pek de ilgili görünmüyordu. "Sana ailesi hakkında hiçbir şey söylemedi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Saraylı perilerin çocuk çalma güdüleri hiçbir zaman akademik spekülasyon alanından çıkmadı. Keşke onlardan birine sorabilseydik."

"Fena olmazdı değil mi?" dedi Bambleby kayıtsızca.

Dişlerimi sıktım. "Aksi takdirde, bu durumda amaçlarını nasıl anlayacağımızı bilmiyorum."

"Amaç mı? Ya da amaçlar? Halk birçok yönden çeşitlilik gösterir; bunun da onlardan biri olduğuna şüphe yok."

Sözlerinde gizli bir anlam göremediğimden onları olduğu gibi kabul etmeye karar verdim. Belki de Ljosland Halkı'nın neden çocuk çaldığına dair gerçekten hiçbir fikri yoktu. Gerçekten de bu konuda o kadar mesafeliydi ki içime bir parça şüphe düştüğünü hissettim. Yine de Poe'nun Bambleby'nin kimliği hakkında yalan söylemesi için ne gibi bir nedeni olabilirdi ki?

"En azından yardım etmeye çalışmak isterim."

"Kime yardım etmek istersin?"

Onu sarsmak istedim. "Mord ve Aslaug'a!"

"Ah. Bunu nasıl yapmayı öneriyorsun? Takas öldürülürse oğulları da ölecek. Eğer bir şekilde onu yaşadığı yerden kovalarsak, o da ölecek ve böylece sonuç aynı olacak." Bambleby ağaca yaslanıp gözlerini tekrar kapadı. "Ayrıca bu pek profesyonel olmazdı. Buraya gözlemlemek için geldik, müdahale etmek için değil."

Onu dikkatlice izledim. "Belki onları sen ziyaret edebilirsin."

Bambleby gözlerini hafifçe araladı. "Peki, bu ne işe yarayacak?"

Sesi her zamanki gibi bezgin çıkmıştı ama sanki tehlikeli bir zemine doğru ilerliyormuşum gibi hissettiren bir şeyler vardı. Ama umurumda değildi. Eğer Mord ve Aslaug'u Takas'ın zehirlerinden kurtarmak için her türlü çabayı göstermeden terk edersem, ömrümün sonuna kadar pişman olacağımı biliyordum.

"Bilmiyorum," dedim, gözlerine doğrudan bakarak. Bu dediğim oldukça doğruydu. Hangi güçlere sahip olduğunu ya da neler yapabileceğini bilmiyordum. "Belki de yaratıktan benim alabileceğimden daha fazla bilgi alabilirsin. Ljosland Halkı, benim hayal bile edemeyeceğim nedenlerden ötürü seni açıkça nahoş bir arkadaş olarak görüyor."

Bambleby güldü. Güldüğünde gözleri yemyeşil oluyordu, sanki rengin gözünden akıp gideceğini sanırdınız. "Seni neredeyse tanıyamıyorum, Em. Onca insan arasından senin bu köylülerden birini umursayacağını hiç düşünmezdim. Onlar sadece araştırmandaki değişkenler değil mi?"

"Onları *umursadığımdan* değil," dedim hararetle, ama sonra bu çıkışımın onun için bir anlam ifade ettiğini fark ettim. Gülümsemesinden onun da bunu anladığını biliyordum.

"Yarın senin dertli bahçıvanlarını ziyaret edeceğim," dedi Bambleby. "Olur mu?"

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktım, kendimi dengesiz hissediyor ve konuşmadan kaçmak istiyordum. "Belki de kulübeye dönebiliriz. Notlarını gözden geçirmek ve öğrencilerinin neler keşfettiğini duymak isterim."

"Pekâlâ." Sanki kalkmasına yardım etmemi bekliyormuş gibi hüzünle bana baktı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bambleby dramatik bir iniltiyle her zamanki zarafetiyle ayağa kalktı ve Karrðarskogur'dan ayrıldık.

30 Ekim

Bambleby dün gece tavernaya gitmek için ısrar etti, doğal olarak bu, sahadaki çalışmalarından yorgun düşen iki asistanımız için son derece kabul edilebilir bir eğlenceydi. Her ikisi de bilim camiasının mülayim de olsa çekici elçileri olan Lizzie ve Henry, hem köylüler hem de soylular tarafından sıcak bir şekilde karşılandı ve köyün gençleriyle yerel içkileri tatma hevesleri sayesinde çabucak kaynaştılar. Bambleby, elbette, kendini bulmuştu. Kitaplarındaki hızının rekor seviyelerde olduğunu düşündüğüm bir hızla, kısa sürede tavernanın yarısını, hoş bir Ljoslander aksanıyla anlattığı yabancı maceralarından biriyle kahkahalarla güldürüyordu. Diğer yarısı ise ondan uzakta onun hakkında dedikodu yapıyor, benim de duyduğum kadarıyla bazı kadınlar, oldukça akademik olmayan özel davetler üzerine entrikalar kuruyordu. Sonuç olarak, Hrafnsvik'te geçirdiğim en keyifli akşam oldu çünkü köylüler Bambleby'nin kişiliğinin şiddetli rüzgarları arasında benim varlığımı büyük ölçüde unuttular. Yemeğim ve kitabımla bir köşede oturmaktan ve kimseyle konuşmamaktan çok memnundum.

Bambleby özellikle güzel oduncu Lilja'dan etkilenmiş görünüyordu ve gecenin büyük bir bölümünü -sahnede meşhur saatlerini geçirmediği zamanlarda- şöminenin başında Lilja'ya kur yaparak geçirdi. Korkarım ki keyif aldığım şeylerden biri, Lilja'nın, onun ilgisini alçakgönüllü bir şekilde kabul ettiği, ancak bir türlü ılımanlığın ötesine geçmeyen nezaketiydi. Bambleby'nin, odanın öbür ucundan Lilja'ya yönelen bakışlarındaki şaşkınlığa bakılırsa, böyle bir sonuçla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Bu da sevimli bir kayıtsızlık duvarıyla karşılandı.

Benimle sohbet eden tek kişi yaşlı Thora Gudridsdottir'di, köşe masasındaki diğer sandalyeye kendini salmıştı. "Pek eğlenceli değil, ha?" dedi.

Elimdeki akademik kitabı işaret ettim. "Bu, birden fazla kez maruz kaldığım hikâyelerden çok daha eğlenceli."

"Ne soğuk nevale birisin sen." Finn'in aksine Thora bunu bir hakaret olarak söylememişti. "Güzel bir yüzle büyülenecek biri değilsin, ha? Ne okuyorsun sen böyle?"

Bazı akademisyenlerin Ljosland'ın Saklı Olanlar'ın (Saklı Olanlar fikrini benimseyenler) kuzenleri olarak teorize ettikleri Rus orman perileri *leshy* hakkında bir inceleme olduğunu açıkladım. Thora'nın ilgisini çekmiş görünüyordu çünkü birçok soru sordu.

"Ödünç alabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette," dedim biraz şaşkınlıkla ve kitabı ona uzattım. "Belki okuduktan sonra Wilkie'nin teorisinin esası hakkındaki fikrinizi söyleyebilirsin."

Sayfaları karıştırırken homurdandı. "Saçmalık olduğunu anlamak için bunu okumama gerek yok. Ne bu dünyada ne de öte dünyada bizim kar sakinlerimize benzeyen başka kimse yok."

Gözlerimi kırptım. "Başka Halk türleriyle karşılaştın mı?"

"*Onlarla* karşılaştım. Bu kadarı yeter."

"Karşılaştın mı?" Aklıma o kadar çok soru geldi ki önce hangisini soracağımı bilemedim. Bunu fark etmiş gibiydi, homurdandı.

"Burada onlardan bahsetmem," dedi Thora. "Kışa bu kadar yakınken hiçbir yerde onlardan bahsetmemeliyim ama güneşin parladığı ve rüzgârın güzel olduğu bir öğle vakti evimi ziyaret edersen sorularını yanıtlarım. Cevaplayabileceğim sorular var."

Bunu hevesle kabul ettim. Thora kitaba döndü, ara sıra burnundan keskin nefesler veriyordu ancak bakışları sık sık Bambleby'ye kayıyordu. Bambleby'nin hikâyelerini dinlemek için daha yakına mı gitmek istediğini sordum.

"Ah, manzaranın tadını çıkarmayı tercih ederim," dedi Thora kıkırdayarak, ben de gülümsemeden duramadım. Masanın altında ayaklarımın dibine kıvrılmış, iri siyah gözleri sohbeti takip eden ama her zaman saat gibi düzenli bir şekilde bana dönen Gölge'yi işaret etti. "Oldukça büyük bir köpek. Ne zamandır seninle beraber?"

"Birkaç yıldır," dedim. Thora, Gölge hakkında birkaç soru sordu, ben de ona tanışmamızla ilgili uydurduğum ve değiştirmemeye çalıştığım hikâyeyi anlattım. Hatırlanacak tek bir hikâyenin olmasının daha kolay olduğunu fark ettim.

Tavernada eğlenmiş olmalıyım ki ertesi sabah alışkanlığımdan tam yarım saat daha geç uyandım. Kalktığımda kulübeyi boş, Gölge'yi de kahvaltısını çoktan yapmış, ateşin başında keyifle uyuklarken buldum. Bambleby'nin pelerini de öğrencilerininki gibi gitmişti ve kahvaltıdan arta kalanlar masanın üzerine saçılmıştı.

Şaşırmıştım. Araştırmam gerçekten de Bambleby'nin aklına girmiş miydi? Yoksa yine sıradan perileri, peri kapıları hakkında sorgulamaya mı başlamıştı? Her iki durumda da birkaç dakika huzur bulduğum için mutluydum, notlarımla birlikte bir fincan çay ile masaya yerleştim.

Bambleby'nin kapısı açılınca neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Çilli, kızıl saçlı genç bir kadın kafasını dışarı uzattı.

"Ah!" diye mırıldandı kadın, etrafını saran çarşafı düzelterek. "Yalnız olduğumu sanıyordum."

"Ben de öyle."

Tavrıma aldırmamış gibiydi ama gülümseyerek odaya doğru geldi, yüzünde katılmamı umduğunu düşündüğü bir yaramazlık ifadesi vardı. "O gitti mi?"

"Mucizevi bir şekilde, evet."

Kız -sanırım Thora'nın birçok torunundan biriydi- çarşafıyla birlikte masada karşıma oturdu ve kahvaltıdan arta kalanları keyifsizce mideye indirdi. Bana Bambleby'nin geçmişi hakkında sorular sormaya başladı, özellikle de cilveleşmeleriyle ilgili olarak; eğer aklımı başıma almayı seçseydim üzerine ciltler dolusu konuşabileceğim bir konuydu bu. Öyle kesik kesik cevaplar verdim ki kısa süre sonra beni terk edilmiş ya da kıskanç ya da her ikisi birden sanarak sırıtmaya başladı. Neyse ki Gölge masaya yaklaşıp bir şeyler yemek isteyince kızı korkuttu ve kısa bir süre sonra kulübeden çıktı.

Hava gri ve rüzgârlıydı, zaman zaman karla karışık yağmur yağıyordu, gökyüzünün takındığı en mutsuz yüz gibiydi, bu yüzden Poe'yla artık alışkanlık haline gelen ziyaretimi gerçekleştirmek için sadece kaplıcaya kadar gitmeye cesaret edebildim. Sabahın geri kalanını notlarım ve Bambleby'nin notlarıyla geçirdim ki bunlar tam da beklediğim gibi üstünkörüydü. Öğle saatlerinde mavi gökyüzü parçaları belirdi, ben de şapkamı ve paltomu giyip fotoğraf makinemi hazırladım ve Thora'nın bana Ljosland'da *nykur* olarak bilindiğini söylediği Bambleby'nin sözde kelpie'sini avlamak için dağlara çıkmaya niyetlendim.

Tam kapıdan içeri adımımı atıyordum ki Bambleby, yakası belirgin bir şekilde yamuk, bitkin bir halde patikadan yukarı doğru adım attı. Beni görünce biraz irkildi, sonra suçlulukla başka tarafa baktı.

"Ne oldu?" Vereceği cevaptan şimdiden korkmaya başlamıştım. "Neredeydin?"

"Görüşüne göre alanı terk etmem gerekiyor," dedi Bambleby. "Geç yattığımda seni rahatsız ediyorum. Erken kalktığımda da seni rahatsız ediyorum. Bana yapmamı söylediğin şeyi, söylediğin anda yaptığımda seni memnun etmiyorum. Seninle kazanamıyorum, Em."

"Evet, bu kadar yeter." Gözlerimi kıstım. "Takas'ı ziyaret ettin."

"Evet. Ancak korkarım ki ondan pek fazla bilgi alamadım çünkü verecek hiçbir şeyi olmaması. Ailesinin ne zaman döneceğini ya da onu neden burada terk ettiklerini bilmiyor."

O yanımdan geçip kulübeye doğru yürürken ben de yola göz attım. "Yardımcılarımız nerede?"

"Onları cepleri para dolu olarak tavernada bırakmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

Ses tonundan hiç hoşlanmamıştım. "Peki, bu cömertliğinin sebebi neydi?"

Bambleby cevap vermekte acele etmedi, köpeği coşkulu bir sevgi gösterisiyle selamlarken Gölge'yi bahane olarak kullandı. "Onları çiftlik evine götürdüm."

"Ah, Tanrım." Ona bakakaldım. "Neden böyle bir şey yaptın? Bu amatörlerin uğraşacağı bir yaratık değil!"

"Onların eğitiminden ben sorumluyum. Bir takası bizzat inceleme fırsatı, yeni yetişen her bilim insanı için paha biçilmezdir. Ayrıca sanki yaratık neredeyse *zararsızmış* gibi konuştun, Em."

"Ben o kelimeyi hiç söylemedim! Eğer sanıyorsan ki..."

"Ama bunu ima ettin. O şeyin üstesinden demirle geldin! Her zaman tahmin ettiğim kadar korkutucu birisin."

"Demir, kapsamlı okumalar ve sahadaki deneyimlerle elde edilen Halk'ın yöntemlerine ilişkin bilgiden daha az önemlidir. Böyle bir anlayış yıllar alır."

Bambleby bana anlaması zor bir bakış attı. "O Takas'ın ne olduğunu, sahip olduğu gücü bilseydim, oraya yalnız gitmene izin vermezdim. Ben senin için bundan daha iyi bir dostum."

"Yardımına ihtiyacım yoktu," diye tersledim. "Durumu yeterince idare ettim."

Ellerini yüzüne bastırdı. "Dün yardım etmediğim için kızgındın. Bugün yardım ettiğim için kafamı koparıyorsun. Sen tanıdığım en aykırı insansın."

Bu beni çok etkiledi. Wendell Bambleby tarafından aykırı olarak yaftalanmak, aklı başında her insanı durdururdu. "Sanırım daha açık sözlü olabilirdim," dedim isteksizce. Masaya oturdum. "Peki. Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum." Bambleby karşıma oturup bir dizini yukarı çekti ve kolunu üzerine koydu. Diğer eliyle boş çay fincanlarından birini çevirdi. "Yaratığın onlara hangi imgeleri gösterdiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, verdikleri tepkilere bakılırsa korkunç oldukları. Yine de ikisi de biraz yemek ve şarapla daha sakin görünüyordu. Onlara yarın izin vereceğim."

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. "Sanırım," dedim, "dün yaratığı pek de iyi bir ruh halinde bırakmadığımı söylemem gerekirdi."

Bambleby bir şey demeden bıkkın bir ifadeyle başını bana doğru eğdi.

"Peki, *sana* hangi görüntüleri gösterdi?" Dikkatini başka yöne çekmek için sormuştum bunu.

"Ah, önemli bir şey yoktu. Soğuk, buz ve uluyan kanlı kurtlar." Çay fincanı dönerken masaya çarptı. "Kısacası, o veletten daha kötü Halk'larla karşılaştım. Mord ve Aslaug, senin benimle gelmediğini görünce hayal kırıklığına uğramış gibiydiler. Başkalarında sevgi uyandırabileceğinin farkında mıydın?"

"Sadece narsistler ve tembelleri sanıyordum."

Bambleby gülümseyerek arkasına yaslandı. "Biliyor musun, Em, arada bir hoşlanılmaya çalışsan hayatı kendin için çok daha kolay hale getirebilirsin."

"Deniyorum," dedim yüksek sesle. Sözleri tahmin edebileceğinden daha fazla canımı yaktı. Denedim, denedim ya da en azından eskiden denerdim ama hiçbir sonuç alamadım.

"Her hâlükârda, bu sefer kendini aştın. Bir hafta içinde neredeyse bütün bir köyü sana karşı nefret ettirmeyi nasıl başardığını anlayamıyorum. Söz konusu köylülerle *konuşma* zorunluluğu göz önüne alındığında buradaki araştırmamızı kolaylaştırmayacaktır."

Bir kelime etmeden hayal kırıklığına uğramış gibi inledim, bir elimi saçlarımda gezdirip bir tutam çektim. Haklıydı ve ben bundan nefret ediyordum. "Onları bana karşı kışkırtacak hiçbir şey yapmadım. Sadece bir şekilde Aud'u gücendirdim ama görünüşe göre diğerleri de onun adına gücenmiş."

"Anlat bakalım," dedi Bambleby, sandalyeyi arka ayakları üzerine itmek için dizini kullanarak.

Kaşlarımı çatarak ona tavernaya yaptığım talihsiz ziyareti anlattım. Bitirdiğimde, yüzünü buruşturarak başını sallıyordu.

"Ah, Em," dedi Bambleby. "*Em.* Buraya gelmeden önce hiç araştırma yapmadın mı?"

İşte *bu* beni dehşete düşürdü. "Araştırma yapmak yok! Sen ne..."

"Saklı Olanlar'ı kastetmiyorum. Onlarla ilgili her türlü referans için tüm Cambridge'i taradığından hiç şüphem yok ama şu anda zavallı kütüphanecileri nasıl yıldırdığını hayal edebiliyorum. Ben bu güzel kış arazisinin ölümlü sakinlerinden bahsediyordum."

Bambleby çantasını açıp içinden bir kitap çıkardı ve bana fırlattı. "Nedir bu?" Ljoslander dilinde yazılmış gibi görünüyordu.

"Bir roman," dedi. Zar zor yakaladığım başka bir kitap çıkardı. "Korkarım müstehcen bir roman, senin zevkine göre değil. Bu çok sıkıcı bir ticaret savaşını anlatıyor. Al." Üçüncü kitabı çı-

kardı, o da Ljoslander dilindeydi. "Son kraliçelerinin biyografisi. Bu da fena değil, taliplerinden birini ayağından vurmuş. Kazayla tabii."

Kollarımı kavuşturdum. "Teşekkür ederim ama devam etmene gerek yok. Anlıyorum."

"Anladın mı? Ljoslander dilinde okuyabiliyor musun?

"Yeterince iyi okuyabiliyorum," diye yalan söyledim çünkü onun övünmesini dinlemeye hiç niyetim yoktu. Bambleby diller konusunda sinir bozucu derecede ustadır. Şaşılacak bir şey yoktu; Halk karşılaştığı her ölümlünün dilini konuşabilirdi. Ölümlüler tarafından dikilen fiziksel engelleri aştıkları gibi bizim kültürümüzün engellerini de aşarlardı.

"Bu insanlar için misafirperverlik çok önemlidir," dedi Bambleby. "Eğer onlar hakkında bir şeyler öğrenme zahmetine katlansaydın bunu bilirdin. Yemeğinin parasını ödemekte ısrar ederek Aud'u gücendirmişsin."

Ağzım açık kaldı. "Tüm mesele bu mu? Bu yüzden mi benden nefret ediyor?"

İçini çekti. "Belki de bu kadar dikenlerle kaplı olmasaydın şimdiye kadar seni affetmiş olurdu. Ama başkalarını gücenmek için bahane aramaya teşvik edebilecek biri varsa o da sensin. Sonra da iznini almadan sorularınla onun köyüne dalarak hatayı daha da büyüttün."

"Köylülerin benimle konuşmak için onun iznini istediğine inanamıyorum."

"Elbette, istemiyorlar. Yine de haber vermen gerekirdi."

Başımı ellerimin arasına aldım. Bambleby haklıydı, lanet olsun ona. "Peki, ne yapacağız?"

"Sana karşı nazik olmasına izin vermelisin," dedi Bambleby. "Seni bir misafir gibi karşılamasına. Bunu yaparken sadece benim sana ne yapman gerektiğini söylediğimi düşünmeyecek şekilde yapmalısın."

"Bunu nasıl başaracağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Biliyorum." Sandalyesini yere indirdi ve bana düşünceli bir bakış attı. "Sana yardım etmeyeceğimi söylemedim, sadece Aud'a belli etmememiz gerektiğini söyledim. Araştırmamızda daha fazla ilerlemeden önce bunu halletmemiz gerekiyor. Dün gece konu ne zaman Saklı Olanlar'a gelse köylüler bana karşı kaçamak cevaplar verdiler. Seninle olan dostluğum, bana da çok fazla bilgi sağlamayacak."

İnledim. "Her zaman yaptığın gibi onları istediğin şeyi sana vermeleri için büyüleyemez misin?"

"Muhtemel. Ama bu zaman alacaktır. Boşa harcayacak zamanımız var mı? Bana hatırlatmaktan çok hoşlandığın gibi sadece birkaç haftamız var."

Ellerime baktım. Thora bana anlatacaktı ama araştırmamı tek bir kişinin ifadesine dayandıramazdım.

Bu tür şeylerden hep nefret etmişimdir. Bu sosyal kurallar karmaşasında yolumu bulmaktansa bir düzine lanet olası Takas'la görüşmeyi tercih ederdim. Kendi kendime, her zaman berbat ettiğim için belki de bundan sonra konuşmaktan tamamen kaçınmalıyım diye düşündüm.

"Sevgili Emily. Seni hiç bu kadar kederli görmemiştim." Bana şefkatle ve başka bir şeyle bakıyordu ama ben adını koyamadan kayboldu. "Neden bir gezintiye çıkmıyoruz? Taleplerinin bir listesini yaparak beni eğlendirebilirsin. Sonra sen rahatsız edecek sıradan bir peri ararken ben de biraz kestirmek için güzel bir yer bulabilirim."

"Gölü görmek istiyorum," dedim, çoktan ayağa kalkmıştım. Bu konuşmayı aklımdan çıkarmayı her şeyden çok istiyordum. "Bir patika bulduğunu mu söylüyorsun?"

Bunun üzerine biraz homurdandı ama ben çoktan kapıdan çıkmıştım, o da paltosunu giyip beni takip etti.

31 Ekim

Karanlığa ve sessizliğe uyandım. Bambleby'nin erken kalkma hevesi kısa sürmüş gibiydi. Harika, bu sayede günlüğüme yazmak için bolca sessiz vaktim olacaktı. Panjurları açtım, bu satırları kaleme alırken beyaz ve gölgeli bir manzara bana bakıyordu.

Dün Bambleby'le dik bir tırmanışın ardından göle ulaşmıştık. Beni olduğum yerde donduran o manzaralardan biriydi; kaya kuleleri arasında kadifemsi mavi bir örtü. Arkamızda, o yükseklikten çok büyük bir kısmı görülebilen, buzla kaplı öfkeli kutup denizi vardı. Etrafa dağılmış volkanik taşlara gelişigüzel birkaç tekme atmanın dışında çevrenin vahşi doğasının pek farkında değilmiş gibi görünen Bambleby'nin peşinde koşarken, çok fazla şeyin burayı özetlediğini düşündüm. Rüzgâr topuzumu çekiştiriyor ve serbest kalan saçlarımı yüzüme vuruyordu.

Nykur ile ilgili zayıf kanıtlar dışında (su kenarında donmuş çamurda şekilsiz izler bulduk ve bunların fotoğrafını çektim), ruh halim iyileşmiş olarak geri döndüm. Finn bize ufukta beliren bulutlardan da anlaşılacağı üzere havanın değişmekte oldu-

ğunu bildirdiği için güneşin tadını çıkarmaya karar verdim ve doğu zirvelerini bir kez daha incelemeye koyuldum. Bambleby ise görünürde herhangi bir yorgunluk belirtisi göstermemesine rağmen yorgun hissettiğini iddia etti ve kulübeye gitti.

Yalnız takılan ben, mesafeyi yanlış hesapladım. Karanlıkta geri dönerken yıldızlar üzerimde yoğun bir parıltıyla hazine gibi dökülüyordu. Yıldızları seyretmek için durmadan edemedim, bu Cambridge'te nadiren yaptığım bir eğlenceydi, orada geceler gaz lambasıyla bulanıklaşır, ağaçlar ve kuleler tarafından kuşatılırdı. Küçük dağ yolunu tırmanarak kulübeye vardığımda, öğrencilerimiz bardaki eğlencelerinden oldukça yorgun dönmüş ve uyumak için erkenden yatmıştı.

Rüzgârlı gecede adımımı attığım kulübeyi güçlükle tanıyabildim. Ateş neşeyle çıtırdayarak yanıyordu ve tüm mekân daha önce orada bulunmayan, stratejik olarak yerleştirilmiş gaz lambalarıyla aydınlatılmıştı. Yerlerde yün halılar seriliydi ve pencerelere perdeler asılmıştı. Şöminenin üzerinde bir şeyler vardı; hiçbir amacı yokmuş gibi görünen güzel şeyler. Bir tanesini Bambleby'nin ofisinden tanıyordum, ateş ışığında neşeyle parlayan küçük mücevherli bir aynaydı ama diğerleri Hrafnsvik'in eserleri gibi görünüyordu, balina kemiğinden oyulmuş bir Meryem Ana heykeli ve dalgaların karaya attığı bir odun parçasına boyanmış küçük bir deniz manzarası da dahil.

Bambleby ateşin başında oturmuş bir perde dikiyordu. Bana mobilyaların çoğunu Krystjan'dan ödünç aldığını, bunların arasında şu anda onardığı ve mutfağa asmayı düşündüğü perdenin de bulunduğunu söyledi.

Şaşkınlıktan hiçbirini duyamadım. "Perde mi dikiyorsun? Sen?"

"Ailem dikiş konusunda yeteneklidir," dedi Bambleby sadece, parmakları inanılmaz bir ustalıkla hareket ediyordu.

Ona kulübenin bu haliyle gayet tatmin edici olduğunu söyledim, o da bana buranın sadece yarasalara ve kitaplarına dalıp giden hoşnutsuz yaratıklara uygun olacak kadar rutubetli ve neşesiz olduğunu, böyle sefil bir ortamda haftalarca kalmaktansa gözlerini oymayı tercih edeceğini söyledi. Gölge'yi ve çamurlu patilerini Bambleby'nin çabalarının üzerine salmayı düşündüm ama gerçek şu ki mütevazı evimizin çok daha iyi olduğunu ben bile görebiliyordum, sadece sıcaklık değil, bir güven hissi de vardı ama kaynağını tam olarak anlayamadığım saran bir rahatlık da. Akşamın geri kalanında kitaplarım üzerinde düşüncelere dalarak onu tamamen görmezden geldim ki bu en çok nefret ettiği şeydi.

Korkarım ki son yazımdan bu yana işler ters gitti.

Finn kahvaltıyı geç getirdi, hava şartlarını göz önünde bulundurunca bu ilk başta beni endişelendirmemişti. Bir sandalyeyi pencereye yaklaştırıp çay demlediğim sırada karın yağışını izledim. Poe'ya verdiğim sözü unutmamıştım ve kar yağışının bir metreden daha az olduğunu tahmin etmeme rağmen o sürüklenmelere dalmayı dört gözle beklemiyordum.

Oturduğum sırada içimde bir tür açıklanamaz bir korku büyüdü, sanki kilometrelerce ötedeki tek insan benmişim gibi bir his. Aniden ayağa kalktım ve Bambleby'nin kapısını duvara çarparak açtım.

Yataktan bir tür karışık mırıldanma sesi geldi ve altın sarısı saçlar parladı. Yine de rahatlamam kısa sürdü ve Bambleby, "Em?" diye mırıldandığında ben çoktan koridorda ilerlemeye başlamıştım. "Ne oluyor?"

Öğrencilerin odası boştu. Bir şekilde böyle olacağını biliyordum. Sadece bu da değil, sandıkları ve pelerinleri de yoktu. Hışımla Bambleby'nin odasına geri döndüm, kapıyı tekrar vurdum ve perdeleri araladım.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı yattığı yerden. "Eğer bu senin uyandırma tarzınsa Krystjan'dan bir kilit takmasını isteyeceğim."

"Gitmişler."

"Ne?"

Birkaç dakika sonra kapı çaldı. Sonunda kendine gelen Bambleby kapıyı açtı. Gelenin onlar olmayacağını biliyordum ve öyle de olmadı; Finn endişeyle bize baktı.

"Tanrı'ya şükür," dedi. "Kasabada bu sabah Bjorn Gudmunson'un teknesiyle Loabær'e doğru yola çıktığınıza dair söylentiler dolaşıyordu. Yelken açmak için hava oldukça sert."

Bambleby ile bakıştık. "Söylentiler yarı yarıya doğru. Görünüşe göre öğrencilerimiz kaçmış. Peki ama Loabær'deki planları ne?"

Finn ağırlığını değiştirirken yüzünde suçlu bir ifade hâkimdi. "Loabær'den Londra'ya iki günde bir kalkan ticaret gemileri var. Belki de bir tanesine binmeyi düşünüyorlardır."

Bambleby ona düz bir bakış attı. "Belki mi?"

"Dün tavernada Bjorn'la bu konuyu konuştuklarını duymuş olabilirim," dedi Finn ve hemen ekledi: "Bugün yola çıkacaklarını bilmiyordum."

"Teşekkür ederim, Finn," dedim suratımı asarak. Kahvaltımızı verdi, bu sabah sadece ekmek ve peynir vardı. Fırtınanın işlerine eklediği yük yüzünden başka bir şeye vakti olmamıştı. Görünüşe göre birkaç koyun kayıptı ve karın ağırlığı bir ek binanın çatısının çökmesine neden olmuştu.

Bambleby odada volta atıyordu. Ben biraz sakinleşmiş olsam da o her geçen dakika huzursuzlaşıyordu. "Bu işte bir iş var. Odunumuz neredeyse bitmek üzere."

Öğrencileri tam o anda buz gibi bir denizde boğulabilecekken, kendi rahatıyla ilgilenmek tam ona göre bir davranıştı. Bunu dile getirince elini salladı. "Bjorn'la tanıştım. İşini bilen bir adam. İntihar görevi üstlenmezdi."

Bir an onu izledim; onun bu kadar dağılmış halini hiç görmemiştim. "Hizmetçiler olmadan hiç yurt dışına seyahat ettin mi? Affedersin, öğrencilerin olmadan."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Buna hiç gerek olmadı."

"Anlıyorum." Araştırmamızla ilgili endişelerim olmasaydı, eğlenebilirdim. "Ne yapacağız? Zamanımız kısıtlı ve şimdi veri toplamaya yardımcı olacak öğrenciler de yok."

"Eminim üstesinden geliriz," dedi Bambleby, dikkati dağılmış bir şekilde. Veri toplama konusunda zerre kadar endişelenmediğini söyleyebilirim, yani söz konusu verileri uydurmaya alışkınsa neden endişelensin ki? Hayır, çayını kimin hazırlayacağını ve çamaşırlarını kimin yıkayacağını merak ediyordu.

"Bundan sonra kollarımızı sıvamamız gerekecek," dedim, ilk kelimeye büyük bir vurgu yaparak.

Bambleby neredeyse bayılacakmış gibi koltuklardan birine yığıldı.

Kahvaltıdan sonra bulaşık yıkamak için su kalmamıştı, bu yüzden botlarımı giydim ve dışarı çıkıp dereye doğru yürüdüm. Kar yağışı durmuştu ve gökyüzü yumuşak bir yumurta kabuğu rengindeydi, dağlar yün battaniyelerinin altında rüya görüyordu. Ormanın renksizliğinde, gri-beyaz dallarla çerçevelenmiş tekinsiz karanlığında, sanki kar yağışı onu bir ormanın özüne indirgemiş gibi bir güzellik vardı.

Elde ettiğim huzur aniden sona erdi. Dere buzla kaplanmıştı, delmek mümkün değildi. Delmeye çalışırken kaydım, her tarafım kar oldu. Aniden gelen bir ilhamla tencereyi karla doldurdum, sonra da ateşin üzerine koydum. Bambleby dışarıda odunluğun yanındaydı, sanki bir matematik denklemini çözmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Her nedense, çimlerin üzerinde durabilmek için botuyla karı itmişti. Aslında pelerininin ağırlığına rağmen titreyen bu adam için biraz üzüldüm çünkü bana kuzeyli birinin bahçesinde kendi isteği dışında büyümeye

zorlanmış ılıman bir ağacı ya da çalıyı hatırlatıyordu. Baltayı kaldırdım ve kütüğün üzerine bir kütük yerleştirdim.

"Belki de Finn'i çağırmalıyız," dedi Bambleby.

Balta sinir bozucu bir Ljoslander tasarımına sahip olmasına ve neredeyse omzuma kadar gelmesine rağmen, "Ben gayet becerikliyim," diye cevap verdim.

Baltayı savurdum. Kör bıçak kütükten sıyrılıp bir ağaca çarptı ve küçük bir kar çığının yerinden oynattı. Balta kütüğe gömülürken ben de dengemi kaybederek yere düştüm.

Bambleby dehşete düşmüş görünüyordu. "Aman Tanrım, ne şiddetli bir süreç."

Yanaklarım sinirden kıpkırmızı olmuş bir halde zar zor ayağa kalkarken sırtımdaki karları silkeledim. "Bu şekilde olmaması gerekiyordu."

"Yardım etmeyeceğim," diyen Bambleby, zarif ellerini kaldırarak bir adım geri çekildi. "Ayağımı keserim. Ya da sen kesersin."

"Ah, hadi ama." İkinci kez denemek için sabırsızlanıyordum ve öfkemle onu yemlemekten kendimi alamadım. Bir peri prensine yem atmak ha! İçine düştüğüm talihsiz bir alışkanlıktı. "Geldiğin yerde evlerinizi odunla ısıtmıyor musunuz?" dedim tüm masumiyetimle.

Bambleby bana alaycı bir bakış attı. "Dublin'de bu işlerle ilgilenen hizmetçilerimiz olduğunu söylemekten mutluluk duyuyorum."

"Eh, burası Dublin değil ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Yardım etmek zorundasın."

"Etmiyorum. Ona kaşlarını çatarak bak, kendini ikiye bölecektir."

"Tanrım!" Öfkeyle baltayı yere saplamaya gittim. Ne yazık ki baş belası Bambleby, baltayı elimden almak için bir adım öne çıktı. Saldırımı yönlendirmemi, onun kolu kesilmekten kurtarmaya yetecek kadar hızlı yapamadım ama onun kolu yerine kıtafetinin kolunu kurtaramadım.

"Kahretsin!" Elini koluna bastırdı, kolunu sıyırmış olabileceğini ve abarttığını sandım ama sonra altındaki karın pembeleştiğini gördüm.

"Biliyordum," diye söylendi Bamblebhy, parmaklarından kan sızarken. "Beni öldüreceğini biliyordum. Keşke ayağımı seçseydin. Bu benim en sevdiğim pelerinim."

"Pelerinini as!" Onu kulübeye doğru ittim. "İçeri gir! Kanaman var!"

"İçeride daha az kanamam olmayacak, seni çatlak kadın."

Ama onu içeri itmeme izin verdi ve arkasında küçük kırmızı ayak izleri gibi bir kan izi bıraktı. Dehşete düştüm, ateşin üzerine koyduğum kar tenceresi erime sırasında dengesini kaybederek yan yatmış ve birkaç köz hariç hepsini söndürmüştü. Ateşin yanında uyuyakalmış olan Gölge, dumanın içinde uyanmış hapşırıyordu.

Bambleby'nin pelerinini sıyırdığımızda baltanın demirinin kemiğe kadar indiğini gördük. Bir et parçası korkunç bir kumaş parçası gibi sallanıyordu. Yarayı yıkamak için su olmadığından atkımın parçalarını kullanarak geçici bir pansuman yapmakla yetindim. İşim bittiğinde Bambleby'nin kolu kan içindeydi ve yüzü bembeyazdı.

"Hareket etme," dedim.

"Hareket etmeyeyim mi? Hadi, tekrar tepelere çıkalım."

"Sessiz ol." Kaybolan öğrenciler, hızla soğuyan kulübe, su tenceresi ve yerlerdeki kan yüzünden çok endişeleydim. Ateşi tekrar yakmam normalden iki kat daha uzun sürdü ve elimizdeki son kütüklerimizi kullanmak zorunda kaldım. Tencerede daha fazla kar eritmek için iş başına geçtim ki şimdi onu devirmekten korkuyordum. Wendell'dan gelen esprilerin eksikliği de beni endişelendiriyordu. Yarayı tekrar kontrol etmeye gittim ve yerde bir kan birikintisi görünce telaşlandım.

"Neden hâlâ kanaman var?" dedim, saçma bir sebeple kızarak.

Bambleby kahkaha attı. Başını yaralanmamış koluna yaslamıştı. "Em. Neredeyse elimi koparıyordun."

Onu kavradım. "Bana ne yapacağımı söyle!"

"Hiçbir fikrim yok." Sesi zayıftı. "Daha önce hiç yaralanmadım. Hiç hoşuma gitmez."

Bir dizi küfür savurdum. Zihnim İrlanda Halkı hakkında bildiğim her şeyi gözden geçiriyor, bir kitabın sayfalarını çevirir gibi hikâyeler arasında dolaşıyordu. Savaşta yaralanan bir peri lordunun, ölümlü bir kız tarafından tedavi edildiği bir hikâye vardı: Kızın saçlarını altına çevirdiği ve kızın bir kraliçe olarak yaşadığı, uzattığı her santim saçla kendine yeni bir ev satın aldığı. Başka bir hikâye ise bir peri kızının ağaca dönüştürüldüğü ve bir oduncu onu yarı yarıya kesmiş, ancak ağaç hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayınca hatasını anlamıştı. Halk'ın ölümlüler tarafından sağlığına kavuşturulduğuna dair pek çok hikâye vardı ancak hiçbiri nasıl olduğunu açıklamıyordu; bu hikâyeler anlatılıyordu çünkü insanlar Halk'ın ölümlülerin yardımına ihtiyaç duyduğunu duymaktan ve sonrasında verilen büyük ödüllerden hoşlanıyordu.

"Sanırım dikiş atılması gerekiyor," dedi Bambleby.

"Kendin yapabilir misin?"

"Hayır." Sesi o kadar emin geliyordu ki onu sorgulamayı düşünmedim. Eşarbı sıktım ve yatağına yatmasına yardım ettim, sonra da koştum.

İlk önce Krystjan'ın kapısına gittim ama çılgınca kapıyı çalmama rağmen kimse cevap vermedi, ben de onların bir ağılda serseri koyunlarını avladıklarını düşünmek zorunda kaldım. Daha sonra köye koştum ve tavernanın kapısından içeri daldığımda tam bir dehşet görüntüsü sergilemiş olmalıydım ki Aud, çatık kaşlı kocasıyla birlikte tezgâhın yanında duruyordu, "Tanrım, Emily! Bunu sana kim yaptı?" diye haykırdı.

Beni omuzlarımdan yakaladı. O kadar şaşırmıştım ki ona sadece bakabildim ve bu onu daha da telaşlandırdı. Ellerimdeki kandan bahsettiğini anlayınca kendimi toparladım ve durumu açıkladım.

Aud bana dağları hatırlatan bir dinginlikle dinledi. Ljoslander dilinde, "Ulfar, Thora, Lilja, benimle gelin," dedi.

"*Já*," dedi Thora, bastonunu alıp ayağa kalkarak. "Sonunda."

Kulübeye dönüşümüzü pek hatırlamıyordum. Aud'un kolumu tuttuğunu ve mırıldandığını hatırlıyordum: "İyi olacak, merak etme. İyi olacak." Sonra Wendell'ın yatağının başındaydık ve çarşaflar kan içindeydi. Teni eski kül rengindeydi ve gözleri kapalıydı, altın sarısı saçları solgunluğa karşı alev gibi parlıyordu.

Ulfar suya otlar attı ve Aud, Wendell'ın kolunu yıkadı. Yarasını aynı kararlılıkla dikti ve Thora kapıya doğru yürürken işini bitirdi. Yaşlı kadın, Wendell'ın alnına elini koyup dilini şıklatarak başını salladı.

"Ne?" diye yüksek sesle sordum. Kulaklarımda bir çınlama vardı.

"Yok bir şey," dedi Thora. "Bir damarı kesmiş olmalısın. Çok kan kaybetmiş ama bu ölüm fermanı değil. Biraz yemek yedikten sonra kendine gelecektir." Bana göz kırptı. "Uyurken daha güzel, değil mi? O koca ağzını fark etmiyorsun."

Ayaklarını sürüyerek mutfağa girdi ve tencere tava sesleri gelmeye başladı. Birisi Groa'yı çağırmış olmalıydı çünkü kısa bir süre sonra elinde bir sepet et, sebze ve peynirle göründükten sonra bana alışılagelmiş neşeli umursamazlığıyla selam verdi. Mutfaktaki gürültü daha da arttı ama Bambleby hâlâ kıpırdamıyordu.

Bu noktada zihnim yeniden çalışmaya başlamıştı ve bir su perisi tarafından gölün dibinde tutsak tutulan İrlanda Halkı prensi ile onu kurtaran peri prensesinin hikâyesini hatırladım.

Yukarıdaki dünyanın bir simgesi. Zihnimde bu hikâyeyi peri iksirleriyle ilgili diğer hikâyelerle karşılaştırırken bile kapıdan hızla çıktım. Evet, işe yarayabilirdi. Bahçede odun yığınıyla uğ-

raşan Lilja dışında kimse gittiğimi fark etmedi bile. Baltayı geniş omzuna attı ve arkamdan bir şeyler seslendi ama ben çoktan dağın yamacını yarılamıştım.

Ben dalların altına saklanırken orman sessizdi, kar yağışından sonra vahşi doğanın yaptığı o tuhaf şekilde nefesini tutuyordu. Bir süre bocaladım çünkü sürüklenmeler yer yer derindi ve botlarımı karla dolduruyordu.

İşte oradaydı. Bir kızıl söğüt, cılız ve huysuz, İrlanda'da da yetiştiğinden emin olduğum tek ağaç. Bir avuç kahverengileşmiş yaprak kopardım ve kulübeye geri koştum. Kadınlar mutfağı gürültüyle doldururken Bambleby odasında yalnızdı ve hâlâ beti benzi atmış bir halde uyuyordu.

Bambleby'yi ve elindeki yaprakları izledim, birden emin olamadım. Belki umutsuz çarem gereksizdi? Ama Wendell'in yüzündeki bir şey içimdeki dehşeti yeniden uyandırdı. Belli açılardan bakıldığında, tıpkı Takas'ın yaptığı gibi, özünü kaybediyor gibiydi. Karışık düşüncelerim yerine oturdu ve peri prensesinin bir çay -evet, bir çay- demlediğini hatırladım. Çünkü prensin zayıflığı boğulmadan değil, kendi yeşil dünyasından koparılmasından kaynaklanıyordu. Bir fincanı tencereden sıcak suyla doldurdum ve Bambleby'nin yanına götürdüm, yaprakları içine ufalayıp dudaklarına götürdüm.

Kapı aralığından bir ses geldi. Dönüp bakınca Aud'un yüzünde tuhaf bir ifadeyle ne yaptığımı izlediğini gördüm.

"Neden..." diye başladı ve bakışları Bambleby'ye kayınca, sanki kenarları incelikle bulanıklaştırılmış gibi yastığa doğru gidip gelince, görüşünü engellemek için aralarına girdim.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum; elbette onun sırrı benim için bir şey ifade etmiyordu. Ama öyle ya da böyle yeterince hızlı olamadım ve Aud, bir dalın kırıldığını fark eden bir geyik gibi hareketsiz kaldı. Bir an öylece donup kaldık, sonra onun yüzü sertleşti. Kaçacağından ya da fincanı elimden alacağından emin-

dim ama bu onun doğuştan gelen kararlılığının kendini yeniden göstermesiydi.

"İşte," dedi Aud, öne doğru bir adım atarak. "Öyle değil."

Wendell'ın başını geriye doğru eğdi, saçları yastıkların üzerine yayıldı. Eli hafifçe titredi, sonra sakinleşti. Bir yudum çay dudağından geçti ve yutkundu.

Ona bakıyordum. "Öyle değil, yani..."

"*Sen* belli ki ölümlüsün." Aud görevinden başını kaldırmadı. "Ve o sana zarar vermemiş. Sanırım bu da bir şeydir."

"Bana zarar vermez," dedim, sonra durdum. "O bilmiyor. Yani benim bildiğimi."

Aud dudaklarını büzdü ve bir süre hiçbir şey söylemedi. "Ne kadar mükemmel, değil mi?"

Gözlerimi kırpıştırdım, dudaklarında bir gülümseme olduğunu görünce şaşırdım.

"Hepsinin egosu yüksektir," dedi Aud. "Oyunlarına ve hilelerine bayılırlar. Bu yıl duyduğum en komik şey olabilir. Adamı neredeyse hiç tanımıyorum ama hak ettiğine şüphe yok."

Kahkahamı bastıramadım. Wendell bir şeyler mırıldandı. Aud fincanı bana geri verdi ve başka bir şey söylemeden mutfağa dönerek beni arkasında bıraktı.

Bambleby, gözleri açılmadan ve kolumu itmeden önce ona bir ağız dolusu çay daha içirdim. Yüzünü buruşturdu ve kolunu ağzına bastırdı. "Yüce Tanrım, bu da ne? Beni baltayla öldüremedin, bu yüzden zehre mi başvurdun?"

Dehşet içinde gözyaşlarına boğuldum.

Bambleby bana bakıyordu, onu hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. "Em! Ben sadece..."

Bir saniye daha kalamayacak kadar utanarak odadan kaçtım. Şömineye yaslanıp kendimi kontrol etmeye çalışırken, Gölge üzgün bir şekilde bacağıma pati atıyordu.

"Ne oldu çocuğum?" diye seslendi Thora mutfaktan.

"Yok bir şey, yok bir şey," dedim boğuk bir sesle, sonra dışarı çıktım. Acı verici soğukta ağlama isteğim yok oldu, Lilja'ya kesilmiş odunları taşıması için yardım ettim. Birkaç dakika içinde odun kutumuzu iki kat doldurmuştu. Üçüncü seferimde Bambleby ayağa kalkmış, mutfakta Aud ve Thora'yla bir şeyler hakkında gülüşüyordu.

"Ulfar nerede?" diye sordum, umurumda olmamasına rağmen.

"Dışarıda, duvardaki bir deliği onarıyor," dedi Aud. "Krystjan'la konuşmalıyım, bu izbe yerde misafir ağırlamamalı. Şimdiye kadar donmamış olman bir mucize."

"Alp dinginliğinin bir parçası olarak tanıtılan bir İsviçre mahzenine yerleştirildikten sonra hiçbir pansiyon kulübe değildir," dedi Bambleby, Aud'un ev sahibimize yönelik hakaretini düzgün bir şekilde savuşturarak bir kahkaha daha attırıran tüm cazibesiyle. Oturup kuzu yahnisi, midye ve öğütülmüş yosundan yapılmış nefis bir krep yedik, Aud'un bakışları gereğinden fazla Bambleby'ye kaymaya devam ettiyse de o bunda garip bir şey olduğunu düşünmüyormuş gibi görünüyordu, bu durum beni hiç şaşırtmadı.

"Artık ödeme hakkında konuşmak yok," dedi Aud bana, sesinde bir sertlik belirerek. Bu konudaki güvencelerimi kekeleyerek söyledim ve sesimdeki bir şey -ya da belki de perişan halim- onu yumuşatmış gibi göründü ve elimi sıktı.

"Dikkatli ol," dedi Aud, hangi anlamı kastettiğini çözemediğim bu cümlesinde birkaç anlam katmanı vardı.

Sonra hepsi arkalarında seslerinin yankılarını ve neşelerini bırakarak gitti.

Bambleby yüzündeki şaşkınlıkla bana döndü ama o bir kelime etmeden Poe'yu ziyaret etme niyetimi açıkladım -çünkü evindeki karı temizleme sözümü henüz yerine getirmemiştim ve aslında aklımda bu vardı- ve aceleyle Gölge'yle beraber dışarı çıktım.

Bu satırları okurken içim burkuluyor; normalde bu günlükleri profesyonelce tutmaya çalışırdım ama bu keşifte kendimi sürekli bu standardı tutturmakta zorlanırken buluyorum. Elbette, Bambleby'yi suçluyorum. Sanırım Halk ile çalışırken bazı sınırların bulanıklaşmasını beklemek gerekiyor.

12 Kasım

Zihnimde artık iki Hrafnsvik vardı: Wendell'ın yaralanmasından önce var olan ve daha sonra kendimizi içinde bulduğumuz.

Son birkaç gündür sürekli ziyaretçi akınına uğradık, o kadar çok gelen giden oldu ki günlük tutmak ya da Poe'yu ziyaret etmek için çok az zamanım oldu. Yemek ve yardım tekliflerinin yanı sıra Saklı Olanlar'la ilgili hikâyeler de sundular.

"Sanırım bunun nedeni Aud'un artık bize acıması," dedim. "Hepsi öyle. Bu yerde varoluşun temelinde beceriksiz olduğumuzu kanıtladık."

"Ah, Em," dedi Wendell. "Bunun acımakla bir ilgisi yok. Aud seni affetti çünkü sana yardım etmesine izin verdin."

"O *sana* yardım etti," diye altını çizdim, ama sanki kalın kafalıymışım gibi başını salladı.

"Başlangıçta onu neden gücendirdin?"

"Çünkü köylülerle görüşmek için ondan izin almadım."

Yine başını salladı. "Belki bu da bir sebepti ama aynı zamanda sana bir misafir gibi davranmasına izin vermedin. Eğer baş-

kalarının nezaketini kabul etmezsen, onlar da sana nezaket göstermediğinde şaşırmamalısın."

"Bunun kolunla ne ilgisi var anlamıyorum," diye mırıldandım, her şeyden çok konuşmayı bitirmek için. Şaşırtıcı bir şekilde Wendell, konuyu tartışmakta ısrar etmedi, sadece kahkaha attı ve çay demlemeye gitti.

Bir gün içinde, Ljosland Halkı'nın yöntemleri hakkında şimdiye kadarki tüm araştırmalarım boyunca öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim. İki hafta içinde, sadece bir bölüm değil, bütün bir kitap için yeterli malzeme toplamış olabilirdim.

Genel olarak özetlemek gerekirse: Ölümlü Ljosland'lıların sıradan perilerle etkileşimleri kıtada görülen belirli kalıpları takip ediyordu. Onlar için genellikle yiyecek şeklinde hediyeler bırakılırdı; zenginlik ve statü sahibi olanlar ise özellikle tercih edilen aynalar ve müzik kutuları gibi hediyeler bırakmaları beklenirdi. Ölümlüler bazen Poe ile yaptığım pazarlık gibi sıradan perilerle pazarlık yapardı, ancak bunlar öngörülemezlikleri nedeniyle tehlikeli olarak kabul edilir ve sadece çaresiz ya da gözü kara olanların tercih ettiği bir yol olarak görülürdü. Ljosland'ın sıradan perileri hiçbiri evlerde yaşamazdı; en önemli fark buydu.

Saraylı periler ise tamamen benzersizdi.

Onlar, her şeyden önce, ele geçmezler. Çok az ölümlü onları görmüştür; Hrafnsvik köylüleri arasında sadece Thora böyle bir iddiada bulunuyor ve o da çok uzun zaman önce ormanda okul arkadaşlarıyla oynarken onları uzaktan bir kez görmüş. Sarayları karlarla birlikte hareket eder ve yılın büyük bir bölümünde kışın hiç dinmediği dağlık kuzey ve ülkenin iç kesimlerinde yaşarlar. Müziği severler ve vahşi doğada, özellikle de donmuş göllerin üzerinde özenle hazırlanmış balolar düzenlerler ve eğer buzlu rüzgârla taşınan şarkılarını duyarsanız, kulaklarınızı tıkamalı ya da kendiniz şarkı söylemelisiniz yoksa şarkı tarafından boğulur ve onların âlemine duyarsız bir şekilde sürüklenirsiniz. Çünkü onlar aynı zamanda açlardır.

Onların genellikle âşık gençlere karşı özel bir düşkünlükleri vardır. Danslarına kapılanlar ertesi gün her zaman canlı ama içi boş bir şekilde tek başlarına dolaşırken bulunurlar. Her zaman böyle değildir; Ljosland'ın saray perilerinin bir zamanlar ölümlülere karşı biraz mesafeli olsalar da barışsever bir halk oldukları söylenir. Değişimin ne zaman gerçekleştiğinden kimse emin değil ancak bu davranış birçok nesil boyunca devam etmektedir.

Hrafnsvik'teki saraylı perilerin tek canlı kurbanı Auður'du. Ancak geçen kış bir oğlan çocuğu, ondan önceki kış iki kız çocuğu ve üç yıl önce de on beş yaşında bir çocuk kaçırılmış. Bu Halk'ın kurbanları kaçırıldıktan sonra sürekli olarak kışın vahşi doğasına çekilir, koruyucuların dikkati dağıldığında gece boyunca vardiyaları veya gömlek kollarıyla dolaşırlar ve kasabadan biraz uzakta donmuş halde bulunurlarmış. Görünüşe göre "uzun boylular" onları geri almakla ilgilenmiyordu.

Bu yaratıkların giderek daha fazla Hrafnsvik'e çekildiği açık, ancak nedeni belirsiz. Yakın zamana kadar köy, yirmi kıştan fazla bir süredir tuhaf vampirliklerinden dolayı kimseyi kaybetmemişti. Hikâyeleri de bunu yansıtıyor; Ljosland'ın güney ve batısındaki birçok köyde "uzun boyluların" her nesilden bir genç aldığı belirtilir (doğal olarak bu gençlerin üstün güzellik ve/veya yetenekte, özellikle de müzik yeteneğine sahip olduğu söylenir ki bu özellik halkbilimi hakkında yüzeysel olarak hâkim olan akademisyenleri bile şaşırtmayacaktır). Ancak burada, Hrafnsvik'te son dört yılda beş genç kaçırılmış.

Hikâyelerden bahsetmiştim ve şimdi onlara döneceğim. Çoğu, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sıradan perilerle karşılaşmalarını konu alıyordu. Şimdiye kadar bazıları bölük pörçük (belki de daha büyük bir destanın parçası?), diğerleri ise birden fazla sayfayı dolduran bir düzine hikâye kaydettim. Burada en ilginç bulduğum hikâyeleri özetleyeceğim, daha sonra ansiklopedi için bunlardan birini seçeceğim.

Oduncu ve Kedisi

(Not: Bana bunun Hrafnsvik kökenli en eski halk hikâyesi olduğu söylendi ancak bir köylü bunun on altı kilmetre doğudaki bir köy olan Bjarðorp'tan buraya sürüklendiğini iddia etti. Hikâye halkbiliminde yaygın bir kalıbı takip eder: Periler genellikle ölümlülere dolambaçlı yollardan yardım eder ve hediyeler takdir edilmezse cömertlikleri anında intikam duygusuna dönüşür).

Bir oduncu, ormanın kenarında, zor bela hayatını idame ettirdiği küçük bir kulübede yaşıyormuş ve bedeniyle ruhunu zar zor bir arada tutabiliyormuş. Gençken, içki içtikten sonra bir gece kaybolmuş ve dağlarda dolaşmaya başlamış. Sağ elini donarak kaybetmiş ve korkunç bir şekilde sakatlanmış.

Doğal olarak oduncu işinde zorlanmış ve bazen aptallığını yüzüne vurmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan kardeşinden borç para almak zorunda kalmış, oysaki kardeşi kileri her zaman dolu olan zengin bir adammış.

Oduncunun evine yakın bir yerde, bazen orada var olan bazen de olmayan bir patika boyunca bir peri ağacı varmış. Yaprakları mevsim ne olursa olsun kırmızı ve altın rengindeymiş, kışın bile bolca bulunurmuş. Bu devasa ve eski ağaç, Halk'ın gözlem yapabileceği pencereler gibi düğümlerle doluymuş. Güzel olmasına rağmen rahatsız eden bir tarafı varmış çünkü güneş ona hiç dokunmadığı için dalları soğuk ve nemli, toprağı çiyden ıslakmış.

Köyün papazı sık sık oduncuyu ziyaret edip ağaçtan şikâyet edermiş. Bu, kilisenin Halk'a karşı durmaya çalıştığı ve düzinelerce zavallı papazın onları öldürmek ya da dönüştürmek için lanetli görevlere gönderdiği günlermiş. Ancak oduncu Halk'tan çok korktuğu için ağacı kesememiş ve papaz da hayal kırıklığına uğrayarak oradan ayrılmış.

Bir kış akşamı, papazla yaşadığı sinir bozucu bir tartışmadan sonra oduncu, perilerin kendisine yardım edip etmeyeceğini

görmeye karar vermiş; eğer yardım etmezlerse, sırf can sıkıcı papazı susturmak için ağaçlarını kesmeyi düşünecekmiş.

Oduncu, bazen orada olan bazen de olmayan patika boyunca seyahat etmiş. Peri ağacı karanlıkta ışıl ışıl parlarken ve altın rengi ışığı karın üzerine bozuk para gibi dökerken, oduncu uzaktan gelen çan sesleri ile çatal bıçak şıngırtılarını duymuş. Diz çökmüş ve perilerden kendisine yeni bir el vermelerini istemiş. Uzun süre beklemiş ama cevap gelmemiş; müzik çalmaya ve Halk da akşam yemeklerine devam etmiş. Oduncu hayal kırıklığına uğramış bir şekilde oradan ayrılmış.

Sabah uyandığında yatağının ayak ucunda beyaz bir kedinin oturduğunu görmüş. Kedi güzelmiş, tuhaf mavi gözleri varmış ama oduncunun ona dokunmasına izin vermemiş. Oduncu bunun Halk'tan bir hediye olduğunu biliyormuş ve istediği eli vermedikleri için hayal kırıklığına uğramış olsa da bir peri hediyesini küçümsemenin tehlikeli olduğunun farkındaymış.

Günler geçtikçe oduncu kediye karşı olan sabrı azalmış. Kedi onu her yerde, hatta ormanda bile takip ediyor, doğal olmayan gözleriyle sürekli onu izliyor ve oduncunun tüm yiyeceklerini yiyormuş. Bir gece, kardeşinin ona verdiği güzelim domuz budunu yalayıp yutmuş ve geriye sadece kemiğini bırakmış. Oduncu o kadar sinirlenmiş ki kediye taş atmış ve onu ormana kadar kovalamış. Ertesi sabah uyandığında kediyi yatağının ucuna tünemiş, onu izlerken bulmuş. Oduncunun kardeşi bu duruma gülmüş, papaz da böyle doğal olmayan bir hayvanı yanında tuttuğu için onu daha da azarlamış ve sonuç olarak kedi, oduncuya sadece felaket getirmiş.

Oduncunun annesi uzun bir hastalıktan sonra ölmüş ve ona biraz para bırakmış. Kısa bir süre sonra oduncunun kibrine ve bencil tavırlarına rağmen sevdiği çocukluk aşkı, onun yara izlerinden veya tek elli olmasından artık iğrenmediğine karar vermiş ve onunla evlenmeyi kabul etmiş. Fakat kadın ve kedi anlaşa-

mamışlar. Kedi sürekli tıslayıp onu tırmalıyormuş ve eğer kadın etrafta örgüsünü bırakırsa kedi her ilmeği söküyormuş. Sonunda kedi kadını çıldırtmış ve kadın kendi köyüne kaçarak ailesinin evine saklanıp kocasıyla konuşmayı reddetmiş.

Oduncu o kadar öfkelenmiş ki tüfeğini alıp kediyi ormana kadar kovalamış ve onu orada vurmuş. Ancak ertesi sabah uyandığında kediyi yatağının ucunda onu izlerken bulmuş.

Oduncu ciddi bir şeyler yapılması gerektiğini anlamış. Baltasını almış ve her zamanki işini yapıyormuş gibi davranarak ormana gitmiş. Kedi de her zamanki gibi mırıldanarak onu takip etmiş. Oduncu sessiz bir yere vardığında baltasıyla kediyi ikiye ayırmış.

Ertesi sabah, yatağının ayak ucundan onu izleyen kedi yokmuş. Halinden memnun olan oduncu, baltasını alıp bazen orada olan bazen de olmayan patika boyunca ilerlemiş. Tıpkı Halk'ın onun mutluluğunu yok ettiği gibi o da peri ağacını yok etmeyi planlıyormuş. Ama daha ilk darbesi ormanda yankılanır yankılanmaz uzaktan bir müzik sesi duymuş. Bu, ağaçta yaşayan basit Halk'ın şarkısı değil, uzun boyluların müziğiymiş ve onu çağırıyorlarmış. Dehşete kapılan oduncu, kulaklarını tıkamaya çalışmış ve sonra boğulan bir adam gibi ağaca sarılmış ama aynı anda ayakları şarkıya doğru hareket etmeye başlamış.

O anda beyaz kedi ağacın gölgesinden çıkmış. Kedi, onu başından beri koruduğunu söylemiş. Oduncunun kardeşi sadakadan bıkıp yemeğine zehir kattığında kedi onu yemiş. Oduncunun karısı oduncunun parasını gizlice alıp kumarda kaybettiğinde, kedi onu evden kovalamış. Oduncu ormana her gittiğinde, kedi onu uzun boylulardan korumuş, miyavlamasıyla şarkılarını bastırmış. Ama şimdi kedi ölmüş ve artık onu koruyamazmış.

Oduncudan bir daha haber alınamamış. Peri ağacı hâlâ var olsa da bazen orada olan bazen de olmayan yol ölümlülere kapanmış ve bir daha asla bulunamayabilirmiş.

Ağacın Kemikleri

Başarılı bir balina avcısı bir körfezin kenarında yalnız yaşıyormuş. Başarısının büyük bir kısmı, yeni ay boyunca evinde kalması karşılığında onu uzun boylulardan ve diğer kötü perilerden korumaya yemin etmiş olan *fjolskylda*'sı* sayesindeymiş. Balina avcısı bunu avantajlı bir pazarlık olarak görmüş, çünkü avını satmak için zaten ayda bir kez kasabaya gitmesi gerekiyormuş.

Balina avcısının kasabaya giden yolu, ona hiç sorun çıkarmayan birçok Halk'ın yaşadığı bir ormandan geçiyormuş. Bir gün, yolculuğunun yarısına yaklaştığında, daha önce gördüklerinden daha büyük, garip bir beyaz kurdun yolunu kestiğini görmüş. Kurt ulumuş ve her biri bir öncekinden daha büyük olan başka kurtlar da ortaya çıkmış. Dehşete kapılan balina avcısı atına binmiş ve evine dönmüş. O kadar korkmuş ki, *fjolskylda*'sıyla yaptığı pazarlığı tamamen unutmuş ve onlar akşam yemeği için masalarına oturdukları sırada içeri girmiş. Anında periler ortadan kaybolmuş. Gölgelerden gelen bir ses onu azarlamış: "Bir daha asla burada yemek yemeyeceğiz ve bir daha asla seni korumayacağız. Kurtlardan kaçmana gerek yoktu ve böylece sana verdiğimiz söze güvenmeyerek ve güzel bir ziyafeti yarıda keserek bize iki kez ihanet ettin."

Balina avcısı yaptığı hataya sövmüş. Kasabaya bir sonraki ziyaretini ertelemiş, tekrar ertelemiş, ta ki orman yolunu kullanmakla açlıktan ölmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalana kadar. Böylece yorgun ve endişe dolu bir halde yola koyulmuş,

* "Ljosland dilinde "aile" olarak genel bir şekilde çevrilebilecek şirin bir terim, ölümlülerle brownie'ler arasında kurulan bir bağı tanımlar. Diğer ülkelerde olduğu gibi Ljosland'daki brownie'ler de bazen bir eve bağlanır ve sadece o evin sakinlerine büyülü hizmetler sunar. Genellikle mülkte bir kaya parçasında yaşarlar. Bu bağ nesiller boyunca devam eder gibi görünse de bunun kıtada sıklıkla olduğu gibi değişken bir şey olup olmadığını belirlemek için daha fazla araştırmaya ihtiyaç vardır (örneğin, Kuzey İtalya'da brownie'ler seçtikleri bir ölümlüye bağlanır ancak genellikle onun ölümü üzerine herhangi bir soydan vazgeçer)." (y.n.)

yolun yarısına geldiğinde beyaz kurtlarla tekrar karşılaşmış. Bu sefer onu ormanın içinde bir peri yolu boyunca kovalamışlar, ta ki kocaman bir ağacın yanına gelene kadar. Ağacın kabuğu kurtlar kadar beyazmış ve o zamanlar kışın başlangıcı olmasına rağmen çiçekler ve yeşil yapraklarla doluymuş.

Balina avcısı bir çığlık atmış. Dallardan sarkan cesetler ürkütücüymüş; diğer yolcuların, hayvanların ve kuşların iskeletleri. Kurtlar kurt postlarını atarak kendilerini Halk olarak göstermiş ve balina avcısına bir sonraki avının kemiklerini getirmesini emretmiş.

Balina avcısı ağlayarak uzaklaşmış. Perilerin bunu yapmaları için korkunç bir nedenleri olması gerektiğini biliyormuş ama *fjolskylda*'sı olmadan onlara karşı koymak için gücü yokmuş.

Sonraki ay onlara üç balinanın kemiğini getirmiş. Periler onları ağaca, diğer kemiklerin yanına asmışlar. Balina avcısı, perilerin kemikleri ağacın sadece bir tarafına astıklarını fark etmiş. Balina kemikleri asıldığında ağaç muazzam bir inilti çıkarmış ve biraz kuzeye doğru eğilmiş. Periler balina avcısına bir sonraki avının kemiklerini getirmesini emretmiş.

Sonraki ay balina avcısı perilere dört balinanın kemiğini getirmiş. Bunları ağaca asmışlar ve astıklarında ağaç bir kez daha inlemiş ve daha da kuzeye doğru eğilmiş. Balina avcısı korkmuş. Bu ağacın, yıllar önce çılgına dönen ve halkı tarafından hapsedilen peri kralının hapishanesi olması gerektiğini anlamış. Periler, balina avcısına bir sonraki avının kemiklerini getirmesini emretmişler.

Balina avcısı *fjolskylda*'sına yardım etmesi için yalvarmış ama hiçbiri ona kulak asmamış; aralarındaki en yaşlısı, başı sadece balina avcısının kemerine kadar gelen, kırlaşmış saçları arkasına dökülen ve her türlü yaprak ve çamuru toplayan bir peri kadını hariç. Peri, ancak onunla evlenmeyi kabul ederse ona yardım edeceğine söz vermiş. Balina avcısı tiksintiyle ürpermiş ama yine

de bunu onaylamış çünkü her şeyden çok deli peri kralından korkuyormuş ve kaçmasına izin verilirse Ljosland boyunca büyük bir felaketin olacağını biliyormuş.

Peri, balina avcısını aile mezarlığına götürmüş ve orada ölülerin kemiklerini çıkarmışlar. Sonra da gizlice ormandaki beyaz ağaca götürmüşler ve kemikleri dalların altına gömmüşler. Bir sonraki ay, balina avcısı perilere yedi balinanın kemiğini getirmiş. Öncekiler gibi onları beyaz ağaca asmışlar ama bu kez ağaç ne inlemiş ne de hareket etmiş. Öfkelenen periler, balina avcısına bir sonraki avının kemiklerini ve balina avcısının atının kemiklerini getirmesini emretmiş.

Bir sonraki ay, balina avcısı onlara on balinanın kemiğini ve mezarlıkta gömülü olan peri atlarından birinin kemiğini getirmiş. Periler kemikleri ağaca asmış ama ağaç yine ne inlemiş ne de hareket etmiş. Periler hilekârlık olduğuna inanarak balina avcısına saldırmış ancak ona ulaşamadan ölü atın kemikleri kişnemiş. Ölü perilerin iskelet elleri topraktan çıkmış ve kötü kralın hizmetkârlarını boğmuş. Beyaz ağacın köklerine tutunmuşlar, devrilmesini ve kralı hapishanesinden kurtarmasını engellemişler. Balina avcısı büyük bir rahatlama hissederek kralın hizmetkârlarının ölü bedenlerini ağacın güney tarafına asmış.

Balina avcısı peri gelinle evlenmiş. Peri gelin her zamanki gibi buruşuk ve sevimsiz kalsa da balina avcısı karısına verdiği sözü asla bozmamış ve karısı onu güzel şarkılarıyla balinaları derinliklerden çıkaran üç güçlü çocukla ödüllendirmiş. Balina avcısı yaşlı, zengin ve mutlu bir adam olarak ölmüş.

Fildişi Ağacı

(Not: Bu hikâyeyi kısmen alışılagelmiş kalıpların dışına çıktığı için ekliyorum. Ya kasıtlı olarak kısaltılmış ya da henüz daha hoş bir şekle dönüştürülmemiş kadar yeni olduğunu varsayıyorum.)

Bir zamanlar öyle olağanüstü güzellikte bir genç kız varmış ki tüm komşuları onun peri soyundan geldiğini anlatıp dururmuş. Altın rengi saçları, kış güneşi dokunduğunda bembeyaz olurmuş ve kız o kadar tatlı şarkı söylermiş ki dağların tepelerindeki rüzgâr bile uğultusunu kesip onu dinlermiş. Annesi de bir o kadar güzelmiş ve doğum sırasında öldüğünde ebe, vücudunun yarısının eriyip gittiğine ve geride sadece iskeletinin kaldığına yemin etmiş. Bu yüzden babasının kimliği bilinmediği için babası aracılığıyla yarı peri olduğu söylenirmiş.

Kız, köyde çok saygı duyulan yakışıklı bir genç olan marangozla evlenmek istiyormuş ama marangoz kızdan korkuyormuş. Genç adam da peri soyundan geldiği için onu gücendirmekten korkuyormuş, bu yüzden karısının ciddi bir çeyizi olması gerektiğini söyleyerek ona bir bahane sunmuş. Amcasının yardımına muhtaç bir yetim olan kızın beş parasız olduğunu biliyormuş.

Kız, sıradan Halk'ın dostuymış ve sık sık onlarla birlikte ormanda koşarmış, özellikle de taze kar yağdıktan sonra, çünkü ayakları taze karda iz bırakmazmış, sadece ölümlü dünyanın havasını soluduğu yerdeki izleri kalırmış. Bir gün daha önce hiç görmediği bir periyle karşılaşmış. Perinin bir vücudu yokmuş, sadece iki siyah gözü ve pelerininin olması gereken yerde buzun dönüp durduğu bir hali varmış. Diğer Halk onunla konuşmaması için onu uyarmış ama kız onlara kulak asmamış. Vücutsuz peri onu ormanın derinliklerine götürmüş ve ikisi orada kabuğu kemik gibi pürüzsüz, güzel beyaz bir ağaca rastlamış. Peri, kıza böyle bir çeyizin sevgilisini çok memnun edeceğini, onun hem dalından hem de gövdesinden harikulade hazineler yontabileceğini söylemiş.

Kız tereddüt etmiş çünkü bir peri ağacını kesmenin büyük bir suç olduğunu biliyormuş -ki beyaz ağaç kesinlikle öyleydi - ama âşık olduğu için direnememiş. Eline bir balta almış ve ağacı kesmeye başlamış. Ama üçüncü darbeyi indirmeden önce büyük bir

rüzgâr çıkmış ve ağacın yaprakları üzerine düşmüş. O yapraklar ona dokunduğu anda kız delirmiş. Eve dönmüş, amcasının fok derisinden pelerinini giymiş ve bir dağ yolculuğu için çantasını hazırlamış. Marangoz, onunla evlenmek gibi bir niyeti olmasa da onun gibi güzel birinin sevgisinden zevk alan kibirli bir genç adammış, ziyarete gelmiş ve onu kaçarken yakalamış. Genç onu durdurmaya çalışmış ama kız çocuğun kalbini donduran bir dokunuşla onu öldürmüş.

Kasaba halkı marangozun cesedini bulduğunda köpekler, atlar ve kızaklarla kızın peşine düşmüş. Sonunda onu bulmuşlar, hâlâ inatla vahşi doğaya doğru yürüyormuş, gözleri delilikle parlıyormuş ama onu vurup öldürmüşler.

Bu son iki hikâyeyi eşleştirdim çünkü Hrafnsvik'te yaygın bir inanışa göre kızı delirten beyaz ağaç, balina avcısı hikâyesindeki peri kralını barındıran ağaçla aynı ağaçtır. Dahası, bazı yaşlı köylüler ağacın Karrðarskogur'da bulunabileceğine inanmaktadır. Thora, gençliğinde tuzak kurduğu günlerde ağaca bir kez rastladığına yemin etti ve yolu göstermeyi teklif etti.

Ansiklopedim için fotoğrafını çekmeyi çok istediğim ağacı arama niyetimi Bambleby'ye söylediğimde tartışmaya başladı. Doğal olarak onu da yanımda sürükleyeceğimi düşünmüştü ki niyetim de buydu çünkü hiçbir şey beni Bambleby'nin kilometrelerce karda hiç uyumadan ilerlemesini izlemek kadar eğlendiremezdi, ancak bu konuda onunla tartışmaya pek niyetim yoktu. Onu özetimizi hazırlaması gereken ama çay demlemek ya da pencere kenarında durup soğuktan dem vurmak için dolaşıp durduğu kulübedeki gürültüsüyle baş başa bıraktım. Doktorasını peri büyüsüyle aldığına giderek daha fazla ikna oluyordum, kendisini işe benzer herhangi bir şeye adadığını hayal etmek çok zordu.

14 Kasım

Bugün ağaca yapacağımız yolculuk için malzeme toplamak üzere Groa'nın dükkânına gittim. Thora'nın tahminine göre, yolculuk gidiş-dönüş yaklaşık üç saat sürecekti. Köy, denizden gelen bir fırtınayla kısmen erimiş karla kaplıydı. Krystjan, son kar yağışı kışın asıl kendini göstermesi için sadece bir öksürük olduğunu; gerçekten Hrafnsvik üzerine kış oturduğunda bunu anlayacağımı söyledi.

Paketlerimi alıp dükkândan çıktıktan sonra bakışlarımın yolun karşısındaki çiftlik evine kaymasına engel olamadım. Perdeler her zamanki gibi çekilmiş, koyunlar tarlanın bir köşesinde toplanmıştı. Evin her yerinde o kadar kötü bir hava vardı ki başka tarafa bakmak zordu; bacadan çıkan kara duman, iltihaplı bir yaranın sızıntısı gibi ağır ağır havaya süzülüyordu.

Mord evin önüne doğru geliyordu, içeri kaybolmadan önce bana el salladı. Şaşkınlıkla başının yan tarafına baktım, morarmıştı. Groa'ya sormak için dükkâna döndüm.

Solgun gözlerindeki neşe ilk kez azalmıştı. "Geçen gece karısını kurtarmaya gitmiş," dedi bana. "Neredeyse denize düşüyordu. Onu tam zamanında yakalamış."

"Anlıyorum," dedim, bir adamın olayın içinde bu tür çürüklere maruz kalmasının tuhaflığını dile getirmedik. Kulübeye döndüğümde haberi Bambleby'ye aktardım.

"Ne bekliyordun ki?" Bambleby notlarından tamamen uzaklaşmıştı ve ateşin yanında oturmuş Gölge'nin kulaklarını ovuyordu. "Yaratık belli ki ikisini de delirtmeye kararlı. Bu sefil yaratık, koruyucuları kendilerini denize attıktan sonra ihtiyaçlarıyla kimin ilgileneceğini sanıyor bilmiyorum. Onu şimdi öldürmeli ve bu işi bitirmeliler."

"Bu sırada oğullarını da mı öldürecekler?"

"Oğulları şu anda bir sürü eziyet çekiyor olabilir. Onlara asla geri dönmeyebilir. Bunu bilemeyiz."

Ben hiddetlenirken o Gölge'nin kulaklarını okşamaya devam etti. Onu Mord ve Aslaug'un durumunu önemsemeye ikna edemedim.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Bambleby. "Mord ve Aslaug'un havalar döndüğünde bu kar hortlaklarının kurbanı olması pek olası değil. Görünüşe göre kader sadece âşık ve saf olanları tehdit ediyor ve söz konusu aşk olduğunda saflıklarından vazgeçtiklerinden hiç şüphem yok."

Yüzümü görünce o tiyatral iniltilerinden birini çıkardı. "Onlara nazik olmalarını söyle."

Bu söylemesini beklediğim son şeydi. "Ne?"

"Takas'ı tavan arasında kapalı tutuyorlar. Onları yatıştırmanın tek yolu veletleri şımartmaktır," diyen Bambleby, parmaklarını dizine vurdu. "Senin Poe'ya yaptığın gibi. Gerçekten Em, bunu çözeceğini düşünmüştüm."

Onu izledim. "İrlanda'da çalınan çocukların aileleri de böyle yapıyor, öyle mi?"

"Zeki olanlar." Bambleby burnunu ovuşturdu. "Benden bir daha saygılarımı sunmamı isteme, lütfen. Ölümlü ya da Halk'tan olsun, çocuklara tahammül edemiyorum."

15 Kasım

Onu bulmuştuk. Ağacı bulmuştuk. Keşif gezimize başladığımızda ya bilimsel bir zafer ya da tam bir felaket olmasını bekliyordum.

Şey, ikisini de beklemeliydim.

Sabah hava karanlıktı, rüzgâr don kristalleriyle pençeleşiyordu. Belirlenen saatte Bambleby'nin hâlâ uyuduğunu görünce şaşırmadım. Onu uyandırmak neredeyse imkânsızdı ve onu yataktan sürüklemek zorunda kalacağımdan korkmaya başlamıştım. Üstünde bir şey olup olmadığını anlayamıyordum, sorun da buydu.

"Schwarzwald çalışmasını neden uydurduğunu şimdi anlıyorum," dedim. "Ben de bunun zalimlik olduğunu düşünmüştüm!"

"Tembellik, Em," diye mırıldandı Bambleby, battaniye yığınının altından. "O lanet ormanın ne kadar gür olduğunu biliyor musun? Sen de asker perilerin bir öğleden sonra ne kadar yol katedebileceğinin farkındasın. Korkunç, kendini bilmez Halk."

"Sen bilirsin," dedim kibarca. Sonunda homurdanmaların ve itirazların volkanik bulutu arasından kendine geldi ve yola çıktık

Sonuçta, kolay oldu.

Önceki gezilerimde ağacın yanında büyüdüğü nehre rastlamıştım ve Thora'nın söylediğine göre nehrin aşağısında, bir dirsek kıvrımını geçtikten sonra yavaş da olsa aşağıya doğru indik. Kar, kar ayakkabıları gerektirecek kadar derin değildi ama kısmi erime, üstünde tüylerden yapılmış bir köprü gibi duran, nahoş küçük buz akıntıları oluşturmuştu. Yola çıkmadan önce satın aldığımız kürklü Ljoslander botları sayesinde ayaklarımız ıslanmadı ama böylesine hantal bir arazide ilerlemek zordu.

Ağacı ilk gören Bambleby'ydi.

Aniden durdu, kaşlarını çattı. Önümüzdeki ağaçların arasından farklı bir nitelikte beyaz bir parıltı yakaladım, çevredeki karla farklı bir nitelikteydi. Gölge havlamaya başladı.

"O mu?" diye sordum ilerlemeye devam ederek, botum başka bir buz parçasını kırarken küfrettim. Bir dalı kenara iterken derin bir nefes aldım.

Önümüzdeki *ağacın* şüphesiz hikâyelerden ormana adım atmış bir ağaç olduğunda hiç şüphe yoktu. Tuhaf bir şekilde yuvarlak bir açıklıkta merkezde duruyordu, sanki diğer ağaçlar geri çekilmek istemiş gibi, uzun boylu ama iskeletimsi bir yapıya sahipti. Gövdesi sadece benim kadar genişti ve birçok, çok sayıda dalı tepemizde kıvrılarak ve birbirine dolanarak yükseliyordu; sanki kocaman, çok katmanlı bir şemsiyeyi destekleyen küçük bir kişiydi.

Ağaçla ilgili en tuhaf şey yapraklarıydı. Sonbaharın ateşi ve altın rengiyle karışık yaz yeşili yaprakları vardı; pembe ağızlarını yeni açan düzenli tomurcuklar ve orada burada olgunluktan ağırlaşmış, salkımlar halinde sarkan kırmızı meyveler. Bu meyveler kolayca tanımlanamıyordu; elmaların boyutunda ama şeftali gibi tüylüydü.

Göğsümde mutlu bir ışıltı hissettim çünkü ağaç -nesnel bir bakış açısıyla bakıldığında son derece korkutucu olsa da- bariz

bir şekilde Halk'a aitti ve aynı zamanda daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyordum.

"Tanrı aşkına orada ne yapıyorsun?" Nehir kıyısından ayrılmamış olan Bambleby'ye seslendim. "Gel ve burada gerçekten bir kralın sıkışıp kaldığını düşünüyor musun söyle bana."

Ormanın içinden onu sadece kısmen görebiliyordum: Bir altın lekesi; bir ağaca uzanan bir el; siyah pelerininin kenarı. "Emily," dedi Bambleby, "oradan uzaklaş."

Üzerime bir hayalperestlik çöktü ve neredeyse bir adım atacaktım. Ama cebimde taşıdığım bakır sikkeye refleksif bir şekilde sıkıca sarıldım; bu, bir peri beni büyülemeye çalıştığında birçok kez uyguladığım bir şeydi.

Bunu bana daha önce hiç yapmamıştı. Bunu yapan *oydu*, ağaç değil; sesinde bunu duyabiliyordum. Birdenbire öyle bir öfkelendim ki görüşüm bulanıklaştı ve büyüsünün son kalıntılarını da silip süpürdü.

"Yapmayacağım," diye karşılık verdim, her kelimenin içinde bir hançer vardı.

Bambleby geri çekilir gibi oldu. "Lütfen Em," dedi sıradan sesiyle. "Lütfen buraya gel."

"Neden?"

Düşünüyor gibiydi. "Bana güvenmiyor musun?"

Bu beni şaşırttı. Ama sadece bir anlığına. "Elbette, güvenmiyorum."

Bambleby sinirli bir şekilde mırıldanmaya başladı, kollarını ovuşturuyor ve ileri geri volta atıyordu. Sikkeyi tutmaya devam ederek ağaca döndüm. Wendell'a duyduğum öfkeme rağmen onun tepkisi beni temkinli olmaya yöneltti. Ağacın çevresinde yavaşça dolaşarak fotoğraf çektim. Ağaca dokunmadım ve üzerime düşüp beni korkunç bir şekilde büyüleyebilecek yapraklara karşı gözümü dört açtım. Dallar birbirine sürtündüğünde birinin akortsuz ıslık çalması gibi tuhaf, yüksek bir ses çıktı.

Bambleby, "Bu bir ağacın çıkarması için son derece sıradan bir ses," diye seslendi. "Endişelenecek bir şey yok."

"Hiç düşündün mü," dedim çantamdan mezuramı çıkarırken, "düşündüğünden daha yetenekli olabileceğimi? Düzinelerce makale yazdım, yüzlerce analiz okudum. Ayrıca Halk ile ilk elden çok sayıda ilişkim oldu, *hob*'lardan *bogle*'lara ve son derece kendini beğenmiş bir aristokrata kadar."

"Bugüne kadarki başarının çoğunun zekânın bir sonucu olduğundan şüphem yok. Ama ne kadarını şansa borçlu olduğunu hiç düşündün mü?"

Elimi sıktım. Cevap vermeden ölçümleri bitirdim; taban ve örtü tabakası. Sonra saha defterimi çıkarıp not almaya başladım. Karı kazıdım ve altında sıkışmış ince bir yaprak tabakası buldum. Ben çalışırken Bambleby'nin homurdanmaları ve ayaklarıyla yere sert basması, genellikle at takımlarıyla ilişkilendirilen bir ses düzeyine ulaştı.

"Bu kadar endişelendiğin şeyin ne olduğunu bana bir söylesen," dedim sakince. Dürüst olmam gerekirse oldukça eğleniyordum.

"Yapamam," dedi Bambleby, dişlerini sıkarak.

"Yapamaz mısın, yoksa yapmaz mısın?"

"Kelimenin tam anlamıyla ve fiziksel olarak sana söyleyemem."

"Dramatik olmayı bırak."

"Dramatik *değilim*," dedi Bambleby, ondan duyduğum en dramatik iniltiyle. Gölge onun histerik tepkilerinden ilham almış gibi görünüyordu ve daha yüksek sesle hırladı.

Ağaca döndüm. Onun öfke dolu olduğunu neredeyse *duyabiliyordum*. Peki, öyle olsun. Çantamdan bir çift metal cımbız çıkardım ve donmuş bir yaprağı dikkatlice kopardım. Çok güzel bir yapraktı, bir akçaağaç gibi bölümlere ayrılmıştı; gövdesi ve dalları gibi beyazdı ama aynı zamanda bir tür hayvan gibi kısa beyaz tüylerle kaplıydı. Yaprağı, birçoğu Cambridge'teki Perilogoji ve Etnik-Halkbilimi Müzesi'nde yerini almış olan bu

tür örnekleri toplamak için alışkanlıkla kullandığım küçük bir metal kutunun içine yerleştirdim. Ne yazık ki rüzgâr o an karın altında bulduğum yaprakları kışkırtmayı seçti. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde yan tarafa atladım ama yapraklardan biri çıplak parmaklarıma değdi. Sanki elimi donmuş suya daldırmışım gibi bir soğuk şok hissettim.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Sikkeyi hemen elime bastırdım ve acı azaldı.

"Ne oldu?" dedi Bambleby. Kulakları rahatsız edici derecede keskindi.

"Hiçbir şey. Senin gittiğini sandım ama sonra gitmediğini fark ettim."

"Yeter bu kadar," dedi Bambleby. "Gölge, git ve intihara meyilli efendini al."

Güldüm. "Gölge sadece bana itaat eder. Sen sanıyor musun..."

Gölge ağaçların arasından fırladı ve üzerime atladı. Bir kar yığınının içine düştüm ve ben daha ne olduğunu anlamadan pelerinimi dişlerinin arasına almış beni sürüklüyordu.

"Gölge!"

Köpek çığlıklarımı duymuyor gibiydi. Karla köklerin üzerinden kaydım ve kıçım bir kayaya acıyla çarptı. Toprak, nehre doğru biraz eğimliydi ve Gölge beni beceriksiz bir kızak gibi geri kalan yolu kaydırdı ve en sonunda Bambleby'nin ayaklarının dibinde bir yığın halinde durdum.

Nefes nefese kendimi toparladım. "Gölge!" diye öfke ve ihanet dolu bir sesle bağırdım. Gölge başını öne eğdi, bedeninin her hatında korkunç bir köpek suçluluk belirtisi vardı. Ancak ağaç ile aramda durduğu konumdan hiçbir şekilde ayrılmadı.

"Aferin oğlum." Bambleby elimi tuttu ve beni nehir kıyısı boyunca sürükledi. Onu öldürecektim. Onu öyle sert çektim ki tökezledi ama düşmedi, sık sık gizlemeye çalıştığı o sinir bozucu zarafetle kendini toparladı. Yüz yüze gelecek şekilde onu tekrar

çektim ve nehre itmek için diğer kolunu tuttum. Niyetimin ne olduğunu anladığında yeşil gözleri öfkeyle açıldı, altın sarısı saçları gözlerine döküldü, normal bir insan gibi lekeli ve boncuk gözlü olmak yerine kızgınken bile güzel görünmesi haksızlıktı. Onu nehre göndermeye daha önce karar vermemiş olsam da şimdi kesinlikle kararlıydım.

Tam o sırada toprak yarıldı, üzerimize kar ve toprak yağdı. Kökler topraktan dışarı çıktı, kemik gibi beyaz ve pürüzsüzdüler. Bambleby'nin etrafını sarıp onu sırtüstü yatırdılar, sonra onu bembeyaz ağaca doğru çekmeye başladılar, yaşadığımın tuhaf bir aynasıydı bu.

"Wendell!" diye öne atıldım, kökleri ondan uzaklaştırmaya çalışarak. Ne bana ne de kökler düşene kadar onlara saldıran ve endişelenen Gölge'ye ilgi gösterdiler. Ama yerlerine daha fazlası çıktı.

"Neden seni istiyor?" diye bağırdım.

"Neden sanıyorsun, seni soğukkanlı deli kadın?" diye bağırdı Bambleby, yeri tırmalayarak. Bunun ardından muhtemelen İrlandaca olduğunu düşündüğüm bir dizi küfür geldi.

Cep bıçağımı köklere sapladım. Aynı anda zihnim hikâyelerde, metinlerde, günlüklerde dolaşıyordu. "Söyleyemiyor, söyleyemiyor musun?"

Bambleby bana o inanılmaz yeşil bakışlarından birini attı. Ağacın dibine yaklaşıyorduk, burada ağız gibi bir oyuk açılmıştı, siyah ve beyaz solucanlar gibi kıvrılan köklerle doluydu. "Hayır!"

"Ah," dedim, derin bir nefes alarak. Cep bıçağımın pek etkisi olmuyordu, yine de saplamaya devam ettim, sanırım bir kez yanlışlıkla ona sapladım çünkü zihnime geriye dönmüştü. "Bana Halk'a ait olduğunu açıklayamazsın, muhtemelen seni kendi dünyandan sürgün eden büyünün bir parçası olmalı. Öyle değil mi? Onu duymuştum, evet, o Galyalı Takas'ın hikâyesini. Ve bu

Ulster Döngüsü'nün* ana motiflerinden biri değil mi? Bryston'un teorisine göre..."

"Ah, Tanrım," diye inledi Bambleby. "Böyle bir anda teori tartışmak istiyor. Ben mahkûmum, değil mi?"

Kökler onu daha da derine çekiyordu. Bambleby'yi omuzlarından tutup çektim ama sadece karda kayıp yanıma düştüm. Gölge, Bambleby'nin kolunu dişleriyle kavradı ve kendi kolunu da kolunun içine soktu. İkimizin de en ufak bir etkisi olmadı.

"Peki, benden ne yapmamı istiyorsun?" diye bağırdım. "Senin ne olduğunu biliyorum Wendell, bunu söyledim, bu yüzden kendini açığa vurmana gerek yok! Şimdi büyünü kullanamaz mısın? Sana yardım edebilir miyim?"

"Evet, yarım saniyeliğine bana ahkâm kesmeyi bırakabilirsin, böylece odaklanabilirim," diye bağırdı Bambleby, kırbaçlanan köklerin üzerinden. "Bunu çok uzun zamandır yapmamıştım. Nasıl yapıldığını hatırladığımdan bile emin değilim. Ayrıca lütfen şu dişli dostunu pelerinimi parçalamayı bırakması için teşvik edebilirsen!"

Gölge'yi geri çektim. Tüm gücümü harcadım çünkü ulumaya ve Bambleby'nin kaybolan bedenine saldırmaya devam etti. Ondan ne yapmasını bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle gürültülü ve etkileyici bir şeyler yapmasını istiyordum. Gerçekte yaşananlar ise hem iç açıcı değildi hem de son derece ürkütücüydü: Bambleby toprağın içine gömülüp ortadan kayboldu. Elbette, daha önce bunu yapan *brownie* ve *trow*'lar görmüştüm ama onlar *brownie* ve *trow*'du, yaprak ve yosun yaratıklardı; onlar Wendell değildi. Sonra Bambleby daha da kötüsünü yaptı, nehrin karşı

* Aslında, Fransa ve Britanya Adaları'nda bu tür bir büyüyü anlatan birkaç hikâye vardır. Aynı kök hikâyeye sahip olabilecek İrlanda hikâyelerinden ikisinde ölümlü bir genç kız, adayını yanlışlıkla haçına dokunup kendini yaktıktan sonra (İrlanda hikâyelerindeki Halk, nedense genellikle haçların üzerinde kendilerini yakmaktadır) saray perilerinin bir mahkûmu olduğunu anlar. Kız bu gerçeği yüksek sesle duyurur ve bu da büyüyü bozar, böylece o andan itibaren mahkûm şövalye, peri doğasını istediği kişiye açıklayabilir hale gelir. (y.n.)

tarafındaki bir ağaçtan çıktı, zihnim gözlerimi ağacın arkasından geldiğine ikna etmeye çalışırken içimde korkunç bir karmaşa yarattı ama aslında öyle değildi.

Gölge pelerinimi tuttu ve tekrar çekmeye başladıysa da ben zaten koşmaya başlamıştım, bu yüzden kısmen donmuş nehri üstünde eteği bir hizmetçi tarafından desteklenen bir gelin gibi koştuk. Buz, uzak kıyı yakınında çatladı ama kırılmadı ve Bambleby düşmeden önce beni yakaladı.

Beni çekmeye çalıştı ama ben topuklarımın üzerine basarak karşı kıyıdaki manzarayı izlemek için döndüm. Beyaz ağaç kendisi durgun, rüya gibi görünürken altındaki kökler güçsüz bir öfkeyle kıvranıyordu. Nehir çok derindi; altından geçemediler.

"Bir parça kabuk istiyorum," dedim birden.

Bambleby bana inanamıyormuş gibi baktı ama ben konuşmaya devam ettim: "Kâğıt için! Resimlere ihtiyacımız var, Wendell. Sergiler. Başka türlü insanların anlamasını nasıl bekliyorsun ki?"

"Oraya dönebiliriz, sen de o şeyin kafasını kırmak ve içine iğrençlikler doldurmak için izleyebilirsin," dedi Bambleby. "Belki sonra bir resim için otururum, ne dersin?"

"Yalnız gidersem daha önce bana hiç aldırış etmediği düşünülürse..."

Bambleby omuzlarımdan tuttu ve sarstı. "Neyin var senin? Birçok şeysin ki bunları daha sonra seve seve sıralarım ama aptal değilsin."

Bu sözler üzerine, özenle geliştirdiğim eski alışkanlığım kendini yeniden gösterdi ve cebimdeki sikkeyi kavradım. İçimi dolduran tuhaf arzu geri çekildi ve eğer geri dönersem, beyaz ağaç beni yakalayacak ve Wendell yardımıma koşmak zorunda kalacaktı.

Elimi cebimden çektim. Ama parmaklarım yaprağa dokunduğunda beni saran soğuktan eser yoktu. Sadece üçüncü parmağım titredi. Bambleby fark etmeden elimi tekrar cebime soktum.

"Kral senden ne istiyor?" dedim, bir cevaba ihtiyacım yoktu ama sadece aklımdan geçenleri seslendirerek eskimiş hikâyeleri karıştırıyordum. "Elbette, seni ele geçirmek istiyor. Artık ağaç olmayan hiçbir varlığı kalmamış."

"Şüphesiz." Bambleby soğuktan o kadar titriyordu ki onun için biraz üzüldüm. "Köklerinin üzerinde durduğum anda bana uzandığını hissettim. Çok eski bir varlk. Halk'ı onu o ağaca hapsetmiş çünkü, şey, bilmiyorum. Doğal olarak bunun korkunç bir haksızlık olduğuna inanıyor. Yüzyıllardır intikam ve cinayet gibi şeyler hayal ederek orada oturmuş."

Kendisi de sürgün edilmiş bir kraliyet mensubuyken bu kadar küçümseyici olabilmesine şaşırmıştım ama sempati eksikliği oldukça samimi görünüyordu.

"Büyüleyici." Köklerin kıvrandığını izledim, ansiklopedimdeki girişi birleştirmeye başlamıştım bile. Kendime bir not: Bu tür bir peri hapsetme yöntemini araştırmalıyım; Saklı Olanlar'ın diğer hikâyelerinde de var mı? "Ljosland Halkı'nın ondan uzak durduğuna şüphe yok."

Bambleby ağaca anlaşılmaz bir şekilde bakıyordu. "O çok güçlüdür. Planladığı kanlı saldırıdan sonra bu gücü kullanmama izin verecektir."

"Geri dönmeyi düşünmüyorsun değil mi?" dedim, beni dehşete düşürdü. "Sen büyülenmişsin." Tanrım, eğer öyleyse onu nasıl durdurabilirdim?

"Hayır," dedi Bambleby ve cevabın sadece sorumdan daha fazlasını ima ettiği görünüyordu. Gözlerinde tuhaf bir hüzünle başını çevirdi. "Hayır. Hadi, eve gidelim."

Bambleby uzun ve sıkıcı dönüş yolculuğunda neredeyse hiç konuşmadı ki bu hiç onun yapacağı bir şey değildi. Kendini bana ifşa ettikten sonra utanıp utanmadığını merak ettim ama

elbette öyle değildi. Bambleby'nin çırılçıplak soyulup Londra sokaklarında dolaştırılsa bile utanacağını sanmıyordum.

Bambleby, kulübenin kapısından içeri girdiğimiz anda koltuklardan birine yığıldı, neredeyse kendinden geçmişti. Botlarını çıkardım ve ayaklarının maviye çalacak kadar beyaz olduğunu fark ettim. Yüzü de bembeyazdı ve parmaklarını hareket ettiremiyordu. Gözleri çok koyuydu, artık neredeyse hiç yeşil değildi, daha fazla incelemeyi düşündüğüm ilginç bir fenomendi ama bilimsel dürtüyü bastırmayı başardım. Ateşi harladıktan ve üç battaniyeye sarınmasına yardım ettikten sonra tekrar kendine geldi ve çay, akşam yemek ve çikolata hakkında sızlanmaya başladı. Onun üstü kapalı taleplerini yerine getirmezdim, sadece onun için gerçekten endişeleniyordum, bu yüzden Aud'un sabah getirdiği güveç artıkları ve Poe'nun son şekerlemelerinden ikimiz için de yeterli bir akşam yemeği hazırladım. Hatta, kendi akşam yemeğim için sakladığım koyun peynirinin son kalanını bile ona verdim, bu peyniri oldukça sevmeye başlamıştım.

"Kanın çok az," dedim, bunu üzülerek söylemiştim çünkü bir peri prensinden daha güçlü olduğunuzu kanıtlamak her gün yaşanan bir şey değildi. "Sanırım İrlanda Halkı sadece kasvetli yağmur fırtınalarına ve ara sıra yaşanan don olaylarına alışkın. Elbette, daha fazla yağmur fırtınasına da. İrlanda'da başka hava koşulları da var mı?"

Bambleby kupasının arkasından bana ters ters baktı, ne de olsa ona çikolata yapmıştım. "Hepimiz taştan ve kalem talaşından yapılmış olamayız," diye cevap verdi.

Akşam yemeğinden sonra koltukta uyuyakaldı, ben de yatağına gitmesine yardım ettim. Beni çok eğlendiren bir şekilde, kısa bir süre sonra onun fetihlerinden biri ortaya çıktı, görünüşe göre önceden ayarlanmış bir randevu için gelmişti. Güzel, siyah saçlı bir kızdı, Thora'nın torunlarından biri daha. Sadece birkaç saatlik yürüyüşten sonra ona sevgilisinin durumunu göstermeyi

şiddetle arzuluyordum ve bu pek de zor bir şey değildi çünkü Ljosland'lılar dayanıklılığı her şeyin üstünde tutuyor gibi görünüyordu ve bunun Bambleby'nin çekiciliğine nasıl bir darbe indireceğini hayal ederek kendimi eğlendirdim.

16 Kasım

Wendell'ın bugün geç yatmasını bekliyordum ve beni şaşırtmadı; o uyandığında ben çoktan kahvaltımı yapmış ve ağaç evinin yeniden kürekle kazılması gereken Poe'yu ziyaretimden dönmüştüm. Gece yine kar yağmıştı, bu seferki gerçek kardı. Kapının ağır ve ritmik sesiyle uyandım ve bir an dehşete kapıldım, aklım eski kış krallarının olumsuz pazarlıklar talep etmek için geldiği masallarına gitti, ancak Finn'in kibarca adımlarımızı küremekte olduğunu fark ettim. Kar yer yer bele kadar iniyor, dalgalar gibi yükseliyor, içinde boğulacak kadar derin ve bulutsuz gökyüzünün altında acı verecek kadar parlıyordu.

Kahvaltıdan sonra Aud bir topak balmumu ile kaplı botlarıyla ve bir sepet dolusu mumla geldi. Mumlar limon ve çürük karışımı gibi keskin kokuyordu.

"Pencereler için getirdim," dedi Aud. "Her gece bu mumları yakın. Uzun boyluları kapınızdan uzak tutacaktır."

"Anlıyorum," dedim ve kitabımız için ondan tarifi aldım. Mumlar balık yağı, limon suyu, fermente edilmiş deniz yosunu, dolunayda toplanan gül yaprakları ve kuzgunların ezilmiş ke-

miklerinden yapılıyordu (miktarlar ekte verilecektir). Bu bana oldukça fantezi gibi geldi. Örneğin Halk'ın neredeyse evrensel olarak küçümsediği metal gibi insan işleri var, ancak bunlar nadiren şiirsel tarifler şeklini alır (bu, birçok sahtekârın aynı şeyden düzenli bir kazanç elde etmesini engellemedi). Ama Aud, uzun boyluların müziğinin mumlar yanarken kulübeye girmeyeceği konusunda beni temin etti.

Sonunda kendini toparladığında mumları Wendell'a gösterdim ama burun kıvırdı. "Yılan yağı," dedi.

Varsayımıma katıldığını görünce rahatlayarak başımı salladım. Mumlar yanmadığı halde bile kokusu midemi mahvediyordu, yanarken çıkaracakları dumanı hayal edemiyordum.

Yine de Aud'un gözüne girmemizi sağlamak için mumları pencereye koymamı önerdi. Fakat balmumu, Saklı Olanlar'ın büyüsünün işitsel doğası göz önüne alındığında bana kullanışlı bir önlem olarak geldi.

"Auður'un ailesiyle görüşmek için benimle gelir misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi Bambleby. "Sanırım bugün kendimi Aud'a adayacağım."

Ona şüpheyle baktım. Aud'un Bambleby'ye kar küreme işini verdiği sahneyi gözümün önünde canlandıramıyordum.

Kahvaltısını yaparken bana kaşlarını çattı. "Ne? Ne kadar zor olabilir ki?"

Çok sert olacağından şüphelendiğimi ama yumuşak ellerinin umursayacağından daha fazla olduğunu söyleme zahmetine girmedim. Gerçekten de onu bir sonraki görüşümde Krystjan, Aud ve diğer birkaç köy yetkilisiyle birlikte küçük bir grup oluşturmuş, sıcak şarap içip sohbet ediyor, yolu ve inişleri temizleme işinde Finn ve diğer gençlerle uğraşırken göz kulak oluyorlardı.

Auður'un ailesini ziyaret etmem bilgilendirici oldu ama pek de yardımcı olmadı. Anne ve babası Ketil ve Hild -her ikisi de

aynı ölçüde sert ve iyi yüzlü, grimsi bir hüzün dokunuşuyla- her soruma cevap verdiler ama bu sadece başı ve sonu olan bir hikâyeydi. Kızları Saklı Olanlar tarafından ne zaman kaçırılmıştı? Nocl'den iki gün sonra, mantar toplarken. Ne kadar zamandır uzaktaydı? Ay, geceleri dağların üzerinde yükseldiğinden beri, yani bir haftadan biraz fazla. Nerede bulunmuştu? Bir avcı onu dağın yamacında dolaşırken bulmuş, sepeti avucunun içinde eriyen tuhaf bir tür mantarla doluymuş.

Tüm bunlar olurken kız ateşin yanındaki sandalyesinde boş bir ifadeyle oturuyordu. Bakışları odanın içinde geziniyor, ara sıra bana takılıyordu; bu anlarda titremekten kendimi alamıyordum çünkü sanki terk edilmiş bir evin penceresinden bakıyor gibiydim. Durumuyla ilgili sorular sordum, elbette. Konuşma yetisinden yoksun olmasının yanı sıra, kendi sağlığıyla da ilgilenemiyordu. Elini ateşe sokması söylense bunu yapardı, hatta sol avucunda annesinin ona ocaktan sıcak olduğunu unutarak bir tava getirmesini istediği zamandan kalma bir yara izi vardı. Kendi inisiyatifiyle yaptığı tek şey, en uzun gecelerde dışarıda dolaşmak, pelerinini bile giymeden karla kaplı tarlalarda yürümekti. Artık ilk kar yağışından çözülmeye kadar her gece yatağına bağlıydı.

Ketil ve Hild, benim kadar endişeli sorular sormaya daha fazla ilgi gösterdiler, ancak onlara çok az teselli verebilirdim. Kızlarının tedavi edebilecekleri bir çare hakkında bilgim olmamasının yanı sıra, onun hastalığına benzer bir durumu da bilmiyordum.

Güzel Lilja öğleden sonra odunlarımızı kesmek için geldi ki bunun düzenli bir iyilik haline geldiğini söylemekten minnettarım. Pencereden Bambleby'nin flörtleşmesini izledim, altın rengi saçları rüzgârda dalgalanırken kıza uzun yeşil bakışlar fırlattı, hatta ondan doğru tekniği öğretmesini istedi, Lilja da onun hiç gelişme göstermemesine rağmen sabırla öğretti. Bu süre zarfın-

da neşeli bir şekilde kayıtsız kaldı, dönüşümlü olarak tahtayı kesti ve pürüzsüz alnındaki teri silerken Bambleby'nin yorumlarına kayıtsızca cevap verdi. Bir noktada o kadar çok güldüm ki Bambleby dönüp pencereden bana kaşlarını çattı. Thora aracılığıyla Lilja'nın komşu köyden bir kızla mutlu bir beraberliği olduğunu duymuştum ama bu bilgiyi Wendell'a söylemeye gerek görmedim. Zaten yeryüzünde yürüyen her kadının onun cazibesine kapılacağını sanması kendi hatasıydı.

Günü kitaplarım ve notlarımla geçirdim. Bambleby içeri girip çıktı, akademiye hiçbir katkıda bulunmadı ancak halıların perişan halini haykırdıktan sonra silkeledi ve Groa'dan satın aldığı işe yaramaz bir yün halıyı astı. Onun basit hizmetlerinin burası üzerindeki etkisi neredeyse endişe verici oldu; neredeyse rahat bir yerdi. Daha önce hiç böyle bir sıfatı hak eden bir yerde yaşamadım ve bu konuda ne hissedeceğimden emin değilim. Hem zaten geçici olarak yaşanılan bir yeri dekore etmenin ne anlamı vardı ki? Bu soruyu Bambleby'ye sorduğumda, tipik benmerkezcilikle, eğer sormak zorunda kalırsam, cevabı asla anlayamayacağımı söyledi.

Karanlık çöktükten sonra, "Tavernaya gel," dedi.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim, not aldığım perilogoji günlüğünden başımı kaldırarak; ansiklopedimin kaynakçası üzerinde çalışıyordum. "Erken yatmak istiyorum."

"Uzun süre kalmak zorunda değilsin. Burada oturup kitap okumayı mı tercih edersin?"

"Hem de nasıl," dedim. Bambleby bezginlikle değil tamamen şaşkınlıkla başını salladı.

"Pekâlâ, seni tuhaf yaratık," dedi Bambleby ve şaşkınlığım karşısında pelerinini çıkarıp diğer sandalyeye yerleşti.

"Kalmak zorunda değilsin. Tek başıma gayet iyiyim."

"Evet, fark ettim."

Omuz silktim. Yanımda kalması umurumda değildi; aslında sadece burada değil, sürekli ofisime burnunu soktuğu Cambridge'te de onun etrafımda olmasına alışmıştım. O lanet olası dikiş takımını eline aldı ve peleriniyle ilgilendi, bir bacağını çocuksu bir şekilde altına soktu ve sandalyeye yaslandı.

Kişisel nitelikte bir konuşma yapma konusunda büyük ölçüde yetersizdim. Neyse ki nadiren böyle bir eğilimim oluyordu, ancak o anlarda olduğu gibi, özellikle insan becerisi eksikliğine karşı öfke duyma durumum olmuştu. Kaç akademisyen bir saray peri kralını sorgulama fırsatı bulmuştur? Bir tane bile yoktu ya da bunu anlatacak kadar yaşayan hiç kimse yoktu.

Yine de kendimi sormaya zorlayamadım. Sanırım ilgimin tamamen entelektüel bir nitelik taşıdığına kendimi ikna edebilseydim, bunu başarabilirdim. Ama öyle değildi. Ne de olsa o Bambleby'ydi, benim tek arkadaşım. (Tanrım.)

"Em," dedi başını işinden kaldırmadan, ben ona doğru bir bakış daha attıktan sonra, "ya beni öldürüp sergilerinden biri için doldurmanın en iyi yolunu planlıyorsun ya da hâlâ büyülendiğimden endişeleniyorsun. O kadar aykırısın ki her ikisinin aynı anda olması beni şaşırtmazdı. Belki sinirlerimi yatıştırabilirsin."

"Ben sadece, Tanrı aşkına ne yaptığını merak ediyorum," dedim, şakalaşır gibi.

"Neye benziyor? Sen ve kıllı suç ortağın peleriniimi mahvettiniz." Birkaç dikiş daha attı ve ellerini kumaşın üzerinde gezdirerek bir o yana bir bu yana katladı, tam olarak ne yaptığını anlayamadım. "İşte oldu."

Bambleby pelerini denedi ve başıyla onayladı. Eskisinden daha da görkemli görünüyordu, etek ucunda zarif bir dalgalanma vardı, sanki dokumacı deseni gölgesinden kesmişti. Yüzümdeki ifadeyi görünce kaşlarını kaldırdı.

"İstersen seninkini de yapabilirim." Hafifçe yüzünü buruşturdu. "Ve şu elbiseyi."

Yünlü elbiseme baktım. "Kıyafetlerimde bir sorun yok."

"Sana uygun değiller."

"Elbette uygunlar."

Gözlerini tavana kaldırdı ve *kese kâğıdı* kelimesi dışında duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Bu beni hiç rahatsız etmedi çünkü görünüşüme zerre kadar önem vermiyordum, onun görünüşüm hakkındaki düşüncelerine ise hiç önem vermiyordum.

"Daha önce dikiş nakış yeteneğinin ailenden geldiğini söylemiştin," dedim o kendine geldikten sonra.

"Ah," dedi Bambleby, "evet." Şaşırtıcı bir şekilde, kendisinden bahsetmeye genelde olduğu kadar hevesli görünmüyordu. "Şey. Sanırım alay edilmek için kendimi hazırlamalıyım. Gördüğün gibi çok az miktarda *brownie* soyuna sahibim. Anne tarafından."

Dik dik bakıp yavaşça gülmeye başladım. "Çok az," diye tekrarladı sertçe.

"*Oíche sidhe*," dedim, İrlandalı ev perisinin adını vererek, benzerleri gibi, bir tür dost ev hizmetçisi olarak çalışırlar, geceleri temizlik, düzen ve onarım yapmak için dışarı çıkarlardı. Ünlü "Altın Kuzgunlar" masalı İrlanda kökenlidir ve tipik *oíche sidhe*'nin dağınıklık ve düzensizliği küçümsemesinin bir örneğini sunar. Bu hikâyenin en ünlü versiyonunu ansiklopedime eklemiştim, bir kopyasını da bu günlüğe ekleyecektim.

"Bu normal mi?" diye sordum. "Bir prensin sıradan bir peri soyuna sahip olması?"

Bambleby bana şaşkın şaşkın baktı. "Nasıl... Ah anlıyorum. Poe sana söylemiş. Eğer dikkatli olmazsan, Em, o yaratık seni öyle sevecek ki gitmene izin vermeyecek." Dikiş dikmeye devam etti. "Hayır, öyle değil."

"Bu yüzden mi sürgüne zorlandın?"

Kaşlarını kaldırarak bana baktı, eğleniyor gibiydi. "Tüm hikâyeyi duymak mı istiyorsun?"

"Elbette," dedim sesimdeki hevesi belli etmeyerek. "Aslında her kirli detayı duymak istiyorum."

"Eh, üzülerek belirtmeliyim ki bu konuda çok az detay var," dedi Bambleby. "On yıl önce babamın üçüncü karısı - annem ikinci karısıydı; ilki kısırdı- tahtta kendi kanından birini görmeyi tercih etmeye karar verdi. Nasıl olduğunu bilirsin."

Başımı salladım. Bu tür bir acımasızlık birçok saray perisi arasında yaygın bir durumdur. "Kardeşin var mı?"

"Beş kardeşiz, aslında. Hepsi daha yaşlı. Onları idam ettirdi. Beni tek başıma sürgüne gönderdi."

Kaşlarımı çattım. "Genç olduğun için mi?"

"Hayır," dedi. "Bu sadece yapılan bir şey."

Anlamıştım. Halk masallarında, kökeni ne olursa olsun, hiçbir zafer ya da kayıp kesin değildir. Her zaman bir boşluk vardır, eğer yeterince zekiyseniz sizi dışarı çıkaracak bir kapı bulabilirsiniz. Hikâyeyi çarpıtmak için. Wendell'ın kötü kalpli üvey annesi onu öldüremezdi çünkü bunu yapmak kendi yenilgisine giden son kapıyı da kapatacaktı.

"O zaman üvey anneni öldürmek istiyorsun," dedim. "Ve tahtta hak ettiğin yeri almak istiyorsun. Bu yüzden kendi dünyana açılan bir arka kapı arıyorsun, onun korumayacağı bir kapıyı."

Bambleby şaşkınlıkla bana baktı, sonra kahkaha attı. "Ah şu küçük sıçan. Sana her şeyi anlatacağını tahmin etmeliydim."

"Ona kızma," dedim telaşla. Ama Bambleby sadece omuz silkti ve parmaklarının bir hareketiyle Poe meselesini başından savdı.

"Evet, onu öldürmek istiyorum," dedi Bambleby. "Tahtın, bir amaca ulaşmak için bir araç olması dışında bir önemi yoktur."

Gözlerini ovuşturdu, ıslaktı ve bu beni çok endişelendirdi çünkü gözyaşlarıyla karşılaştığımda ne yapmam gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Neredeyse mendilimi ona fırlatacaktım.

"Bunu anlayıp anlamayacağını tam olarak bilmiyorum, Em," dedi Bambleby, burnunu silerken. "Benim soğukkanlı dostum. Ama itiraf etmeliyim ki evimi çok özledim. Üvey annem yaşadığı sürece geri dönemem, elbette. Buna ne o izin verir ne de saraydaki müttefikleri. Bu yüzden geri dönmemin tek yolu tahtı ele geçirmek, kendimi bir daha benden kurtulamayacakları kadar güçlü kılmak."

Arkama yaslandım ve düşünmeye başladım. Saçlarım bir kez daha topuzumdan çıkıyordu, bu yüzden vazgeçtim, saçlarımı saldım ve omuzlarımın üzerine düşmesine izin verdim. "Şimdiye kadar başarısız oldun."

"Siz ölümlülerin peri diyarlarının nasıl işlediğine dair çeşitli teorileriniz olduğunun farkındayım," dedi. "Gerçekte, çoğu Halk sizden daha fazlasını bilmiyor çünkü umurumuzda değil. Neden umursayalım ki? Doğa kanunları, bunu yapabilecek kadar büyüye sahip olanlar tarafından çok kolay değiştirilebilir. Hiçbir şey aynı kalmaz. Dünyalar birbirinden uzaklaşabilir, çözülebilir ya da üst üste binen gölgeler gibi aynı yere dönüşebilir. Ama dünyalarımıza girmenin gizli yolları, unutulmuş yolları olduğunu biliyoruz. Dediğin gibi, arka kapılar. Böyle bir kapıyı aramak için ölümlüler âlemini dolaştım. Hayır, henüz bir tane bulamadım." Bambleby başını yumruğuna dayadı ve gözlerini ateşe dikti. "UPDHK'te etkileyici olmanın benim için neden bu kadar önemli olduğunu görüyorsun. Araştırmalarıma devam edebilmek için paraya ihtiyacım var. Almanya'daki o küçük fırtına, yatırımcıların keşiflerime olan ilgisini azalttı. Makalem kariyerimi düzeltebilir ve cebimi yeterince doldurabilir, böylece kıtadaki diğer bölgeleri araştırabilirim."

Zihnim döndü, içsel kütüphanemin sayfaları yeniden hareketlendi. Ona soru üstüne soru sordum, ziyaret ettiği her ülkeyi, köyü ve ormanı anlatmasını istedim. O konuşurken not almamak elimde değildi, eski alışkanlıklar vs... Ta ki "Ne yapıyorsun sen?" diye haykırana kadar.

"Eğer sana yardım edeceksem, notlara ihtiyacım var," dedim.

Bambleby bana göz kırptı. "Ne yapacaksın?"

Sinirlenmiş bir şekilde ona baktım. "Ölümlü olsun ya da olmasın, Halk'ı benden daha iyi anlayan birini tanıyor musun?"

Bunu düşünmesine gerek yoktu. "Hayır."

"İşte," dedim. "Sanırım kapını bulabilirim. En azından denemek isterim. Senden daha iyi bir iş çıkarabileceğime eminim. Aman Tanrım! On yıl." Homurdanmadan duramadım. Bir peri lordunun -karanlık çöllerde bahtsız ölümlüleri yoldan çıkarmaktan zevk alan o yaratıklardan birinin- evinin yolunu bulamamasında karanlık ve eğlenceli bir şey vardı.

Beni izledi, yüzü yine okunamaz haldeydi. Artık bunu yaparken donuk olmayı kastettiğini düşünmüyordum; sadece bazen hissettiği şey o kadar yabancı oluyordu ki sezemiyordum. "Neden peki?"

Soruyu düşünmek için ilk kez durakladım. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Entelektüel merak. Ben bir kâşifim, Wendell. Kendime bilim insanı diyebilirim ama işin özü bu. Bilinmeyeni bilmek istiyorum. Hiçbir ölümlünün görmediğini görmek, Lebel nasıl diyor? Dünyanın halısını kaldırıp yıldızlara dalmak."

Bambleby gülümsedi. "Sanırım bunu tahmin etmeliydim."

Sesi kulağa üzgün geliyordu. Sanırım hâlâ yeşil peri dünyasını hayal ediyordu. Kalemimin çizgilerine odaklandım.

"Bir süre için senin de perikandan kan taşıdığını düşündüm," dedi. "Bizi çok iyi anlıyorsun. İlk tanıştığımızda düşündüğüm buydu. Ama çok geçmeden senin de diğer ölümlüler gibi sakar olduğunu fark ettim."

Başımla onu onayladım. "Kanım herkesinki gibi dünyevi. Ama senin, benim Halk'ı anladığımı söylemekle hata ediyorsun."

"Hata mı ediyorum?"

"Halk anlaşılmazdır. Kaprislere ve hayallere göre yaşarlar, ayrıca bir dizi çelişkiden biraz daha fazlasıdırlar. Kıskançlıkla

korudukları gelenekleri vardır ama bunları düzensiz bir şekilde takip ederler. Onları sınıflara ayırabilir ve eylemlerini belgeleyebiliriz fakat çoğu akademisyen gerçek anlayışın imkânsız olduğu konusunda hemfikirdir."

"Ölümlüler imkânsız değildir. Ölümlüler kolaydır." Sandalyeye yaslanan Bambleby, başını yana yatırıp bana baktı. "Yine de bizim arkadaşlığımızı onlarınkine tercih ediyorsun."

"Eğer bir şey imkânsızsa o konuda kötü olamazsın." Bir an elimle kalemi sıktım.

Tekrar gülümsedi. "O kadar da kötü değilsin, Em. Sadece senin gibi ejderhalarla arkadaşlara ihtiyacın var."

Temiz bir sayfaya geçtim, ateş ışığının yüzümdeki sıcaklığı gizlemesine sevindim. "İrlanda krallıklarından hangisi senin?"

"Siz akademisyenlerin Silva Lupi dediği yer," diye yanıt verdi Bambleby. "Güneybatıda."

"Harika," diye mırıldandım. Peri diyarları baskın özelliklerine göre adlandırılırdı -istatistiksel olarak en büyük kategori *silva*, ormanlık alan, ardından *montibus*, dağlar gelirdi- ve ilk belgeleyen akademisyen tarafından seçilen bir sıfatla adlandırılırdı. İrlanda'da daha iyi bilinen Silva Rosis de dahil olmak üzere yedi diyar bulunurdu. Ancak Silva Lupi -kurtlar ormanı- bir gölge ve canavarlar diyarıydı. İrlanda diyarları arasında sadece hikâye olarak var olan tek diyardı, elbette ilgisizlikten değildi; birkaç akademisyen derinliklerine kaybolmuştu.

"Bunu ancak sen söylersin," dedi Bambleby. "Merak etme. Diğerleri kadar kötü niyetli değilim, belki fark etmişsindir. Üvey annemin komplosunun geldiğini göremedim. Korkarım o zamanlar kendim için bir şeyler yapmaya pek alışık değildim ve buna düşünmek de dahildi. Üvey annem bunu teşvik etti; her isteğimi yerine getirecek bir dizi hizmetçiden ya da kendimi eğlendirecek bir partiden asla yoksun kalmamamı sağladı." Sandalyesinde uzun bacaklarını uzatarak yayıldı ve kaşlarını çatarak ateşe baktı.

"Bana kendi dünyandan bahset," diyerek merakla öne doğru eğildim.

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü bu konuda bir makale yazacaksın ve ben de kaynakçada yer almak istemiyorum. Bana başka bir şey sor."

Kalemimi kâğıda vurarak ofladım. "Pekâlâ. Kıyafetlerini ters çevirirsen kaybolur musun? Hep merak etmişimdir."

Karanlık ruh hali duman gibi kayboldu ve bana sırıttı. "Deneyelim mi?

"Ah, evet," dedim, beklenmedik bir şekilde kıkırdayarak. Pelerinini yakaladım ve ters çevirdim, o da üzerine çekti.

"Ah," dedi Bambleby, yüzünde boş bir ifade hâkimdi.

"Ne oldu?" Kolunu kavradım. "Wendell? Neyin var?"

"Kendimi çok iyi hissetmiyorum."

Üzerindeki pelerini çıkarmama izin verdi ve sonra sandalyeye yığıldı. Ancak ona bir fincan çikolata daha yaptıktan ve ateşi yeniden yaktıktan sonra bana gülmeye başladı.

"Piç kurusu," dedim, bu onu daha çok güldürdü. Bir gece için ona yeterince katlandığımdan odama gittim.

17 Kasım

Şafaktan birkaç saat önce bir kış gecesinin sessizliğinde uyandım, kar pencereye vuruyordu. Gölge en sevdiği pozisyondaydı; sırtıma kıvrılmış, burnuyla ıslık çalıyordu. Yatağımın başucundaki feneri yaktım (itirazlarıma rağmen hem fener hem de masa hafta başında ortaya çıkmıştı) ve elimi ışığa tuttum.

Bir an için bir şey gördüm, üçüncü parmağımın üzerinde bir gölgeydi. Sadece göz ucuyla görülebiliyordu ancak o an doğru düzgün düşünmedim. Elim çok soğuktu. Isınması için birkaç dakika fenerin üzerinde tutmam gerekti.

Elimi yumruk yapıp göğsüme bastırdığımda içimi tatsız bir ürperti kapladı. Hemen Wendell'a gidip aptallığımı itiraf etmek niyetiyle battaniyeyi kaldırdım. Ama bu düşünce aklıma girer girmez tekrar uzaklaştı. Şimdi bu kelimeleri yazarken bile, hafızamdan kayıp gitmelerini engellemek için sikkemi sımsıkı sarmam gerekiyor. Wendell'a seslenmek için ağzımı her açtığımda, düşüncelerimde bir sis oluşuyor ve bana büyülenip büyülenmediğimi soracak olsa, oldukça ikna edici bir şekilde yalan söyleyeceğimi biliyordum.

"Lanet olsun," dedim.

Sikkemi çıkarıp elime bastırdım. Ağaçtaki kralın beni ne tür bir büyüyle tuzağa düşürdüğünü bilmiyordum. Besbelli ki tuzağa düşürülmüştüm. Yenilenmediği takdirde zamanla ve mesafeyle kaybolan peri büyüleri vardı. Bana yapılanın da bu türden olmasını ummak dışında elimden bir şey gelmiyordu.

Eğer ayaklarımın beni ağaca geri götürdüğünü fark edersem, kendi elimi kesmek zorunda kalacaktım.

Doğal olarak gecenin geri kalanını utanç ve endişe içinde, kendime lanet ederek geçirdim. En kötüsü de Bambleby'nin beni ağaçtan uzak durmam konusunda uyarmış olmasıydı, eğer öldürücü bir öfkeye kapılırsam ya da kendim bir ağaca dönüşürsem, bundan çok memnun olacaktı.

Kışın şafağı, kar yığınının üzerinde hayalet gibi belirir belirmez giyinip botlarımla kaplıcaya yürüdüm, Gölge de peşimdeydi. Botlara ya da herhangi bir hava koşulundan korunmaya ihtiyacı yoktu.

Orman artık kışla birlikte farklı bir nitelik kazanmıştı. Sonbahar süsleri arasında ipek yatak örtülerine bürünmüş bir kral gibi uyuklamıyor, kendini gergin tutuyor, tetikte bekliyordu. Böyle anlarda, Gauthier'in ormanlık alanlar ve bu alanların halk için cazibesinin doğası üzerine yazılarını hatırlıyordum. Özellikle ormanın liminal bir alan olarak tanımlandığı, Gauthier'in ifade ettiği gibi bir "orta-dünya" olduğu, köklerinin derinlere doğru ilerlerken dallarının gökyüzünü arzuladığı şeklinde bir anlatım söz konusuydu. Gauthier'in çalışmaları totolojik bir yaklaşıma sahip olup nadiren de olsa sıkıcı olabilirdi (birçok kıta perilogojistleriyle paylaştığı özellikler) ancak sözlerinde bir anlam vardı ki bunu yalnızca Halk arasında zaman geçirdikten sonra insan anlıyordu.

Kaplıcaya vardığım için mutluydum. Üzülerek söylemeliyim ki nezaketi bir kenara bırakıp içinde yıkanmaya başladım, kulü-

bede su ısıtmanın beceriksizliği düşünüldüğünde bu bir zorunluluk haline gelmişti. Biraz temizlendikten sonra yanımda getirdiğim havluyla çabucak kurulandım ve tekrar giyinerek kendimi ısınmış kayalardan birinin üzerinde dengeledim.

Genellikle, kibarlık gereği ağacındaki karı temizlemeden önce Poe'nun gelmesini beklerdim ama alışılmadık bir şekilde geç kalmıştı. Botlarımı giydim ve ağacına doğru yürüyüp orada durdum. Ağaç yanmıştı. Dışarıdan değil ama içeriden, sanki yıldırım çarpmış gibi yanmıştı. Dallarından birkaçı karın üzerinde kırılmıştı.

Üzerime çöken ve düşüncelerimi dağıtan keder beni şaşırttı. Yine de umut vardı. Eğer Poe ormana doğru koştuysa, kaybolmuş olabilirdi. Bu teori, İspanyol *anjana*'sına dair anekdotlarla desteklenen bir teoriydi; ağaçlarda yaşayan, köklerinin çevrelediği toprakların dışına nadiren çıkan ve ihtiyaç onları bölgelerinden uzaklaştırırsa evlerinin yolunu asla bulamayan bir türdü. Böylece küçük, iğne parmaklı arkadaşımı çağırarak ormana daldım. Poe'nun gerçek adını bilmediğim ve beni duyabilecek başka şeylerden korktuğum, dahası onun dilini bilmediğim için kolay bir iş değildi. Ama ne mutlu ki sesimi duyduktan birkaç dakika sonra bir kökün altından sürünerek ortaya çıktı.

"Kayboldum," dedi Poe, sert ellerini sıkarak. Eskiden bir şapka olan, şimdi bir pelerin haline gelen giysisi, üzerinde fırça darbeleriyle gurur duyduğu ve kaplıca üzerinde buharlaştırdığı bir giysi, kirli ve is lekeliydi. "Gece geldiler. Dans etmek istemediğim için onlardan saklanmaya çalıştım. Bundan hoşlanmadılar ve ağacımı yaktılar."

Neyse ki ona kimi kastettiğini sormama gerek kalmadı; bakışlarından uzun boyluları kastettiği anlaşılıyordu.

"Sıkma canını," dedim. "Sana evin yolunu göstereceğim."

Tereddüt etti. "Karşılığında ne istiyorsun?"

Korkusunu anlıyordum; elbette, karşılığında bir şey istemem gerekiyordu ve ihtiyacı göz önüne alındığında bunun büyük olmasını bekliyordu. Halk genellikle bu şekilde yapardı. Ancak ben çoktan bir cevap hazırlamıştım.

"Uzun boylular hakkında üç soruya cevap vereceksin," dedim.

Yüzünü buruşturdu. Benim gibi "burnu havada" birine sırlarını anlatmaktan nefret ettiğini biliyordum ama bu özel olarak onu değil, onun dünyasını ilgilendirdiği için ezici bir yük değildi. Şartımı kabul etti, ben de ona ormanda rehberlik ettim. Arkamda tamamen sessizdi ve benim Orpheus'uma çok garip bir Eurydice, Eichorn'uma da de Grey gibi davranıyordu.*

Zavallı ağacının başında haykırdı ve sadece bir kez, o da göz ucuyla gördüğüm küçük bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Çok geçmeden kar, onun içeriden çıkardığı isle karardı.

"Anlaşmamızı bozdum," dedi asık suratla, bana yanmış bir somun uzatarak. "Annem çok hayal kırıklığına uğrayacak."

Ona pazarlığımızın bozulmadığına dair güvence verdim çünkü ekmek biraz kazılıp yenebilir hale getirmeyeceği kadar yanmamıştı. Poe gözle görülür bir şekilde parladı ve yanıma yerleşti.

"Pelerinime zarar vermediler," dedi gururla, uzun parmakları kunduz derisini okşarken. "Sadece biraz kirli."

Ona pelerinin hâlâ çok güzel olduğunu söyleyince o da kaplıcanın üzerinde buharlamaya başladı ve onu alçakta sarkan bir dalın üzerine astı. Sonra ağacına döndü, anlayamadığım bir oyuktan küçük bir kürek getirdi ve içindeki isi kazımaya başladı. Çalışırken konuşuyordu, sinirli ve korkulu bir mırıltıydı. Tabii, bundan bilmem gereken her şeyi anladım. Üç sorum için geri döneceğime söz vererek yanından ayrıldım.

---

* Burada, de Grey'in 1861'de Avusturya'nın korkunç dağ perilerini araştırırken ortadan kaybolmasına ve bir yıl sonra Eichorn'un birçok kurtarma girişiminden biri sırasında ortadan kaybolmasına atıfta bulunuyorum (Eichorn, de Grey'in peri diyarına kaçırıldığına inanıyordu, onun düşmesiyle ilgili genellikle kabul edilen anlatıyı reddediyordu). Yıllar sonra, Berchtesgaden Alpleri'nde yaşayan köylüler, kış fırtınaları sırasında Eichorn'un "Dani! Dani!" diye seslendiğini iddia ediyorlar ancak bunun biri veya her ikisinin de bazı liminal alpin alanlarda hâlâ esir olması anlamına gelip gelmediği konusu üzerinde birçok tahmin yapılmaktadır. Ernst Graf'ın "Halkbilimciler Halkbilimi Olunca: Eichorn/de Grey Efsanesinin Etnografik Hesapları"na bakınız. (y.n.)

***

Dağ yamacından aşağıya doğru koştum, yol boyunca kaydım ve takıldım. Kapıyı açtığımda yüzüm kıpkırmızıydı, nefes nefese kalmıştım ve burnum fena halde akıyordu.

Masanın yanında sabahlığıyla duran ve kederli görünen Bambleby ile neredeyse çarpışıyordum. "Finn kahvaltıya gelmedi," dedi bana. Bakışları çantamın üzerinde gezinirken buruşuk altın rengi saçları tembellik resmini tamamlıyordu. "Ah! Bizim sylvan *pâtissier* ekmek yapmış. Marmelatı gördün mü?"

"Birini götürdüler," dedim, bir şekilde Poe'nun karışımıyla kafasına vurmamayı başararak. "Köyden birini."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Bu beni durdurdu. Nasıl bildiğini sorarak nefesimi boşa harcamadım, tıpkı Poe'yu karların üzerinde çevik adımlarla yürürken gördüğüm halde neden bir ölümlünün çimlerini küremesini istediğini sorgulayarak harcamayacağım gibi. "Ne zaman?"

"Gece vakti," dedi Bambleby, yardımcı olmayan bir halde. "Sen sormadan söyleyeyim, hayır, kim olduğunu bilmiyorum. Tanrım, ama Halk *şarkılarından* nefret ediyorum. Duymadın mı? Hımm, belki de Aud'un şeytani mumları işe yaramıştır. Lanet olası rahatsız edici gürültü. Bana kendi salonlarımın çanlarıyla udlarını verin ve onları kirletmek için ağzını açan kendini beğenmiş ozanları asın." Bana baktı. "Marmelat, Em."

Duygularımın bir kısmı yüzüme yansımış olmalıydı ki bir adım geri çekildi, ellerini savuşturma hareketiyle kaldırdı. Ekmeği bırakarak döndüm ve soğuğa doğru koşmaya başladım.

Tavernanın kapısından içeri daldığımda, köyün neredeyse yarısının orada toplandığını ve Aud'un Ljoslander dilinde sorular sorduğunu gördüm. Hiçbiri kriz anındaki yabancı seyircilerle ilgilenmiyordu ve benim gelişim büyük ölçüde görmezden gelindi. Akıcı konuşamadığıma lanet ederek kalabalığın içinde Finn'i

bulmayı başardım ve durumu tercüme etmesi için beni kenara çekti.

Kaçırılan Lilja'ydı. Elbette, Lilja'ydı, nefes almak kadar kolay ağaç kesebilen ve odun kırabilen köy güzeli. Selabær kasabasında yaşayan Margret adında bir terzinin kızı olan sevgilisiyle Hrafnsvik'e dönmek üzere yola çıktığını söylediler. Birlikte götürülmüşlerdi, bindikleri at şafak sökmeden avlusuna geri döndüğünde eyeri boş ve eğri büğrüydü. Aralarında durduğunda diğer atlar paniğe kapılmıştı, bu da uzun boylularla yaşanan bir sürtüşmenin işaretiydi. Vahşi bir arama ekibi organize ediliyordu. Lilja'nın bir yıl önce kocasını boğularak kaybetmiş olan annesi Johanna, Thora ve yardımcıları tarafından bakılıyordu, kadın kederden neredeyse duyarsızlaşmıştı.

Finn daha sonra bana sessizce, Halk hakkındaki engin bilgim göz önüne alındığında yapabileceğim bir şey olup olmadığını sordu. Ne yazık ki Aud konuşmasını bitirmek ve ateşin başında bize katılmak için o anı seçti ve ikisi de umutsuzca bana bakarken bunun üzerine düşüneceğime söz verebildim sadece.

Oradan ayrılırken Aud, Bambleby ile görüşmemi rica etti. Bana bakışından Halk üyesinden tarafsız bir yardım bekleyecek kadar aptal olmadığını ama karşılığında elinden ne geliyorsa sunmaya hazır olduğunu anlayabiliyordum. Yirmisine yeni basmış iki gencin kaybı köy için çok ağır bir yüktü.

Gerçekten de kulübeye döndüğümde Bambleby giyinmiş ve kahvaltı etmişti (erzak Krystjan'ın ırgatlarından biri tarafından getirilmişti) ama aramaya katılmaya pek istekli değildi. Tavernada öğrendiklerimi anlattım ve beni kibarca dinledi (sanırım bu onun yeni keşfettiği bir iyilikseverlikten ziyade benim daha önceki ruh halimin bir sonucuydu).

"Aud yardımın karşılığında ödeme yapmaya hazır," dedim.

"Ne?" Eğlenmiş görünüyordu. "Bunu parasal bir teklif olarak mı almalıyım, yoksa kapıma ay ışığında yünü gümüşe dönüşen

bir inekten doğan bir koyun ya da onun gibi bir şey mi getirecek?"

"Sanırım sana ne istersen verecektir, eğer teklif edebileceği bir şeyse ve kendisini ya da başkalarını tehlikeye atmayacaksa." Halk ile pazarlık yaparken kullandığım dikkatli üslupla konuştum ve o da bunu bıkkın bir halde karşıladı. Kaşlarını umursamaz bir şekilde kaldırıp bakışlarını tekrar ateşe çevirdi.

İhtiyatı elden bıraktım ve onunla her zamanki tarzımda konuştum. "Wendell, biraz daha açık sözlü ol, lütfen. Türünün oyununa müdahale etmen bir şekilde yasaklandı mı?"

"Hayır," dedi Bambleby, düşünceli bir şekilde. "Özellikle de benim türümden değiller, Em. Ölümlü zihinlerin uydurduğu tüm bu aptalca sınıflandırmalar rüzgâra verilen isimler kadar işe yaramaz. Doğrusunu istersen, genç âşıklarımızı kurtarmak benim elimde mi bilmiyorum ve bunu denemek için kendimi riske atmak gibi bir niyetim de yok. Neden kendini riske atmak istiyorsun? Bu insanlar umurunda değil." Yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "Yoksa umurunda mı? Sanırım Mord ve Aslaug için bir şeyler hissediyorsun. Soğukkanlı dostum bu insanların toplumuna değer vermeye başlamış olabilir mi?"

Ona beklediği cevabı vermek için ağzımı açtım; amacımın saf ve basit bir şekilde bilimle uğraşmak olduğunu, bu tuhaf ritüeli araştırma fırsatının Halk'ı anlamamızdaki sonuçları bakımından daha önce önüme çıkanlardan çok daha büyük olduğunu söyledim. Bu tamamen doğruydu ama nedense kendimi anlaşılmaz bir şekilde yalnız hissetmeme neden oldu.

Avluya baktım. Lilja'nın bıraktığı baltayı görebiliyordum, kütüğe saplanmıştı; neredeyse her gün erzakımızı yenilemek için buraya gelmeye başlamıştı. O kadar kasvetli bir manzaraydı ki hemen başka tarafa baktım.

Evet, bir şeyler hissediyordum. Ben canavar değildim. Ama elde edilecek bilimsel keşifler olmasaydı, sadece onların iyiliği için peşlerinden gider miydim?

Hayır. Hayır, gitmezdim.

Hayatım, empati yerine rasyonelliği seçtiğim, duygularımı bir kenara bırakıp entelektüel bir arayışa girdiğim anların uzun bir silsilesiydi ve bu seçimlerimden asla pişman olmadım ancak bu seçimler nadiren o zamanki kadar net bir şekilde yüzüme güldü.

"Neden sadece rol yapmıyoruz?" dedi Bambleby ve beni bunları ifade etmekten kurtardı.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hiçbir yere gitmemize gerek yok," diye devam etti. "Bir kızakla bu tanrının unuttuğu vahşi doğada biraz ilerleyelim, bir ya da iki gece kamp yapalım ve fantastik şenlik hikâyelerle dönelim. Birlikte ikna edici bir hikâye uydurabileceğimizden hiç şüphem yok. Köylüler başarısızlığımıza fazla üzülmeyecektir, kızlarının kaybolduğunu zaten tahmin etmişlerdir. Denediğimiz için minnettarlıklarını kabul edeceğiz ve sonra UPDHK'e gidip Ljosland'ın saraylı perileriyle bir karşılaşmayı deneysel olarak belgeleyen ilk akademisyenler olduğumuz için övgü yağmuruna tutulacağız. Ben fonumu alacağım. Sen bir isim yaratacaksın ve değerli görev süren kısa bir süre sonra sona erecek. Yakın zamanda işe alım komitesine kimin atandığını biliyor musun?" Bambleby ellerini kavuşturdu ve bana gülümsedi.

Bakışlarına karşılık verdim. Yalan yok, önerisi beni cezbetmişti. Uygulanması kolay bir plan olurdu, paçayı kurtarmak için son derece kolay bir plan. Bu fikri reddetmeden önce endişelerimi konuşmayacak kadar pratik biriydim. "Zaten araştırmaları sahtelemekle ün kazandın," dedim. "Böyle dramatik iddialar şüphe çekmez mi?"

"Ah, işte burada devreye sen giriyorsun, sevgili Em. İtibarın tertemiz. Kimse senin bu büyüklükte bir oyuna katılacağına inanmaz. Herhangi bir büyüklükte. İtibarımı en etkili şekilde sen aklayacaksın."

Ona inanıyordum. Ama kararımı vermem bir dakikadan fazla sürmedi. Belki de iki gencin kaderini gerektiği kadar önem-

semiyordum, önemseyemezdim. Fakat keşiften önce zaferi, aydınlanmadan önce boş övgüleri koymayacak biri değildim. Bu ansiklopediyle ilgiliydi ama aynı zamanda ondan daha büyük bir şeyle, beni en başta ansiklopediyi yaratmaya iten şeyle de ilgiliydi.

"Lilja ve Margret'in kaybolduğunu kesin olarak bilmiyoruz," dedim.

İnledi, ellerini yüzüne bastırırken bekledim.

"Eğer istersen," dedi Bambleby, parmaklarının arasından, "sana yardım ederim."

Onu dikkatle inceledim çünkü peri pazarlıklarına alışkındım ve sesinden bir pazarlık olduğunu anlayabiliyordum. Yine de bu sadece bir tarafı olan bir peri pazarlığıydı, gerçekten de tekil bir şeydi. Onun motivasyonlarını anlayamıyordum.

"İsteğimi belirledim," dedim. "Üç kez söyleyeyim mi?"

"Sanırım söyleyebilirsin, seni şeytani yaratık."

Söyledim.

"Harika," dedi Bambleby, can sıkıntısıyla. "Bavul hazırlamaya yardım etmemi bekleme. Bunu kendi sağduyuma rağmen yapıyorum. Ayrıca erzak yetersiz kalırsa bütün bu çılgın seferi geri çeviririm."

18 Kasım

Tedarikler fazlasıyla yeterliydi.

Tüm köy bir araya gelerek cömertlik ve verimlilik örneği sergiledi. Bu sabah saat dokuzda, iki atımız ve bir kızağımız, bize günlerce yetecek kadar yiyecek, yakacak odun, battaniye ve çeşitli konforlarla doluydu. Her nasılsa, kadınlardan biri Gölge için bir ceket örmeye vakit bulmuş ve diğer hediyelerle birlikte bu ceketi görmek beni anlaşılmaz bir şekilde telaşlandırmıştı; yol arkadaşımın cüssesi düşünüldüğünde bu iş kadının saatlerini almıştır. Bambleby ve ben kulübede, inatçı Gölge'yi çiçek desenli ve gösterişli bir kapüşonu olan yeni kıyafetini giymeye ikna ederek kendimizi eğlendirdik. İşkencecileri onu bu yün boyunduruktan kurtarmaya tenezzül edene kadar köpek utanç içinde başını eğdi ve sonraki bir saati beni görmezden gelerek geçirdi.

Neyse ki Lilja ve Margret'in vahşi doğada izledikleri yol açıktı çünkü kaçırıldıklarından beri kar yağmamıştı ve denizciler gökyüzünün bir gün kadar daha açık olacağına inanıyordu. Köylüler erzakımızı hazırlarken Bambleby ve ben son bir kez kaplıcaya yürüdük.

Poe ağacında çok az ilerleme kaydetmişti ancak kar, içeriden kürceyerek çıkardığı isle dağılmıştı. Bambleby, saygıdeğer yaşlı ağacın bir kabuğa dönüştüğünü görünce hoşnutsuzluk içinde haykırdı.

"Dondurulmuş," diye mırıldandı Bambleby. "Saygısız kanlı domuzlar." Poe ya da ben daha konuşamadan ağaca dokundu ve ağaç iyileşti; kış solgunluğuna inat, sağlıklıkla ve yeşillikle ışıldadı. Poe bir çığlık attı ve Bambleby'nin önünde titreyerek keskin dizlerinin üzerine çöktü, Bambleby ise buna hiç aldırmadı. Poe ona teşekkür hediyesi olarak muhteşem bir somun getirdiğinde, Bambleby kaba bir şekilde, "Ekmekten bıktım usandım. Bu cehennem gibi yerde beni sıcak tutacak bir şey getir bana," dedi.

"Bunu yapabilir mi?" dedim, Poe ağaç evine geri döndükten sonra, garip bir çınlamayla kazıma korosu ve bir tür fokurdama sesi yükseldiği sırada. Bambleby sadece elini salladı ve somurtmaya devam etti.

Poe bir saat içinde söğüt dallarından örülmüş, kaba bir yün battaniyeyle sarılmış bir sepetle yeniden ortaya çıktı. Bambleby sepeti kabaca ve içindekilere bakmadan kabul etti, yünün altında her ne varsa merak uyandırıcı bir şekilde buharlanıyordu. Sepeti ondan almak zorunda kaldım ve içinde Ljosland'lıların özel günlerde yedikleri yarım düzine kek buldum. Bunlar yenene kadar buğulanmaya devam edecekti.

Poe sorularımı iyi niyetle cevapladı, parmakları ağacının köklerini sevgiyle okşarken siyah gözleri biraz nemliydi. Sorular yeterince basitti: Uzun boylular kızları nereye götürmüştü? (Aurora'nın beyaz kan damladığı yere.) Uzun boylular en çok neden korkarlar? (Ateşten.)

"Boşuna soru soruyorsun," dedi Bambleby biz ayrılırken. "Onlar buzdan ve kardan korkarlar. Başka neden korksunlar ki?"

"Tavsiyen için teşekkür ederim," dedim. "Gerçi tavsiyenin faydası geçene kadar gönüllü olmayı beklediğini fark ettim. Sence aurora'nın beyazlaştığı yer neresi?"

"Bilmiyorum ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Üçüncü sorunu sormadın."

"Ne kadar gözlemcisin." Doğrusu, daha sonra önemli olacağına dair sezgim dışında üçüncü soruyu neden sakladığımı açıklayamazdım. Bu sezgiye güvenmeye başladım çünkü Halk'ı incelemek için yeterince zaman harcarsanız, davranışlarının eski öykülerinin dokusunu nasıl takip ettiğini fark ederdiniz ve o desenin önünüzde nasıl ortaya çıktığını hissederdiniz. Üçüncü soru her zaman en önemlisiydi.

İki dayanıklı, tüylü Ljoslander atının çektiği yüklü kızak köyde bizi bekliyordu. Atlar beyazdı, bu da bana bir şeylerin alameti gibi geldi, ancak bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilemedim. Bunlar sıradan atlar değildi, karla kaplı açık arazide yollarını bulmaya ve hatta dağlara tırmanmaya alışkın hayvanlardı.

Aud yola çıkmadan önce bana sürpriz yaparak sarıldı ve iki yanağımdan öptü. Kızarmıştım ve bu deneyimi anlatmakta zorlandım. Ardından Bambleby'yi bir kenara çekip onunla sessizce konuştu. Kızağa döndüğünde kaşlarını çatmıştı.

"Ne oldu?"

"Aud, ilk sorun belirtisinde seni ölüme terk edeceğimi düşünüyor gibi görünüyor," dedi. "Ya öyle yapacağım ya da seni kendim yiyip bitireceğim. Senin güvenliğin karşılığında bana bir iyilik teklif etti."

"Umarım evet demişsindir," dedim, hiç istifimi bozmadan. "Para sende kalabilir. Ben gümüş koyuna talibim."

Bambleby gözlerini devirdi. Birkaç dakika sonra sıkıcı bir vedalaşmanın ardından yola çıktık.

Kızak karın üzerinde pürüzsüzce kayıyordu. İlk bir saat boyunca yolu takip ettik. Köylülerden ikisi atlarıyla bizden önce gitti, ilk arama ekibinin bir parçası olan adamlardı. Bize Lilja ve Margret'in yoldan ayrıldıkları yeri gösterdiler; Karrðarskogur'un dağlardan aşağı yuvarlandığı ve tekerlek izleri ile ayak izlerinin

üzerine mavi gölgeler düşürdüğü bir noktaydı. Bambleby ve ben Aud'un koruma teklifini reddederek yola yalnız devam edeceğimiz için adamlar oradan ayrıldılar.

Karda ayak izlerini takip ederken orman bizim için bir yol açmış gibiydi, sanki ağaçlar daha önce oradan kim ya da ne geçmişse ona yol açmak için kenara çekilmişti. Sadece yer yer yolumuz kapanıyordu, bir keresinde uzaktan baktığımda açıklığın kenarında durduğuna yemin edebileceğim uzun bir huş ağacı vardı. Dallar gıcırdıyor ve inliyordu; sanki orman, keskin bir yaranın iyileşmesi gibi yavaşça yolu tekrar kapatıyormuş gibi hissediyordum.

Tepeyi aştıklarında atları biraz dinlendirmek için durup Gölge'yle birlikte yürümeye başladım. Karda bıraktığım ayak izlerime dönüp bakıyor, o yabancı dünyada bıraktığım izleri görmekten ilkel bir tatmin duyuyordum. Yanımda koşan Gölge, hiç iz bırakmamıştı. Asla iz bırakmazdı.

Bambleby kızakta kaldı, iki battaniyeye sarıldı ve sadece soğuktan şikâyet etmek için konuştu. Sümkürmekten burnu kıpkırmızı olmuştu; bu ses her zaman karlı ormanın sessiz güzelliği karşısında büyülendiğim anlara denk geliyordu. Sonunda Poe'nun keklerinden birini yemesini istedim ve beni keki boğazından aşağı itme zahmetinden kurtaran kabulüyle rahatladım.

Kek hâlâ sıcaktı, fırından yeni çıkmış gibi yumuşacıktı. Bambleby'nin ruh halini de değiştirdi. Öğleden sonrasının geri kalanında battaniyesi ya da atkısı olmadan kızağın yanında yürüdü, yüzü sıcaklıktan kızardı, ellerini dalgınca çeşitli ağacın dallarında gezdirdi. Dokunduğu her şey çiçek açıyor, dövülmüş zümrüt gibi yapraklar, kırmızı meyveler, salkım söğütler ve tohum kozalakları ile karı dağıtıyor, o beyaz dünyada bir renk ve doku cümbüşü yaratıyordu. Çok geçmeden vahşi doğa yolumuz, zaferle dönen bir generalin ihtişamlı geçişine hazırlanmış bir ana caddeden farksızdı. Uzun kış için saklanmış kuşlar yuvalarından

çıkıp meyvelerde sarhoş olurlarken cıvıl cıvıl öttü. Sıska bir tilki, ağzında bir sığırcıkla yolumuzun üzerinden fırladı ve kadife gölgeye geri dönerken bize küçümseyici bir bakış attı.

Wendell'ın bu görkemli gösterisi karşısında dehşete kapılmamak için kendimi zor tuttum. Onu ilk kez özgürce büyü yaparken görüyordum ki bu beni kararsız ve gergin hissettirdi; onun bu yönünü görmezden gelmeye ya da en azmdan görmezden gelmeye alışkın olduğumu fark ettim. Bir tepeyi aştığımızda, durağan manzara boyunca tüm bu renklerin açıldığını görmek için döndüm. Ağaçlar, soğuk rüzgârlar tarafından yaprakları kurtlar gibi ısırılırken bile gösterişliydi ve meydan okuyordu.

Akşama doğru bir dağ geçidine geldik. İlk arama ekibi burada durmuştu; bunu kardaki karışıklıktan, toynak izlerinin ve bot izlerinin karışıklığından anlayabiliyorduk. Tek bir çift toynağın uğursuz çizgisini takip ederek biraz daha ilerledik. Her iki taraftaki dağlar volkanikti, keskin ve yeryüzündeki herhangi bir şeyin olması gerekenden daha büyüktü, buz tutmuş zirveleri yıldızlara, biz ayak sürüyen zerrelere olduklarından daha yakındı.

"Bu noktada yalnız mıydılar?" dedim, yüksek sesle merakımı dile getirerek.

Bambleby kayıtsızca omzunu silkti. Atkısını ve eldivenlerini tekrar giymişti ama yüzünde alacalı bir sıcaklık vardı. "Geceyi burada mı geçirelim? Açlıktan ölüyorum."

Geçidin merkezine gelene kadar bir saat daha devam ettirdim. Bambleby derin bir iç çekti ama çadırı boşaltmama ve dağın eteklerinde hava koşullarından korunacağımız bir şekilde olmasına yardım etti. Ateşimizi ve erimiş karla kaynatacağımız kurutulmuş et, baharat ve sebze karışımından oluşan akşam yemeğimizi hazırlarken daha fazla iç geçirdi. Hayatında bir kez olsun kendi yemeğini pişirip pişirmediğini sorana kadar sanki daha önce hiç yemek görmemiş gibi tencereye bakıp durdu -kuşkusuz peri krallığında ölümlüler âleminde alışık olduğundan çok daha

gösterişli bir şekilde beklenirdi- ve ne fark ettiğini anlamadığını söyleyerek tersledi ki bu benim için yeterli bir cevaptı. Onu kendi haline bıraktım ve yahninin yanık tadı, onun çırpınışını, dönüşümlü olarak kendini yakmasını ve yemeği sıçratmasını izlemekten aldığım zevke değdi. Daha sonra huysuzca çadıra çekilip Aud'un verdiği battaniyelere sarındı, iğne iplik alıp pelerinindeki küçük yırtıkları onarmaya başladı, kendi kendine mırıldandı ve genel olarak Kader'in cadılarından birinin tuhaf bir şekilde tersine dönmüş halini andıran bir görüntü çizdi, geleceği kendi dokumalarına işledi. Tilkiler ve kuşlardan başka hiçbir şeyin bizi görmediği bir ortamda onunki bana anlamsız bir hamaratlık gibi göründü ama bu görev onun moralini yükseltiyor ya da en azından susturuyor gibiydi, bu yüzden yorum yapmaktan kaçındım.

19 Kasım

Bugünü, girmekte olduğumuz bu keşfedilmemiş bilimsel bölge karşısında duyduğum bilimsel heyecan ile çok geç kalacağımız -ya da daha kötüsü, hiç başlama şansımız olmadığı- korkusu arasında ikilem yaşayarak geçirdim. Lilja ve Margret, yüksüz halleriyle bizden daha hızlı yol alırlardı ama farkında olmadan bir peri tuzağına düşmüş olabileceğimizden ve şimdi vahşi doğada dolaşmaya, gölgeleri kovalamaya ve hiçbir şey başaramamaya mahkûm olduğumuzdan endişeleniyordum.

"Bu bir tuzak değil," dedi Bambleby, yeşil gözlerinde öyle bir kesinlik vardı ki korkumun büyük bir kısmı eriyip gitti. "Sadece Tanrı'nın unuttuğu kilometrelerce uzak, soğuk ve yaşanmaz boş bir yer."

Görünüşe göre, hepsiyle ilgili çarpıcı güzellikten zevk alamıyordu; dağların vahşi dehşeti, yükselen buzullar, kayalara yapışmış zamanın küçük şeritleri şeklindeki donmuş şelaleler. Aurora, iki gece boyunca üzerimizde dans etti, yeşil, mavi ve beyaz birlikte dalgalanarak gökyüzünde soğuk bir okyanus gibiydi ve buna bile neredeyse hiç bakmadı. İkinci gece, büyüsünü kul-

lanarak dikenli çobanpüskülünden kalın yeşil bir çit ve üç söğüt fidanı topladı ve çadırımızı soğuk rüzgârı dışarıda tutmak için yatak perdesi gibi açtı.

"Şuna bakar mısın!" Ateşin yanında oturup ışık cümbüşünü seyrederken haykırmaktan kendimi alamadım. İtiraf etmeliyim ki bu manzarayı benim gözümden görmesini diledim fakat sadece iç geçirdiğinde hayal kırıklığına uğradım.

"Bana elma gibi yuvarlak tepeler ve içinde yıkanabileceğiniz kadar yeşil ormanlar verin," dedi Bambleby. "Bu abartılı hiperborlara* hiç gerek yok."

"Hiperborlar!" diye bağırdım. Tam onu tersleyecektim ama Bambleby ateşe bakarken yüzü net ve kederliydi, sinir bozucu olmaya çalışmıyordu, sadece evini özlüyordu. Başından beri özlemini çekiyordu; bu kadar yabancı ve dostça olmayan bu yer, özlemini bir bıçak gibi keskinleştirmişti.

Her zamanki gibi bu tür bir iç görüyle ne yapacağımı bilmiyordum; sorular sormak üzüntüsünü hafifletir miydi, yoksa daha da mı kötüleştirirdi? Ona (Tanrı aşkına) sarılmalı mıydım? Sonunda, gücünü bu şekilde kullanmaktan hoşlandığını bildiğimden rüzgârın en kötüsünü engellemek için ek çit çekmesini istedim ve o da aklıma bir Noel ağacını getirecek kadar parlak meyvelerle dolu bir çitin yanı sıra ayaklarımın dibinde sessizce acı çektiğim tamamen gereksiz bir kardelen halısı topladı.

Elimi eldivenimin içinde özenle sakladım, saklamak istediğimden değildi. Onu çekip çıkarmak ve Bambleby'nin yüzüne üçüncü parmağımın üzerinde dönen gölge şeridini göstermek istiyordum, artık ne olduğunu bildiğim için yeterince belirgindi; bir yüzük. Daha önce hiç hissetmediğim bir korkuyla doluydum ama ona bundan bahsedemezdim ya da şüphesini uyandıracak herhangi bir işaret veremezdim. Büyü, her ne ise, beni sıkıca et-

* Yunan mitolojisinde Hiperborlar, bilinen dünyanın en kuzeyinde yaşayan efsanevi bir halktı. (ç.n.)

kisi altına almıştı. Daha endişe verici olanı, bazen kendim bile unutuyordum. Sadece keşif gezimize engel olmamasını umabilirdim.

Kaşlarını çatmış ateşe bakarken göz ucuyla onu izledim, güzel kara kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşmuştu. Keşke beni tutsa ve...

Boynumdan yukarı kızarıklık yükseldi. Bunu yapmak için ne sebebi olabilirdi ki?

Tuvalete gideceğimi söylediğimde Wendell her zamanki gibi bana güldü ama umurumda değildi; vahşi doğada insan elinden geldiğince itibarını korumalı, diye düşünmüşümdür hep. Onu ve Gölge'yi ateşin tadını çıkarmaları için bırakarak kamptan biraz uzaklaştım ve arkasına çömelebileceğim kadar büyük bir ağaç buldum (ormanı terk etmiştik ve ormandan geriye kalan tek şey orada burada üzgün, uyuz huş ağaçlarıydı). İşimi çabucak halletttim ve karların üstüne basarak hızla döndüm.

Şimdi geriye dönüp baktığımda yeterince gözlemci olup olmadığımı merak ediyorum. Elbette, tetikteydim, saha çalışması sırasında her zaman öyleyimdir ancak mekânın yabancı olması, karla kaplı yüksek, karanlık dağların, beni burada hiçbir canlının bana saldıramayacağı inancına kaptırdığından şüpheleniyordum, özellikle de kariyerim boyunca yeşillik, su ve yaşamla ilişkilendirdiğim peri yaratıkları için.

Neyse ki reflekslerim keskindi. Işık ağaçların arasında parladığı anda durdum ve madeni paramı tuttum. İçinde sıcaklık olmayan grimsi bir ışıktı, tıpkı bir yıldız gibi. Ağaçların arasından bir rüzgâr geçti ve çan sesi duyuldu. Eğer metale dokunmuyor olsaydım büyülenmiş olabilirdim ve başım hâlâ biraz dönüyordu ama peri büyülerine karşı çıkmaya alışkın olduğumdan yerimde durdum.

Gelenler asker perileriydi ve müziklerinin büyüsüne kapılıp onlara doğru ilerlemediğimde ilgilerini çekip etrafımı sardılar.

Tehlikede olduğumu hemen anladım çünkü onlar bogle* türünden perilerdi; ölümcül bir görünüme, düşük bir zekâya ve kötü niyetli bir mizaca sahip olan tüm bu yaygın perilere verilen tartışmalı bir kategoriydi. Bogle'lar evrensel ve sürekli olarak açgözlüydü ancak ıssız yerlerden hoşlanırdı, bu da açlık hissinden hoşlandıkları teorilerini destekliyordu. Canlı varlıklarla karşılaştıklarında, onları yutmak için her türlü nahoş yola başvururlardı; genellikle yanlarında taşıdıkları küçük ateşlerde onları parça parça kızartırlardı.

Bazıları insan boyutunda olsa da sıradan bir peri için uzun boylulardı, başlarının tepesi omuzlarıma yakındı. Kemikten biraz daha fazlasıydılar ve üzerlerinde deriye benzer bir şey vardı ama her şeyleri peri şekline yontulmuş buz gibi yapılı ve köşeliydi. Kendilerini net olarak görmeme izin vermiyorlardı, Poe'nun ağacıyla yaptığı gibi kar yığınlarının içinde ve dışında kolayca eriyip gidiyorlardı fakat gördüklerim solgun ve donuktu, ay ışığından dokunmuş pelerinleri vardı ve Poe'nun iğne parmaklarıyla dişlerine sahiplerdi. Bazıları çan taşıyordu, bazıları ise küçük tencerelerde ateş yakıyordu, gri-mavi alevler geçerken ağaçlardan kopardıkları dallarla besleniyordu. Birkaç kez etrafımda döndüler, birbirlerine fısıldarken beni ölçüp biçtiler. Sesleri rüzgârın karı karıştırması gibiydi ve ben hiçbir anlam veremiyordum. Bogle'ların insan dilinde konuşup konuşamadıkları bilinmiyordu; hayvanlara daha yakınlardı.

İçimdeki akademisyen peri diyarında sorular oluşturmaya başlamıştı bile; beni anlayıp anlamadıklarını öğrenmek istiyordum ve sadece bununla da kalmayıp onları incelemek için bu görüşmeyi uzatmak istiyordum. Ama sonra bogle'lardan biri aniden omzuma çıktı, kulağımdan bir ısırık almak için eğilirken soğuk, keskin eli boynumu sıktı.

* Şeytan. (ç.n.)

Çam dumanı ve kan kokan nefesinden sadece bir esinti geliyordu, sonra kenara çekilip Güç Sözleri'nden* birini aniden dile getirdim. Vahşi doğanın ıssız köşelerinde yaşayan kadim Halk'tan rüşvet yoluyla iki tanesini öğrenmiştim.

Sözlerden biri tamamen işe yaramazdı. Shetland Adaları'ndaki cadı tipi bir perinin hikâyelerini takip ederken rastlamıştım. Yerliler bunun bir ölüm perisi mi, yoksa saray perilerinin bir tür gözden düşmüş kaçak saray mensubu mu olduğundan emin değillerdi. Hangisinin doğru olduğuna asla karar veremedim. Alacakaranlıkta, kumsalda soluk paçavraların arasında, neredeyse bir odun yığınından ayırt edilemeyecek bir halde ona rastlamıştım. Benden barınacak bir yer istemişti, ben de elbette vermiştim, onu kaldığım hana götürmüş ve ben yerde yatarken ona yatağımı sunmuştum. Benden istediğinde ayaklarını bile yıkamıştım; çok küçük ve kıvrıktılar, deniz kabukları gibiydiler. Bir zamanlar güzel olan birkaç kat giysi, başında tüylü bir pelerin ve birkaç şal gibi yırtık pırtık kıyafetlere bürünmüştü, bu yüzden ona hiç iyi bakamadım. Karşılığında ne tür bir iyilik istediğimi sorduğunda, o anda Güç Sözleri aradığımı, özellikle de işime yarayacak olanları aradığımı söylemiştim, onun herhangi bir şey bilmesini gerçekten beklemiyordum (bu sözleri Halk'tan çok az

* Annabelle Levasseur tarafından ilk kez tanımlandı. Eşsiz bir şekilde, sadece saray perileri tarafından değil, aynı zamanda sıradan periler ve ölümlüler tarafından da yapılabilen olağanüstü güçlü peri büyüleridir (ancak bu son formda güçleri büyük ölçüde azalır). Güç Sözleri'nin kökenini kimse tarafından bilinmemektedir. Bir noktada, güçlü bir peri büyücüsü (bu terim, Halk'ın tamamının büyüye sahip olması nedeniyle tuhaftır ancak ben sadece büyü konusunda özellikle yetenekli bir periden bahsediyorum), muhtemelen Güney İngiltere'nin peri sanatında önemli bir motif oluşturan Ivy Smith, Güç Sözleri'ni yarattı ve onları sadece birkaç ayrıcalıklı arkadaşına ve müttefikine söyledi. Sözlerle ilgili en tuhaf şey (Levasseur'ün ölmekte olan bir saray perisi üyesiyle yaptığı görüşmede keşfettiği gibi), yeterince sık kullanılmadıkları takdirde onları öğrenen Halk tarafından unutulabilmeleridir. Muhtemelen Halk için bile bu kadar belirsiz kalmalarının nedeni budur, aksi takdirde, neden güce aç her kral şimdiye kadar onları bilmesin ve düşmanlarına karşı kullanmasın ki? (Not: Tüm Güç Sözleri'nin bariz bir şekilde faydalı olmadığını söylemek gerekir). (y.n..)

kişi bilirdi). Şaşkınlığıma rağmen hiç itiraz etmeden bana bir tanesini söylemişti, gerçi o gittikten sonra ne işe yaradığını öğrendiğimde hayal kırıklığına uğramıştım. Bu Söz'ün tek bir kullanımı vardı, o da kaybolan düğmeleri geri getirmekti. Söylemem yeterliydi ama nadiren bunu kullandım ve neden birinin böyle bir büyü tasarlama zahmetine girdiğini anlamıyordum. Sonuç olarak, işte perilerin özeti buydu.

İçinde bulunduğum çıkmazda düğme çağırmanın pek faydası yoktu ama neyse ki öğrendiğim ikinci Söz söyleyene geçici bir görünmezlik sağlıyordu ve çok daha pratikti. Doğal olarak, izini bulmak düğmeler için olandan çok daha kolaydı, birkaç akıllıca rüşvet beni bir yıllık bir buzağı karşılığında Söz'ü bana veren bilge bir kobold ağacına götürdü.

Her hâlükârda, bu Söz'ü söylediğimde, öfkeyle çığlık atarak beni yakalamaya çalıştılar. Ne yazık ki Söz'ün etkisi uzun sürmedi.

Artık bir gururum vardı. Yaratıklarla başa çıkabileceğime, onlarla uzlaşabileceğime, güvenliğim için adil bir takas teklif edebileceğime inanıyordum. Bunu daha önce de yapmıştım. Ancak inançlar ve yapabilirlikler böyle durumlarda pek rahatlatıcı değildir ve ben de yardım bu kadar yakınken gurur uğruna hayatımı riske atacak kadar kibirli değilim. Bu yüzden ağzımı açtım ve *"Wendell!"* diye bağırdım.

Periler çığlığıma aldırış etmedi. Kaybolmuş yolcuların yardım çığlıklarına alışık olduklarına şüphe yoktu. İçlerinden biri beni pelerinimden yakaladı ve beni yere sürüklemek isteyen bir hayvan gibi acıyla ileri geri çekiştirdi. Ama Wendell'ı tekrar çağırmama gerek yoktu.

Bir ağacın arkasından çıktı ya da belki ağacın içinden, o kısmı göremedim. Bir elini uzattı ve beni kavrayan perinin boynunu kırdı, bunu beklemiyordum ve hem ondan hem de parçalanan cesetten sendeleyerek uzaklaştım. Boynumdaki izi gördü ve tüm

yüzü öfkeyle dolup onu vahşi bir yaratığa benzeten bir şeyle karardı. Periler yaprak gibi dağıldılar ama kaçamayacak kadar şaşkın ve aptaldılar.

"Yaralandın mı?"

"Hayır." Nasıl yanıt verdim bilmiyorum. Wendell'ı daha önce de öfkeli görmüştüm ama bu öyle bir şeydi ki şimşek gibi çakıyor ve önüne çıkan her şeyi yakmakla tehdit ediyordu.

Bambleby elini hareket ettirdi ve kardan korkunç bir ağaç yükseldi, karanlık ve korkunçtu, dikenleri ve bıçak gibi keskin dalları vardı. Dallar dışarı fırladı ve perileri dalların üzerinde şişledi. Hepsi hareketsiz kaldığında, yerde kıvranıp çığlık attıklarında, birinden diğerine geçerek onları mükemmel, sakin bir vahşetle parçalara ayırdı. Uzuvlar, kalpler, bilmediğim diğer organlar karlara saçıldı. Acele etmedi, diğerleri uluyup kıvranırken onları metodik bir şekilde öldürdü.

Hareket edemiyordum. İnsanların ölümünü izlemek gibi değildi, elbette -bu kar perileri son nefeslerini verdiklerinde, bir hikâyedeki cadılar gibi eriyip gidiyorlardı- ama yeterince kötüydü. Çok sayıda yaralı kuşla karşılaşan bir kedi gibi hepsinin işini bitirmekle uğraşmadı ama diğerleriyle uğraşırken bazılarını çırpınmaya ve kanlar içinde ölmeye bıraktı. Bir tanesi ayrıldığında, onu fırlatan dal ağırlığın altında kırılmasıyla kahkaha attı, gerçekten güldü, içinde hiçbir insani duygu olmayan bir sesti ve perinin kaçtığını düşünmesine izin verdikten sonra sakin bir şekilde kendini büyüsüyle onun yoluna çıkardı ve onu ikiye ayırdı.

Son perinin işini de tatmin edici bir şekilde bitirir bitirmez çılgın, odaklanmış öfke onu terk etti ve sonra pelerinini silkeleyip göremediğim kan lekeleri için söylenmeye başladı çünkü benim gözümde onlar suya dönüşmüştü. Beni son nefesini vermek üzere olan birkaç cesede bakarken bırakıp büyük bir hiddetle yakındaki kaplıcaya doğru gitti. Sonra orada daha fazla oturamayacağımı ve döndüğünde onunla yüzleşemeyeceğimi fark ettim ve sendeleyerek vahşi doğaya doğru ilerledim.

Ağzımda safra ve gözlerimde açıklayamadığım yaşlarla belki de yarım saat boyunca volta attım. Yavaşça -çok yavaşça- titremelerim kesildi. Sakinleştim ve durumu mantıklı bir şekilde görebildim.

Benim sorunum belliydi: Bambleby'yi henüz Halk olarak görmeyi öğrenememiştim, gerçekten. Öğrenmiş olsaydım, sergilediği görüntü beni bu kadar sarsmazdı. Akıl sağlığım için ikimizin de güvenliğinden bahsetmiyorum bile, onunla ilgili anlayışlarımı en kısa zamanda uzlaştırmalıydım.

Döndüğümde o çadırdaydı ve yine pelerinini onarıyordu. Bunda yanlış bir şey göremiyordum ve alışkanlığının aldığı bu saplantılı halin, mevcut varlığımızı daha düzenli ve diğer açılardan daha ev gibi hale getirerek doğasını şımartmadaki yetersizliğinin bir belirtisi olup olmadığını merak ediyordum.

"Geldin demek!" dedi Bambleby, içeri girdiğimde rahatlamış bir şekilde bana bakarak. Sesi normaldi, sanki bir saat önceki dehşet verici, şiddetli çılgın hareketi hapşırma nöbetinden biraz daha fazlasıymış gibi davranıyordu, onun değişken ruh hallerine alışkın olmasaydım ve bunu tahmin etmeseydim kesinlikle beni iliklerime kadar korkutacak bir şeydi.

Tabii, bu da hiç korkunç olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Sadece yürüyordum," diye cevap verdim, botlarımı çıkarıp battaniyeme yerleştim. "Endişelenmene gerek yok."

Bambleby beni izlemeye devam etti. "Emin misin? Döndüğümde gitmiştin, seni korkutup korkutmadığımı merak ettim. Kendimi kaybettim ve bunun için özür dilerim."

Gözlerimi kırptım, genellikle Bambleby'nin itici bulduğu bu öz-yansıtmayı göstermesi karşısında şaşkına döndüm. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Beni koruyordun, aşırı özenli bir şekilde -bu doğru- ama bunun için seni suçlamak aptallık olurdu." Sesimin sadece biraz titrediğini ve birkaç derin nefesin onu yatıştırmaya yettiğini söylemekten memnuniyet duyuyorum.

Bana garip bir bakış attı; sanırım etkilenmişti ama aynı zamanda üzgündü. Gerçekten, dehşet içinde çığlık atarak ondan kaçmamı mı *istemişti*? Tüh.

"Em," dedi Bambleby. "Sevgili zorlu rakibim. Burada bir şekilde telafi etmem gerektiğini düşünmüştüm. Korkarım bir başlangıç yaptım."

Bakışları yastığıma kaydı. Yastığımın üzerinde fark etmediğim, yünlü ve garip şekilli bir şey duruyordu.

Öfkeyle aniden elime aldım. O benim kazağımdı! "Nasıl-ne yaptın-"

"Özür dilerim," dedi Bambleby, iğnenin parıltısına bakmaktan başını kaldırmadı. "Ancak beni insan dışı yakınlıktaki elbiselerle yaşamamı bekleyemezsin. Bu insanlık dışı bir durum."

Kazağı salladım, ağzım açık kaldı. Aynı giysi olduğunu söylemek zordu. Evet, rengi aynıydı ama yünün kendisi değişmiş, sıcaklığından hiçbir şey kaybetmeden daha yumuşak, daha ince hale gelmiş gibiydi. Ve artık bol bir kare değildi; şimdi üzerimde sadece biraz bol dururken, vücudumun hatlarını net bir şekilde ortaya koyuyordu.

"Şu andan itibaren, o lanet ellerini kıyafetlerimden uzak tutacaksın!" diye tersledim, sonra kulağa nasıl sert geldiğini fark ederek kızardım. Bambleby bunların hiçbirini dikkate almadı.

"Gardıroplarının bir peri kralı tarafından tamir edilmesi için karşılığında ilk çocuklarını verecek kadın ve erkekler olduğunu biliyor musun?" dedi Bambleby, sakince bir ipliği koparırarak. "Memleketime döndüğümde, her saray mensubu birkaç dakikamı ayırmamı isterdi."

"Kral mı?" diye tekrar ettim ona bakarak. Aslında çok şaşırmamıştım, bu onun büyüsünü açıklıyordu. Hikâyelere göre bir peri kralı ya da kraliçesi, kendi diyarının gücünden faydalanabilirdi. Yine de bu gücün çok büyük olmasına rağmen sınırsız olduğu düşünülmezdi; insan hilelerine kanan kral ve kraliçelerin

hikâyeleri vardı. Bambleby'nin sürgünü de bunun bir başka kanıtıydı.

"Ah." İğnesini ve ipliğini dikiş kutusuna koydu. "Şu mesele. Sadece bir gün sürdü. Taç giyme törenimi hemen bir suikast girişimi izledi ve sonra, görüyorsun, sevgili üvey annem beni ölümlü dünyaya kaçmaya zorladı." Uzanıp gözlerini kapattı. "Olaylı bir gündü. Diğer pelerinini de ben yaptım."

"Tanrım." Ama çoktan uyumuştu, bu yüzden onu daha fazla hırpalayamadım, bu da beni rahatlattı, birdenbire niyetinin başından beri bu olup olmadığını merak ettim ama artık korkmayacak kadar ona kızgındım.

? Kasım

Her ne kadar bu sayfaları melodram şeylerle doldurmaktan nefret etsem de gerçek şu ki bunlar yazdığım son kelimeler olabilir. Ne kadar zamanım olduğunu ya da bu kalemi daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum, bu nedenle kısa ve öz olmaya çalışacağım.

Dün gece (eğer dün geceyse; peri diyarında zamanı hesaplamak imkânsızdır), Bambleby'nin hazırladığı lanetli ağaç çadırının kumaşına sürtünen sesle ve ölüm sancıları çeken bogle'ların çığlıklarıyla uyandım, sanki ağaç onların çığlıklarını toplamış ve hatıra olarak saklamış gibiydi. Neyse, bundan sonra böyle bir şeyin ardından uyumayı deneyin bir de...

Cep saatime bakınca saatin henüz altı olmadığını fark ettim. Şafağa daha çok, çok vardı.

Gölge'ye bakındım ve onu Bambleby'ye doğru kıvrılmış buldum. Köpeğim ben hareket edince başını kaldırdı. Wendell bir battaniye yığınına gömülmüştü, aslan payı ondaydı ve hâlâ soğuktan şikâyet ederek uyanıyordu. İki örtünün arasındaki boşluktan çıkan bir tutam altın saçını görebiliyordum.

Ateşi harlayıp erkenden kahvaltı edebileceğimi düşünerek dışarı çıktım. Atlar birbirine yaslanmış, kalın korların karşısında çökmüşlerdi.

Üstümüzde, aurora kanıyordu.

Donup kaldım. Uzun beyaz şeritler yere kadar uzanıyor, ilerledikçe daha ince bir hal alıyordu. Aurora'nın yeşil ve mavi rengi etkilenmemişti. Sanki bir şey gümüşi beyazlığı yeryüzüne çekiyordu, tıpkı bir tuvali boyayan parmaklar gibi, dağın kıvrımının hemen ötesindeki bir yere, yaklaşık iki kilometreden daha az bir mesafeye gidiyordu.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey yapmadım, sadece orada durdum, olasılıkları ve planları gözden geçirdim. Bir rota seçtikten sonra birkaç dakika daha düşündüm. Sonra çadıra dönüp giyindim ve alışkanlıktan defterimi cebime soktum. Çantamın dibinde sakladığım ve bunca zamandır Bambleby'den saklamayı başardığım altın zinciri çıkardım. Gölge'den hiç şüphelenmemiş olması beni uzun zamandır eğlendiriyordu.

Zincirin tasma ucunu Gölge'nin boynuna geçirdim. Ayağa kalktı, tamamen sessizdi, niyetimi o esrarengiz yöntemiyle anlamıştı.

Wendell kıpırdamadı ve alışkanlıklarına bakılırsa yakın zamanda kıpırdayacağından da şüpheliydim. Rahatını daha da artırmak için kendi battaniyelerimi üzerine örttüm. Saçlarının yanı sıra bir dirseği, bir elmacık kemiği ve koyu renk kirpikli bir gözü görünüyordu.

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim; bunun bir nedeni buna her zaman aptalca bir arzu beslemiş olmam, bir nedeni de özür dilemek içindi. Ne de olsa, gittiğim yerden dönmeyebilirdim ve dönmezsem beni asla affetmezdi. Dönsem bile o beni affetmeyebilirdi ama dünkü gösterisinden sonra onu yanımda götürme riskini göze alamazdım. Tüm Halk gibi Wendell'ın da sağı solu belli olmazdı ve saraylı perilerden biri bana elini sürer-

se yine dengesiz bir öfkeye kapılıp bizi içinden çıkamayacağımız bir belanın içine atıp atmayacağını bilmeme imkân yoktu. Daha önce onlarla baş edip edemeyeceğini bilmediğini itiraf etmişti. Gücüne rağmen ondan sadece bir tane vardı ve bu oldukça fazla olabilirdi çünkü kendine hâkimiyeti tamamen eksikti.

Hayır, bu durumda aklıselime ihtiyacım vardı ve bunun için sadece kendime güvenebilirdim.

Botlarımı giydim ve Gölge'yle beraber yola koyuldum. Tasmayla köpeğimi kendime yakın tutuyordum, üç adımdan daha fazla uzağa gitmiyordu. Sadece bir kez arkama baktığımda atlardan birinin bana rahatlamış bir tiksintiyle baktığını fark ettim, buna kızmıştım ama en azından onu ateşten mahrum bırakmaya zorlamamıştım. Öldürücü ağaç, kendisini şefkat dolu bir anne gibi çadırın üzerine eğmiş, şişman ve bir şekilde kendisiyle gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. Bu manzara şüphelerimi bastırmaya yetti.

Yürüdük de yürüdük, botlarım kar taneleri üzerinde yumuşakça çatırdatıyordu. Dağlar uyukluyor, sadece yamaçlarındaki küçük kar sislerini sıyıran rüzgârın aralıklı dokunuşlarıyla rahatsız oluyordu. Aurora gümüş yağmur gibi parçalara bölünerek yere düşüyordu. Büyük bir dağın iki büyük kökü arasındaki bir vadiye yuvarlanıyordu.

Uzun zamandır hedefimize hiç yaklaşmadan yürüdüğümüzün farkına vardım. Büyünün dışındaydık ve içeri girmek için bir yola ihtiyacım vardı. Tasmanın çözülmesine izin verdim, böylece Gölge benden önce dört, sonra beş adım uzaklaştı. Yavaş yavaş ışık yaklaştı.

Onların dünyasına girmiştik.

Emin olur olmaz Gölge'yi tekrar kendime çektim. Peri dünyasının derinliklerine doğru ilerledikçe Gölge daha da büyümüştü. Şimdi iki katı büyüklüğündeydi, burnu göğsüme kadar uzanıyordu. Burnu adeta bir kurdunki gibi sivriydi, patileri devasaydı.

Ama her zamanki gibi sakin bir şekilde beni takip ediyordu, siyah gözleri güven veriyordu.

Eğilip son yamacı dikkatlice tırmandım. Arkasına çömelmek için volkanik bir kaya buldum ve dışarı baktım.

Altımızda donmuş bir göl vardı. Mükemmel bir şekilde yuvarlaktı, ay ve yıldızların yansıdığı büyük, pırıl pırıl bir gözdü. Buzdan yapılmış lamba direklerinden, gölün kenarından opal ve mavi parlak tentelerle örtülü banklara ve satıcı stantlarına giden yolları çerçeveleyen, aurora ile aynı soğuk beyazlıkta parlayan fenerler sarkıyordu. Rüzgârda tütsülenmiş balıklar, ateşte kavrulmuş kuruyemişler ve şekerler, baharatlı kekler gibi nefis kokular süzülüyordu. Bir kış panayırıydı.*

Buzun üzerinde süzülen ve bir stanttan diğerine rahatça yürüyen Halk beklediğim kadar tuhaf değildi. Aslında, gözlerimi doğrudan onlara diktiğimde, biraz fazla sevimli ve zarif olsalar da tamamen ölümlü görünüyorlardı. Ama yan bakıldığında, buz ve kül figürleri, grileşmiş ve donmuş küller, zaman zaman orada bile olmayan bıçak gibi ince hayaletlere dönüşüyor, Poe'da gözlemlediğim bir olguyla, manzaranın bir parçası haline geliyorlardı. Saçları evrensel olarak ipeksi ve beyazdı, insan saçına hiç benzemiyordu, kar tilkisi ya da tavşan tüyü gibiydi, kaşları da öyleydi, bazılarının ellerinin altında aynı saçtan ince bir örtü vardı, belki de kürktü, manşetlerinin altında kayboluyordu.

---

* Rusya dışında bilinen hemen hemen tüm saray perileri türleri ve birçok sıradan peri türü de panayırlara ve pazarlara düşkündür; aslında, bu tür toplantılar hikâyelerde kendi dünyaları ile bizim dünyamız arasındaki ara alanlar olarak görünür, bu nedenle Halk ile pek çok karşılaşmada yer almaları özellikle şaşırtıcı değildir. Bununla birlikte bu tür pazarların karakteri tehditkârından zararsızına kadar geniş bir çeşitlilik gösterir. Bu tür pazarların evrenselliği şu özellikleri içerir: 1) Ölümlü ziyaretçinin katılmaya davet edilebileceği dans; 2) Ziyaretçinin daha sonra hatırlayamayacağı yiyecek ve mallar satan çeşitli satıcılar. Çoğu zaman pazarlar geceleri kurulur. Birçok akademisyen bu toplantıları belgelemeye çalışmıştır; en çok referans verilen anlatılar, 1899'da kaybolmadan önce Bavyera'daki iki panayırı başarıyla ziyaret eden Baltasar Lenz'e aittir. (y.n.)

Hiç müzik duymadım. Buzun üzerindeki Halk aynı şarkıyla dans ediyor ve süzülüyordu, bu çok belliydi ama Gölge'nin varlığı beni bundan habersiz kılıyordu. Elbette, başka türlü olmasını dileyen bir tarafım vardı; Odysseus gibi bir gemiye bağlı olabilirdim. Ancak ne gemim vardı ne de beni boğulmaktan alıkoyacak denizciler.

Not defterimi ve fotoğraf makinemi çıkarmak için can atıyordum. Lilja ve Margret'in muhtemelen orada yenildiğini düşündüğüm soğuk bir anım oldu ama bu sayfalarda sonuna kadar dürüst olacağıma yemin ettim. Bir süre sadece Halk'ı izledim ve kızlar hakkında hiçbir şey düşünmedim. Bouchard'ın Rosetta'da ilginç bir taş levha keşfetmesini ve Gadamer'in ağaçların arasından goblin şehrine göz atmaya çalıştığı anlar aklıma geldi. Onların hissettiği de bu muydu? Elbette, bu hayranlıkla karışık şaşkınlıktı. Sanırım insan kariyerini bir hedefe doğru çalışarak, o hedefin nasıl görüneceği ve nasıl hissettireceğine dair her türlü fanteziyi kurarak geçirdiğinde, iskele etrafında çökerken biraz hissiz kalıyordu.

Sonunda düşüncelerimi kayıp kızlara çevirmeye zorladım. Birbirinden güzel ve ürkütücü Halk denizinin arasmda iki ölümlüyü bulmak uzun sürmedi; işte oradaydılar, buzun üzerinde birlikte süzülüyorlardı. Birbirine âşık iki sıradan genç olabilirlerdi, Margret'in güzel başı Lilja'nın omzuna yaslanmıştı. Ama iplere bağlı oyuncak bebekler gibi hareket ederlerken gülümsemeleri boş ve yavandı. Arada sırada Lilja başını kaldırıp bakıyor ve kaşlarını çatarak gülümsüyordu. Bundan cesaret alarak onlarda hâlâ kurtarılacak bir şeyler olabileceğini düşündüm.

Panayıra gizlice girmeye çalışmadım, bu anlamsız olurdu. Sadece boş boş gülümseyerek oraya doğru yürüdüm.

Şans benden yanaydı, ilk başta ailesinin peşinden giden bir çocuk gibi arkasından gidebileceğim bir peri çifti bulmayı başardım, böylece diğer Halk beni bu ikisinin getirdiğini düşünecekti.

Bana gülümsediler ve ben de gözlerindeki açlığı görmemiş gibi onlara gülümsedim. Aslında nefesimi kesmişti ve kendimi kötü hissederek birkaç kez bocaladım. Bir noktada titremeye başladım çünkü bunun kaplanlarla dolu bir ormanda gezinmekten hiçbir farkı yoktu.

Yanımda sinsice dolaşan Gölge, beni bariz olandan daha fazla şekilde kurtardı. Nefes ahşını ve yürürken kuyruğunun sallanışını saydım. Bu, kafamı büyüden arındırmak için kullandığım eski bir numaraydı; şimdi de kendimi çığlık atarak vahşi doğaya geri kaçmaktan alıkoymak için kullanıyordum.

Perilerden hiçbiri Gölge'ye bakmadı, hatta sırf hoşlanmadığı için başını çevirip kıyafetlerini ısırdığında bile. Bir keresinde, üzerinde fırtına bulutları olan mücevherlerle süslü deniz grisi bir elbise giymiş bir adam (hepsi pelerinlerinin altına belden kuşaklı elbiseler giyerdi), Gölge topuğuna vurduğunda sıçradı ama arkasına bakmak için döndüğünde, bakışları Gölge'nin içinden geçip karın içine gitti.

Artık, saraylı perilerin masalarında servis edilen büyülü peri yemeklerini tatma fırsatına karşı koyabilecek çok az perilogojist vardı, kariyerlerini bu konuya adamış ve bu fırsat için her şeylerini verebilecek birkaç kişi tanıyordum. Kızarmış peynir sunan bir stantta durdum, çok garip bir peynir türüydü, parıltılı kalıplarla işlenmişti. Harika kokuyordu ve peri satıcı bir çubuğa batırmadan önce ezilmiş fındıkla yuvarlamıştı ama avucuma değer değmez peynir erimeye başladı. Satıcı beni izliyordu, ben de sevincimi hareketlerime yansıtarak peyniri ağzıma attım. Peynirin tadı kar gibiydi ve saniyeler içinde eridi. Bir sonraki durağım bir dumanla donatılmış bir stant oldu. Peri, dumanına rağmen neredeyse mükemmel şekilde berrak bir balık filetosu uzattı. Balığı Gölge'ye uzattım ama bana sadece gözlerinde anlamsız bir ifadeyle baktı. Gerçekten balığı ağzıma attığımda, o da dilimin üzerinde tatsız bir şekilde eridi.

Şüphe çekmemem gerektiğinin bilinciyle göl kıyısında dolaşmaya başladım. En büyük stanta sahip olan şarap satıcısının yanında durdum. Diğerlerinden daha aydınlıktı, arkasına yığılmış kar, fener ışığını yakalayıp kör edici bir parıltıyla geri fırlatan bir duvar oluşturuyordu. Halk'tan biri elime bir buz kadehi tutuştururken gözlerimi kırpıştırarak ayaklarıma bakmak zorunda kaldım. Yemek gibi şarap da şekerli elma ve karanfil gibi güzel kokuyordu ama buz şarabın içinde ürkütücü bir şekilde kayıyordu, şaraptan çok yağ gibiydi. Gölge, peri yemeğini yemediği gibi buna da homurdanmaya devam etti ve ben de bardağı karın üzerine döktüm.

Şarap satıcısının yanında ıvır zıvırların, Halk'ın çoğunun saçlarından geçirdiği ya da pelerinlerindeki kullanılmayan iliklerinden ördüğü donmuş kır çiçeklerinin ve içinde iğneler olan bir dizi mücevherin satıldığı bir stant vardı. Bunları bildiğim hiçbir mücevherle kıyaslayamazdım; çoğunlukla beyaz ve kış grisinin tonlarmdaydılar, yüzlercesi vardı ve her biri bir diğerinden inanılmaz derecede farklıydı. Nasıl olduğunu anlamadan kışın Cambridge kütüphanelerinin taş çıkıntılarından sarkan buz sarkıtlarıyla aynı renkte olduğunu bildiğim bir tanesini seçtim. Ama onu göğsüme iliştirdikten birkaç dakika sonra geriye sadece bir parça nem kaldı.

Gölün kenarında donmuş beyaz kumlardan oluşan küçük bir kumsal vardı ve üzerinde bir sıra seyirci toplanmıştı. Kalabalığın arasında iki ölümlü daha gördüm; iki güzel peri hanımının omuzlarına sarılmış genç bir adam ve kadın. Onlara yardımımın dokunamayacağını anlamak için onları uzun süre izlemem gerekmedi ve boş bakışlarından ürpererek döndüm.

Dansçıların girdabına bakarken umutsuzluk beni ele geçirdi. Dans ettikleri müziği duymazken Lilja ve Margret'i nasıl fark edebilirdim ki? Buza adım atmak beni hemen ele verirdi, en iyi zamanlarımda bile düztabanımdır ama dans sanatında eğitimli

birinin bile uzuvlarını duyamadığı bir ritme uydurabileceğinden şüpheliydim.

Seçeneklerimi gözden geçirirken dirseğimin dibinde bir hışırtı duydum. Güzel bir kadın bana bakıyordu, tavşan beyazı saçları uzun bir örgü halinde beline kadar dökülüyordu, mavi-gri gözleri, çan gibi birbirine çarpması gerektiğini düşündüğüm ama çarpmayan ya da ben duyamadığım buz sarkıtlarıyla süslenmiş çok katmanlı elbisesine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Ljoslander dilinde "Ne kadar güzel bir pelerin," dedi. Ona boş bir bakış attım ve İngilizce onu anlayamadığımı söyledim, o da gülümseyerek benim dilimde tekrarladı. Pelerinimi incelerken bakışları açgözlülükle parlıyordu.

Önce yanlışlıkla Bambleby'nin üzerinde çalıştığı pelerini giydiğimi düşündüm; üstüme baktım, yürürken bacaklarımın etrafından güzelce sarktığını ve beni şimdiye kadar sahip olduğum tüm pelerinlerden daha sıcak tuttuğunu fark ettim. Ama bu o değildi; dün giydiğim eski pelerinin aynısıydı, yani dün gece ben pelerini çıkardıktan sonra uyanmış olmalıydı, lanet olsun ona, tıpkı kunduracı dükkânında sürünen ve çizmeleri tamir eden gülünç atalarından biri gibi onu tamir etmişti.

"Küçük bir serçe kızın büyülü bir pelerinle ne işi var?" diye sordu peri kadın, uzun bir parmağını kolumda gezdirerek. Bu dokunuştan sonra kolum saatlerce soğuktan ağrıdı.

Hızlı düşünerek ona reverans yaptım. Neden gerçeğin bir versiyonuyla yetinmeyeyim? "Bu bir hediyeydi leydim. *Oíche sidhe*'den."

İrlandaca terimi anlayıp anlamayacağını bilmiyordum ama anlıyor gibiydi, sanırım aynı Halk'ı daha önce hiç duymamış olsalar bile İngilizceyi anlayıp konuşabilmeleri gibiydi. "Küçükler için bile iyi işçilik."

Dikkati bir kalabalığı çekiyordu; diğer periler durup pelerinime bakarak *ahh* ve *ooh* diyerek övgüler yağdırıyordu. Etrafımda

bir halka oluşturdular, bu da rahatsız ediciydi; aynı anda sadece birine bakabiliyordum, bu da diğerlerinin göz ucuyla bakıldığında yarı hayalet formlarına büründükleri anlamına geliyordu. Gölge boğuk bir sesle hırladı. Perilerin gözlerinde açlık ve açgözlülük vardı ve birden aklıma, sıcak kanlı insan kurbanlarını arzulamalarına neden olan şeyin, Bambleby gibi birini özellikle nadir bir muamele olarak görmelerine de neden olabileceği geldi.

Lanet olsun, Wendell.

Bunun tek iyi yanı Lilja'nın da beni fark etmesi ve elini Margret'in eline koyarak yavaşça kayması oldu. Margret siyah saçlıydı ve Lilja'nın çenesine ancak yetişen, narin bir güzelliğe sahip olan biriydi. Başında buz sarkıtlarından oluşan bir taç vardı ve bu taç gözlerine doğru yavaşça eriyerek sürekli göz kırpmasına neden oluyordu. Bakışları boştu ama Lilja'nın gözlerinde bir anlayış ışıltısı belirdi ve bana doğru sendeledi.

Bakışlarını yakalayıp başımı hafifçe salladım, sonra parmağımı bir kez kıvırdım. Kız beni anlamış gibiydi ve adımlarını yavaşlattı. O ve Margret buzun üzerinden kuşlar kadar zarif bir şekilde süzüldüler ve sanki onlar da sadece pelerinimle ilgileniyorlarmış gibi yanıma geldiler. Yaklaştıkları anda Gölge'nin yanlarında durmasını sağladım, tasmasını gerdim, böylece büyüsü ikisinin de üzerine yayıldı ve kulaklarındaki müziği boğdu.

Önce Lilja kendine geldi. İzlemesi garipti; sanki karanlık bir köşede sinip kaldıktan sonra kendi gözlerine geri dönmüş gibiydi. Neyse ki periler ona bakmıyordu ama pelerinle ilgili sorularla beni rahatsız etmeye devam ediyorlardı, ne zamandır bendeydi ve buna benzer başka pelerinlerim var mıydı?

"Sevgili misafirimizi rahat bırakın," dedi sakin bir ses. Bir adam öne çıktı, gözleri bir kış şafağının menekşe grisi renginde**y**di. Uzun boylu, ince yapılı ve diğerlerinden daha güzeldi ve belinde buzdan bir kılıç taşıyordu. Daha sade giyinmiş olmasına rağmen -giysilerini süsleyen mücevherler ya da buz sarkıtları

yoktu- çok iyi tanıdığım kibirli, telaşsız bir zarafetle hareket ediyordu, sanki dünya onun üzerinde tembellik etmesi için geniş bir divanmış gibi.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Onun ne olduğunu bilmiyordum, prens mi, lord mu ya da ikisinin arasında bir şey mi ama pek önemi yoktu. Kalabalık dağıldı, bazıları eğilerek ya da saygı mırıldanarak uzaklaştı ve adamla baş başa kaldık.

"Benimle gel," dedi müziğe o kadar yakın bir sesle, Gölge orada olmasaydı kesinlikle ona kapılırdım. Sanki Wendell'la aralarındaki simetri yeterince çarpıcı değilmiş gibi bizi göl kıyısı boyunca yürüttü, ayaklarımızı sarması için küçük buz salkımı çiçeklere seslendi. Kalabalığı geride bıraktığımızda bana döndü.

Doğrudan ona bakıyor olsam da bazen sanki arkasındaki yıldızlara ve dağlara bakıyormuşum gibi hissediyordum. Bakışlarında sadece muziplik okuyabiliyordum, bu da beni diğerlerinde gördüğüm kötü niyetten daha çok korkutuyordu, ancak nedenini söyleyemiyordum. Bu adamla ilgili her şey bana kendimi son derece önemsiz hissettiriyordu; bakışlarının takıldığı ve her an parmaklarının arasında ezmeyi seçebileceği bir biblo gibiydim.

"Sen büyülenmemişsin," dedi sakince. "Nasıl olduğunu sorma zahmetine girmeyeceğim, neden bana söyleyesin ki? Doğrusu, umurumda da değil. İnsanların da tıpkı köpekler gibi hileleri vardır. Tek istediğim o pelerin."

Bunu bir kerede kabul etmek çok zordu ama kendimi sakinleştirmek için bir an durakladım ve "Madem öyle, neden sorma zahmetine giriyorsun? Neden sadece almıyorsun?" dedim.

Cevabı zaten tahmin etmiştim; sadece beni cahil ve zaten olduğumdan daha da ilgisiz bulmasını istiyordum. Tam da umduğum gibi sıkılmış bir sesle cevap verdi: "Bu şekilde benim için pek bir değeri yok. İsteyerek verilmesini istiyorum."

Elbette, öyle istiyordu, periler canları istediğinde çalarlar ama çoğu peri hediyeleri* tercih eder. "Bunun karşılığında..."

"Seni ifşa etmeyeceğim," dedi, ses tonunda bir şey *ima ederek.*

Ona uzun uzun baktım. Yalan söylemeyeceğim, şafak rengi gözleri ve yüzüne yansıyan yıldız ışığı ve buzdan kılıcıyla orada dururken korkudan titriyordum (bunu gerçek anlamda söylüyorum; yüzü en azından kısmen buzdan yapılmıştı ve yıldızların yansımalarını bir tutam çil gibi yakalıyordu). Sanırım Halk'la olan tüm deneyimime rağmen bana Wendell'ı bu kadar çok hatırlatmasaydı, onun karşısında sinerdim ya da belki de içgüdülerime yenik düşüp kaçardım. Bu beni bir şekilde, "Bizi dünyanızdan çıkarmak için bize bir yol göstereceksiniz," diyecek kadar sakinleştirdi.

İlk kez, sanki onu şaşırtmışım gibi bana baktı. Sanırım onları anlamsızca şarkı söyleyip kalplerini kurutmak varken ölümlülerle pazarlık yapmak için pek bir nedeni olmamıştı. Hafifçe gülümsedi ve çağırdığı çiçeklerden birini koparmak için eğildi. Çiçeği birkaç kez salladı ve taç yaprakları elinde eriyen su gibi açıldı. Su katılaştığında elinde beyaz kürklü bir pelerin vardı. Kürk kabaydı, belki de bir ayı kürküydü ve yumruğum kadar kalındı.

Peri, onu bana verdikten sonra diğer elini pelerinim için uzattı. O kadar şaşırmıştım ki "Ben bunu istememiştim," diye ağzımdan kaçırmadan önce düşünemedim.

Bana kış kadar kadim ve inatçı bir bakış attıktan sonra birdenbire Wendell'a benzeyen hiçbir yanı kalmadı. "Donarak öldükten sonra bir yola ne gerek var? Kaçma şansın zaten yeterince düşük. Bunu kabul et ve minnettar ol."

---

* Sıradan perilerin ölümlü hediyelerle güçlendiği kesin bir gerçek olarak kabul edilse de daha güçlü saray perilerinin aynı avantaja sahip olup olmadığı konusunda çok fazla varsayım vardır. Şahsen, bunun böyle olmaması için hiçbir neden göremedim; bunun insan mantığına aykırı olması Halk söz konusu olduğunda yeterli bir karşı argüman değildir. (y.n.)

Gölden olabildiğince hızlı bir şekilde ayrıldık ve stantlara doğru ilerledik. Birinin arkasına saklandık ve Lilja ile Margret'in pelerinlerini ters çevirmelerine yardım ettim. Peri yapımı pelerinimi ters çevirmeye zahmet etmedim.

Onlara daha sonra Söz'ü öğrettim, ancak sıradan periler üzerinde yalnızca geçici olarak işe yarıyordu, bu da bu yaratıklara karşı etkili olacağına dair güven vermiyordu. Lilja yine eskisi gibiydi, tehlike karşısında benden daha sakindi, söylediklerimi sorgulamadan yapıyordu. Margret'in gözleri hâlâ boştu ama şimdi alnında şaşkınlık belirtisi bir kırışıklık vardı. Buzdan tacı eridi, eridi ama hiç küçülmedi ve onu çıkarmaya çalıştığımda neredeyse derime yapışıyordu.

"Ona yardım edebilir misin?" Lilja'nın bana sorduğu tek soru buydu. Margret'e baktığımda Auður'u gördüm ve Lilja'nın da gördüğünü biliyordum.

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden sadece devam etmelerini işaret ettim. Söz'ü mırıldanarak son stantların yanından geçtik. Söz bizi bu yaratıklar için görünmez yapmamış olsa da kesinlikle daha az ilgi çekici hale getirmişti. Adımlarımız yavaş ve sakindi, sanki sadece gezintiye çıkmış gibiydik. Bu Halk'ın farklı düşünmesi için hiçbir neden yoktu. Yüzünde yıldızları olan biri hariç, hiçbiri bir ölümlünün büyülerinden kaçabileceği olasılığını düşünmemiş gibi görünüyordu. Belki de hiçbiri böyle bir şey yapmamıştı.

İlk başta panayırı geride bıraktığımız için rahatlamıştım. Ama vahşi doğada yürümeye başlayalı çok olmamıştı ki bunun doğru olmadığını fark ettim. Bıraktığım ayak izleri sanki biri süpürgeyle arkamdan gelip onları süpürmüş gibi kaybolmuştu ve bir saat ya da daha fazla yürümemize rağmen Wendell'la kurduğumuz küçük kamptan hiçbir iz göremedik. Şafak sökmedi. Aurora tüm renkleriyle üzerimizde parlıyor, yıldızlar dalgalı bir bahçedeki parlak arı sürüleri gibi kümeleniyordu.

Ellerimi gülünç peri pelerinimin ceplerine sokarak yürüdüm. Bir noktada parmaklarım soğuk ve pürüzsüz bir şeye dokundu. Onu çıkardım ve kendimi bir pusula tutarken buldum.

Dürüst olmak gerekirse bu imkânsız büyüyü takdir edemeyecek kadar yorgundum. "Sanırım pelerin, giyen kişiye ihtiyacı olanı veriyor," dedim Lilja'ya, sesim neredeyse küçümseyiciydi, ne de olsa gerçekten ihtiyacımız olan şey bir kapıydı ve *bunu* bir cebe sığdıramazdınız. Lilja pusulayı elimden aldı ve Bambleby ile benim geldiğimiz yerden bizi güneye, ardından doğuya yönlendirmek için kullandı.

"Cebinde başka bir şey var mı?" diye sordu Lilja.

Cepleri tekrar karıştırdım ama ellerimi geri çektiğimde boştu. Lilja yutkundu ve pusulaya geri döndü.

Saatler geçtikçe ve bir ağın içinde çırpınan bir sinek gibi hâlâ peri dünyasına dolanmış olduğumuz daha da netleştikçe bile devam etmemizi sağladım. Gölge de bunu hissetti. Homurdanarak bir önümüzde bir arkamızda volta atıyor, burnuyla karı kokluyor, altından kayabileceği bir sahne perdesindeki kıvrım gibi bir çıkış yolu arıyordu.

Bir süre sonra yorgunluktan olsa gerek dinlenmek zorunda kaldık. Lilja ve Margret'i saçma sapan pelerinimin içine çektim, sanki giysi benim onu kullanmamdan rahatsız olmuş gibi kaşındırıcı, dikenli bir sıcaklığı vardı. Bambleby onu gösterişli bir hale getirmiş olsa da bu durum eski pelerinimi daha çok özlememe neden oldu. Ama en azından pelerinin cebinde bir şişe su buldum ve bunu üçümüz arasında paylaştık. Görünüşe göre pelerin gerçekten de sahibine istediği her şeyi sağlamak için büyülenmişti, ancak bu hediyeleri çok cimri bir şekilde dağıtıyordu, suyla birlikte biraz yiyecek ya da bir fener ve biraz çakmaktaşı verse iyi olurdu. Belki de sadece ölümlülere hizmet etmek zorunda kaldığı için cimri davranıyordu.

Margret gittikçe daha fazla tökezliyordu ve tekrar durmak zorunda kalmadan önce sadece bir ya da iki saat daha yürüyebildik. Sonunda dağın yamacındaki bir mağaranın içine sıkışmıştık. Lilja ve Margret pelerinin içinde birbirlerine sokulmuş, Lilja öfkeyle zavallı Margret'in kollarını ovuştururken, Gölge dışarıda ölümlüler diyarına açılan bir kapı aramaya devam ediyordu. Ona, en eski, en sadık dostuma güveniyordum; eğer bir çıkış yolu varsa, onu bulacaktı. Kendimi seçenekleri düşünmeye zorladım. Sadece hayatta kalmak için sürünerek Saklı Olanlar'a geri dönmemiz gerekebilirdi. Bunun bize kaç saatlik yaşam kazandıracağını düşünmek istemiyordum. Kalemi şimdilik bir kenara koyup biraz dinleneceğim.

20 Kasım

Burası ne kadar korkunç bir ülke; daha önce tahmin ettiğimden bile daha kötü; buz, karanlık ve dişlerini gıcırdatan iğrenç, aç şeylerden başka bir şey değil. Beni buna sürüklediğin için sana güveniyorum.

Sevgili Em, günlüğüne bir sonraki girişi doldurduğumu gördüğünde minnettarlıktan kendinden geçeceğinden hiç şüphem yok. Niyetimi sana bildirdiğimde, sanırım uykunda ters ters baktın, bu da senin bir başka süper gücün. Şu an kızakta horlayarak uyuyorsun, Margret ve Lilja da benzer şekilde yorgunlar ve bu yüzden atlar bizi Hrafnsvik'e geri götürürken manzaraya hayran olmak dışında kendimi meşgul etmek için başka seçeneğim yok, en iyi ihtimalle şüpheli bir olasılık, sana bu iyiliği yapacağım. Uyandığında bana teşekkür edebilirsin.

Elbette, yazdıklarını gözden geçirmeyi düşündüm, en azından adımı aramak için ama bir şey beni durdurdu. Şüphesiz ki bu, şövalyelik doğamdı; başka ne olabileceğini kesinlikle hayal edemem. Ah, biraz hareketleniyorsun. Uyurken bile sol elini cebine sokuyorsun, çok garip; yaraladın mı diye bakmaya çalıştım, yüzüme dirsek attın.

Her neyse. Sanırım kaldığın yerden devam etmeliyim, değil mi? Ancak sahneyi göz önüne getirmek için biraz geriye gidelim.

Uyandığımda senin ve Gölge'nin ortadan kaybolduğunu gördüğümde öğlen olmak üzereydi. Buradan nasıl da nefret ediyorum. Genellikle uyandığımda tekrar evde olduğumu, her an penceremin yanında kendi kendine mırıldanan üvez ağacının hışırtısını ya da beni karşılamaya gelen kedimin ayak seslerini duyacağımı düşündüğüm birkaç mutlu saniye yaşarım. (Peri diyarındayken bir kedim olduğunu biliyor muydun? Tanışmak isteyeceğin türden bir kedi değil. Sana daha fazlasını anlatırdım ama onun hakkında sadece lanet bir makale yazarsın). Ama bu iğrenç yerde hava o kadar soğuk ki kendimi evde olduğuma inandıramıyorum, bu yüzden o kısa huzur anından bile mahrum kalıyorum.

Hemen peşinden koşmadığımı duyunca eminim mutlu olacaksın. Elbette, geceleyin bir plan yaptığını tahmin etmiştim, şüphesiz bunu her zamanki sürüngen etkinliğinle gerçekleştirecektin, yarı unutulmuş bir oyuncak bebek gibi yanında sürüklediğin peri kralının yardımına ihtiyaç duymayacaktın. Hakarete uğradığımı söylemek istemiyorum; yanan ateşle ve battaniyelerle geride bırakıldığım için çok mutluydum. Ama çok geçmeden beklemekten ve planlarının ters gitmesinden endişelenmekten sıkıldım, ateş püskürten ejderhaların planları bile bazen ters gidebilir, Em.

Böylece atlardan birini aldım ve izlerinizi takip ettim, çok ilginç izlerdi, beni kesinlikle görülecek hiçbir şeyin olmadığı donmuş bir göle götürdüler, ama elbette, çok büyüleyici bir peri diyarının kapısının dışında durduğumu biliyordum, şüphesiz saçları buz sarkıtları ya da aynı derecede acayip bir şey olan Halk'ın olduğu yerdi. Yerlilerle hoşbeş etmek için içeri girmenin bir yolunu aramaya zahmet etmedim çünkü izlerinizden gidip geldiğinizi görebiliyordum, en azından bir bakıma... İzler peri

diyarına defalarca girip çıktığından bir süre onların âleminin sınırlarından kendinizi kurtaramadan dolaşmışsınız gibi bir his yaratıyordu. Bunu gördüğümde gerçekten çok endişelendim çünkü ölümlü dünyada sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen ne kadar süredir dolaştığınızı bilmenin bir yolu yoktu. Sonunda o şeytani köpeğin bir anda ortaya çıkıp uluyarak saldırdığında varlığınızdan haberdar oldum. Çıkardığı sese bakılırsa ya ölmüştün ya da ölmek üzereydin ya da bir bogle için donduruluş bir tatlıydın, bu yüzden onların diyarına doğru düzgün bir kapı aramak yerine sadece bir delik açtım ve seni o mağarada bulana kadar açmaya devam ettim.

Evet, evet. Belki de en mantıklı seçim değildi, özellikle de sonrasında olanlar düşünüldüğünde. Eve döndüğümüzde bana vereceğin derslerden keyif alabilirsin.

Seni sarsarak uyandırdım ve her zamanki ses tonuna hiç benzemeyen, oldukça hoşuma giden bir şekilde "Wendell!" dedin. Ama elbette, seni umutsuzca tatsız bir öteki dünyadan çekip çıkardığım için teşekkür etmek yerine hemen genç Margret'i iyileştirmem gibi taleplerle beni rahatsız etmeye başladın.

"Onu iyileştirebilirim," dedim sana, "ama onu tekrar bir bütün haline getiremem." Sen de bana sadece "Bu kadarı yeter, devam et" der gibi bir bakış attın. Belki senin için yeterince iyiydi fakat Lilja gözlerinin altında morluklara benzeyen gölgelerle beni izliyordu ve ifadesinden eğer aşağılık ve talepkâr biri olsaydım yardımım için bana her şeyi, hatta kendi ruhunu bile verebileceğini söyleyebilirdim ki öyle biri değildim. Sonradan bana anlattığına göre, Lilja gözünü bile kırpmamış, saatlerini Margret'in kollarını ovarak ve ellerine sıcaklık üfleyerek geçirmişti. Onunla sessizce konuştum, onayını aldım ve sonra Margret'in alnına dokundum, Saklı Olanlar'ın oraya yerleştirdiği taçları erittim. Bu, alnında ve elmacık kemiklerinde parlayan buz gibi ışıldayan kar tanesi deseni şeklinde oldukça güzel bir iz bıraktı, ay ışığı üzerine vurduğunda buz gibi parlıyordu.

Beni reddeden tek kadının sevgilisini iyileştirmek gibi son derece nazik bir davranışta bulunduğumu düşünmüştüm ama senden övgü bekleyecek kadar aptal değildim. Ancak Margret ağlamaklı yüzünü Lilja'nın boynuna gömerken Lilja elimi morartacak kadar sertçe sıktı ve ortaya çıkan büyüleyici tablo benim için yeterli bir teşekkür oldu.

"Nasıl?" diye sordum ve yüzümdeki inançsızlıktan, buzdan bir peri diyarına girip iki tutsağı alıp kaçman ve tüm bunları tek bir çizik bile almadan yapman karşısında çaresizce hayrete düştüğümü anlamış olmalısın. Ama sen başka tarafa baktın ve Gölge'ye de bakmaktan kaçmıyor gibiydin, böylece hemen beni sana getirenin o olduğunu düşünmeye başladım, sonra da onun tüm esrarengiz yöntemlerini, en önemlisi de senin gibi bir yaratığı efendi olarak seçmesini düşündüm. Başını okşadım, daha önce hiç yapmaya zahmet etmediğim gibi büyüyü yokladım, neden yapayım ki; orada saklanan bir canavar olup olmadığını görmek için insanların evcil hayvanlarının altına bakma alışkanlığım yoktu ve yeterince eminim, oradaydı ve büyüyü kenara çektiğimde kanlı bir Kara Tazı bana baktı; parlayan gözler ve parlayan dişler.

Nedense endişeli görünüyordun ama ben gülmeye başlayınca sakinleştin. "Onu nereden buldun?" dedim.

"İskoçya'da," diye cevap verdin. "O bir Grim. Onu spor olsun diye kendisine eziyet eden bir hortlaktan kurtarmıştım."

Sonra bana hortlağın seni son efendisinin uzun süredir kayıp olan akrabası sanması için onu nasıl kandırdığını anlattın. Bu başarı için yerel ilimi derinlemesine araştırman gerekmişti, sonra da ona egzotik deniz kabuklarıyla rüşvet vermiştin çünkü gizli fantezisi dünyayı dolaşmak olan bir hortlak hakkında karanlık bir hikâye hatırlamıştın; hortlaklar yıkılmakta olan harabelerine bağlıymış, ben de seni yarı şaşkınlıkla dinledim. Yarı yarıya diyorum çünkü çoğunlukla sadece seni izliyordum, zihninin fan-

tastik bir saat gibi nasıl tıkırdayıp döndüğünü gözlemliyordum. Gerçekten doğamızı daha iyi anlayan *biriyle* hiç karşılaşmamıştım ve buna Halk da dahildi. Sanırım kısmen bu yüzden...

Ah, ama *bu* cümlenin sonunda bilimsel aracına saygısızlık etseydim beni gerçekten öldürürdün.

Her neyse. Mağaranın dışına, pembeleşen aydınlığa doğru yürüdük; o sırada akşam olmak üzereydi ve ben özlemle akşam yemeğini düşünüyordum. Doğrusu, Cambridge'teki daireme de özlem duyuyordum: Şöminede çıtırdayan ateş, yemeğimi hazırlamak için harıl harıl çalışan hizmetçilerim ve bunları paylaşacağım güzel giyimli bir hanımım; yani her şey olması gerektiği gibi. Derin bir sesle, tam önümüzde yere düşüyor gibi görünen lanet olası aurora hakkında bir şeyler söyledin, sonra aniden göğsümde bir okla sırtüstü yattım.

Daha önce hiç vurulmamıştım, bu yüzden seninle tanıştığımdan beri yaşadığım zevkler listesine bunu da eklememiz gerekecek. Sen çığlık attın, bunu takdir ettim ve Gölge çılgına döndü, o da nazikti ama pek yardımcı olmadı. Neyse ki Lilja aklını başına topladı ve oku çekip çıkardı, sonra kendini ve Margret'i yere attı.

Elbette, peri yapımı bir oktu, saf buz ve büyüden oluşan bir parçaydı; çıkarıldığında kendi büyümü tekrar kullanabildim. Neyse ki Saklı Olanlar'ın diyarının sınırı, rüzgârın hızlanmasıyla tekrar üzerimize doğru geliyordu. Sanırım bu gezgin peri diyarı ilgi çekiciydi, her ne kadar benim zevkime göre az olsa da ve tüm krallar gibi ben de peri diyarındayken kuralları bir nebze esnetebiliyorum. Acı çekerken içinde bulunduğum müsait zamanı değerlendirip birkaç ipliği çözmeyi başardım. Eminim anlaman için yeterince iyi açıklayamıyorum ama aslında zamanı geri döndürdüm, okun bana doğru uçtuğu ve benim onu yakaladığım ana geri döndüm. Korkarım bu sınırlı bir yetenek; zamanı sadece küçük bir alan içinde etkileyebiliyorum -bir kol uzunluğundan daha uzakta duran herhangi biri etkilenmiyor- ve şimdiye kadar

sadece birkaç saniyeyi geri almayı başardım. Ancak bu durumda oldukça yardımcı oldu.

Oku atan peri çok geçmeden varlığını belli etti, rüzgârın içinden kibirli adımlarla ortaya çıkıp bana sırıttı. Küçük numaramı görmediğini hemen anladım; sadece oku yakaladığımı görmüştü. Şafak rengi gibi gözleri vardı ve üzerinde çarşaf gibi asılı duran korkunç gri bir şey vardı -tam da senin tarzın- ve bir çeşit ölü hayvandan yapılmış bir pelerin giymişti; gizemli ama onun gibi bir buz saçağı için son derece kullanışlı bir kıyafetti sanırım.

"Evinden çok uzaktasın, evladım," dedi bana peri dilinde ve hiç de hoşuma gitmeyen küçümseyici bir tonla. Ne yazık ki çok yaşlıydı, sarayımın en sıkıcı meclis üyelerinden bile daha yaşlıydı, bu yüzden sanırım beni küçümsemek için bir nedeni vardı. Yine de göğsüme bir ok saplamak için hiçbir nedeni yoktu.

O sırada dirseğimin dibindeydin, pelerinin tüm hikâyesini ve Saklı Olanlar'ın bana olan ilgisini hızlıca anlatıyordunuz - gerçekten de gereksizdi çünkü adamın krallığında açtığım büyük deliğe çekildiğini ve Auður'a yaptığı gibi beni de bir portakal gibi oyarak yemek niyetinde olduğunu çoktan anlamıştım. Ah, ne aşağılık bir kader olurdu! Üvey annemin tepkisini hayal edebiliyorum; sanırım gülerken kendini yaralayabilirdi. Bu onu hiç şaşırtmazdı.

Her neyse, kaba bir tipe benzediğinden onunla dövüşmek istemedim ve harcadığım onca çabadan sonra beni akşam yemeğimden alıkoyabilecek yeni bir deneme daha olduğu için içerlemiştim, bu yüzden ona kim olduğumu açıkladım ve ıssız kışının ortasında bir avuç arıyla birlikte çok güzel bir gül bahçesi çağırarak onu oyalama gücümü gösterdim.

"Dışlandın mı?" dedi tiksintiyle ve beni baştan aşağı süzdü. "Evet, sarayımızda senin gibi çocuklar var. Mücevherleri ve parfümleriyle kasıla kasıla dolaşan, boş büyülerle birbirlerine sataşan tembel tavus kuşları. Üvey annen krallığına büyük bir iyilik yapmış."

Buna kızacak vaktim olmadı çünkü daha cümlesini bitirmeden kılıcıyla üzerime saldırmaya başladı.

Önce seni iterek yolumdan çektim, bu da bana pelerinimin kolunda bir kesiğe mal oldu. Sonra manzaranın içinde kaybolmak zorunda kaldım, bu çok nefret ettiğim bir numaradır çünkü ağaçlar bile içine girdiğimde buz gibi hissettirir. Gittiğim her yerde beni gölgeledi, böylece durmadan dönüyor, sıçrıyor, kılıcından kaçıyor ve genel olarak kendimi gülünç duruma düşürüyordum. Ona kendi büyümü fırlatmaya çalıştım ama kılıç engelledi. Elbette, sıradan bir büyülü kılıç değildi; büyü yapmıştı, hem de çok güçlü bir büyü, muhtemelen hayatta olduğu onca yıl boyunca geliştirilmişti, ah işte benim şansıma.

"Wendell!" diye bağırıyordun, sanki düşünecek başka bir şeye daha ihtiyacım varmış gibi kaçıp dolaşırken dikkatimi çekmeye çalışıyordun. "Wendell, neye ihtiyacın var?"

Sanırım susmakla ilgili nezaketsiz bir cevap verdim; her şey biraz bulanıktı. Peri çağırdığım bir fındık ağacında beni ararken sıradan bir darbe indirmeyi başardım, her şeyden çok dikkatini dağıtmak için her türden ağaçla çalılık çağırıyordum ve buzlu dağ yamacı deli bir yalnız büyücü cadının alanı gibi görünmeye başlamıştı. Bunu yazarken elim hâlâ o darbeden dolayı sızlıyor; katı bir buz yumrukluyor gibiydi.

Yine de bağırmaya devam ettin. "Hikâyeleri düşün Wendell, her zaman bir boşluk, bir kapı vardır! Bana neye ihtiyacın olduğunu söylersen bulabilirim!"

"Bir kılıç!" Bu noktada yarı histerik bir halde ve kardan gerçekten bir kılıç çıkarabileceğini bir an bile düşünmeden bağırdım. Bu kanlı buz adamdan kurtulmak için zamanın kendisinde bir delik açmam gerekip gerekmeyeceğini merak etmeye başlamıştım ve ah, temizlemek için ne büyük bir karmaşa olurdu. Bu daha önce yaptığım bir şey değildi, o yüzden kim bilir, belki de bu süreçte kendimi paramparça edip beni tekrar bir araya getir-

me işini sana bırakırdım ki bunu mükemmel bir soğukkanlılıkla başaracağından hiç şüphem yoktu.

Seni tekrar fark ettiğimde karların üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordun. Sonunda mantıklı davranıyor diye düşündüm. Sonra hıçkıra hıçkıra ağladığını fark ettim çünkü kendini kolundan bıçaklamıştın, benim yakında öleceğim endişesiyle değil. Gözyaşlarının buzlu zemine çarptıkça donduğunu ve bir kılıç şeklinde toplandığını fark ettim.

Bu beni neredeyse öldürüyordu. Yani tam bir saniye boyunca donup kaldım ve bu sırada yeti* dostumuz neredeyse beni delip geçiyordu. Zar zor kurtuldum, başım dönüyordu. Bir gün bana Deirdre ve uzun zaman önce kral olan peri kocasının hikâyesini nasıl duyduğunu açıklamanı istiyorum ki bu benim diyarımdaki en eski hikâyelerden biridir. Ölümlüler de bizim gibi anlatır mı? Kralın katil oğulları, krallığı bitmek bilmeyen bir kışla açlığa mahkûm ederek çalmayı planladıklarında, Deirdre ölmekte olan halkının gözyaşlarını toplayıp dondurarak bir kılıç haline getirmiş ve sonunda çocuklarını öldürebilmiş. Bu, halkımın çoğunun unuttuğu bir hikâyedir; bunu sadece o zavallı, akılsız kral benim atam olduğu için biliyorum.

Hikâye kanıma işledi ve büyümün şekillendirdiği kılıca akmasına izin verdim. Ne yazık ki düşmanımız bir hile olduğunu fark etti ve sana doğru hamle yaptı, sen de kılıcı karın içine düşürdün. Ancak Lilja bir kez daha yine sahnedeydi, peri onu ezmeden önce kılıcı kaptı ve bana fırlattı.

Elbette, kılıcı yakaladım ve aynı anda seninle onun arasına girerek kılıcının ucunu kendi kılıcımla yakaladım. O andan itibaren işler çok daha keyifli hale geldi. Kılıç kullanmayı severim; krallığımdaki tüm asiller gibi ben de daha beşikteyken kılıç dersleri almaya başlamıştım. Adamı hemen öldürmedim ama önce bir süre dans ettirdim, en sevdiğim kalıplardan birkaçını uygu-

* Himalaya Dağları'nda yaşadığına inanılan büyük bir efsanevi yaratık. (ç.n.)

ladım, onu geri zorladım ve sonra tekrar döndüm. Fena değildi ama çok da zorlu biri sayılmazdı; Halk'tan çok az kişi öyledir. Ne yazık ki kılıç dövüşü artık ölümlülerin dünyasında pek revaçta değil. Bölüm başkanıyla yaptığım her sıkıcı tartışmayı, onu avluda bir müsabakaya davet ederek bitirebilirdim.

Her neyse. Sonunda tüm bu olanlardan sıkıldım ve kılıcı elinden aldım. Sonra iyi hedeflenmiş bir vuruşla kafasını uçurdum; güzel, temiz ve son derece tatmin edici. Aslında bu o kadar hoşuma gitti ki sırf kafasının kara çarpışının o güzel sesini duymak için zamanı geri sarıp tekrar yaptım. Tam üçüncü kez denemeye karar vermiştim ki -biz Halklar üçer üçer gelen şeyleri severiz, bilirsinizsen durmam için haykırdın. Döndüm ve Lilja'nın karın üstünde iyi olmadığını gördüm, bu beni üzdü çünkü ondan oldukça hoşlandığıma karar verdim. Kafa kesmeye eşlik eden genel karmaşadan mı, yoksa ölümlülerin zamanın bir kitabın sayfaları gibi ileri geri hareket ettiğini görmeye alışık olmamasından mı kaynaklandığından emin değilim ama üzüldüm. Hrafnsvik'e döndüğümüzde bunu telafi etmem gerekecekti; belki de yıl boyunca meyve veren bir ağaç ya da istediği zaman renk değiştiren, leke tutmayan ve kırışmayan bir elbise isterdi? Bunu düşüneceğim.

Sanırım burada yazmayı bırakmalıyım çünkü hareketlendiğini görüyorum, umarım uykunda bana yaslandığında, başın omzuma düştüğünde seni yerinden oynatmadığıma kızmazsın. Hayır, aptal ben; elbette kızarsın, ama belki de umurumda değildir.

22 Kasım

Tüm bunları ateşe atmayı uzun uzun düşündüm. Pekâlâ, o kadar da uzun ve zor değil; Wendell'ın anlattıklarının yararlı olduğunu kabul ediyorum ve aslında aklıma bir düzine araştırma sorusu getirdi, bunlardan en önemlisi peri krallarının zamanı manipüle etme kabiliyetiyle ilgiliydi ama şüphesiz bunları ona sorarsam sadece sırıtır ve bibliyografyalarla ilgili bir şaka yapardı. Her ne kadar bir başkasının günlüğüme dokunması, hele hele onu mükemmel el yazısıyla doldurmaya cüret etmesi beni çileden çıkarsa da (çünkü onun el yazısı elbette güzeldi, atlı kızakta yazılsa bile), sevdiğim şeylerin bilimselliğin önüne geçmesine izin vermeyeceğim.

Beni şaşırtan bir şekilde, Hrafnsvik'e dönüş yolunun çoğunda uyudum. Uyandığım birkaç andan birinde Wendell, güçlü bir büyüye -kılıcın yapımına- katılmama izin verdiğimi ve kendimde büyü olmadığı için büyünün ölümlü gücümün çoğunu emdiğini ve bunun düzelmesinin zaman alacağını açıkladı. Bu büyüleyici açıklama beni hemen sorulara yöneltti: Deirdre de böyle mi yapmıştı, peri kocası uğruna kendi gücünü feda etmiş ve kısa

bir süre sonra bu yüzden mi ölmüştü? Ölümlülerin gücü hangi simyayla peri büyüsüne katkıda bulunuyor ve buna yalnızca sarayli periler mi erişebiliyordu? Ama ona soru soramadan tekrar uyuyakalmışım.

Kulübeye döndüğümüzde yatağa yuvarlandım, gün aşırı uyudum ve uyandığımda kendimi yeniden bütün hissettim.

"Wendell?" diye seslendim. Neden böyle yaptığımı bilmiyorum, hâlâ uykuluydum ve nedense kulübenin sessizliği beni endişelendirmişti. Ama o odaya girdiğinde kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu.

"Saatlerdir ayaktayım," dedi Bambleby, buna bir an bile inanmadım. "Kahvaltıyı getirteyim mi?"

"Ah, evet."

O çoktan yemişti ama Finn ve Krystjan'ın getirdiği yiyecekleri yemesine engel değildi bu; kara ekmek, tütsülenmiş balık, kaz yumurtası, çeşitli peynir ve yulaf ezmesi, yoğurda karıştırıp kızarmış şekerle doldurdukları şurup içinde taze konserve edilmiş yaban mersini. Daha önce bize sunulanlardan çok daha özenli bir kahvaltıydı ve daha da garip olanı, kahvaltıyı hem Finn hem de Krystjan getirmişti. Bambleby onları neşeli bir şekilde bizimle birlikte yemek yemeye davet etti ve bu teklifi hemen kabul ettiler. Bambleby cazibesini, her ikisi de maceralarımızla ilgili sorularla dolu olan iki istekli alıcıya yönlendirerek kendini eğlendirirken, ben huzur içinde yemek yiyebildiğim için memnundum. Lilja ve Margret'in Wendell tarafından güvenli bir şekilde Lilja'nın ailesinin evine götürüldüğünü ve her ikisinin de neşeli olduğunu öğrendim; Lilja'nın ebeveynleri rahatlama ve minnettarlıkla kendilerinden geçerken, Lilja'nın küçük kardeşleri Margret'in alnındaki garip ama sevimli yara izinden büyülenmişlerdi. Bambleby'nin ilk övgü yağmurunu sindirmiş olmasından çok memnundum, şüphesiz bu da onun şu anki yüksek moralini etkilemişti. Finn ve Krystjan'ın sorularını özenle yanıtladı ve

sanki masalın süslenmeye ihtiyacı varmış gibi bir kurt sürüsü ve korkunç bir buz fırtınası Saklı Olanlar'ın panayırına olan yolculuğumuza bir şekilde dahil oldu. Adamlar onun her sözüne hayrandı, bu alışkın olduğum bir durumdu ama konuşurken tereddüt etmelerinde bir şey vardı, sanki Bambleby'ye yöneltilen her kelimenin dikkatle seçilmesi gerekiyormuş gibi ve Finn'in doğal hırçınlığı ortaya çıktığında Krystjan'a gergin bakışlar atması tamamen yeni bir durumdu.

Finn ve Krystjan nihayet gittikten sonra direkt, "Seni biliyorlar," dedim. "Bütün köy mü biliyor?"

Bambleby kendisine biraz daha yoğurt aldı. "Lilja ve Margret zeki kızlar ama öyle olmasalar bile, gördüklerinden sonra iki ile ikiyi bir araya getirmek için çok fazla zekâya ihtiyacın olmaz."

Parmaklarımı masaya vurdum. "Bu rahatsız edici. Köylüler artık seni bir tür peri annesi olarak görecekler. Gece gündüz sana iyilik yapmalarını istemeden zaten çok az iş yapabiliyorsun."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Sence iyilik isterler mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ljosland'lıların saraylı perilerle pek iyi ilişkileri yoktur, bu yüzden belki de bu onların senden beklentilerini azaltır. Kızların anılarını silemez miydin?"

Şaşkınlıkla bana baktı. "Yaşadıkları onca şeyden sonra zihinlerini kurcalamamı mı diliyorsun? Ah, Em."

Savunmacı bir tavırla, "*Tamamen* kurcalamaktan bahsetmiyorum," dedim. "Ama o gölde gördüklerini silebilirdin."

"İşler öyle yürümüyor."

"Nasıl yürüyor o zaman?" Hevesle öne doğru eğildim.

"En ufak bir fikrim bile yok. Ölümlülerin zihinlerini kurcalamakla hiç uğraşmadım."

İç çekerek arkama yaslandım. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"*Yardımcı* olmak istemiyorum." Bambleby gözlerini tavana dikti. "Makalemizi bitirmek ve bunu UPDHK'teki parlak beyinlerin gözlerini kamaştırmak için kullanmak istiyorum. Sonra da

onların parasını alıp bir öğrenci ordusu ve krallığıma geri dönmek için bir kapı bulmamızı sağlayacak ekipman kiralamak için kullanmak istiyorum. Bu arada taslağımızı tamamlamak için yeterli malzemeye sahip olduğumuza inanıyorum, sence de öyle değil mi?"

Bunun üzerine keyfim yerine geldi. "Fazlasıyla yeterli."

"Bir de bu var," dedi ve sırıtarak sandalyesinden fırladı. Döndüğünde, perinin bana verdiği beyaz pelerin kolunda asılıydı.

Ona baktım. Kulübenin ışığında, doğal olmadığı daha belliydi; kürkü saçtan çok buzdan bıçaklara benziyordu. "Ona bir şey mi yaptın?"

"Tanrım, hayır. Onların herhangi bir kıyafetini dikmektense yatağımı karla doldurmayı tercih ederim. İşe yaramayacağından değil." Pelerini eleştirel bir gözle inceledi. "İçeride biraz eridiği için dışarıda tutuyordum. Ama eğer onu buzla sararsak..."

"Bunu konferansta sergileyebiliriz." Başım döndü. Daha önce hiç incelenmemiş bir peri türüne ait bir eser toplamıştık. Her dikişinde ve kıvrımında peri izi olan bir eser. Bu bir zaferden başka bir şey değildi.

Bana gülümsedi. "Kesinlikle."

Gidip pelerini soğukta yerine koydu, sonra bana kendi defterlerinden birini getirdi; deri ciltli, sayfaları şık bir şekilde kırışmış ve lavanta kırıntıları vardı (elbette). Hayretler içinde kaldım, içinde bir özet taslağı ve onun sinir bozucu el yazısıyla yazılmış bir taslak vardı.

"Bütün işi sana bırakacağımı mı sandın?" dedi Bambleby, bakışıma karşılık olarak.

"Elbette, öyle sandım." Taslağı gözden geçirdim ve oraya buraya kendi notlarımı ekledim. Hiç fena değildi. Ama Bambleby daha önce onlarca kez yayımlanmıştı; sanırım her şeyi öğrencilerinin onun için yaptığını sanmıştım.

"Kar Prensi ile karşılaşman hakkında hiçbir şey eklememişsin," dedim. "Eğer o Kar Prensi'yse."

"Ne diyebilirim ki? Gözyaşlarından dövülmüş bir kılıçla onunla savaştığımı ve öldürdüğümü mü? UPDHK'te insanları şaşırtmak istiyorum ama bu nedenle değil."

Cevap vermedim. Doğrusu, mağaradaki o sahneyi tekrar düşünmek hoşuma gitmiyordu. Halk'ın hikâyelerini kaydetmeye alışmıştım, onlardan biri olmayı beklemiyordum, asla da istememiştim. Kalemim ve defterimle hikâyelerin dışında rahatça dolaşmam gerekiyordu. Bunun Wendell'ı zerre kadâr rahatsız etmediğini söyleyebilirdim, hem neden etsin ki? *O* bir hikâyeydi; imkânsız buz kılıcını alıp düşmanımızı bir nefes kadar hızlıca geri püskürttüğünde bunu kanıtlamıştı, kılıcı benim takip edemeyeceğim kadar hızlı parlıyordu. Onun böyle bir şey yapabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu; büyüden bahsediyorum, evet. Fiziksel becerinin sergilenmesi, eğitim ve çaba gerektiren türden bir beceri mi? Hayır. O geceden beri, sanki ikimizin altındaki zemin biraz değişmiş gibi hissediyordum, sanki onu eskiden gördüğüm açıdan göremiyordum.

"Hâlâ kendini açıklamadın bu arada," dedi Bambleby, kazağındaki gevşek bir iplikle oynarken. "O kılıcı kardan çıkarmayı nasıl biliyordun? Bazen Em, Halk'la olan ilişkilerinde o kadar ürkütücü derecede yetkin oluyorsun ki senin bir sihirbaz olduğundan şüphelenmeye başlıyorum."

Homurdandım. "Yeterince hikâye bilen birinin büyüye ihtiyacı yoktur." Onu inceledim. "Tüm bunlar hakkında herhangi bir şüphen mi var? Ya bilim camiası senin ne olduğunu öğrenirse? Çoğu senden korkacak ve sana güvenmeyecektir. Seçkin bir azınlık seni Davidson'ın *brownie*'lerinden biri gibi vurdurmaya ve uyuşturmaya çalışabilir."

Sandalyesini arka ayaklarının üzerine yasladı. "Hrafnsvik'in benim hakkımda ne düşündüğünü öğrenmeleri durumunda

Cambridge'teki hiç kimse buna inanmayacaktır. Her ihtimale karşı, döndüğümde her şeyin önüne geçeceğim ve onlara kurnaz köy halkımızın sahadaki başarımızdan çok etkilendiğini ve ikimizi de peri olduğunu sandıklarını söyleyeceğim. Bu UPDHK'i eğlendirecektir. Kadrolu meslektaşlarımızın çoğu köylünün saflığı konusunda nadiren ikna edilmeye ihtiyaç duyar. Bunu biliyorsun, Em, peri kümeleri hakkındaki makalen için Galli çobana ortak yazarlık vermekte yaşadığın sorunu hatırlıyor musun? Meslektaş denetimcilerin makalenin basılmasına izin vermemişti."

Bunu çok iyi hatırlıyordum ve muhtemelen haklı olduğunu biliyordum. Peki, ne için endişeleniyordum? Dahası neden endişeliydim? Bambleby'nin sırrının ortaya çıkmasının benim için pek bir önemi yoktu. Ama o benim arkadaşımdı ve onun bu konuyu çok hafife aldığını düşünüyordum.

Kapı çalınca sohbetimiz kesildi. Gelen Aud'un oğullarından biriydi ve elinde kurutulmuş kır çiçekleri, cilalanmış deniz kabukları ve toplanması günlerce sürmüş olması gereken rengârenk mantarlardan oluşan bir paket vardı. Bambleby paketi kayıtsızca kabul etti ve kapıyı genç adamın yüzüne kapattı.

"Bununla ne yapacağım ben?" diye mırıldanarak sepeti masanın üzerine bıraktı. "Bir eczane mi açayım?"

"Ne istediğini bilmiyorlar," dedim kahkahamı bastırarak. "Onlar sadece kendi halklarına hizmetleri karşılığında ne verdiklerini bilirler. Onlara gümüşü tercih ettiğini söyleyebilirsin." Çünkü bu İrlanda'da en azından saraylı periler için alışılagelmiş bir tekliftir. Neredeyse her Halk türü insan metallerini küçümser, ancak İrlanda perileri gümüşü tolere etme ve hatta sevme yetenekleri bakımından benzersizdir. Uçsuz bucaksız, karanlık ormanlarını mücevher gibi gümüş aynalarla doldurdukları söylenir; bu aynalar dallara nüfuz eden az miktardaki güneş ve yıldız ışığını içerir ve Halk'ın isteğine göre geri yansıtır. Ayrıca gümüşü, o uçsuz bucaksız gövdeleri yukarı saran fantastik mer-

divenler ve aralarında narin kolyeler gibi sarkan köprüler inşa etmek için kullandıkları da söylenir.

"Fark etmez, çünkü bunların hiçbirini kabul edemem," dedi Bambleby, karamsar bir şekilde. "Bu insanlarla hiçbir anlaşma yapmadım. O deli ahmağın peşine senin için düştüm."

Tuhaf, tek taraflı pazarlığımızı hatırlayarak kaşlarımı çattım. "O zaman eve döndüğümüzde sana güzel bir çatal bıçak takımı alacağım," dedim. "Aud ve diğerlerine gelince, mantarlara karşı güçlü bir eğilim duymanı ve sana olan borçlarını ödediklerini bildirmeni tavsiye ederim."

"Bunların hepsi senin suçun," dedi Bambleby. "Eğer istediğim gibi o ikisinin peşinden *gidiyormuş* gibi yapsaydık..."

"Lilja ve Margret ölmüş ya da daha kötü durumda olurlardı," dedim. "İstediğin *bu* muydu?"

Bunu biraz düşündü. "Hayır, değildi. Yine de bu düşüncenin *seni* çok rahatsız ettiğini sanmıyorum, Em. Lilja sana teşekkür etmek için iki kez geldi ve tekrar gelecek, buna emin olabilirsin. Ona niyetinin hiç de iyi kalpli olmadığını söyleme zahmetine girmedim."

İçimde bir huzursuzluk hissettim. Ne de olsa Lilja ve Margret'i kendi iyilikleri için değil, burs için kurtardığım doğruydu. Bu açıdan bakıldığında bana teşekkür etmelerini gerektirecek hiçbir şey yoktu. Aslında kendilerini yakalattıkları ve bana Saklı Olanlar'ın panayırını ziyaret etme fırsatı verdikleri için onlara teşekkür etmek için bir o kadar nedenim vardı. .

Parmak uçlarımla masaya vurmaya devam ettim. Bir şey beni rahatsız ediyordu. Bu hissi tanıyordum ama önemli bir şeyi kaçırdığımdan başka neye işaret ettiğini bilmiyordum. Burada, Hrafnsvik'te bir düzen vardı; bunları hissedebiliyordum.

Notlarım için zamana ihtiyacım vardı.

"Ah, Tanrım," dedi Bambleby. "Bu bakışı biliyorum. Şimdi beni hangi korkunç dayatma bekliyor?"

Bambleby'nin kendisini her zaman düşüncelerimin merkezinde göreceğine güveniyordum. "Dayatma olmayacak. Beni birkaç saatliğine rahat bırakmanı istiyorum, mümkünse."

"Sanırım bunu yapabilirim," dedi isteksizce, yanımdan ayrılmak istememesi gururumu okşamıştı ama Bambleby sohbet edecek bir arkadaşının olmamasından nefret ederdi. Sıkılırsa tavernada hazır dinleyiciler bulacağına şüphe yoktu.

Yine de kahvaltıdan sonra bana gezintiye çıkmak istediğini söylediğinde beni şaşırttı.

"Burada kapını bulmaktan ümidini kestiğini sanıyordum," dedim. Sadece üstünkörü bir çaba gösterdiğine bakılırsa, ben de öyle düşünüyordum.

"Kapı hakkında bir şey söyledim mi?" dedi Bambleby, omzunun üzerinden pelerinini çekerken.

İnledim. "Şimdi gizemli olmanın ne anlamı var? Benim bilmediğim sırların mı var?"

"Ah, birkaç tane olağanüstü var diyebilirim."

Gözlerimi devirdim ve notlarıma geri döndüm. Artık onunla uğraşamazdım. "Zavallı Poe'yu bir daha rahatsız etme. Karrðarskogur'da böyle bir kapı bulman pek mümkün değil. Ljosland'ın saraylı perileri diyarlarını hareket ettirirler, değil mi? Ama sadece mekânsal olarak; sonsuza dek kışta yaşarlar. Kendi diyarın sabit olduğuna göre, aradığın kapı da sabit olmalı. *Olmalı* diyorum, elbette teorik olarak konuşuyorum çünkü ben böyle bir olguyu hiç karşılaşmadım ve sadece edebiyattan çıkarsama yapabilirim, bu yüzden kapı herhangi bir yerdeyse, sürekli kışın olduğu bir yerde olması mantıklı geliyor. Yani, hiç kaybolmayan bir kar örtüsüne sahip bir buzul veya yüksek zirve. Elbette, burada belirtmeliyim ki aradığın gibi bir kapının bu ülkede olma ihtimalinin çok düşük olduğunu düşünüyorum. Senin diyarın ile Saklı Olanlar'ınki arasında çok az uyum var. Muhtemelen benzer bir ormanlık arazide bulunur; yeşil ve ıslak, bol miktarda meşe

korusu ile sıradan perilerin ufak büyülerini içmek ve bu tür kapıların ortaya çıkması için alanlar yaratmak gibi, eğer gerçekten varlıkları sadece kaza veya şansın sonucu ortaya çıktıysa. Bu tür tavşan deliği kapılarının -istersen arka girişlerin- hikâyelerde genellikle tesadüfi olduğu söylenir. Kuzey Avrupa en olası yerdir; belki de Rusya'nın sıcak ormanlarından biridir."

Bambleby eli kapının üzerinde hiç kıpırdamadan öylece dururken bana bakıyordu.

"Evet, bunun çok fazla varsayım olduğunu biliyorum," dedim, yüzündeki ifadeyi yanlış yorumlayarak. "Üzerinde fazla düşünecek zamanım olmadı."

Bana gülümsedi, gözleri bazen olduğundan daha fazla parlıyordu. "Çok iyi bir takım olacağız, Em."

Suratımda yükselen sıcaklığı bastırmak için homurdandım. "Şu ana kadar takım çalışmamız oldukça eşit dağılmış gibi görünmüyor."

"Yine de işine yarayabilirim, sevgili zorlu rakibim." Kapıyı arkasından usulca çekerek beni yalnız bıraktı.

23 Kasım

Bu sabah Poe'yu ziyaret ettikten sonra döndüğümde Bambleby'nin yine ortadan kaybolduğunu fark ettim. Belli ki hâlâ kapısını arıyordu, bu konuda neden bu kadar ketum davranıyor ve beni yardıma çağırmıyordu?

Moralim bozuk bir şekilde bir süre kulübenin içinde dolaştım, etrafı çeşitli biblolarla darmadağın ettiği eşyalara bakarak onlardan daha fazla rahatsız olabilmeyi diledim. Parmağımı şöminenin üzerinde gezdirdim, tek bir toz zerresi bile yoktu. Buraya taşındığımda içerinin ne kadar pis olduğunu hatırladım ama onun toz aldığını hiç görmemiştim.

Belki de hoşnutsuzluğuma karşı, köylülerin "küçük olanlar" tarafından yerleşildiğini söyledikleri bazalt kaya oluşumlarının tamamlanmış çeşitli diyagramları masanın üstüne bırakmıştı. Ödevinin bu bölümünü ona vermiştim, en azından bir şeyler yapmıştı. Diyagramların altına bıraktığı özeti okudum; kısa ama kabul edilebilirdi.

Çalışmak için masa başına oturdum ama zihnim dağınıktı. Dışarıdaki hava sadece kış mevsiminde rastlanan bir yumuşak-

lığa sahipti; bulutlar rüya gibi bir içeri bir dışarı süzülüyor, avuç avuç beyazlıklarını kaybediyordu. Rüzgâr kuzeyden esiyordu ve görünmez bir dağ kaynağından gelen kükürt kokusunu taşıyordu.

Kalemimi bırakıp pelerinimi ve botlarımı giydim. Sağlam bir odun kaynağımız vardı ama biraz kaslarımı çalıştırmak istiyordum.

İlk kütük sonunda yarıldı, gerçi ona birkaç kez vurmam gerekmişti. İkincisi katmanlıydı ve baltam ona vurduğunda yana doğru uçtu. Onu kardan çıkarmaya gittiğimde botların kara gömülen yumuşak sesini duydum.

"Emily!" diye seslendi Lilja. Margret da arkasından geliyor, ikisi de bana gülümsüyordu. "Ulfar'a rıhtımdaki malzemeleri boşaltmasında yardım ediyorduk ve biraz şarap içmek için bize katılmak ister misin diye sana sormaya geldik. Thora yine içkilerden şikâyet ediyordu, o yüzden birkaç Fransız şişesi sipariş etmeyi düşündü."

"Teşekkür ederim," dedim, "ama işlerinizi bölmek istemem. Ayrıca günün bu kadar erken saatlerinde içki içmemeyi tercih ederim."

Lilja'nın yüzü düştü. Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra kulağa nasıl geldiğini fark ettim. "İçmek için çok erken olduğunu söylemek istemedim," diye açıkladım. "Sadece ben genelde fazla içki içmem, bu yüzden *benim* için çok erken. Ama sık içenler muhtemelen bu yorumuma katılmayacaktır."

Bana baktılar, kaşları çatılmıştı. *Aferin sana,* diye düşündüm. Nasıl oluyordu da ayağımı çamurdan çıkarmaya çalışırken, her zaman daha da derine sokmayı başarıyordum?

Başka bir şey gevelemeye başladım ama neyse ki Lilja önce konuştu. "Giderek daha iyi yapıyorsun sanki," dedi eliyle baltayı işaret ederek. "Sana öğretmemi ister misin?"

Onun nezaketi karşısında neredeyse ağlayacaktım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Eğlenmiş görünerek baltayı elimden aldı. "Sana nasıl yaptığımı göstereyim, sonra tekrar denersin."

Margret bizi izlemek için başka bir kütüğün üzerine yerleşti. Lilja gövde parçasını yerleştirip uzmanlık gerektiren bir şekilde biraz döndürdü, duruşunu değiştirdi, sonra baltayı hızlı bir kavisle indirdi. Odun tam olarak ikiye ayrılmasa da yarıldı.

"Ben böyle yapmayı seviyorum," diye açıkladı Lilja, yarımlardan daha büyük olanı alıp kütüğün üzerine koyarken. Balta onun nasırlı, becerikli ellerinde hafif ve ufak görünüyordu. "Ortasına değil de kenarına vurursan bölmek daha kolay olur. Şimdi şöyle yapacağım..."

Tekrar savurdu ve parça ikiye bölündü. "İşte oldu. Şöminen için uygun mu?"

Başımı salladım. İtiraf etmeliyim ki bu tür bir köylü beceriden etkilenebileceğimi düşünmezdim ama Lilja bunu bir sanat gibi gösteriyordu. "Köyde çok rağbet görüyor olmalısın," dedim.

"Bir saat içinde bütün bir kordonu ayırabilirim," dedi, övünmek için değil ama cevap vermek için. "Yedi yaşımdan beri bu işi yapıyorum. Başka bir iş istemezdim."

"Peki, sen de bu tür egzersizlerden hoşlanıyor musun?" diye sordum Margret'e, sessizce oturmuş, yüzünde hafif bir gülümsemeyle ayaklarını sallıyordu.

Margret yüzünü buruşturdu. "Evde piyanomun başında olmayı ya da kitap okumayı tercih ederim. Odun kesmek Lilja'nın işi. Beni sıcak tutuyor."

Lilja söyledikleri karşısında kızardı ama sonra bana öyle bir sıcaklık ve minnettarlıkla baktı ki kendimi anlamsızca "Peki farklı balta türleri var mı?" diye sorarken buldum.

Lilja bana karşı çok sabırlıydı. Bana baltayı nasıl tutacağımı gösterdi; görünüşe göre baltayı balta gibi sallayarak yanlış yapıyordum.

"Şu çizgileri görüyor musun?" dedi, bir kütüğün yarılmış tarafını, çatlaklardan oluşan bir ağın damarı kestiği yeri göstermişti. "İşte, nişan alacağın yer burası. Ben olsam şuraya nişan alırdım." Parmağıyla çizginin izini sürdü. "Bu şekilde düğümden kaçınmış olursun. Gördün mü?"

"Kütüğün kendisinden daha küçük bir şeye nişan almamı bekliyorsan yeteneğimi abartıyor olabilirsin."

Güldü. "Sadece elinden geleni yap."

Bunu sakin bir şekilde söylemesinde beni rahatlatan bir şey vardı. Kütüğü sadece iki vuruşta böldüm. Bir sonraki parçadaki çatlaklardan birine vurmayı başardım ve tek bir darbeyle bölündü.

Margret alkışladı. "Aferin!" Lilja sanki bir maratonu tamamlamışım gibi gülümseyerek haykırdı. Doğrusu kendimle gurur duyuyordum. Böylesine basit, kadim becerileri uygulamanın insanı rahatlatması komikti.

Yine de ilerlemem oldukça dengesizdi. Lilja'nın talimatı altında nişancılığım gelişmeye başlamıştı ama onun gücüne sahip değildim ve özellikle Wendell ile yaşadığım fiyaskodan sonra bu kadar ölümcül bir şeyi sallarken rahat olamıyordum. Aramızda küçük bir odun yığını biriktirdikten sonra, o ve Margret içeri taşımama yardım etti ve notlarım masadan bana suçlayıcı bir şekilde kaşlarını çatmasına rağmen onları çay içmeye davet ettim.

"Ne kadar rahat!" dedi Margret, ardından ikisi de hayranlıkla kulübenin etrafına baktı. Nedense onlara bu rahatlığın tamamen Wendell'in eseri olduğunu söylemedim. Cambridge'teki evim için bir kez bile iltifat almamıştım. Zamanımın çoğunu kütüphanede ya da ofisimde geçirirdim, ne fark ederdi ki?

Lilja, Wendell'ın içeride olup olmadığını sordu ve başımı salladığımda ikisi de rahatlamış göründü.

"Eminim ondan korkmuyorsunuzdur?" diye sordum.

"Ah, hayır!" dedi Margret, biraz fazla hızlı konuşarak. "Bize yardım ettiği için ona çok minnettarız."

"Evet," dedi Lilja ve o zaman Wendell'dan korktuklarını anladım, hem de çok korkuyorlardı ve onu gücendirmek istemiyorlardı.

Margret'in Wendell konusunu bir şekilde devam ettirmek istediğini hissettim ama ben çay yaparken başka bir şey söylemedi. Tavernadan bir daha bahsetmedikleri için rahatlamıştım, böyle yerlerde rahat olacağımdan şüpheliydim, özellikle de orada bulunan herkes Thora'nın bir çile ipliği ve birkaç örgü şişinden daha fazla ne yapacağımı bilmediğim övgü ve minnettarlık dolu, sıcak kalpli bir sohbet için size yaklaşmak için ısrar ettiğinde.

Araştırmalarımdan ve Bambleby ile yapacağım UPDHK sunumu hakkında sohbet ettikten sonra çayı koyarken Margret biraz aceleyle, "O zaman Wendell ile birlikte değil misiniz?" diye sordu.

Ona göz kırptım. "Hayır. Elbette, değiliz. Biz iş arkadaşıyız. Ve arkadaşız sanırım," diye ekledim isteksizce.

"Ben öyle düşünmüyordum," dedi Lilja, Margret'e *ben sana demiştim* dercesine bakarak. "Köy kızlarıyla olan ilişkisi nedeniyle nasıl devam ettiği konusunda."

Ama Margret kaşlarını çatmıştı. "Ben sadece sana bakışını düşündüm..."

Bana bakışını mı? Wendell'ın bazen, özellikle de farkında olmadığımı düşündüğü zamanlarda bana nasıl baktığını düşündüm ve sonra önce sıcak, sonra soğuk, sonra tekrar sıcak hissettim. "Ne demek istediğini anlamıyorum," dedim, yüzümdeki kızarıklığı gizlemek için arkamı dönerek. Tanrım, sanırsın on altı yaşında bir kızdım.

Lilja, Margret'i tekmeledi. "Muhtemelen geldiği yerde onu bekleyen biri vardır, seni ahmak."

"Var mı?" diye sordu Margret.

"Ah, hayır." Kendimi kızarmış ekmekle oyaladım, Poe'nun en soluk, en yumuşak ekmeklerinden biriydi. "Bu tür şeyler için her zaman çok meşgulümdür."

Margret gözlerini kırpıştırdı. "O zaman hiç hoşlandığın *biri* olmadı mı?"

"Ah, elbette oldu," dedim, konu Wendell'dan uzaklaştığı için çok rahatlamıştım. "Leopold vardı, onunla bir yıl beraberdik. Aynı zamanda Cambridge'te doktora yapıyorduk. Sonra burslu olarak Tübingen'e gitti. Benim de gelmemi istedi ama açıkçası söz konusu bile olamazdı."

Lilja sanki devam etmemi bekliyormuş gibi bekledi. "Hepsi bu kadar mı?" Ona boş boş baktığımda utanmış gibi göründü. "Bu kadar. Anlıyorum."

Margret o kadar nazik değildi. "*Bir* tane mi? Bu kadar mı? Bundan daha fazla erkekle birlikte oldum ve onlardan hoşlanmıyordum bile. Ve sen..." Gözlerini kıstı, belli ki yaşımı ölçmeye çalışıyordu; kaşlarını çatma şeklinde olumsuz bir sonuca vardığı belliydi. Lilja ona dirsek attı.

"Sanırım ben sadece..." diye düşündüm. "Seçiciyim."

Lilja gülümsedi. "Seçici. Bunu sevdim."

Margret bir kahkaha atarak arkasına yaslandı. "Keşke ben gelmeden önce bu biraz daha seçici olsaydı."

Lilja onu tekmeledi. "Kabasın."

"Başka ne kaba biliyor musun?" Margret bana doğru eğildi. "Kırık bir kalp yüzünden bir yabancının ahırını yakmak."

"Ahırını Erika yakmadı!" dedi Lilja. "Hâlâ sağlam."

"Yağmur fırtınası sağ olsun, ama Erika değildi." Margret bana, "Lilja'nın deli kadınlarla aşk yaşamak gibi bir alışkanlığı var," diye ekledi.

"Hayır yok!"

"Ya öyle ya da onları sen delirtiyorsun o zaman. Sanırım zamanı gelince hapsedileceğim. Belki de köyü ateşe verdikten sonra."

Lilja ona bir kurulama bezi fırlattı. Eski bir tartışmanın ritmine sahipti, kendimi onlarla birlikte gülerken buldum.

Çaydan sonra Margret beni tekrar tavernaya davet etti, reddettiğimde olumlu bir şekilde oldukça ısrarcı oldu. Lilja bana şöyle bir baktıktan sonra elini onun koluna koydu.

"Sorun değil," dedi. "Zaten eve gitmemiz gerekiyor. Annem akşam yemeğine yardım etmemizi istiyor." Durakladı. "Yarın başka bir ders için gelmeme ne dersin? Bence biraz daha eğitim aldıktan sonra doğuştan yetenekli gibi olacaksın. Araştırmalarının arasına sığdırabilirsen, tabii?"

Ona bunu yapabileceğimi temin ettim. Deneyimden ve onların arkadaşlığından ne kadar keyif aldığıma şaşırmıştım, özellikle de bir düzine başkasıyla birlikte olmadığım için. Bana yine içtenlikle gülümsedi ve Margret'le birlikte gittiler.

26 Kasım

Günün çoğunu notlarımı inceleyerek ve günlüğümü tekrar okuyarak geçirdim, ne gazeteye ne de ansiklopedime odaklanabildim, hâlâ bir şeyleri kaçırdığımdan emindim. Sonunda kitaplarıma, özellikle de perilogojistlerin hangi versiyonun öncelikli olması gerektiği konusunda tartışmayı her şeyden çok sevdiği çeşitli yinelemelerdeki eski peri hikâyeleri koleksiyonlarına döndüm; farklı bölgelerde anlatılan benzer masalların bir ilk atayı paylaşıp paylaşmadığı. Bambleby yine kaçmıştı ve ben de öğleyi geçirdikten sonra kapı çalana kadar üzüntümle baş başa kaldım.

Lilja'yı ve başka bir odun kesme dersinin dikkatimi dağıtmasını beklerken, Aud'u kararlı bir şekilde karşımda görünce şaşırdım. "Hediyelerimizi beğenmedi," dedi selam vermeden.

İçimi çektim. Ona Bambleby'nin hediye istemediğini söylemeyi düşündüm ama bunu anlayamazdı; Halk tarafından yapılan iyilikler her zaman onları tatmin edecek şekilde geri ödenmeliydi, bu da değerlerin insan standartlarına göre eşit olması gerektiğini söylemekle aynı şey değildi. Bakışlarımı odanın içinde gezdirdim ve Wendell'in dikiş takımına takıldı gözüm.

"Hiç gümüş iğneniz var mı?" dedim. Wendell'ınkilerin kemikten yapıldığını fark etmiştim.

Aud yavaşça başını salladı, şaşkın görünüyordu. "Bu yeterli olur mu?"

"Sanırım bir ya da iki ayna isterdi," dedim. "Duvara asmak için. Ama sadece güzellerse. Bir de çikolata," diye ekledim biraz kızgınlıkla çünkü çabalarım için *ben de* bir hediyeyi hak ediyordum.

Aud memnun bir halde başını salladı. Tekrar gitti ve bir saat sonra, istediğim her şey Bambleby'nin fetihlerinden biri tarafından teslim edildi; küçük siyah saçlı, onu bulamadığı için hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış gibi görünen. Onun nasıl hissettiğini anlıyordum çünkü sonunda beni neyin rahatsız ettiğini çözmüştüm ve bunu onunla paylaşmanın heyecanını yaşıyordum.

Ama akşam oldu ve hâlâ ondan bir iz yoktu. Tavernaya gitmeye karar verdim; şüphesiz onu orada, huşu ve hayranlık içinde mutlu bir halde bulacaktım. Ama kapıyı ittiğimde bana sadece köylülerin tanıdık yüzleri bakıyordu. Dehşete kapıldım, beni alkışa boğdular ve omuzlarıma vurmaya başladılar. Kadınlardan birkaçı bana sarıldı, hangileri olduğunu ayırt edemedim çünkü duyularım bu saldırıdan geçici olarak etkilenmişti.

Thora'nın sesi, "Bırakın onu, bırakın onu," diye homurdandı ve kemikli eli bileğime dolanarak beni her zamanki gibi ateşin yanındaki rahat ve gözden uzak köşesine çekti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve diğer sandalyeye çöktüm.

Kahkaha attı. "Nasıl da donup kaldın! Ürkmüş bir porsuk gibi görünüyordun."

Seçtiği yakışıksız metafora itiraz etmedim, sadece sandalyeye daha da gömüldüm. "Wendell'ı gördün mü?"

"O yaratığın nereye gittiğini ben nereden bileyim ki? O senin perin. Sorun nedir?"

Şaşkınlıktan neredeyse dilimi ısıracaktım. Benim perim! Eyvah. "Sorun yok. Sadece köyünüzün son yıllarda uzun boylulara neden bu kadar çok kayıp verdiğini çözdüğüme inanıyorum. Eğer durdurmak için bir şey yapılmazsa bunun neden devam edeceğini de."

Ona söylemek istememiştim ama heyecandan kelimeler ağzımdan dökülüverdi. Thora'nın yüzü sertleşti ve elini kaldırdı. "Bir dakika bekle, kızım."

Saniyeler sonra Thora, Aud'u da sürükleyerek baş başa görüşmemize katıldı. "Bütün bunlar da ne, Emily?" dedi, elimi sıcak bir şekilde kavrayarak.

"Takas," dedim. "O Hrafnsvik'e gelmeden önce köyünüz birkaç gencini Saklı Olanlar'a kaptırdı. Tüm hikâyeleriniz bu konuda hemfikir, belki bir nesilde bir kez, genellikle daha seyrek. Komşu köyler benzer şekilde etkilenmedi, bu da Hrafnsvik'te onları çeken bir şey olduğu anlamına geliyor."

"O halde çocuğu geri almak mı istiyorlar?" diye sordu Aud şaşkınlıkla.

"Hayır. Edebiyatta sıkça rastlanan ve fener teorisi olarak adlandırılan bir motif..." Tökezleyerek durdum. Bunu sıradan insanlara nasıl açıklayabilirdim? Çocuklara anlattıkları ya da soğuk gecelerde ateşin başında oyalanmak için anlattıkları hikâyelerin en derin gerçekleri barındırdığını, aslında Halk'ın sırlarını çözmenin anahtarları olduğunu nasıl açıklayabilirdim? "Sanki Halk büyük büyünün olduğu yerlere çekiliyor. Takas olanların hepsinin en büyük büyüye ihtiyacı vardır, bir peri çocuğunu alıp onu ölümlüler âlemine öyle bir yerleştirir ki bir daha çıkarılamaz. Sizin Takas'ınız özellikle güçlü. Bu yüzden saraylı periler, onunla hiçbir bağlantıları olmasa bile belki de farkına bile varmadan buraya çekiliyor."

Aud kaşlarını çattı. "Bir fener. Evet. Ama ışığı nasıl söndüreceğiz?"

"Sadece tek bir yol var." Thora'nın sesi sertti ama yıpranmış bir elini uzatıp Aud'un omzuna koydu. "Ben de yıllardır bunu söylüyorum, Aud. Yaratığın canını yakan sadece Mord ve Aslaug iken hayır dedin. Ama artık tüm köyün canı yanıyor. Eğer hiçbir şey yapmazsak sırada hangi çocuğumuz olacak?"

"Ari," dedi Aud nefessiz kalırken. "Ben o çocuğun vaftiz annesiyim."

"Evet." Thora'nın sesi yumuşamadı. "Peki, başka kaç çocuğun vaftiz annesisin?"

Aud elini gözlerine bastırdı. Elini çektiğinde çok daha yaşlı görünüyordu ve Thora ile aralarındaki akrabalığı zamanın dışında bir yansıma gibi gördüm. Ama Aud bunu kabul etmedi; onun yerine bana sert bir bakış attı, sanki "*Eee?*" der gibiydi.

"Adını bilseydik," diye başladım emin olmadan. "Takas'ın gerçek ismini. Onu sürgün etmek için kullanabilirdik."

Thora küçümseyici bir sesle sandalyesinde arkasına yaslandı. "*Bunu* biliyoruz. Buraya ilk geldiğinde bize söylemesi için onu kandırmaya çalışmadığımızı mı sanıyorsun? İsimlerini çok gizli tutarlar."

Aud hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini benden ayırmadı.

"Bir düşüneyim," dedim. "Şimdilik hiçbir şey yapma. Lütfen."

"Çok uzun düşünme," dedi Thora, yüzü kararmıştı. "Dün gece yine çan sesleri duyduk. Daha önce hiç bu kadar düzenli çalmamışlardı. Bir çocuk daha alacaklar, hem de yakında."

26 Kasım - Günün sonuna doğru

Beni herhangi bir takas ya da peri canavarının yapabileceğinden çok daha fazla tedirgin eden bu gelişmeye ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Belki düşüncelerimi kâğıda ve kaleme dökmek yardımcı olurdu.

Aud ve Thora ile konuştuktan sonra kulübeye döndüm. Wendell hâlâ dönmemişti, bu yüzden yaklaşık bir saat sonra onu aramaya karar verdim. Dağa çıkan yolda neredeyse birbirimize rastladık; elleri ceplerinde, kaşları çatık ve düşünceli bakışlarıyla alacakaranlığın içinden çıkıp geldi. Altın sarısı saçlarında kar kristalleri vardı ve bu da dikkatimi dağıtıyordu. Yakışıklılığını görmezden gelmeye alışkındım ama saçları ayrı bir meseleydi. Çoğu insanın onun gülümsemesinden ya da gözlerinden etkilendiğini görmüştüm ama benim için sorun o lanet olası saçlardı, insanın o hissi nasıl yaşadığını hayal etmemekten kendini alamamasına neden oluyordu.

Ayak sesimi duyunca bakışlarını yerden kaldırdı ve yüzü aydınlandı. "İşte buradasın, Em! Yarı aydınlıkta geziyorsun, tipik sen işte."

Nerede olduğunu sormaya zahmet etmedim. Gizemli olmak istiyorsa, bırakalım olsun. Döndüğünde içimi tarifsiz bir hafiflik duygusuyla dolduran rahatlamayı bir kenara iterek, "Yardımına ihtiyacım var," dedim.

"Elbette var. En azından bu lanet soğuktan kaçabilir miyiz? İnanmayacaksın ama canım Ulfar'ın koyun pirzolalarından çekti..."

Elini tuttum ve onu kulübeye doğru sürükledim. Biraz şaşırmış gibiydi ama sürüklenmesine izin verdi, zarif parmakları benimkilere dolandı.

İçeri girer girmez, "İsmini öğrenmem gerek," dedim. "Takas'ın gerçek ismini. Bana söylemesini nasıl sağlayabilirim?"

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Şimdiye kadar bunu anlamadıysan, anlayacağından da şüpheliyim."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Sadece söyle."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu yüzden şimdiye kadar anlamadıysan, ben..."

"Ah, Tanrım." Kendimi sandalyelerden birine attım. "Denesen daha az yardımcı olamazdın. Bence deniyorsun."

"Özellikle değil," diyen Bambleby, karşıma oturdu. "Yaratığın isminin ne olduğu neden bu kadar önemli?"

Aud ve Thora'ya anlattıklarımı ona da anlattığımda Bambleby sıkıntıyla iç çekti.

"Yani şimdi tüm köyü kurtarmak zorundayız, öyle mi?" Ellerini kavuşturdu ve kaşlarını çattı. "Teşekkür ederim ama hayırseverliğe doydum."

"Bu hayırseverlik değil. Bu takas hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyoruz; nereden geldiği, neden burada olduğu. Araştırmamızda büyük bir boşluk var. Eğer doldurabilirsek..."

Bambleby elini salladı. "Şimdiden tüm akademiyi etkileyecek kadar keşif yaptık. Sonuç bölümümüze 'Daha fazla araştırma gerekli, falan filan' yazacağız."

"Bu sadece bilimsel yazıyla ilgili değil! Kitabımla ilgili, Wendell. Takaslar hakkındaki bilgilerimiz henüz belirsiz, sadece Ljosland'dakiler değil. Burada öğrenilecek daha çok şey var ve ben her taşın altına bakmadan buradan ayrılamam."

Buna hiç yanıt vermedi, sadece uzunca bir iç çekti ve başını ellerinin arasına aldı.

"Hikâyelerde Halk, isimlerini açıklamaları için kandırılıyor," dedim. "Örneğin Linden Fell'inki. Karısı doğum yapar gibi yapmış ve sonra ona çocuk gibi görünmesi için kundağa sarılmış bir kuzu getirmiş, tüm bunlar vaftiz belgesine ismini yazması içindi."

Wendell güldü. "Karım bana bir düzine velet fırlatsa bile, gerçek ismi mürekkeple yazmaktansa donarak ölmeyi tercih ederim. Bu işler hikâyelerde olduğu kadar kolay değil."

Ayağa kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladım. "Onu tehdit edebiliriz."

"Tehditler eylemlerle desteklenmelidir. Ebeveynleri bunu ne kadar hak etse de çocuklara eziyet etmekle ilgilenmiyorum."

Bunu söylerken kaşlarını çattı ama ben aldırmadım çünkü Bambleby'den ahlak dersi alacak değildim. Bakıcı ailesine çektirdiği ıstırap göz önüne alındığında Takas'ı ilk sorgulamamdan dolayı biraz pişmanlık duydum.

Masanın yanında durdum, Aud'un teslim ettiği paketlerden biriyle dalgınca oynuyordum. "Bu arada bunlar senin için."

Tekrar iç çekti. "Sana söyledim, onların minnettarlığını kabul edemem."

"Onları ben seçtim," dedim. "Aud değil. Onları benden birer hediye olarak düşünebilirsin."

Meraklanmış ve biraz da telaşlanmış görünüyordu. "Senden mi? Dikenlerle mi kaplılar?"

Önce aynaların paketini açtı ve onları haykırarak inceledi. Gerçekten de istediğim gibi güzellerdi; çerçeveleri güneşte ağarmış dalgaların karaya attığı odunlardan yapılmıştı ve üzerlerin-

de inci çiy damlalarıyla tamamlanmış karmaşık yaprak desenleri vardı. Aud'un seçimlerinde zekice davrandığını düşündüm. Wendell neredeyse bir saat boyunca onları nereye asacağını düşündü; önce bir yere yerleştirdi, sonra başka bir yere taşıdı. Doğal olarak her yerde çok güzel görünüyorlardı ve sonunda işini bitirdiğinde oda eskisinden daha sıcaktı.

"Ah, Em," dedi, şöminenin arkasına astığı aynaya bakarak, titreyen ışığı hapsedip altın rengi ve yaza ait gibi görünen bir şeye dönüştürdü, şüphesiz ölümlü ellerin başarabileceği bir etki değildi. "Her şeye rağmen derinlerde bir yerde gömülü bir kalbin var. Çok derinlerde."

"Bunlar da var," dedim isteksizce, herhangi bir bulanıklığın önüne geçmeyi umarak. Ne yazık ki öyle olmadı çünkü Wendell gümüş dikiş iğnelerine bakar bakmaz gözyaşlarını sildi.

"Babamınkilere benziyorlar," dedi dalgın dalgın. "Hep birlikte *ghealach** parıltısında otururken, ağaçlar etrafımızı sararken karanlıkta onların titrek ışıltısını hatırlıyorum. Babam onları her yere götürürdü, hatta Kırağı Avı'na bile... Sonbaharın ilk avı, yılın en büyük avı, kraliçe ve çocukları bile mızrak ve kılıçlarla vahşi doğada dolaşırken, en iyilerimize binerken görülen bir av. Ah, sizin dilinizde onlara ne denir bilmiyorum. Bunlar, atlarından daha büyük hale gelen siyah ve altın renkte bir tür peri tilkisidir. Kardeşlerim ve ben ateşin etrafında toplanır, onun çalılardan ve örümcek ağlarmdan ağ örmesini izlerdik. Tüm bozkır canavarları ve cadı başlı geyikler, oklarımızın ıslığı karşısında gözlerini bile kırpmasalar da o ağları görünce sinerlerdi." Sessizliğe gömüldü, yemyeşil olmuş gözleriyle iğnelere baktı.

"Şey," dedim, tahmin edilebileceği gibi buna verecek bir cevap bulamayınca. "Umarım işine yararlar. Sadece onları benim kıyafetlerimden uzak tut."

---

* İrlandaca Ay demek. (ç.n.)

Bambleby elimi tuttu ve ben daha ne yaptığını anlamadan ağzına götürdü. Dudaklarının kısa bir süre tenime değdiğini hissettim, sonra beni bıraktı ve hediyelerini haykırarak inceledi. Döndüm ve gereksiz acele ederek mutfağa gittim, yapacak bir şey arıyordum, kolumu serseri bir yaz esintisi gibi takip eden sıcaklıktan beni uzaklaştırabilecek herhangi bir şey ve erzağımızdan kalanlarla sade bir yemek hazırlamaya karar verdim.

Yemekten sonra aynalarla oynamasını izledim. Aynalara dokunduğunda tuhaf şeyler beliriyordu; bir an bana yansıyan yeşil bir orman gördüm, dalları sallanıyordu. Gözümü kırptım ve kayboldu ama yeşilliğinin bir kısmı camın kenarlarında kaldı, sanki bir orman hâlâ çerçevenin ötesinde bir yerlerde gizleniyordu.

"Bunlar krallığında göreceğin ağaçlar mı?" diye sordum.

Bambleby nefesini verip elini aynadan çekti. "Hayır," dedi sessizce. "Bu sadece benim dünyamın bir gölgesiydi."

Bir süre daha ona baktım. Yası somut bir halde havada asılı duruyordu sanki. Hiçbir yeri onun kadar sevmemiştim ve yokluğunu bir arkadaşımın yokluğunu hissettiğim gibi hissetmemiştim. Ama bir an için sevmiş olmayı diledim ve bunu kendi kaybım olarak hissettim.

İçimden soğuk bir su gibi garip bir kesinlik hissi aktı. "*Tabii ya.*"

Bana döndü. "Ne oldu?"

Ama ben çoktan harekete geçmiştim. Titreyen ellerimle peri pelerinini dışarıdan aldım. Bambleby'nin hoşuna gittiği gibi ateş harlandı ve pelerin döşeme tahtalarının üzerine düzenli damlamaya başladı. Cepleri karıştırdım, parmaklarım şıngırdayan ya da hışırdayan şeylerin kenarlarına sürtündü.

Odaklan. Nefes aldım, elimi tekrar içeri soktum, tüm irademi ve düşüncemi ihtiyacım olan şeyi hayal etmeye harcadım. Sonunda, elim bir şeyin üzerine kapandı.

Onu geri çektim. Elimde bir oyuncak bebek vardı. Balina kemiğinden oyulmuştu ve söğüt dalından saçları vardı. Elbisesi ilk-

baharda geride kalan eski kar renginde kirli, boyanmamış yündü. Yine de bebek açıkça Halk'a aitti çünkü bir andan diğerine ve farklı ışıklara göre çok az değişiyordu. Onu ateş ışığına çevirdiğimde, soluk elbisesi altın rengine bürünüyor gibiydi.

Wendell bebeği benden aldı ve kaşlarını çatarak elinde evirip çevirdi.

"Bu Ari'nin evinin bir simgesi," dedim. "Takas'ın evinin yani. Onun tanıyacağı bir şey."*

Wendell bir süre daha gözlerini kırpıştırdı. "Ah. Anlıyorum. Ama sanmıyorum..."

Kalbim deli gibi çarparken donuk bir sesle, "Bunu öğrenmemiz gerekecek," dedim.

Bize kapıyı Aslaug açtı. Mord'un deniz kenarında yürüyüşe çıktığını söyledi. Bu bana tuhaf geldi çünkü hem hava karanlıktı hem de Mord karısını evde yalnız bırakmayı sevmezdi. Bizi içeri almadı, sadece kapıda durdu, kış rüzgârı içeride esip ince elbisesini karıştırırken kaşlarını çattı, yılın bu zamanı için elbisesi çok inceydi.

"İçeri girebilir miyiz, Aslaug?" dedi Wendell, gözlerini sevimli bir gülümsemeyle kırıştırarak. Gülümsemesine büyü katmış olmalıydı çünkü Aslaug sanki bir yaz yağmuru çarpmış gibi gözlerini kırpıştırdı ve geri adım attı.

---

* Bu tür simgeler takas olan Halk'ın bir motifidir. Hikâyelerde bu simgeler genellikle takas olanın elinde bulunur; elinden alındığında zayıflar ya da tamamen yok olur, ancak yaratığı tehdit etmek ya da iyi davranışlar sergilemesi için kandırmak amacıyla da kullanılabilir. On dokuzuncu yüzyılın başlarından ortalarına kadar Büyük Britanya'da müzelerin, çoğu kaynağı şüpheli olan sözde "takas olanların simgeleri" koleksiyonları bulundurması yaygın bir durumdu; Danielle de Grey bu konuda bir eleştiri makalesi yazmıştır. Ne yazık ki amacına ulaşmak için Edinburgh Üniversitesi'nden de bir dizi simge çalmış ve her birinin yerine bir kep ve çan koymuştur. Rektörün hiç hoşuna gitmeyen bu olay, de Grey'in Edinburgh Hapishanesi'nde kısa bir süre kalmasına neden oldu; bu onun ikinci ama ne yazık ki son hapsedilme deneyimi değildi. (y.n.)

Ev o kadar soğuktu ki nefesimi görebiliyordum. Aslaug ateşi yakmaya döndü. Şöminenin önündeki zemin en az yüz tane kullanılmış kibrit ve çıra ile doluydu ve şöminenin içi de karla doluydu. Buna rağmen Aslaug sanki karı görmüyormuş ya da ne olursa olsun yanmasını bekliyormuş gibi içine odun yığmıştı.

"Ne zamandır bu işi yapıyor?" diye merak etti Wendell. "Aslaug, canım, oradan uzaklaş. Bırak biz ateşi yakalım."

Aslaug etrafta koşuşturuyor, karı bir tencereye koyuyor, ateşi yakıyor ve dağınıklık karşısında yüzünü buruşturuyordu; ortalık yıkanmamış tabaklardan, küllerden ve süpürülmemiş zemine saçılmış açık hava parçalarından geçilmiyordu. Bir kilimi silkelemek ve karmakarışık tabakla fincanları düzeltmek dışında görebildiğim pek az şey yapmasına rağmen oda aydınlanmış gibiydi. Aslaug ateşin yanında diz çökmüş, alevlere bakıyor ve varlığımızı daha fazla fark etmiyordu. En azından titremesi durmuştu.

Bu arada dökme demir tencerelerden birini alıp içini köz ve çırayla doldurdum. Görüyorsunuz, *bogle*'lardan ve onların tencerelerinden ilham almıştım.

Poe, uzun boyluların sadece ateşten korktuğunu söylemişti. Bu korkunun ne kadar derin olduğunu görecektik.

Oturma odasındaki yeni ışığa karşı savaşan karanlığı da beraberinde getirmek için bir şekilde komplo kuran soğuk bir rüzgârın estiği merdivene doğru ilerledim.

"Oyalanmayı keser misin?" Omzumun üzerinden seslendim çünkü buraya ortalığı toplamak için gelmemiştik. Wendell omzunun üzerinden dağınıklığa son bir kez kaşlarını çatarak baktı ve beni merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

Takas bu kez bir köşeye çömelmişti ve ben odaya girdiğimde korkunç bir çığlık attı, kar duvarından üzerime saldıran, ağızları kanla kaplı, hırıltılı beyaz bir kurt sürüsü gönderdi. Korkunç görüntüler beklememe rağmen saldırının aniden gelmesi beni bir adım geriye düşürdü. Bambleby, ben merdivenlerden aşağı düşmeden önce beni yakaladı.

"Sıkma canını," dedi Bambleby, önüme geçerek. Kurtlar anında ortadan kayboldu. "Öfke nöbetleriyle bir yere varamazsın. O tamamen kalpsizdir ve sana hiçbir şekilde acımayacaktır. Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum."

Peri dilinde konuşuyordu, havada bir şarkı gibi titreşen kelimeler, aksanım üzerinde ne kadar çalışırsam çalışayım asla elde edemeyeceğim bir etki. Takas sakinleşti, solgun yüzü yavru bir kuşunki gibi yukarı kalktı ve Wendell'ın sesinde kendi akrabasının yankısını duyduğunu görebiliyordum.

"Gidin buradan," dedi ama bu sözde sefil bir umut vardı. Wendell görmezden geldiğim kederli bir bakışla bana döndü.

Pelerinimden bebeği çıkardım. Hava daha da soğudu ve Takas'ın vücudundaki her hat gerildi. Kulağa "Mersa" gibi gelen bir şey fısıldadı. Sonra, "Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Geri istiyor musun?" dedim. Titrek alevler saçan tencereyi yere bıraktım. "Bize ismini söylersen bunu alabilirsin."

Takas konuşamayacak kadar sersemlemiş görünüyordu. Hâlâ bir peri gibi görünüyordu, çok solgun ve sivriydi ama artık kocaman gözleri ve şaşkın özlemiyle içinde daha çok çocuk ruhu vardı. Ama bebeği alevlerin içine atmadan önce sadece bir an durakladım.

Takas çığlık attı. Bana saldırdı ama Wendell onu tutmak için orada olmasaydı muhtemelen beni parçalara ayıracaktı.

"Emily!" dedi Wendell şaşkın bir sesle çünkü elbette kanlı bir *baş kesme* olayından zevk alabilirdi ama böyle bir şey onu üzebilirdi. Yine de korkmasına gerek yoktu çünkü bebeği ciddi bir hasar görmeden alevlerin arasından çekip almıştım. Sadece biraz erimişti.

"Tekrar soracağım," dedim, yaratığın feryatları arasında. "İsmin ne?"

Sonunda, kolay oldu. Takas hıçkırarak ağladı ve bize öfkelendi. Odayı karartıp bize küçük bıçaklar gibi çarpan karla dol-

durdu. Ama sonra Hrafnsvik'te kendi ailesinden ve dünyasından ayrı geçirdiği sefil yıllar boyunca gördüğü tek yuva simgesi olan bebeği tekrar kaldırıp alevlerin içine koydum ve sonunda "*Aðlinduri!*" diye haykırdı.

Bebeği hemen çıkarıp ona uzattım. Peri onu göğsüne bastırdı, hâlâ hıçkırıyordu. Gözyaşları akmadı ama buz tutmuş bir nehir gibi örgülü izler halinde yüzünde dondu.

Wendell başını bana doğru sallıyordu. "Düşündüğümden daha da soğuk kalplisin, Em," dedi ama eleştirinin altında bir sevgi vardı. Krystjan'ın iki atını almaya gittiğimizde hiç itiraz etmedi ve hatta Takas'la birlikte binmeyi teklif etti. Biz evden çıkarken Aslaug, kapı açıldığında ürpermek dışında başını ateşten kaldırmamıştı ve Mord da geri dönmemişti; bu yüzden ikisi isteseler de hayatlarının en karanlık yıllarında barındırdıkları ve baktıkları yaratığa veda etme şansına sahip olamadı.

Dağlara doğru ilerlerken hafif kar yağdı. Aðlinduri burnunu çekti ve atlarımızı yönlendirmesi için ona ismiyle komut verdiğimiz zamanlar dışında konuşmadı. Ama yol aldıkça daha dik oturdu ve boynunu bükerek her yöne baktı. Gözlerinde umutsuz bir özlemle karışık bir sefalet vardı.

"İşte buradasın," dedi Wendell ona. "Gerçekten de sevinmek için bir nedenin var. Evine gidiyorsun."

Takas tekrar ağlamaya başladı ve Wendell bana şaşkın bir bakış attı.

Dağ yamacının şekilsiz söğütlerden oluşan bir korunun etrafında kıvrıldığı küçük bir vadiye gelmeden önce kar yanaklarımıza vurarak belki bir saat yol aldık. Takas bizi oraya yönlendirmemiş olsaydı bile, burayı bir tür peri kapısı sanırdım; pek çok kapı türü olsa da hepsinin en iyi -ve oldukça yetersiz bir şekilde- *olağandışı* olarak tanımlanabilecek benzer bir niteliği vardır. Mantarlardan oluşan yuvarlak bir halka bunun en bariz örneğidir, ancak kişi ayrıca komşularını cüceleştiren büyük, asır-

lık ağaçlara; bükülmüş gövdelere ve boşluklara; ormanın çiçek sakinleriyle senkronize olmayan kır çiçeklerine; nesnelerin desenlerine; tümseklere, çöküntülere ve açıklanamayan açıklıklara da dikkat etmelidir. Uyumsuz olan her şey için dikkat etmelidir. Önümüzdeki söğütler, her iki ucunda da dar bir boşluk olacak şekilde iç içe geçmiş parmaklar gibi birbirlerine yaslanmıştı. Hastalıklı bir görünümleri vardı, iskelet gibiydiler ve yarıları bir tür likenle kaplıydı.

Wendell atından aşağıya atladı, sonra Takas'ı karların üzerine indirdi. Peri hâlâ bebeğini göğsünde sıkıca tutuyordu; bazı tüyleri yeniden donmuş gibiydi ama hepsi değil. Suçluluk duygusu beni dürttü, bu sefer onu bastıramadım, bu yüzden sorunlu duygularla yapmaya alışkın olduğum şeyi yaptım ve başka şeyler tarafından gömülene kadar onu derinlere ittim.

"Neredeyiz biz?" diye sordum çünkü bir saat içinde almamız gerekenden çok daha fazla yol aldığımıza dair açıklanamaz bir kesinlik beni endişelendirmişti. Dağların ne zaman tanıdık olmaktan çıktığını, iki uzun, mavi buzulun arasındaki bu vadiye ne zaman girdiğimizi fark etmemiştim. Arkamızda, toprağın kükürtlü dumanını soluduğu, sıcak ve ıslak bir şekilde yanağıma değen bir yarık vardı. "Karrðarskogur'da değil miyiz?"

Wendell sanki bu gerçeğin hiçbir önemi yokmuş gibi dalgın dalgın, "Bir süre daha yok," dedi. Geri dönebilmemiz koşuluyla, sanırım öyle de değildi.

Takas, söğüt korusunun önünde tereddüt ederek durdu. Bir an için dalların arasında ay renkli fenerlerle aydınlatılmış bir koridor gördüğümü sandım; koridorun ötesinde bir merdiven yeryüzüne iniyor, bir diğeri de buzdan bir kuleye doğru yükseliyordu. Sonra bir peri korudan çıktı.

Kış panayırında gördüğüm Halk'a hem benziyor hem de benzemiyordu. Uzun boylu, güzel ve keskin hatlıydı; hareket ederken yıldız ışığı, içine çakıl taşları düşmüş bir göl gibi garip bir

şekilde yansıyordu. Ama omuzları sanki bir yükün altındaymış gibi çökmüştü ve gri giysisi yırtık pırtıktı ama o kadar belirsizdi ki çok katmanlı bir çuval giyiyor olabilirdi. Siyah saçları toplanmış ve buz tutmuştu.

Şaşkın bakışları önce çocuğa, sonra da benden daha yakın olan Wendell'a kaydı. "Kimsin sen?" diye sordu. "Neden bu pişmanlığı başımıza getirdin?"

"*Anne*," diye hıçkırdı Takas ve ileri atıldı. Peri kadın onu kollarının arasına alıp öpücüklere boğdu. "Üzme kendini, canım, üzme kendini."

"Haddimi aştıysam özür dilerim, leydim." Wendell ona bir selam verdi. "Arkadaşım ve ben, üzülerek söylüyorum ki bıraktığınız yerde oldukça mutsuz olan çocuğunuzu geri getirmenin en iyisi olacağını düşündük."

"Aptal," diye tükürdü kadın. "Sen kim oluyorsun da bizim işlerimize karışıyorsun? Kulaklarının arasında yosundan başka bir şey olmayan, yazlık bölgelerden gelen beceriksiz bir gezgin. Sıkıldın, öyle mi?"

Wendell, "Beni böyle nitelemekle iyi ettiniz," dedi hiç bozuntuya vermeden. "Yine de neden bu kadar büyütüyorsunuz? Eninde sonunda onu kendiniz geri getirmek zorunda kalacaktınız."

Elleri oğlunun küçük sırtında sıkılaştı. Ona bir şeyler mırıldandı ve o da arkasına bile bakmadan ağaçların arasında koşmaya başladı. Bir müzik fısıltısı korunun içinden süzüldü ve bir anlık şaşkınlığa düştüm. Peri kadın gözlerinde soğuk bir öfkeyle Wendell'a baktı ve sonra... Sonrasında ne olduğunu tarif edemem, bir şey tarafından çarpılmış gibi olduğunu söylemekten başka, belki de bir dalgaydı. Fiziksel olarak olmasa da... biliyorum, çok az anlam ifade ediyorum. Müzik yüzünden zaten kafam karışmıştı, bir tür trans halinde sendeledim ve Wendell'ın kollarında kendime geldim. Düşmeme fırsat vermeden beni yakalamış ve dik tutmuştu.

Bu sırada peri kadın zarifçe dizlerinin üzerine çökmüştü. İki elini de karın üzerine koydu ve tüm yüzünü karın içine bastırdı. "Beni affedin, majesteleri," diye mırıldandı.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Wendell. "Öyle biri değilim. Ben artık kimsenin majesteleri değilim."

Kadın ona şaşkınlıkla baktı ve gözleri yavaş yavaş açıldı. "Sen sadece bir çocuksun."

"Aman Tanrım!" dedi. "Hepinizin bilmesini isterim ki fani dünyanın ölçülerine göre yaşım oldukça ilerlemiş durumda."

İlk kez bana baktı, burnunu kıvırdı. Sonra beni dehşete düşürerek, "Peki bu kim, senin evcil hayvanın mı?" dedi.

Wendell gergin bir halde kahkaha attı. "Bu tür bir sorgulamaya girişmenizi tavsiye etmem."

"Peki, ne istiyorsunuz?" dedi, Halk'ın esrarengiz bir şekilde alçakgönüllülükten kabalığa bir solukta geçişiyle. "Onların işi için mi buradasınız?"

"Kimi kastettiğinizi bilmiyorum ama ne olursa olsun cevabım hayır. Oğlunuzla yaptığım bu iş, sürgün edildiğim krallığıma dönme planımın bir parçası."

"Bir arayış mı?" dedi kadın, ifadesinin mantıksızlığı karşısında dikkat çekici bir şekilde şaşırmamıştı.

"Bir nevi." Bambleby kısa bir an bana baktı. "Oldukça dolambaçlı, kıvrımlı bir arayış, ama bu tür durumlarda her zaman şanslı olunmaz."

"Kim ağaçlarınızı lanetledi?" diyerek araya girdim. İlk sormak istediğim şey bu değildi ama Halk'ın çoğu dolaylılığa değerli bulur. Sesimdeki soğukkanlılıktan memnundum çünkü perinin bize yaptığı büyü yüzünden hâlâ titriyordum ve ayrıca *evcil hayvan* saçmalığı yüzünden gururum incinmişti.

Kadın bir süre merakla beni süzdükten sonra, "Sadece ağaçlar değil," dedi. "Hepimiz lanetliyiz. Kök ve dal, pul ve don, genç ve yaşlı. Yaşlı kralın tüm müttefikleri onun çöküşünü ve sefale-

tini paylaşıyor." Kollarını kendi etrafında sardı. "Keşke ben de lordum gibi bir ağaca hapsolmuş olsaydım. Bu, çocuklarının yaz denizinde buz gibi solmasını izlemekten daha nazik bir kader."

"O zaman onu bu yüzden gönderdin," diye mırıldandım. Zihnim hikâyeleri birbiri ardına gözden geçiriyor, hepsini tanıdığım bir şablona oturtmaya çalışıyordu. "O zaman Ari, oğlunuz, yaşlı kralın çocuğu mu?"

Ayaklarını yere vurarak ve ellerine sıcaklık üfleyerek beni yarı yarıya dinleyen Wendell, ağzı açık bir şekilde bana baktı. Kadın kısa bir kahkaha attı.

"Ölümlü sevgilinin kristal gibi bir zihni var," dedi. "Keskin ve soğuk. Onu kendim için isterdim."

Birçok açıdan dehşet verici olan bu ifadeye karşılık olarak söylediği tek şey, "Çok düşüncelisin," oldu.

"Gerçekten," diye üsteledi kadın. "Onu takas eder miydin? Senin gücün yazlık topraklara ait ama ben sana kışın elini hediye ederim."

"Teşekkür ederim," dedi Wendell, gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Ama ellerimin bu halinden memnunum. Denizin ötesindeki orman krallığımın anahtarı sizde olmadığı sürece, bugün ölümlü sevgilimi takas etmeyeceğim."

Onu öldürecektim.

"Em," dedi Bambleby, "belki de tüm bunları bana açıklayabilirsin çünkü kristal gibi zihninle durumu anında kavramış görünüyorsun."

"Bunu anlamak zor değil," dedim elimden geldiğince buz gibi bir sesle. "Leydi, o ağaçtaki krala sadık. Onu deviren Halk, onu ve evini lanetlediğinden çocuğunu güvende tutmak için uzaklara gönderdi. Ama bize birden fazla çocuğu olduğunu söyledi, bu yüzden yavrularının en değerlisini korumak isteyecektir, neden diğerlerinden daha değerli olsun ki? Belki o da daha büyük bir tehlike altındadır, takas bağı onu güvende tutardı."

Kadın başını salladı. "O bir piç. Yine de kraliçe taht üzerindeki hak iddiasını korumak için kocasının pek çok piçini öldürdü."

Kaşlarımı çattım. "O zaman şimdiki kraliçe ağaçtaki kralla evli ya da evli miydi?"

"Onun ilk karısıydı. Onu bir kenara bıraktı ve başka biriyle evlendi. Kadın intikam almak istedi ve aldı da çünkü soyluların çoğu onu hem ikinci kraliçeye hem de krala tercih ediyordu. Onu sonsuza dek hapsetti ve gelinini öldürttü."

Saraylı peri halkının karmaşık cinayet ve entrika dolu hikâyelerini dinlemeye alışkın olmama rağmen tüm bunları düşünürken başım döndü.

Wendell bu bilgiyle pek ilgileniyor gibi görünmüyordu. Pelerininin yakasını kaldırmış ve tekrar ellerine üflemeye başlamıştı. "Eğer lütfederseniz, ölümlü çocuğu şimdi geri alacağız. Korkarım kanım bu havada uzun konuşmalar yapmak için fazla ince."

Asla alışamayacağımdan şüphelendiğim karakteristik değişkenliğe sahip peri kadın, oğlunun yıllar süren yokluğundan sonra istenmeyen dönüşünü şimdi küçük bir rahatsızlığa benzer bir şey olarak görüyor gibiydi. İlk öfkesini unutup omuz silkti ve koruya doğru döndü.

"Bir dakika," dedim. Peri kadın ağaçların kenarında durdu ve gri-mavi bakışlarıyla beni sabitledi. "Soylular neden kraliçenin tarafını tuttu?"

Bir süre daha beni izledi fakat onun yüz ifadesini, kardaki tüm renkleri sayabildiğimden daha fazla okuyamadım. "Eski kral cömertti," dedi sonunda. "Atalarımızın koyduğu eski yasalara bağlıydı. Şöyle ki: Bu topraklardaki ölümlülerle adil ilişkiler kurmalıyız. İyiliğe iyilikle, kötülüğe kötülükle karşılık verilir. Onları eğlencemiz için almamızı yasakladı."

Ellerim kenetlendi. "Ve şimdiki kraliçe böyle yapmıyor."

"Kraliçe mi?" Güldü. "Ah, kraliçe ve çocuklarının tuhaf iştahları var. Ölümlüleri ağaçtan olgun elma koparır gibi evlerinden

koparırlar, sonra da kuruturlar. Bu, soyluların çoğunun hoşuna gidecek türden bir aktivitedir."

Dönüş yolunda iyi zaman geçirdik çünkü Takas'ın bize verdiği her yönergeyi, hatta atına verdiği en küçük komutları bile not etmiş ve ezberlemiştim, örneğin donmuş bir su birikintisinin etrafından sağa değil de sola döndürmek gibi. Gerçek Ari büyülü bir sersemlik içinde bize geri dönmüştü ve çok geçmeden battaniyelere sarılmış bir halde Bambleby'nin göğsüne yaslanarak uykuya daldı. Solgundu ve Halk tarafından tutulan insan çocuklarında sıkça görüldüğü gibi yetersiz beslendiği belliydi çünkü peri diyarlarında zaman aynı değildir ve ayrıca Halk'ın çocuk bakıcıların sorumsuz olduğu düşünülür. Ama onun dışında Ari iyi görünüyordu, ince dokunmuş kuzu yününden bir elbise ve pelerin, samanla doldurulmuş botlar giymişti.

Mord ve Aslaug'un kapısını çaldığımızda kimse cevap vermedi -o sırada gece yarısına yaklaşıyordu- ama kapı kilitli değildi ve biz de içeri girip çocuğu uzun zaman önce Ari'nin de yatağı olan Takas'ın yatağına yatırdık.

Biz battaniyeleri düzenlerken Mord eve geldi. Titriyordu ve tıraşsızdı, kemerinde uzun bir bıçak taşıyordu, son zamanlarda kaç gecedir hava kararıktan sonra tarlalarda ve uçurumlarda dolaştığını merak ediyordum. Ne gördüğünü anlamamış gibiydi ama o kapının çerçevesinden bize göz kırparken Aslaug ortaya çıktı, hâlâ günlük kıyafetlerini giyiyordu. Yüzündeki bir şey paramparça oldu ve kendini yatağa atarak hıçkırıklara boğuldu, bu da şaşkınlıkla ağlamaya başlayan Ari'yi uyandırdı. Yine de ağlaması, Takas'ın daha önce çıkardığı hiçbir sese benzemeyen, fevkalade sıradan bir sesti. Mord bir çığlık atarak onları ayırmaya çalıştı, belki de bunun başka bir korkunç peri oyunu olduğunu düşündü ama Wendell ve ben onu durdurmayı başardık.

Ağır ağır yere oturdu, bacaklarını bir çocuk gibi altına aldı ve Aslaug'un ateşe baktığı gibi karısıyla oğluna baktı. Sanırım oğlunun kaybolduğuna çoktan kendi içinde karar vermişti ve belki de uzun yürüyüşlerinin yanında taşıdığı ve asla gerçekleştiremeyeceği bir amaca hizmet etmeye hazır bıçakla bir ilgisi vardı.

Wendell bir yerlerden bulduğu ya da belki de kendi uydurduğu bir süpürgeyle odayı iyice süpürdü, duvarlardaki buz sarkıtlarını ve kırağıları temizledi; daha sonra bana bunların Takas'ın örümcek ağları gibi geride bıraktığı büyü kalıntıları olduğunu açıkladı. Ne yapacağıma dair pek bir fikrim yoktu, bu yüzden Mord'un omzuna garip bir şaplak attım ve gitmeye hazırlandım. Bunun üzerine aniden ayağa kalktı ve beni çok garip bir şekilde kucakladı (sırtım ona dönüktü, kolum bir şekilde aramızda sıkışmıştı, bu tür şeyler için hiçbir içgüdüm yoktu) ve sonra, hâlâ tek kelime etmeden, beni serbest bıraktı ve oğlunun yatağının yanına gitti.

"Pekâlâ!" dedi Wendell, biz kulübeye döndükten sonra. "Ne kadar iç açıcı bir sahne! Bu yardımseverlik saçmalığına alışabilirim gibi görünüyor."

Homurdandım. "Nadiren, kaprislerine uygun olduğunda ve kendini çok fazla zorlamazsan alışacaksın."

Gülümseyerek başını salladı. "Hepimiz birbirimize benzemeyiz, Em. Halk hakkında bildiklerinle beni basitçe karşılaştıramazsın."

"*Seni* seninle karşılaştırıyordum."

Bambleby güldü ve bana bir bardak şarap uzattı. Donup kaldım, bakışlarım arkasındaki aynaya takıldı.

"Onu büyülemişsin!" diye bağırdım bir adım öne çıkarak. Ayna ağaçlarla doluydu, rüzgârda eğilen, dallarını savuran bir alacakaranlık ormanı. Yapraklar camın üzerinde parlak kuşlar gibi titreşiyor, gölgelerin arasında şurada burada ışıklar parlıyordu. Bir pencere camından bakıyor olabilirdim ve bir an için kafam bunun uyumsuzlukla döndü.

"Burada yeşil olan hiçbir şey yok," diye yakındı Bambleby. "Orman bile siyah-beyaz resmedilmiş; kendimi bir filmin içindeymişim gibi hissediyorum. Gözlerimi dinlendirmek için bir şeyler olmalı."

Ormana, ormanın salınımına ve ışıltısına biraz daha baktım. Büyüleyiciydi. Gölge'yle güzel yaz günlerinde kaçmayı alışkanlık edindiğimiz Cambridgeshire'ın güneyindeki favori ormanımla güçlü bir benzerliği vardı. Çerçevenin kenarındaki tanıdık kıvrımlı meşenin ötesinde küçük bir dere olmalıydı. "Burası bir peri ormanı mı?"

"Bilmiyorum," dedi Bambleby. "Yaprak, dal ve çam kokusu. Tek umursadığım bu."

Gerçekten de şimdi düşününce, iğnelerin hafif kokusunu yakaladım. Orman zeminindeki yaz iğneleri, ayak altında kırıldıkça ılık bir koku yayıyordu.

Yorgun olmama rağmen ateşin yanına yerleştim; aslında biraz sersemlemiş hissediyordum. O vahşi topraklarda karlı bir yolculuk; peri kadınla yaptığım konuşma, başlı başına çoğu perilogojistin tüm kariyeri boyunca umabileceğinden daha büyük bir zaferdi. Tek bir gecede öğrendiğim şeyler bana bir yıllık makale için malzeme verebilirdi. Şarabımı yudumladım ve sandalyemde geriye yaslandım, zihnim şimdiden ansiklopedime yapacağım eklemelerle dans ediyordu.

Wendell da benimle oturdu, Cambridge'e muzaffer dönüşümüz, UPDHK ve sayısız başka şey hakkında gevezelik etti ve cevap olarak önemli bir şey beklemedi ki bu onun en sevdiğim özelliklerinden biridir. Böylesine gürültülü bir insanın arkadaşlığını dinlendirici bulduğumu itiraf etmek garip gelebilir ama belki de sizden doğanızda olanın ötesinde bir şey beklemeyen birinin yanında olmak her zaman dinlendiricidir.

Bir süre sonra beklenmedik bir suçluluk hissettim. "Benimle kalmak zorunda değilsin," dedim. "Tavernaya gidebilir ve köylülere başarımızın hikâyesini anlatabilirsin."

"Bunu neden yapayım ki? Senin arkadaşlığını tercih ederim, Em."

Sanki bu çok bariz bir şeymiş gibi söyledi. Benimle alay ettiğini düşünerek tekrar homurdandım. "Kendinden geçmiş ve minnettar bir dinleyici kitlesiyle dolu bir taverna mı? Eminim benim arkadaşlığımı tercih edersin."

"Başka birinin arkadaşlığı üzerine." Bunu yine biraz eğlenerek söyledi, sanki bu kadar açık bir konuda neden spekülasyon yaptığımı merak ediyormuş gibi.

"Sen sarhoşsun," dedim.

"Bunu sana kanıtlayayım mı?"

"Hayır, kanıtlamayacaksın," dedim telaşla, ama o çoktan yere eğilmiş, dizini bükmüş ve elimi ellerinin arasına almıştı.

"Tanrı aşkına ne yapıyorsun sen?" dedim dişlerimin arasından. "Ve bunu neden şimdi yapıyorsun?"

"Bir randevu ayarlayayım mı?" dedi Bambleby, sonra güldü. "Evet, sanırım bunu *isterdin*. Peki, aşkı ilan etmek için uygun olan zamanı söyle."

"Kalk ayağa," dedim, artık öfkeliydim. "Bu nasıl bir şaka, Wendell?"

"Bana inanmıyor musun?" Gülümsedi, diğer Halk'tan da gördüğüm, ona bir gıdım bile güvenmemem gerektiğini anlamama yetecek kadar muzip bir bakıştı. "Gerçek ismimi sor, sana söyleyeyim."

"Bunu neden yapıyorsun ki?" diye sordum elimi geri çekerek.

"Ah, Em," dedi kederle. "Sen tanıdığım en zeki ahmaksın."

Kalbim güm güm atarak ona baktım. Elbette, aptal falan değildim; bana karşı bir şeyler hissettiğini sanmıştım ve sadece bunu kendine saklayacağını ummuştum. Sonsuza kadar. Bir parçam bunun tersini dilemediğinden değil. Ama o zaman onun bu konudaki hislerinin, yatağına girip çıkan isimsiz kadınlardan herhangi birine karşı hissettikleriyle eşdeğer olduğunu varsaymıştım. O ve ben zaten çok daha değerli bir şeye sahipken neden kendimi buna indirgeyecektim ki?

Bana *ismini* söylemeye mi teklif ediyordu?

Bir keresinde, Novosibirsk'in doğusundaki ormanda mavi tilki üzümü izini takip ederken, bir köke takılmış ve bir derenin kenarından aşağıya doğru uçtan uca yuvarlanmış, dipteki küçük dereye büyük bir sıçramayla inmiştim. Neyse ki sadece birkaç santim ötemdeki keskin kayaların üzerine değil de akıntının bir yan kanalda sıkıştırdığı ıslak yaprak yığınının içine düşmüştüm. Ama nefesim tamamen kesilmişti ve birkaç dakika boyunca sayısız çürükten dolayı acı çekerek orada öylece yamıştım ama o zaman bile böyle sersemlememiştim.

Bambleby içini çekti. "Bu bilgiyle bir şey yapmanı beklemiyorum. Özlem çekmeye alıştım, o yüzden bunu sürdürmek beni zorlamayacak sanırım."

"Sana her türlü korkunç şeyi yapmanı emrederdim," demeyi başardım ama sesim çok uzaklardan geliyordu.

"Bu konuda zaten yetenekli görünüyorsun."

"Her saha çalışmasında bana eşlik etmeni isterdim," dedim. "Saat altıda kalkıp kameralarımı ve ekipmanlarımı her yere taşımanı isterdim. Bir daha asla sıkı bir çalışma gününden kaçamazdın. Ayrıca sahte olarak yaptığın tüm çalışmaları kesinlikle geri çekmek zorunda kalırdın."

Bambleby bana ters ters baktı. "Evet, bütün bunları yaparsın, değil mi? O zaman neden benimle evlenmiyorsun?"

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedim. Tek ses ateşin çıtırtısı ve pencerelere vuran kar taneleriydi. "Bu daha mantıklı bir öneri," dedim.

Bambleby bir kahkaha patlattı. Kendine geldiğinde gözlerini sildi. "Mantıklı diyor. *Mantıklı.*"

"Evet, öyle," diye tersledim. "Evleneceğimizi söylemedim. Ama neden senin ismini bilmek isteyeyim ki? Sana bir hizmetçi gibi emir vermek istemiyorum. İsmini ve çılgın peri mantığını kendine saklayabilirsin."

"Pekâlâ," dedi. "Bu kadar mı yani? Cevabın hayır mı?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye tersledim, sinirlenmiş ve umutsuzca telaşlanmıştım. Böyle bir şeyin Leopold'la asla olmayacağını düşündüm. Leopold her yönüyle tahmin edilebilirdi ve kaplıca suyu kadar şeffaftı. Hoşlanmadığı bir akşam yemeğinde "Ben gidiyorum," derdi ve sonra giderdi. Uzun laflar eden bir meslektaşına "Dinlemeyi bıraktım," der ve sonra kitabına geri dönerdi. İnsanların onu bu yüzden tuhaf bulduğunun farkındaydım ama bu bana çok uyuyordu. Bir öpücükten önce her zaman "Seni öpeceğim," derdi. Bunu kim neden yadırgar bilmiyorum, diğer insanların ne yapmak üzere olduğunu bilmek çok rahatlatıcı. Sanırım bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorduk. Elbette, Wendell'in Leopold'la bir taşın horozla olduğu kadar çok ortak noktası vardı.

Ateş birden çok sıcak oldu, o kadar sıcaktı ki neredeyse tişörtümün altında terleyecektim. "Peki, nasıl cevap vermem gerekiyor?"

Bambleby ellerini öfkeyle havaya kaldırdı. "Benimle evlenmek istiyor musun?"

"Bu, bu konunun dışında." Saçma bir cevaptı ama hislerimi ifade etmeye en yakın olanıydı. Wendell'la *evlenmeyi* hiç düşünmemiştim bile, neden düşüneyim ki? Wendell Bambleby! Elbette, onunla başka şekillerde birlikte olmayı hayal etmiştim, özellikle de onun yanımda olmasma alıştığımdan beri... Onunla kıta boyunca seyahat etmek, şüphesiz zamanın yarısında tartışmak; araştırma yapmak; ormanlık ve fundalık alanlarda peri diyarlarına açılan kayıp kapıları aramak. Ayrıca evet, onunla sık sık, hatta her zaman birlikte olma ihtimalini seviyordum ve yollarımızı ayıracağımızı düşündüğümde içimi bir tür boşluk kaplıyordu. Ama Halk'tan biriyle *evlenemezdim*, özellikle de Wendell bile olsa bir *peri kraliyla.*

"Bütün mesele bu, seni deli kadın," dedi. "Beni yakışıklı bulmuyor musun? Zevklerin ne yöndeyse görünüşümü ona göre değiştirebilirim."

"Ah, Tanrım." Yüzümü ellerimin arasına aldım. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Bir süre hiçbir şey söylemedim ve o da araya girmeden düşünmeme izin verdi. Sorunun bir kısmının, onun hakkında bu şekilde düşünmeye alışık olmamam olduğunu fark ettim. Bu yüzden elini tuttu; tıpkı birinin sıcak olabileceğini düşündüğü bir kepçeye uzanması gibi. Sonra kendimi ateşin yanındaki kaldırım taşlarının üzerine bıraktım, böylece dizlerimiz birbirine değecek şekilde yan yana duruyorduk.

"Ne yapıyorsun?" dedi, yarı umutlu yarı endişeliydi. Onu tedirgin ettiğim için mutluydum; bana hiç beklemediğim bir şekilde tüm bunları atmasının bir karşılığı olsun.

"Ben sadece bir test yapıyorum."

İçini çekti. "Elbette. Bu konuda kansız kalmak isteyeceğini tahmin etmeliydim."

"Öyle olmaya çalışmıyorum!"

"Seni sevdiğimi söylediğimden beri benimle konuşmaktan başka bir şey yapmadın."

"Bu bir sorun mu?" Çünkü sorunmuş gibi söylememişti. "Kendimi kollarına atmamı mı bekliyordun? O zaman gözlerim ya da saçlarım hakkında bir düzine güzel şey söyler miydin?"

"Hayır, 'Çekil üstümden seni sahtekâr, Emily'ye ne yaptığını söyle,' derdim."

"Pekâlâ, sessiz ol." Kanlı ateş tıslayıp çatırdayarak uzaklaştı ve boynumdan aşağı bir ter damlası süzüldü. Bu işi bir an önce bitirmek isteyerek öne doğru eğildim ve onu öptüm.

Kısmen. Yolun yarısında, gözünün yanında bir çil olduğunu fark ettiğim ve eğer ondan istersem bunu silip silmeyeceğini saçma bir şekilde merak ettiğim bir anda cesaretimi kaybettim ve düzgün bir öpücük yerine dudaklarımı onunkilere değdirdim. Bu bir öpücüğün gölgesiydi, soğuk ve asılsızdı. Neredeyse romantik olup bunun bir şekilde dönüştürücü olduğunu söylemek

isterdim ama gerçekte bunu neredeyse hiç hissetmedim. Ama sonra gözleri açıldı ve bana öylesine masum bir mutlulukla gülümsedi ki aptal kalbim tekledi ve karar vermemden sorumlu organ olsaydı ona anında cevap verirdi.

"İstediğin zaman seç," dedi Bambleby. "Kuşkusuz önce bir artılar ve eksiler listesi ya da belki bir dizi çubuk grafik hazırlaman gerekecek. İstersen bunları kategoriler halinde düzenlemene yardımcı olabilirim."

Boğazımı temizledim. "Bana öyle geliyor ki bunların hepsi anlamsız spekülasyonlar. Benimle evlenemezsin. Sen krallığına döndüğünde ben geride kalıp sana hasret kalmayacağım. Özlem çekecek vaktim yok."

Bambleby bana şaşkın şaşkın baktı. "Seni arkamda bırakmak mı?! Sanki buna razı olacakmışsın gibi. Bir dahaki ziyaretimde diri diri yakılmayı beklerdim. Hayır Em, benimle geleceksin ve krallığımı birlikte yöneteceğiz. Tüm meclis üyelerimi Poe gibi kolayca avucunun içine alana kadar plan ve strateji yapacaksın, ben de sana her şeyi göstereceğim, *her şeyi*. Krallığımın en karanlık bölgelerine seyahat edip tekrar döneceğiz ve sormayı hiç düşünmediğin soruların cevaplarını, keşiflerinle tüm günlükleri ve kütüphaneleri dolduracak kadar malzeme bulacaksın."

İşte, işleri bıraktığımız yer. Bunu neden eklediğimi bile bilmiyorum çünkü Tanrı biliyor ki aşk hayatımın ayrıntılarını gelecek nesiller için saklamak istemiyorum (ve bu çok kısa bir dipnot olurdu), sadece tüm bunları yazmanın beni biraz daha sakinleştirdiğini fark ettim. Belki bu yazıyı daha sonra yırtarım.

Bu defteri bir kenara bırakıp uyumaya çalışırsam, kafamdaki her argümanın ve karşı argümanın üzerinden geçeceğimi biliyorum ama başka ne yapabilirim? Gölge sanki onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmışım gibi kederli bir şekilde ön patilerinin arasından bana bakıyor. Hain.

2 Aralık (?)

Tarihin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden tahmin etmeye karar verdim. Bunun aklımı başımda tutmama yardımcı olabileceğine inanıyorum. Şimdi her şey birbirine karışıyor ama o son yazıyı yazdığımı, ne kadar kızgın olduğumu, sanki sadece bir ya da iki gün geçmiş gibi hatırlıyorum; belki de öyleydi.

En az bir saat boyunca dönüp durmuş olmalıyım. Halk'tan birinden gelen evlilik teklifi başımı döndürürken araştırmaya nasıl odaklanabilirdim ki? Neredeyse kendimi hikâyelerden birinde bir bakire olarak hayal edecektim ama hikâyeler kirli çay fincanlarını kulübenin her tarafına saçmaz ya da kitaplarımdaki pasajların altını *mürekkeple* çizmezdi, onlara ne kadar yapmamalarını söylesem de.

Elbette Wendell ile evlenmek istiyordum. Bütün bu işin en sinir bozucu yanı da buydu; duygularım mantığıma karşı komplo kuruyordu. Yalan söylemeyeceğim ve arzumun tamamen romantik olduğunu söylemeyeceğim çünkü Cambridge'te oluşturacağımız tabloyu hayal etmekten kendimi alıkoyamıyor-

dum. Tartışmalarına rağmen Wendell Bambleby hâlâ ünlü bir bilim insanıydı ve evet, gerçekten de korkutucu bir ekip olurduk. Gelecekteki saha çalışmaları için fon bulma ya da konferans davetleri söz konusu olduğunda göz ardı edilme konusunda bir daha endişelenmem gerekeceğinden şüpheliydim.

Beni yatağımdan kaldıran şey davet düşüncesi -evet, bu düşünce- oldu. Kapımı çekip açtım, koridorda tepinmek ve kendimi onun üzerine atmak niyetindeydim. Ne yapacağını görmek istiyordum ama daha da önemlisi, bunun hoşuma gidecek bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyordu. *Bundan* emin olmadan biriyle evlenecek değildim.

Ama ona doğru bir adım bile atamadan bir rüya gibi üzerime bir sakinlik çöktü. Wendell'ın kapısına gitmek yerine kendi odama döndüm ve kalın kıyafetlerimi giydim. Gölge yatağımın dibinde uyumaya devam ediyordu ama bu garip bir uykuydu; seğiriyor ve sızlanıyor, kocaman patileriyle görünmez düşmanlara vuruyordu. Odamdan çıktım ve pelerinimi giydim.

Bunu yaparken bir an elime baktım. Yüzük oradaydı ama artık gölgeden bir yüzük değildi. Buzdan bir halkaydı, pürüzsüzce parlatılmış ve küçük mavi kristal desenliydi.

Ne olduğunu tam olarak biliyordum, elbette. Yıllar boyunca üzerime o kadar çok peri büyüsü atıldı ki artık buna alıştığıma inanıyorum, en azından, büyünün beni ne zaman etkilediğini anlamak için kendimi eğittim; çoğu ölümlüyü mahveden şey böyle bir farkındalığın olmamasıdır. Gerçek şu ki odaklanmış bir zihne sahipseniz peri büyülerinden kurtulmak imkânsız değildir. Ancak çoğu insan bunu denemez çünkü onları ayakları kanayana kadar dans etmeye, ailelerini öldürmeye ya da Halk tarafından talihsiz ölümlülere uygulanan diğer dehşetlerin herhangi birine itenin büyü olduğunu fark edemezler.

Ne yazık ki bu durumda, kendi büyüm hakkındaki bilgim pek işe yaramadı çünkü bu alışılmadık derecede güçlü bir büyüydü ve beni demir bir mengene gibi sıkıyordu.

Ona karşı koymak, zayıf yönlerini hissetmek için elimden geleni yaptım. Botlarımı giymekten kendimi alıkoyamadım ama bağcıklarla uğraşarak süreci yavaşlatabildim. Yine de sonunda bağcıklar bağlandı ve ardından kapıyı açıp geceye adım attım.

Omzumun üzerinden bakmayı başardım ve bakışlarım ansiklopedime kaydı, sayfalarım düzenli bir şekilde kâğıt ağırlığımın altında yığılmış, üzerinde revize gerektiren bölümleri belirten küçük yer imleri çıkıyordu. Daha birkaç hafta önce Halk'ın bir müze sergisine benzettiğim, konunun en önde gelen uzmanı -yani ben- tarafından özenle bir araya getirilmiş ve etiketlenmiş, peri entrikalarına, oyunlarına dalan aptal ölümlülerin titizlikle belgelenmiş hikâyeleriyle dolu, peri biliminin zirvesi. İroni takdir edilemeyecek kadar keskin.

Wendell'a seslenmek elbette etkisizdi. Zihnimin mantıklı ve özgür düşünen kısmı, durumun böyle olmasının mantıklı olduğunu belirtti. Ayaklarım bir yere götürülüyordu, ağaçtaki krala; varış noktası zihnimde bir işaret gibi yanıyordu ve doğal olarak büyü, yoluma engeller koyacak herhangi bir şey yapmamı istemeyecekti.

Yine de yolda rahatsız olmamı istemiyordu, beni sıkı giyinmeye, donmayı önlemek için bot giymeye zorlamıştı. Belki de büyünün bu yönü kendi amacıma göre manipüle edilebilirdi.

Çıplak ellerime odaklandım. Üşümüştüm ve yürüdükçe daha da üşüyecektim. Parmaklarımın uçlarının beyaza döndüğünü, parmaklarımın uyuştuğunu ve artık onları kaldıramayacağımı hayal ettim. Ellerimi hareket ettirmeye çalışmadım, bunun yerine arzuyu büyünün içine ittim.

İşe yaradı. Kulübenin merdivenlerinden inerken dün eldivenlerimi sıkıştırdığım cebime uzandım ve onları çıkardım. Ben yaptım diyorum ama aslında bunu bana büyü yaptırmıştı, tıpkı beni bir kukla gibi giydirdiği gibi. Yaptığım şey, ipleri kendim çekmek için uzanmaktan çok kuklacıyla akıl yürütmek gibiydi.

Bundan sonra ne yapmam gerektiğinin farkına varmam sevincimi köreltti. Kendimi güçlendirmek için çimenlikte adımlarımı yavaşlatabildim, ancak birkaç saniyelik gecikmenin tam tersi bir etki yarattığından şüpheleniyordum. Büyünün midemi de kontrol edip etmediğini ya da kusmanın benim yeteneklerim dahilinde olup olmadığını merak ettim.

Sonra önümde balta belirdi, hâlâ kütüğe saplıydı. Bir önceki gün onu oraya kendim bırakmıştım; bu kulağa sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Lilja'nın sabırlı dersleri sayesinde artık başlardaki kadar zavallı bir oduncu değildim, yine de *yetenekli* olduğumu söylemek abartmak olurdu.

"Kahretsin," dedim, daha doğrusu ağzımı açtım, böylece büyü *küfretmeme* izin verecekti: Aman ne rahatlık.

Yine büyüyü bunun daha kolay bir yol olduğuna ikna ederek yolumu değiştirip beni yamaçtan yukarı çıkmak yerine aşağıya doğru, kütüğe götürmesini sağladım. Bu büyü çok centilmen bir türdü. Ama bir sonraki kararımın erdemleri konusunda onu o kadar kolay ikna edemeyecektim.

Kurtları hayal ederek başladım. Evet, ormanda kurtlar vardı; ne kadar korkutucuydu. İşte ben, savunmasız bir kadın, onların derinliklerinde tek başıma ve korunmasız dolaşıyordum. Eldivenlerimi giymek ne kadar mantıklıysa, bir silah taşımak da o kadar mantıklı olmaz mıydı? Evet, elbette mantıklıydı.

Yavaşça, hülyalı bir şekilde baltayı havaya kaldırdım. Bıçak, Tanrım. Bıçak keskindi. Pratik açıdan bakıldığında bu iyi bir şeydi ama o anda bunu böyle görmem mümkün değildi.

Büyü beni baltayı kolumun altına sıkıştırmaya ve uslu bir kukla gibi yoluma devam etmeye zorluyordu ki hâlâ öyle olduğumu düşünüyordu. Büyüyü bir *insan* gibi düşünmek gerçekten aptalcaydı ama öyle hissettiriyordu.

Elimi kütüğün üzerine koydum ve baltayı aldım, tabii sadece bıçağın körelip körelmediğini kontrol etmek içindi. Ay ışığını yakalamak için biraz daha yukarı kaldırsam iyi olacaktı.

Son ana kadar bu şekilde devam ettim ve bu noktada tüm gücümle büyüye karşı irademi ortaya koydum.

Kısa bir saniyeliğine özgürdüm. Büyünün beni şaşırttığını düşündüm ama muhtemelen bu sadece benim kuruntumdu. O tek saniyeden daha fazlasına sahip olamayacağımı biliyordum -kesinlikle bana ikinci bir şans vermeyecekti- ve baltayı parmağıma doğru sürdüm.

Lilja'nın bana öğrettiği şekilde yaptım: Gözlerimi hedefe sabitleyerek, baltanın ağırlığının işi yapmasına izin verdim. Diğer parmaklarımı baltadan uzak tutmak için kütüğün yan tarafına doğru kıvırdım. Iskalayacağıma ve baltayı elime saplayacağıma yarı yarıya inanıyordum -kendime ne söylemeye çalışırsam çalışayım, bir kütükteki çatlağa nişan almakla hiç de aynı şey değildi- ama Lilja'nın sesini duydum kafamın içinde, sanki dünyada yaptığım şeyden daha sıradan bir şey yokmuş gibi neşeli neşeli konuşuyordu ve tereddüt etmedim. Hedefim doğruydu; aniden parmağıma bakıyordum ve o elime ait değildi.

Bu çok tuhaf bir duyguydu. İlk başta, sadece büyünün beni terk ettiğinin bilincindeydim - düşüyormuşum gibi hissettim, çarpacak bir zeminin olmadığı, sadece uyanıklığın olduğu o rüya hissi gibiydi. Uyandım ve hemen ardından acı kırmızı bir dalga halinde üzerime çöktü.

Sendeledim, bilincim gidip geldi. Sanırım bir ara kustum. Ama bir şekilde kendime geldiğimde eldivenimi çıkardığımı ve atkımı üçüncü parmağımın olduğu çukura bastırdığımı fark ettim.

Orada, karın içinde bir iki dakika hıçkıra hıçkıra ağladım, acıdan olduğu kadar rahatladığım için de ağladım. Bunu içimden attıktan sonra kulübeye döndüm ve elimi sardım.

Sonra tekrar beyaz ağaca doğru yola çıktım.

3 Aralık (?)

Az önce tekrar okudum. Kulağa mantıksız, hatta delice geliyor ama sizi temin ederim ki zihnim oldukça berraktı.

Elbette, Wendell'ı uyandırmayı düşündüm. Ama bu beni ele verirdi; Wendell'la birlikte gelirsem ağaçtaki kral büyülenmediğimi anlardı. Halk genellikle büyülerini bozmanın yollarını bulan ölümlüleri hoş karşılamaz, bunu ustalıklarına bir hakaret olarak görürler, bu yüzden oraya büyülenmemiş bir halde gitmek gerçekten riskli bir olasılıktı.

Sanırım çoğu kişi neden krala gitmek istediğimi soracaktır. Daha fazla soru sormaktan başka buna yeterli bir cevap veremem. Bir gökbilimciye keşfedilmemiş bir galaksiyi görebileceği bir teleskop ve ona yalnızca tek bir yıldızın görüntüsünü verirseniz, bundan memnun olur mu? Ağaçtaki kralı serbest bırakarak sadece bir peri kralının yükselişine değil, aynı zamanda birçok kez, birçok şekilde anlatıldığını duyduğum bir hikâyenin sonuna da tanıklık etmiş olacaktım. Ne de olsa hikâyeler onların dünyası için çok temeldir; hikâyelerini anlamadan Halk'ı anlamayı umamazsınız.

İkincil bir motivasyon olarak, Aud'u, Thora'yı ve diğerlerini uzun boylulardan duydukları korkudan kurtarabileceğimi düşünmenin beni memnun ettiğini itiraf etmeliyim; eğer kral daha önce ölümlü gençlerin kaçırılmasını yasaklamış ve bu yüzden devrilmişse özgürlüğüne kavuştuğunda, sırf inadına da olsa bunu tekrar yapacağından hiç şüphem yoktu. Halk genel olarak gururdan gözleri kör olmuş ve hatalarından ders almaktan acizdir. Bir düşünce ya da davranış biçimi başlarını her seferinde bir öncekinden daha kötü bir şekilde tekrar tekrar belaya soksa bile, her zaman yaptıkları gibi devam ederler. Bu da belki de pek çok peri hikâyesini ve aslında onların diyarlarını karakterize eden kaos ve saçmalığı biraz açıklamaktadır.

En azından Wendell'a bir not bıraktım; ağaçtaki kralı serbest bırakmaya gittiğimi, etkisi altına girdiğim büyüyü bozduğumu (cinnet getirip koyunların kafasını kesmeye falan başlarsa diye nasıl olduğuna dair hiçbir ayrıntı vermedim) ama bozmamış gibi davrandığımı ve uyandığında hâlâ gelmemiş olursam, oyunu ele verecek bir şey yapmamasının iyi olacağını bildirdim.

Önce Poe'yu görmeye gittim. Diz boyu karda hızlıca ya da olabildiğince hızlı bir şekilde yürürken kolumun altında kulübeye yeni gelen bir paketi taşıyordum.

Poe ağacından temkinli bir şekilde sürünerek çıktığında keskin ufak yüzünde şaşkınlık okunuyordu; daha önce gece vakti onu görmeye hiç gelmemiştim. Kaplıca ve koru şimdi farklı bir yerdi, akan suya ya da karı yaldızlayan buza yansıyan yıldız olabilecek küçük ışıklarla doluydu. Ama ben öyle düşünmüyordum çünkü kaplıcaya yaklaştıkça göz kırpıyorlar ve sonra ormanın çok daha derinlerinde yeniden ortaya çıkıyorlardı.

"Üçüncü sorum için geldim," dedim.

Poe başını salladıysa da gözleri kolumun altındaki pakete kaymaya devam ediyordu. Onu merakta bırakmamak için paketi önüne koydum. Ben ona paketin yırtılıp açılması gerektiğini

söyleyene kadar ambalaj kâğıdını biraz karıştırdı, sonra paketi keskin ve sessiz bir parmağıyla açtı. Ağabeyimin sonunda -istemeyerek ve bu sefer kendimi nasıl bir peri saçmalığına bulaştırdığım konusunda birçok dehşet ifadesiyle- Londra'daki kürkçü dükkânlarından birinden gönderdiği siyah ayı postunu görünce haykırdı çünkü kişisel kullanımım için böyle bir süsleme isteyeceğime inanacak gibi değildi.

"Bu, leydimi memnun edecek, çünkü güzelliğini ve asaletini harika bir şekilde ortaya koyacak," dedi Poe. Sonra insanın umduğundan daha fazla aydınlanma sağladıkları durumlar hariç, bir cimrinin bozuk parasını dağıttığı gibi bilgi dağıtan Halk'ın tipik tarzıyla ekledi: "Yine de ölümlülerin derilerini tercih eder."

Bu tanımlamanın ikinci yarısı hakkındaki düşüncelerimi saklı tutmayı tercih ettim. "Leydin mi?"

Poe kızardı ve gözlerini indirdi. "Majesteleri bana muhteşem bir ev bahşetti. Halk gece gündüz kapıma dayanıp benimle evlenmek istedi. Elbette, en güzelini seçtim."

"Tebrikler," dedim, gerçekten memnun olmuştum. "Onunla tanışabilir miyim?"

Kaplıcanın kenarında bir hareket oldu. Poe'nun sevdiceği başından beri oradaydı ve beni izliyordu. Belki biraz daha uzun boylu olmasına rağmen onu Poe'dan ayıran hiçbir şey yoktu ve üzerinde yakından incelemek istemediğim tuhaf, soluk, ipliksi bir kıyafet vardı. Etrafımdan dolanarak Poe'nun yanına gidip parmaklarını ayı postunun üzerinde gezdirdi. İkisi mırıldanarak sohbet etti.

"Böyle bir hediye için ne istiyorsun?" diye sordu Poe.

"Şimdilik hiçbir şey," dedim. "Ödememi daha sonraki bir tarihte talep edeceğim."

Poe'nun karısı bana tedirginlikle baktı, kuşkusuz yine ağır taleplerle kapılarını çalacağımdan korkuyordu ama Poe ona bir şeyler mırıldandı ve kadın rahatlar gibi oldu.

"Ona senin benim *fjolskylda*'m* olduğunu söyledim," dedi. "O bunu anlıyor. Buraya gelmeden önce onun da başka bir köyde *fjolskylda*'sı vardı, onunla ve akrabalarıyla her zaman adil bir alışveriş yaptılar. Sen de adil olacaksın."

Poe tüm bunları özel bir samimiyet duymadan sadece apaçık bir şeyi ifade ediyormuş gibi söyledi. Yine de gözlerimin yaşardığını hissettim. Daha önce de Halk ile pazarlıklar yapmıştım ama sözlerinin beni neden bu kadar etkilediğini söyleyemesem de beni etkilemişti.

"Kış bitmeden bu kıyılardan ayrılacağım," dedim. "Ljosland'lılar arasında bir *fjolskylda* bulman senin için en iyisi olmaz mı?"

"Nerede olduğun önemli değil," dedi Poe basitçe.

Ayı postunu tuttum ama sonra esmer kadının onu alıp götürmesine izin verdim. Canlı bir ayı kadar kolay bir şekilde ormanın içinde eridi.

"Kral ağaca nasıl hapsedildi?" diye sordum.

Poe hareketsiz kaldı. "Çok uzun zaman önceydi," dedi kısık bir sesle, "o zamanlar sadece daldaki bir buz saçağıydım.""**

"Ah," dedim hayal kırıklığına uğrayarak. "Demek hatırlamıyorsun."

"Evet, hatırlıyorum, neden hatırlamayayım ki? Hatırlamasam bile ne orman ne de karlar bu konuda sessiz kalıyor. Majesteleri hapsedildiğinde oldukça üzülmüştü, elbette, karın korkunç bir hafızası vardır ve ertesi yıl kızgın olduğu gerçeği dışında nere-

---

* Fjölskylda terimi, eski bir dilde, çağdaş "aile" anlamından ziyade meşakkatli bir kavramla çok sayıda görev veya çok sayıda işe atıfta bulunan iyi bilinen bir terimdi. (ç.n.)

** Ne kadar ilginç bir yorumdu. Başlangıçta bunu, Blythe'ın varlığını doğal dünya ile bağdaştırmak (bu durumda, bir buz sarkacı) şeklinde bir kazanç olarak değerlendirdim. Ancak biraz düşününce bu yorumun zayıf bir yorum olduğuna inanıyorum. Halk genellikle mecazi anlamda konuşur. Hatta birkaç yıl önce Alman kobold'lardan biriyle yaptığım bir konuşmada kendisinden bir çocuk anlamına gelen "tomurcuk" olarak bahsetmişti. Ancak birkaç gün sonra ailesiyle tanıştığım için onun bu formdan gelmediğini biliyorum. Gerçekten de Poe, konuşmalarımız sırasında birçok kez kendi annesine atıfta bulundu. (y.n.)

deyse her şeyi unuttu, bu yüzden her şeyi düzgün pullar yerine kötü bir karla kapladı. Her şey çamur ve gri çamura dönüşmüştü; korkunçtu."

Poe şu anda benimle ilk tanıştığımız zamankinden çok daha fazla konuşuyordu ve onun saçmalıklarını ne kadar bilgilendirici bulsam da şu anda buna zamanım yoktu. Eğer fazla oyalanırsam kralı hâlâ büyülü olduğuma ikna etmem mümkün olmazdı.

"Nasıl yapıldı?" diye üsteledim. "Karmaşık bir büyü sanırım." Çünkü elbette, Halk'ın standartlarına göre sadece deli ve kötü değil, tamamen deli ve kötü olduğunu kanıtlarsa onu tekrar nasıl tuzağa düşüreceğimi bilmem gerekiyordu.

"Pek sayılmaz," dedi Poe, düşünceli bir ifadeyle. "İlk kraliçe ona tüm mevsimlerden dokunmuş bir pelerin verdi, sonra sık sık yaptığı gibi bir gece Dans Eden Yıldızlar Gölü'nde içinde uyuyakaldığında, kışı kesip çıkardı ve her şeyi yeniden dikti. Sonra onu pelerinin içine sımsıkı sarıp tüm düğmelerini iliklediı. Bu onu hapsetti, anlarsın ya, hiç kimse kışsız bir yıldan kaçamazdı, kral bile. Kralın ayaklarını ormana dikti ve pelerini örmek için kullandığı ipek, yün ve altın ipliği ağaç kabuğuna ve yaprağa dönüştürdü. O zamandan beri ağaç çok büyüdü ve o hâlâ ağacın içinde, sonsuza dek hapsolmuş durumda."

"Ah," dedim belli belirsiz. "Hepsi bu kadar mı?"

Ağaca ulaştığımda elim şiddetli bir şekilde zonkluyor, her adımda koluma bir ateş sıçrıyordu. Bandajım kanla ıslanmıştı ama elimi eldivenimin içine sokup kralın fark etmemesi için dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Hışırdayan ve kendi kendine müzikal bir şekilde mırıldanan ağacın önünde durdum. Artık büyülü değildim ama bunun pek bir önemi yoktu çünkü ağaç kesinlikle büyüyle dolup taşıyordu; bunu daha önce Wendell'la da fark etmiştim. Sanırım kral uyu-

yordu, muhtemelen başından beri uyuyordu ama rüyalarında hâlâ benim farkında olduğumu hiç şüphem yoktu.

Heyecan ve dehşetle titredim. Sikkemi sıkıca tuttum ama büyünün birazının zihnime sızmasına izin verdim, sadece odağımı gevşetecek kadar ki bu kolay değildi çünkü peri büyülerini savuşturmaya alışmıştım, onları içeri davet etmeye değil. Yine de bu gerekliydi çünkü kralı nasıl dışarı çıkaracağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Büyülü yüzük baltayı getirip getirmediğimi umursamamıştı, bu yüzden başka bir yolu olmalıydı.

Büyü bana bacaklarımı oynatmamı mırıldandı. Ben de öyle yaptım. Koruda adım atmamı, bir kar yığını oluşturmamı ve sonra ellerimle şekillendirmemi sağladı. Dereye indim, buzu kırdım, sonra bir ağaç kabuğu buldum ve onu suyla doldurdum. Bunu kardan adamın üzerine döktüm -evet, kral bana bir kardan adam yaptırdı, buna belki daha sonra güleceğim ama şu anda oldukça rahatsız edici, kaygısız çocukluk anılarını büyük ve korkunç bir büyüyle çarpıttı- ve saçın göstergesi gibi gümüşi şeritlere dönüşmesini izledim.

Yaptığım çirkin kardan adama bakıp durdum, kendimi oldukça aptal hissediyor ve ağaçtaki kralın gerçekten kardan adamın içine girip onu bir çanak olarak kullanıp kullanmayacağını merak ediyordum. Wendell kralın bedeninin çürüdüğünü, bu yüzden *bir şey* kullanması gerektiğini söylemişti ama bunu gerçekten hayal edemiyordum. Elbette, kral hâlâ kapana kısılmış durumdaydı, bu yüzden hangi bedenin içine girmek istediği tartışmalı bir konuydu.

Tüm bunların bir hata olup olmadığını merak etmeye başladım. Belki de kral sadece Wendell'ı büyülemek istemişti ama onun yerine ben ortaya çıktığım için benimle biraz eğlenebileceğine karar vermişti. Bir ölümlüyü gecenin bir yarısı kardan adam yapması için yatağından sürüklemek bana kötü bir spor gibi gelmişti ama yüzyıllardır bir ağaca hapsolmuş olmanın eğlence için

fazla fırsat sunmadığını varsayıyordum. Ben bunları düşünürken ağaçların arasından bir kuzgun kanat çırptı ve kardan adamın omzuna tünedi.

Kuzgunu, iki kuzgun daha izledi. Kardan adamın etrafında dönüyor, gagalıyor ve pençeliyorlardı. İşleri bittiğinde kardan adam biraz daha insana benziyordu. Hâlâ tuhaftı ama artık iğrenç değildi. Sonra dehşet verircesine kuşlar yere ölü olarak düştü, göremediğim yaralarından karlara kan sızıyordu. Kardan adamın ayaklarını bir adak gibi lekeliyorlardı ki sanırım öyleydiler.

Ağaç mırıldandı ve büyü beni tekrar dürttü. Ama beni harekete geçirmedi, *zihnimi* dürttü. İşte, o zaman fark ettim ki kral kendini nasıl kurtaracağını bilmiyordu. Benden bir çözüm bulmamı bekliyordu.

İşte, bu düşüncelerimi harekete geçirdi. Aslında onlar zaten hikâyelere ve akademik makalelere dalıp çıkıyor, onları Saklı Olanlar ve gözden düşmüş kralları hakkında bildiklerimle karşılaştırıyorlardı.

Söz.

İşe yaramaz, saçma sapan, düğüm toplayan Söz, uzun süredir ezoterik bir bilgi parçası olarak değer verdiğim şeydi, belki bir makalenin dipnotu, yazmadığım bir makalenin belki. Perilogojistteki dipnotlar bazen Halk'ın kendisi gibidir, birdenbire karşınıza çıkıverir.

İçimi bir heyecan kapladı. Geriye dönüp baktığımda durup yaptığım şeyin bilgeliğini düşünmek için çok iyi bir an olabilirdi ama bilimsel keşfin (ve sanırım kendi kibrimin) hazzıyla duramayacak kadar doluydum. Beyaz ağaca döndüm ve Söz'ü söyledim.

Peki, ne oldu biliyor musunuz? Dalların arasından bir yerden bir düğme çıktı. Onu yakalayıp avucumun içinde inceledim. Eski bir kemik gibi beyaz ve kurumuştu, cildimde ince bir toz bırakarak bir tarafına meşe palamudu oyulmuştu. Düğme avucumun içinde erimeye başladı ve ben de onu karın içine bırak-

tım. Düğme serbest kaldığında ağaç titremişti ama şimdi yine hareketsizdi.

Söz'ü tekrar söyledim ve başka bir düğme çıktı. Bunda bir çiçek vardı. Bir sonraki düğmede yumuşak dalgalar arasında rüya gören bir yelkenli vardı.

Söz'ü dokuz kez söyledim ve dokuzuncu düğme serbest kaldığında beyaz ağacın gövdesi bir pelerinin önü gibi yarılarak kabuğu dalgalandı; bir an için ipek ve ince yün haline geldi, koruyu dolduran rüzgârda çalkalandı ve sonra durdu. Ağaç bir iç çekerek yapraklarını, tomurcuklarını ve meyvelerini hışırtılı bir gümbürtüyle karın üzerine bıraktı.

Ağaçta açılan oyuğa baktım, kalbim bir tavşanınki gibi atarken ne olacak diye bekliyordum. Arkamda bir ayak sesi duyduğumda çığlık attım.

"Buna gerek yok," dedi bir ses. "Yine de umurumda değil. Birileri benden korkmayalı çok uzun zaman oldu."

Saklı Kral karların üzerinde diz çökmüş, ölü kuşlara bakıyordu. İlk başta onların yardımıyla inşa ettiğim buz ve kar figürüne benziyordu ama aldığı her nefeste vücuduna hayat giriyor ve daha ölümlü bir görünüme bürünüyordu. Bu biraz bulanık suyun yüzeyine doğru yükselen birini izlemeye benziyordu; bir an yüzü belirsiz buz düzlemlerinden biraz daha fazlasıydı, sonra soluk mavi gözlerini bana kırpıştırıyor ve gülümsüyordu. Elbette güzeldi, bunu söylemeye gerek var mıydı? Saçları beyaz parıltılarla karışık siyah renkteydi, elmacık kemikleri doğal bir gülümsemeye sahip geniş bir ağzın üzerinde keskindi. Saçındaki beyazın küçük opal boncuklar olduğu ortaya çıktı ve kıyafeti buz gibi bir şekilde desenli ince bir dantel deseniyle inceltilmiş, siyaha dönük bir maviydi. Başında beyaz bir taç ile loş ışıkta çekici bir parlaklıkta parlayan katmanlar halinde takılmış mücevherli kolyeler vardı. Yine de giydiği her şey, güzel olduğu kadar zevkliydi, tam olarak bir kralın üzerinde beklenen süsleme miktarındaydı; ne fazla ne eksikti.

"Zavallı şeyler," dedi. "Bu dünya, hayvanlara karşı çok acımasız, öyle değil mi? İşte buradayız."

Kuzgunlara dokununca bir anlamda canlandılar. Hareketleri sarsıntılıydı ve hâlâ kan içindeydiler; birinin boynu kırıktı ve başı rahatsız edici bir açıyla eğilmişti. Bu kuş, kralın omzuna kondu ve okşadığı parmağını gagalayarak kanını akıttı. Kral güldü.

"Merhaba aşkım," dedi, bana doğru adım atarak. "Bana bedenimi ve tahtımı geri veren, beni sonsuz tutsaklığımdan kurtaran sevgili kurtarıcım."

Şaşkınlığımı üzerimden atamadan beni öptü. Sanki dudaklarımı donmuş cama bastırmıştım ya da saf kışın içinde nefes almıştım. Öksürerek bir adım geriye sendeledim ve uzun bir süre sonra ciğerlerimde buz varmış gibi hissettim.

"Ben," diye başladım. "Ben sizin aşkınız değilim. Ben hiç kimse değilim."

"Merak etme, kim olduğunu biliyorum. Yıllar önce, küçük bir çocukken bir kâhin bana bir gün kendi halkım tarafından hapsedileceğimi ve sadece küçük bir akademisyenin beni oradan çıkarabileceğini söylemişti. O kadınla evlenecektim ki bu çok şiirsel bir tezat oluşturuyor, sence de öyle değil mi? Ve birlikte krallığımı yönetecektik." Gerindi. "Pekâlâ! Oradan çıktığıma memnunum. Sanırım ilk işim güzel bir banyo yapmak ve havyarlı tuzlu erik ziyafeti çekmek olacak. Tuzlu erik sever misin, canım?"

O anda yeniden bir akademisyen gibi düşünmek benim için kolay değildi. Gerçek anlada düşünmekten bahsediyorum. Nasıl oldu da birdenbire peri kralları, krallar evet, benimle evlenmek istedi? Ama kendimi mantıklı olmaya ve onun hoşuna gideceğini tahmin ettiğim şekilde cevap vermeye -evet, tuzlu erikleri severim, teşekkürler- ve kâhin hakkında bilgi almaya zorladım.

"Başka bir şey bilmiyorum," dedi kral. "Ona hiç iyi bakamadım, paçavralar içindeydi. Buralı değildi ama her yere giden gezgin Halk'tan biriydi."

"Benimle evlenmeyi teklif etmeniz çok nazikçe, majesteleri. Ama ben size denk değilim, hatta yakın bile değilim."

Kral sanki ona kadar doğru sayan bir çocukmuşum gibi bana hoşgörüyle baktı. "Ama evliliğimizden başlayarak her arzunu yerine getirmeliyim, sevgilim. Alçakgönüllülüğün seni onurlandırıyor, gerçi ben alçakgönüllülüğü çok severim. Ama bu nedir?" Yaralı elime dokundu, bir bandajla sarılmıştı ve şimdi karın üzerine koyu kan sızıyordu.

Dehşetle sarsıldım. Artık hâlâ onun büyüsü altındaymışım gibi davranmamın imkânı yoktu. "Sizi kendi özgür irademle serbest bırakmak istedim, majesteleri. Size olan saygımın bir göstergesi olarak."

Buna şaşırmış görünüyordu ama neyse ki motivasyonlarımı kurcalamakla pek ilgilenmiyor gibiydi. Omuz silkerek bandajı açtı -acı koluma yayılırken derin bir nefes aldım- ve sonra bir sihirbazın mendilden çiçek çıkarması gibi tamamen iyileşmiş ve lekesiz elimi ortaya çıkardı. Parmağım hâlâ yoktu ve yokluğu acı veriyordu ama sanki eskisi gibiydi. Acaba onun da zamanı manipüle etme gücü var mıydı?

"Ben, ben bekâr kalmak istiyorum," diye kekeledim. "Dediğim gibi, majesteleri, sizi saygımdan dolayı serbest bıraktım, karşılığında bir şey istediğim için değil. Gördüğünüz gibi bir nişanlım var."

Kral, yüzüklü elini sallayarak, "Bu hiç sorun değil," dedi. "Çeyizinin yerine bir şeyler koymaya çalışacağım. O zaman üzülmez çünkü bu onu senden daha güzel biriyle evlenmek için serbest bırakacak."

Onunla evlenmemeyi tercih edebileceğim fikrinin onun için tamamen anlaşılmaz olduğunu görebiliyordum. Kâhin tarafından kendisine söylenenler göz önüne alındığında, sanırım bunda bir mantık vardı; yine de Halk'ın kendine olan takıntısını, her hâlükârda benim bağlılığımı varsayacağını tahmin edecek kadar biliyordum. Ben de bu yaklaşımdan vazgeçtim.

"Dediğiniz gibi, ben güzel değilim." Bu sağlam bir itirazdı çünkü Halk hile ile zorlanmadıkça güzel olmayan ölümlülerle asla evlenmezdi (ve o zaman bile, ölümlüler genellikle çirkin görünmek için büyülendikleri için sonunda güzel oldukları ortaya çıkardı). Benim sıradanlığımda çekici hiçbir şey bulamadı, özellikle de şu anda, kan ve terle lekelenmiş sade elbisem ve benim için bile olağanüstü bir dağınıklık içinde olan, çoğu sırtımdan aşağı sarkan saçlarımla.

"Bu yeterince doğru," dedi kral, acı dolu bir ifadeyle beni baştan ayağa süzerek. Sanki gözlerini kendi güzelliğiyle yatıştırmaya ihtiyacı varmış gibi kendine baktı. "Ama ne yapabileceğimize bir bakalım."

Ben bir şey söyleyemeden kıyafetlerim hışırdadı ve yeni bir elbise ile pelerin omuzlarımdan su gibi döküldü. Onunla uyumlu olması için hepsi koyu maviydi, pelerin ikisinden daha koyu renkliydi, aynı buzlu dantel ve dönen takımyıldızlar gibi opallerle desenliydi. Botlarım dizlerime kadar uzandı ve jet tokalı saf beyaz bir kuzu derisine dönüştü.

Anında titremeye başladım, sıcak tutacak bir şeyler verme zahmetine girmemişti; pelerin kürktendi ama inceydi ve bir kış gecesinden çok bir bahar gününe uygundu. Beni arkadan görmek ve pelerinime ilave inciler yerleştirmek ya da bir çift küpe daha eklemek için etrafta dolaşırken acele etmedi. İki takı takıyordum; bir çift uzun bir zümrüt sallantısı ve diğeri bir güvercin gibi şekillendirilmiş bir inci kümesi.

Kral bitirdiğini söylediğinde memnun görünüyordu. "İşte şimdi neredeyse güzel oldun."

"Neredeyse yeterince iyi değil, değil mi?" dedim, gıcırdayan dişlerimin arasından ve zihnim harıl harıl çalışırken. "Sizin kadar güzel bir kral benim gibilerle evlenmemeli."

"Ah, hayır! Benim için bir eşte en önemli olan şey zihin ve ruh güzelliğidir," dedi kral. "Şiire bayılırım ve şairler en önemli gü-

zelliğin bu olduğunu söyler. Nezaket. Cömertlik. Bağışlayıcılık." Yüzünü buruşturdu. "İtiraf ediyorum, ben de bunlarla mücadele ediyorum. Şu anda bile beni o ağaca koyanlardan kanını kurtlarına bardak bardak içirmeyi çok istediğim ilk karım da dahil olmak üzere pek çok intikam alma arzusuyla doluyum. Ama..." Bana tüm yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle baktı. "Ben direneceğim. Çünkü zalimlikten ve diğer tüm çirkinliklerden nefret ediyorum. Bunlara kendim de tahammül etmeyeceğim."

Arkasında, yeniden canlandırdığı kuzgunlardan biri bir tavşanı rahatsız etmeye başlamıştı. Tavşan endişe verici bir şekilde çığlık atıyordu. Kuzgunun tavşanı öldürmeye pek niyeti yok gibiydi ama sadece tavşanın tüylerini dürterek eğleniyordu. Bir kuşun bu şekilde davrandığını hiç görmemiştim ama kral buna aldırmadı.

"Nasıl bir saray istersin, aşkım?" dedi kral, elimi tutarak. "Saraylılarımızı karşılayabileceğimiz bir yer olmalı. Özgür olduğumu bilecekler ve saygılarını sunmak için geleceklerdir."

Boğazıma bir kılıç dayamış olsaydı karşılık verebileceğimi sanmıyordum. Onu hapsedildiği yerden kurtardıktan sonra birçok olasılık hayal etmiştim ama bu onlardan biri değildi. Dehşete kapıldım fakat buna gülünç bir şekilde coşku da karışmıştı. Kraliçe olmak istediğimden ya da diğer şeylerden değildi. Ama hayatınızı neredeyse tamamen kulaktan dolma bilgiler ve spekülasyonlardan oluşan, anlaşılması zor bir çalışma alanına adamayı deneyin ve sonra biri size gelişigüzel bir şekilde, tamam, şimdi sana aklına takılan her soruyu yanıtlayacak bir kitap vereceğim desin, bakalım siz de aynı şeyi hissetmeyecek misiniz?

Kendimi iyi hissetmiyordum. Kendimi tehlikeye atmanın bir tür bağımlılık haline gelip gelmediğini merak etmeye başlamıştım.

Saklı Kral elimi hoşgörüyle okşadı, cevap veremeyecek kadar mütevazı ya da aptal olduğumu düşünüyordu. Kış ağaçlarının arasından karlı yüzlerini gösteren dağlara doğru döndü ve başını bir yana eğdi.

Büyük bir gümbürtü başlad, ardından öyle yüksek sesli bir çatırtı geldi ki yıldırımdan korkarak neredeyse kendimi yere atacaktım. Buz kristallerinden oluşan bir sis en yakındaki dağın üzerine çökmüş ve içinde bir kale belirmişti. Bir an için bir hayalet gibi göründü, ışıltılı buzdan yapılmış, eğime uyacak şekilde kademeli olarak inşa edilmiş devasa, yayılan bir hayaletti ve sonra sis yarılarak gerçeğe dönüştü.

Dağın yamacının neredeyse yarısını kaplıyordu. Kral memnuniyetsiz bir ses çıkararak gözlerini kıstı ve kulelerden birkaçı kendilerini yeniden düzenledi, ardından daha önce hiç olmayan yerde bir dizi ek bina belirdi. Gözlerini bir kez daha kıstı ve birdenbire saraya giden bir yol ortaya çıktı, geniş ve buzdan devasa parke taşlarıyla döşeliydi, her birinin içinde farklı bir çiçek vardı. Çiçekleri görebiliyordum çünkü yolu ayaklarımızın dibine kadar getirdi ve ağaçları ormanın zeminine çarptırdı. Çarpmanın etkisiyle yer öyle sarsıldı ki neredeyse düşüyordum ve çok geçmeden devrilen ağaçların oluşturduğu kar girdabında öksürmeye başladım. Cadde, kış panayırındakilerle aynı ay ışığı parıltısıyla ışıldayan fenerlerle kaplıydı.

Sadece kalenin yoktan var oluşunu izlemedim, dehşete düşmüş ve büyülenmiş bir halde kralı da izledim. Konuşmadığında ya da hareket etmediğinde, tamamen hareketsiz hale geliyordu. Ciddiyim, *mükemmel* bir şekilde hareketsizdi. Tahminimce, o anlarda, olduğu şeye, biçim verilmiş bir kış parçasına geri dönüyordu. Donmuş bir gölde ya da ağır karla kaplı ağaçlarda bulunan aynı sessizlikti.

Kral son bir savurganlık jestiyle elini kaldırdı ve bir tür fırçalama hareketiyle gökyüzündeki az sayıdaki bulutu kenara çekti. Bu gece çoğunlukla yeşil olan aurora parlıyordu ya da belki de diğer her şeyle birlikte onu da çağırdı, bilmiyorum.

"Evet," dedi kral, önümüzde duran korkunç manzarayı incelerken. "Evet, sanırım bu bir başlangıç."

Sesi çok uzaktan geliyor gibiydi; kulaklarım, gürültü yüzünden sağır olmuştu...

4 Aralık (?)

Her nasılsa, son cümleyi bitirmeden günlüğümden uzaklaştım ki bu benim yapacağım bir şey değil. Bırakmaya karar verdiğimi hatırlamıyorum. Bir gün günlüğümü tamamen unutmaktan o kadar korkuyorum ki nereye gidersem gideyim yanımda taşımaya karar verdim.

İçinde bulunduğum durumun heyecanıyla eğlenmek için hissettiğim her türlü eğilim çabucak kayboldu. Çünkü çok geçmeden fark ettim ki Saklı Kral tarafından çağrılan kale, komşu köylerden birinin kenarındaki birkaç uzak çiftlik evini gömen bir çığa neden olmuştu.

Bunu ona söylediğimde bana sempatik bir şekilde, "Bu çok talihsiz bir durum," dedi. "Bunu telafi etmek için ölümlülere büyük bir ziyafet vereceğim. Hepsi neredeyse hareket edemeyecek kadar şişmanlayana kadar günlerce sürecek. Bu işe yarar mı?"

"Sanmıyorum," dedim, "muhtemelen öldüklerini düşünürsek."

"Ah, canım." Kral bir an için çok üzgün görünüyordu ama sonra hizmetkârlardan biri kemik ve ay ışığından yapılmış bir tasma üzerinde üç beyaz kurtla geldi (kuzey kıyısındaki peri iş-

letmelerinden birinin lordundan gönderilen bir hediyeydi) ve yüzünü yalamak için üzerine atladıklarında ben de dahil olmak üzere her şeyi unuttu.

Peri hizmetkârlarının ne kadar çabuk geldiğini fazla düşünmemeye çalıştım. Onları kardan yaratmış olmasından korkuyordum ve nedense bu beni her şeyden daha çok rahatsız ediyordu. Gerçi rahatsız olunacak çok şey vardı ama saray bunlardan en önemlisi değildi.

Saraya giden, buz tutmuş çiçeklerle döşeli uzun caddede yürümek zorunda kaldık. Kaygan buzla kaplı siyah tahtadan yapılmış ve biri beyaz, diğeri siyah iki zarif peri atı tarafından çekilen bir araba belirmişti; bir andan diğerine hafifçe değişiyor gibiydiler. Yemin ederim, bir noktada renklerini bile değiştirdiler. Sürücü ve uşak at arabasından atlayıp kendilerini kralın ayaklarına öyle şiddetli bir telaşla fırlattılar ki biri buzda kendini kesti.

"Brethilde, Deminsfall," dedi kral yavaşça, sanki isimlerinin tadını çıkarıyormuş gibi. "Nerelerdeydiniz? Kraliçem beni hapsettikten sonra ağacıma bakmadığınız kesin. Birkaç hizmetkâr kaldı ama sayıları azaldı ve çok uzun zamandır yalnızım."

Hizmetkârlar titreyerek ağızlarını açıp kapadılar ama kral sadece gülümsedi ve elini başlarına koydu. "Sizi affediyorum," dedi içtenlikle, sonra da at arabasına binmeme yardım etti.

"Hizmetçileriniz serbest bırakıldığınızı nereden biliyor?" diye sordum, atlar bizi yol boyunca uçururken.

Kral bana şaşkın gözlerle baktı. "Ölümlüler kışın geldiğini nasıl anlar?" Yüzünü sarayına doğru çevirdi ve solgun gözleri parladı. Ölümsüz kuzgunlar önden uçuyor, kralın uyarılarına rağmen (gerçi bu uyarılar çok azdı) ara sıra aşağı inip hizmetkârları gagalıyordu. "Saraylılarım yakında gelecek, onları nişanlımla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum." Elimi öptü.

Dehşet içinde olmama rağmen bir parçam büyülenmişti. "O halde halkınızdan hiçbirinin şimdiki kraliçeye sadık kalacağına inanmıyorsunuz?"

"Taklitçi olana mı? Hayır." Ne sorumdan rahatsız olduğunu ne de kendisinden emin olduğunu gösteren bir burukluk fark ettim. "Kış beni tanır; dağlar ve buzullar, aurora ve kuşlar. Geçici olarak hapsedilebilirim ama ölümlülerin düşündüğü şekilde alaşağı edilemem."

Öldürülemeyeceğini söylemediğini fark ettim. Hikâyelere göre peri krallardan bu şekilde kurtulabilirdi ama bu zor bir girişim değildi. "Yöntemleriniz hakkındaki cehaletimi bağışlayın, majesteleri," dedim hemen. "Halkınızın kraliçeyi tercih edebileceğini düşünmüştüm. Çünkü ölümlülerle gösteriş yapmalarını yasakladığınızı ve bunun için birçok Halk'ın size kızdığını öğrendim."

"Eminim bir düzine farklı nedenden dolayı bana kızmışlardır," dedi. "Kral olmanın amacı *sevilmek* değildir. Halkınızın kendi davranışlarını örnek alacağı bir karakter asaleti sergilemektir."

Bunu anlamıştım. "O zaman bir kez daha ölümlüleri evlerinden çalmalarını yasaklayacak mısınız?"

Bana o muhteşem gülümsemesiyle baktı. "Bundan daha fazlasını yapacağım, sevgilim. Şu anda ellerinde bulunan her ölümlüyü serbest bırakmalarını sağlayacağım. Zavallı şeyler! Ölümlüler son derece zayıftır ve güçlülerin zayıfları avlaması onursuzca bir şeydir, bunun hep farkındayım." Elimi sıktı. "Bu seni mutlu eder mi?"

Mutlu edeceğini söylediğimde beni tekrar öptü ve şöyle dedi: "Senin doğanda cömertlik var, mücevher ya da başka hediyeler istemeden önce bana bunu soruyorsun. Sana karım demekten mutluluk duyacağım."

Her ne kadar kafamın içinde Wendell'ın hayırseverliğimle alay eden sesini duysam da bu değişim beni bir nebze rahatlattı. Şu anki durumumda, hissizleşene kadar üşümüş ve peri diyarında sonsuza dek hapsedilmekle karşı karşıyayken sözde iyiliğimi takdir etmekte zorlandım.

Atlar bizi sarayın muazzam beyaz kapılarından geçirerek siyah taştan kemeraltılarla kaplı bir avluya getirdi. Saray son de-

rece tedirgin edici bir yerdi; onu sadece göz ucuyla görebiliyordum. Doğrudan baktığımda çizgileri dağın yamacındaki kar ve kayalardan oluşan pürüzlü desen içinde eriyip gidiyordu. Neyse ki içeri girdiğimizde görüşüm biraz düzeldi.

Sarayın mimarisi şaşırtıcı derecede sadeydi; bir kez görüp bir daha asla göremeyeceğim büyük merdivenler ve koridorlar bekliyordum. Ama bir Ljosland kışı gibiydi, sade ve az süslenmişti ama can acıtacak kadar güzeldi. Fakat kocamandı. Buzla döşenmiş avluya tüm Hrafnsvik halkı sığabilirdi ve karşıdaki kemeraltı o kadar uzaktaydı ki dış hatları havadaki buz kristalleri tarafından yumuşak görünüyordu. Halk'tan birkaç kişi bizi karşılamak için gelmişti ve uçsuz bucaksız bir denizin üzerinde yüzen çiçekler gibiydi.

İşte, bu noktada hafızam karışmaya başlıyor. Kralın beni takdim ettiğini hatırlıyorum, gülümsüyordu, halk da saygılarını sunuyordu ki bunu kırılgan ve kibirli bir nezaketle yapıyorlardı. Ama sonra birdenbire kralın bana verdiği odalarda, vadiyi seyrediyordum ve oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Manzara muhteşem ama bir o kadar da ürkütücüydü çünkü odam dağ ile aşağıdaki vadi tabanı arasındaki gökyüzü ve sisten oluşan açık alana bakan güney kemeraltında yer alıyordu. Ormanın karla kaplı parıltısını ve onun ötesinde bir yerde, bir tuvalin üzerine çizilmiş ıslak boya gibi gri bir lekeyi görebiliyordum ki bunun deniz olduğunu tahmin ediyorum. Dağlar acımasız ve umursamaz bir şekilde bana bakıyordu.

17 Aralık (?)

Asla hizmetkâr olmadan yalnız kaldığımı sanmıyorum. Ellerime her zaman yiyecek, içecek ya da sıcak kürkler gibi bir şeyler sıkıştırılıyor gibiydi ancak peri sarayına adım attığım anda üşümemeye başlamıştım, bu yüzden dünyalarını bağlayan büyülerle mühürlendiğimi kesin olarak biliyordum.

Doğal olarak, kaçmak için birkaç girişimde bulundum. Bu konuda sistematik olmaya çalışıyordum ki zihniniz büyü tarafından sürekli karıştırılırken bu hiç de kolay değil. Ama her zaman sikkeme sarılıyordum, bu da yardımcı oluyordu, tıpkı bu günlüğe yazmak gibi.

Önce sadece kapılardan geçmeyi denedim. Bunun çok basit olacağını düşündüğüm için değil, tüm olasılıkları tüketmek için titizlik arzusuyla yaptım. Bunu yapar yapmaz, kendimi yine odamda buldum ve sadece bu da değil, daha önce orada olmayan, deniz kabuklarıyla döşenmiş bir dizi geniş basamakla zeminden çıkarılmış bir kaplıca banyosunda oturuyordum. Yanımda iki peri kadın bulunuyordu, biri yılan gibi dalgalanan saçlarıma opalsan deniz yosunu telleri örüyor, diğeri ise kibirli

ozanların karlara şarkılarını söylemeyi öğretmesi hakkında gevezelik ediyordu ki artık her saat bunu yapıyordu. Kaslarım sanki uzun zamandır oradaymışım gibi gevşekti.

Hizmetçilerimden beni dağlara ya da ormana, saray dışında herhangi bir yere götürmelerini istedim. Hiç itiraz etmediler ama bana itaat ettiklerini hiç hatırlamıyorum; isteğimi yapar yapmaz kendimi yine bir banyoda ya da sarayda yaptığı iyileştirmeleri neşeyle anlatırken kralla kahvaltıda buldum.

Kral, düğünümüze hazırlık için bana sürekli zanaatkârlar gönderiyordu. Pasta kokan ve sakallarından buz sarkıtları fışkıran iki telaşlı Halk tarafından menü hakkında sorguya çekildim. Örneğin, yıldız demlenmiş şarap mı, yoksa deniz altındaki denizden gelen tuzla baharatlandırılmış bira mı tercih ettiğimi ve benzeri saçma sapan soruları sordular.

Elimden geldiğince soğukkanlılığımı korudum, paniğin herhangi bir peri diyarında insanın aklını kaybetmesinin en kesin yolu olduğunu biliyordum ama birkaç kez sabrımın taştığını itiraf ediyorum.

"Şaraptan nefret ederim," diye çıkıştım zavallı peri aşçılardan birine, sanki ona ateş püskürtmüşüm gibi benden geriye doğru eğildi. "Sadece yeni ayda yetişen arpadan, sadece baldan oluşan bir diyetle beslenen şarkı söyleyen balıkların kemikleriyle birlikte demlenmiş bira servis edeceksiniz."

"Evet, majesteleri," diye fısıldadı peri tekrar tekrar, eğilerek ve ağlayarak uzaklaştı. O gittikten sonra odaya dalan terzilerle konuşmayı reddettim ve ölçülerimi bile alamadan gitmelerini emrettim.

22 Aralık (?)

Bugün odamın güney duvarının tamamını kaplayan penceremden dışarı bakarken ormanın neredeyse kara gömülmüş olduğunu fark ettim. Yer yer kar yığınları ağaçların uçları dışında her yeri kaplamıştı.

"Çığ mı düştü?" diye sordum, şu anda odamı dolduran ve bana şu ya da bu çiçekten örnekler sunan küçük çiçekçi ordusuna.

Gözleri siyah mürekkep gibi olan ve elbisesi tamamen buzla kaplanmış yapraklardan yapılmış ufak tefek bir kadın olan kıdemli çiçekçi kaşlarını çatarak ağaçlara baktı.

"Kış geldi, majesteleri," dedi.

"Evet," dedim dişlerimin arasından. "Ama görünüşe bakılırsa eskisinden *daha fazla* kış hâkim."

Elinde bir kucak dolusu siyah ve gri gül tutan ince bir adam olan başka bir çiçekçiyle gergin bir ifadeyle bakıştılar. "Kral döndü," dedi yavaşça, sanki sorumu hiç anlamamış ve sadece karanlıkta bir atış yapıyormuş gibi.

Bunun üzerine bedenimi hafif bir korku ürpertisi sardı. Kralı bir sonraki görüşümde -sanırım akşam yemeğindeydi, gerçi daha önce görmüş olmam da mümkün- bu soruyu ona yönelttim.

"Evet, Ljosland'da benzeri hiç görülmemiş bir kış olacak," dedi kral neşeyle, biraz daha balık yiyerek. Halk balıklarını donmuş bir dağ gölünden çıkarır ve buz yatağında çiğ olarak ya da hafif elma tadı veren tatlı, kremsi bir sos içinde yüzerek servis ederdi. Önümüze birkaç çeşit balık servis edilmiş, en küçüklerinin -canlı gri ve yeşil çizgili- başları ve kılçıkları duruyordu, bunlar birlikte yenmek içindi. Duvarları siyah taştan, zemini buzlu taşlardan oluşan, bu kez yapraklar ve köknar dalları içeriye hapsedilmiş -kendinizi bir orman örtüsünün üzerinde yürüyormuş gibi hissettiğiniz- mağaramsı bir ziyafet salonunda oturuyorduk. Masa, yüzleri kemik rengi ışıkta sık sık birbirine karışsa da saraylı ve sıradan karışımı gibi görünen Halk ile doluydu. Bir yerde alaylı, bir yerde yalvaran bir bakış yakaladım; ozanlar flütlerini çalıyordu ve kral onlara beni büyülememelerini emretmiş olsa da şarkıları sık sık başımı döndürüyordu.

"Ama ölümlü köylere ne olacak?" dedim. "Onları kara gömemezsiniz!"

Kral güven verici bir şekilde elime dokunduğunda güzel yüzü hayranlıkla doluydu. "Buradaki ölümlüler kışa alışıktır, canım."

"Kapılarının önüne on beş metre kar yığılmasına alışkın değiller," dedim, yumruklarımı eteklerimde sıkarak.

"Sadece taç giyme törenlerim kadar sürecek," diye söz verdi kral ve bu beni *gerçekten* endişelendirdi çünkü zaferinin tadını çıkarmayı bitirene kadar kışı uzatmayı planladığını gösteriyordu ve Halk hakkında biraz bilgisi olan herkes bunun önemli bir süre olacağını kolayca tahmin ederdi.

"Karları ölümlü dünyadan geri çekmelisiniz," dedim. "Hayvanları ölecek. Çocukları açlıktan ölecek."

Kral beni pek dinliyor sayılmazdı, ozanlardan birine işaret edince onlar da onun daha çok sevdiği bir şarkıya geçtiler.

"Çocuklar!" dedi gülümseyerek. "Onlardan bahsetmene sevindim. Çocuklar kışa bayılır, biliyor musun, gündönümünde donmuş göllerin ortasına bizim için ikramlar bırakırlar, Noel'de bizden yığınla kar isterlerdi. Sanki biz Noel hakkında bir şey biliyormuşuz gibi, aptal cimcimeler. Acaba bunu hâlâ yapıyorlar mı?"

O sırada müzik yükseldi ve ben ne konuştuğumuzu unuttum.

23 Aralık (?)

Günümün en kötü kısmı kralın ziyaretçileri kabul ettiği zamanlardı. Bunların çoğu yalvaranlardı, hem saraylı hem de sıradan perilerdi ve çeşitli umutsuzluk ifade eden hediyeler ve tebriklerle geliyorlardı. Bazen bu hediyeler arasında kralın düşmanlarının kelleleri de yer alıyordu; kralın ağaca kapatılması için komplo kuran ya da kraliçenin entrikalarına göz yuman düşmanlarının kelleleri. Kelleler kanamıyor -en azından ben bunu görmedim- ama eriyordu ki bu görüntüye katlanmayı kolaylaştırıyordu, ancak burnu ya da gözleri eriyip gitmiş bir cesede tanık olursanız, bunun ne kadar saçma olduğunu anlarsınız.

Kral her seferinde bunun acımasızlığı karşısında haykırdı. Bir keresinde o kadar uzun süre haykırdı ki birkaç hizmetkâr ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı, gözleri sıkıntıdan donuklaştı. Lordlar ve leydiler onun hoşnutsuzluğuna oldukça iyi katlanıyordu, başlarını alçakgönüllülükle eğip özürler mırıldanırken, bir yandan da hallerinden memnun görünüyorlardı. Her zaman, kellenin bir yerlerde korkunç bir dekorasyona dönüştürüldüğünü, genellikle bir kaide üzerine yerleştirildiğini ve güzelleştirmek

için mücevherlerle süslendiğini, barbarlıklarıyla kralı bu kadar kızdıran lord veya leydinin aniden kralın masasında yemek yemeye davet edildiğini ve kürkler, ozanlar veya küçük büyüler şeklinde lütfunun simgelerine sahip olduğunu görüyordum. Bunun pek de iyi bir örnek teşkil etmediğini belirttiğimde başını salladı ve bana gülümsedi.

"Affetme yeteneği büyük bir erdemdir," dedi kral. "Gerçekten, daha zarif ya da daha nadir bulunan çok az nitelik vardır."

Ayrıca doğası bu kadar yüce gönüllü olmasaydı, bir yerlerde saklandığını anladığım eski karısına, şimdi tahttan indirilmiş olan kraliçeye vereceği korkunç cezaları anlatmaktan da geri durmuyordu. Hal böyle olunca, tek dileğinin kraliçenin huzuruna çıkarılması olduğunu, böylece onu herkesin önünde affedebileceğini ve aralarındaki yarayı iyileştirmek için ona küçük bir arazi hediye edebileceğini söyledi. Her habercinin gelişinden korkmaya başladım, eski kraliçenin mide bulandırıcı bir düzine yolla ortadan kaldırıldığı haberini getireceklerinden, hatta belki de kanıt olarak kesik başından daha kötü bir şey getireceklerinden emindim. Bundan daha kötü ne olabilir bilmiyordum ama kralın saraylılarının bunu çözeceğinden hiç şüphem yoktu. Sonunda kraliçenin, yıldızsız bir gecede gizemli bir şekilde kulübelerinden kaçan kralın kurtları tarafından parçalandığı haberi geldiğinde neredeyse rahatlamıştım. Kral bir saatten fazla ağladı ve bir sonraki ziyafetinde, ona kurtları hediye eden kadın sağında oturuyordu ve çoğu ona öfkeli bakıp isteksiz bir hayranlık duyarken, o bir araya gelen konuklara zaferle sırıtarak bakıyordu.

25 Aralık (?)

Elimden geldiğince sık sık benimle evlenmemesi için nedenler bulmaya çalışıyordum. Ona çok sıkıcı olduğumu, şiir bilmediğimi ve berbat bir sesim olduğunu söylemeye çalıştım; onun dünyasının politikaları hakkında hiçbir şey bilmediğimi ve kesinlikle işleri berbat edeceğimi savundum.

"Düşünceliliğin sınır tanımıyor, sevgilim," dedi kral. "Ama donuk ya da cahil olman benim için hiç önemli değil çünkü siz ölümlüler çok uzun yaşamıyorsunuz; ömrünüzün dolduğunu anlamak için arkanızı dönmeniz bile gerekmiyor. Bu dünyada geçirdiğin kısa zamanın tadını çıkarmanı istiyorum, sonra da benim boyumda bir kadınla evleneceğim. Endişelenmene gerek yok."

Gittikçe daha da umutsuzluğa düşüyordum. Ölümlüler âleminde ne kadar zaman geçtiğini bilmesem de düğün tarihimin giderek yaklaştığını biliyordum. Halk'ın *tarihlere* pek önem verdiği söylenemezdi; onlar mevsimlerin gelgitleriyle hareket ediyordu. Tüm ayrıntılar kararlaştırıldığında ve her şey hazır olduğunda evlenecektik ve her şey neredeyse hazırdı. Halk, kralın krallığının her köşesinden nikâhımıza tanıklık etmek için geli-

yor ve saray, gece gündüz demeden her saat kahkahalar ve müzikle çınlıyordu.

Ama denemek için bir fikrim daha vardı. Keşke kaçmaktan başka bir şey düşünebilseydim -ülkeyi içine sürüklediği bu acımasız kışı sınırlandırmaktan başka- ama gerçek şu ki günler geçtikçe aklım daha da karışıyordu. Kralın yaptıklarını -benim yaptıklarımı- geri almanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum ama burada daha fazla kalırsam kendimi tamamen kaybedeceğimin de farkındaydım.

30 Ocak

Tarih bu.

Tarihi biliyordum. Denizde geçen yıllardan sonra ilk kez sağlam bir zemine dokunmuş gibi hissediyordum.

Bu sabah terziler kendilerini tanıttıklarında, kralla kahvaltı ettikten ve o beni iffetli bir öpücükle yalnız bıraktıktan sonra planımı uygulamaya başladım.

Her daim peşimde olan hizmetkârların aksine, absürt düğünümü ayarlamak için gönderilen zanaatkârların saraydan olmadığını gözlemlemiştim. Uzaklardan, çok uzaklardan geliyorlardı. Ljosland anakarasından bile değil, buzla kaplı kuzey kıyılarındaki uzak Arktik adalarından geliyorlardı. Bu Halk daha küçük ve garip aksanlarla konuşuyordu. Sarayın ve onun birçok büyüsünün bir parçası olmadıklarını düşünürsek, belki de içlerinden biri, beni dışarı çıkaracak bir yol biliyordur diye düşündüm.

"Kralın sarayından değil misin?" diye sordum.

"Hayır, leydim," diye yanıtladı terzi. "Bunun için çok mütevazıyız."

İki kişiydiler ama sadece biri konuşuyordu; şimdi ayaklarımı ölçmek için eğilen adamdı bu. Ufak tefekti, iri siyah gözleri ve keskin bir yüzü vardı, saçları toz rengindeydi ve parmakları eklemli olmakla birlikte çok uzundu. Arkadaşı, sürekli utangaç ve asık suratlı bir görünümü olan aptal bir kadın, ona bir çift gümüş ayakkabı uzattı. Onları bir kenara attım.

Terzi kuru bir sesle, "Majesteleri beden ölçüsünü belirlemeyi zorlaştırıyor," dedi.

"Majestelerinin bir ricası var," diye cevap verdim soğuk bir şekilde.

"Gerçekten mi? Majestelerinin ricalarla değil, sadece taleplerle ilgilenmesine gerek var ki buna da alışkındır."

Konuşurken, her zamanki gibi etrafta dolaşan hizmetçilerime, dilsiz kadının metrelerce kumaş getirmesine yardım etmelerini işaret etti. Tanrı'ya şükür, ne siyah ne de mavi-beyaz, ama siyah-beyaz brokarlı, çam yeşili bir kumaş seçmişti.

"Çok özel bir örtü istiyorum," dedim, "kendi ellerimle vurduğum bir tavşanın beyaz kürkünden dokunmasını istiyorum. Onu benim için ormanda, ellerimdeki kan henüz tazeyken dokuyacaksın çünkü örtümü sevgili kocama bir hediye olarak sunmak istiyorum."

Şimdi, isteğimi dikkatlice tasarlamıştım ve bu tür korkunç tercihlere sahip olan Halk için mantıklı bir istek olduğunu biliyordum. Ama terzi bana sadece sessizce baktı, keskin yüzü okunmuyordu.

"Ee?" dedim ısrarla. "Bu senin yeteneklerinin ötesinde bir şey mi?"

"Hayır leydim."

"O zaman beni ormana götür. Şimdi avlanmak istiyorum." Nişanlımın düşüncesiz buyurganlığını taklit etmeye çalıştım ama onun iyi mizacına sahip değildim.

Terzi, incelemesi için bir avuç kumaş çıkarmış olan hizmetçilerime kısa bir süre baktı. Kumaşı aldı ve iç gömleğime iğnelemeye başladı.

"Majesteleri leydime çok değer veriyor," dedi, daha fazla iğne eklemek için arkama geçerek. "Değer verilen şey yakından korunmalı ve altın zincirler gibi büyülerle desteklenmelidir."

Göğsüm sıkıştı, dengemi korumak için yatağın direğine uzandım. Terzinin dikkatli sözlerini anlıyordum, ancak krala yönelik bir eleştiri olarak yorumlanması ihtimaline karşı açıkça konuşmuyordu.

Kral beni saraya kapatmak için büyüsünü kullanmıştı. Kaçmayı her denediğimde kendimi engellenmiş buluyordum ve tekrar denersem, farklı bir sonuç olmayacaktı.

"Eğer leydim hizmetkârının bu cüretini bağışlarsa," dedi terzi, "başka bir teklifim var."

"Neymiş o?" Zar zor dinliyordum. Oda, önümde uzanan ve o buzdan saraya kapatılmış yıllar gibi soğuk ve rüya gibi görünüyordu.

"Majesteleri yarını hediye verme günü ilan etti." Terzinin dikiş iğnesi, inanılmaz bir hızla elbiseye bir kol eklerken ışıkta parladı. "Hem halk hem de ölümlüler krala ve yeni gelinine saygılarını sunmak üzere çok uzaklardan davet edildi. Size annemin kendi düğün gecesinde taktığı duvaktan esinlenerek yapılmış bir duvak sunmak istiyorum. Bunu daha çok seveceğinize inanıyorum."

"Çok naziksin," diye söze başladım, sonra durdum. Dikiş iğnesi alışılmadık derecede küçük ve narindi, çok saf bir gümüşten yapılmıştı ve bir balığın akıntıya kapılıp gitmesi gibi kumaşa girip çıkıyordu.

Ani ve istemsiz bir şekilde sarsılınca kolum iğneye battı. Acı dolu bir tıslama duydum. Bunu yaptığımda kederli bir sessizlik içinde arkadaşının dikiş setini ve makasını tutan diğer peri terzi bir hırıltı çıkardı.

"Kapa çeneni, seni beyinsiz melez," diye tısladı terzi ona. "Sadece küçük bir iğne battı. O iyi."

Peri hizmetkârlarım bu tuhaf alışverişi fark etmemişti. Onlar, çoğunlukla yardımcı olmayacak şekilde, kumaşı daha fazla açarak yerde sürüklenmesine ve çirkin kırışıklıklar oluşturmasına neden olmaya devam ettiler. Onlara döndüm.

"Bizi yalnız bırakın," diye emrettim kraliçe kibrini en iyi şekilde taklit ederek. Şaşkın bakışlar attılar ve birkaç adım geri çekildiler.

Terzi tavana baktı ve sonra çirkinliğine rağmen bir şekilde büyüleyici olmayı başaran bir gülümsemeyle görevlilere döndü. "Majesteleri iffetlidir," dedi. "Şimdi onu soymam gerekiyor ve biraz yalnız kalmamızı tercih eder."

Ah, Tanrım. Daha önce onun Bambleby olduğunu bilmiyordum ama şimdi biliyordum. Şoke olmama ve şaşkınlığıma rağmen ona ters ters bakmaktan kendimi alamadım.

En kıdemli hizmetkâr hariç tüm hizmetkârlar titreyerek dışarı çıktı. O da bir sadakat gösterisiyle, "Ben kalmalıyım, çünkü kral, leydimin her arzusunu yerine getirecek birinin her zaman yanında olması gerektiğine karar verdi," dedi.

"Her ne kadar düşünceli bir davranış olsa da," dedi terzi, "hanımefendinin arzuları çoğu zaman saçmadır ve şu anda sizin onları yerine getirmemenizi istiyor."

Elini hizmetçinin yüzünde gezdirince kadının ifadesi hayalperest ve odaklanmamış bir hal aldı. İç çekerek yatağın üzerine doğru yuvarlandı.

"Wendell!" diye bağırdım ileri atılarak. "Hizmetçilerimi öldüremezsin! Kral..."

"Senin tarafından azarlanmayı ne kadar özlemiş olsam da, Em," dedi Bambleby, "o sadece uyuyor. Kralının gazabı için endişelenmemize gerek yok."

Hizmetçiyi söylediği gibi, gözleri yarı kapalı bir şekilde uyurken buldum. O kadar rahatlamış, mutlu ve şaşkındım ki bir sürü duyguyu bir arada yaşıyordum ve kollarımı ona dolayabilirdim.

Neredeyse kendimi onun kollarına atacaktım ama sapkın bir nedenden ötürü kendimi onunla tartışmak zorunda buldum. Gerçekten de bazen onu olabildiğince sevimsiz kılmak için bir büyünün iş başında olup olmadığını merak ediyordum. "O benim kralım değil," dedim.

"Değil mi? Ama onu sen serbest bıraktın," diyen Bambleby, başını iki yana salladı. "Nasıl oluyor da vahşi peri köpekleriyle dost olmayı ve Güç Sözleri'ni ortaya çıkarmayı bildiğin halde perilogojistin temel kurallarından birini, yani kötü kralları ağaçlardan kesmemeyi atlıyorsun?"

"Ben dersimi aldım, teşekkür ederim," diye tersledim. "Eğer bir ağaçta kapana kısılırsan, çıkmana izin vermeyeceğim."

"Çıkartmak zorunda kalacaksın. Seni çok iyi tanıyorum, Em. Etrafında söyleneceğin biri olmadan asla hayatta kalamazsın."

Diğer terzi dört ayak üzerine düşmüştü ve ayaklarımın dibinde burnunu çekiyordu. Kadına sarıldım ya da daha doğrusu *hayvana* çünkü gerçekten de büyünün altındaki Gölge'ydi. Beni yaladı, bu hiç de hoş olmayan bir deneyimdi ve başka girişimleri engellemek için başını geriye ittim.

Wendell'a baktım. Kendisine hiç benzemiyordu, sesi bile kendisi gibi değildi; kalınlaşmış ve sertleşmişti. Ancak şimdi daha dikkatli baktığımda o tanıdık kayıtsız zayıflığını, bana şaşkınlık ve endişe karışımı bir bakışla baktığını gördüm. Artık benden birkaç santim daha kısaydı ve sevimsiz görünüşüyle birlikte gri tonlu giyimiyle herhangi bir odanın arka planında kaybolabilirdi.

"Ah," dedim birdenbire anlayarak. "Kendini *oíche sídhe*'lerden birine dönüştürmüşsün."

"Doğal olarak," dedi Bambleby. "Büyükannemin kanı damarlarımda akıyor, bu yüzden bana uygunsa onların görünümünü alabilirim, bu süreç oldukça tatsız olsa da." Eskiden zarif olan ama şimdi fazladan eklemlerle cılızlaşmış parmaklarına baktı ve yüzünü buruşturdu. "Daha da kötüsü, her gün kendime *bakmak* zorundayım."

"Bir büyü kullanamaz mıydın?"

"Belki, ama kar kralımızın büyülerinin onu parçalayabileceğini düşündüm. Burası onlarla dolu. Gölge'nin üzerine bir tane koyma riskini göze aldım çünkü eğer biri onu ortaya çıkaracak olursa, bunun pek bir önemi olmazdı. O kimsenin düşmanı değil."

Ona baktım. "Peki, sen?"

"Seni zorla serbest bırakmayı birçok kez denedim ama pek iyi gitmedi. Yine de kralın birkaç lordunu ve leydisini öldürdüm."

Ağzım açık kaldı. "Bana bundan hiç bahsetmedi."

"Neden bahsetsin ki? Her neyse, sonunda aklıma bu fikir geldi," diyen Bambleby, ekşi bir ifadeyle çirkin suratını işaret etti, "ve Aud'la konuştuktan sonra karar verdik..."

"Aud!" diye bağırdım neredeyse. "Aud beni *kurtarmaya* mı çalışıyor?"

"Bütün köy seni kurtarmak için çalışıyor, canım. Her şeyi planlayarak neredeyse neşeli bir zaman geçirdik."

Aud, Thora, Krystjan ve diğerlerinin tavernada beni peri diyarından kurtarmak için fikir alışverişinde bulunduklarını hayal etmeye çalıştım ama hayal gücüm beni tamamen hayal kırıklığına uğrattı çünkü esas olarak onları umursadıklarını hayal edemiyordum.

"Neden?" diye sordum yavaşça.

"Neden mi?" Gözleri eğlenircesine kırıştı. "Çocuklarından üçünü kurtardın ve Takas uzaklaştığına göre şüphesiz çok daha fazlası kurtulacak."

"Ayrıca onları ebedi kışa mahkûm etmekten son derece memnun olan bir peri kralını da serbest bıraktım."

"Evet, ama onları bu konudaki niyetlerinin asil olduğuna ikna etmeyi başardım."

Doğru olup olmadığını umursamadan hazırlıksız bir şekilde söyledi. Günlerdir soğuğu hissetmemiş olmama rağmen titredim. "Niyetlerim asil değildi," dedim. "Çoğunlukla değillerdi. İstedim

ki..." Kendime, gülünç elbiseme baktım. "Hikâyeyi anlamak istedim. Sanırım Aud ve diğerlerine yardım etmeyi düşündüm ama yalan ve önce bilimi düşünmediğimi söylemeyeceğim. Bana yardım etmek için hayatlarını riske atmamalılar."

"Emily, Emily," dedi Bambleby. "Aklında ikinci, üçüncü ya da on dördüncü sırada olsalar da bu insanlara yardım etmeye karar vermen beni çok şaşırttı. Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı? Kendinden ve araştırmandan başka birini düşünerek yani."

Ona ters ters baktım. "Bana bencil mi diyorsun? Sen mi?"

Bambleby omzunu silkti, çok az değer verdiği bir şeye, yani karakterine karşı yapılan bu küçümsemeden rahatsız olmamıştı. "Ne olursa olsun, bunlar tatbiki insanlar ve senin *ne yaptığından* çok *neden* yaptığınla ilgileniyorlar. Onlara kaçırıldığını söylediğimde Thora'nın yüzünü görmeliydin. Lilja ve Margret de senin için savaşmaya hazırdı. Aud'dan bahsetmiyorum bile, kurtardığın çocuğu kendi çocuğu gibi seviyor. Ulfar'a gelince, seni geri getireceklerine dair annesinin mezarı üzerine yemin etti ve o kasvetli suratı ortaya çıkmadan önce toplamda sadece yarım düzine kelime etti, yine de bu, haftalardır ondan duyduğumdan daha fazlaydı."

Benim için betimlediği tabloyu hayal ederken gözlerimin arkasında beklenmedik bir baskı hissettim. Ulfar'ın yahnisi arkada fokurdarken ve Aud'un yama yapmaya bir türlü fırsat bulamadığı pencere pervazındaki çatlaktan rüzgâr ıslık çalarken, onlar tavernada oturup beni en iyi nasıl kurtaracaklarını tartışırken, kendimi bu buzdan sarayda yapayalnız, sonsuz büyülenmeyle aramda sadece aklımın olduğunu hayal ediyordum. Wendell'ın yaralanmasına ağladığım zamanki gibi verdiğim tepki beni telaşlandırdı. Hrafnsvik'e gelmeden önce en son ne zaman ağladığımı hatırlamıyorum; muhtemelen küçük bir çocuktum. Dramatik olmayacağım ama içimde bir şeylerin gevşediğini hissetmekten kendimi alamadım, ayakkabıya sıkışmış bir çakıl taşı gibi küçük ama sıkıntılı bir şeydi.

"Peki, neye karar verdiniz?" dedim.

"Aud ve diğerleri yarınki hediye verme töreni sırasında kralı ziyaret edecekler. Ölümlüler davet edildiği için kral krallığının üzerindeki örtüyü geçici olarak kaldıracak. Ona ve müstakbel gelinine, kralı hissizleştirecek bir zehir içeren bir düğün hediyesi sunacaklar. Bundan sonra işler oldukça karışacak ama endişelenme, kaçarken kaosu siper olarak kullanacağız."

Ağır ağır yatağa, ağzından salyalar akacak kadar mışıl mışıl rüya gören büyülü hizmetkârımın yanına oturdum. "Ve bu kış sona erecek. Dışarıda, Hrafnsvik'te durum kötü mü?"

"Tamamen korkunç," diyen Bambleby, periyi çekip yanıma oturdu. "Tüm gün ve gece kar yağıyor, bu da çok can sıkıcı. Kendi kıyafetlerim artık yetmiyor, bu yüzden Ulfar'ın fok derisi pelerinini ödünç almak zorunda kaldım. Sanırım yeterince sıcak tutuyor ve ben de ona uygun şekilde diktim ama balık yahnisinin kokusunu bir türlü çıkaramıyorum. Elbette, bir de botlar var."

"Ama bu zehir kralı öldürmeyecek mi?" diye sözünü kesmeseydim, gardırobunun rezilliklerini uzun uzun anlatacağından hiç şüphem yoktu.

"Hımm? Hayır." Bana bir kral katili tartışmasına yakışmayan bir gülümseme takındı. "Hediyelerin arasına gizlice zehir koymak Aud'un fikriydi. Oldukça iyi bir takım olduk. İlk oğluyla birlikte dağlarda saklanan yaşlı kraliçenin izini sürdüm. Saraydaki müttefikleri sahte bir ölüm hazırladı."

"Onu takip mi ettin?" diye tekrarladım belli belirsiz.

"Evet. Kral ağaç hapishanesine yaptığımız keyifli gezi sırasında seni büyülediğinden beri arıyordum."

"Beni büyülediğini biliyordun!" diye haykırdım.

"Elbette, biliyordum. Bu konuda hakkımı vermelisin. Her neyse, kraliçenin eski kocasının senin üzerindeki etkisini nasıl kıracağını bilebileceğini düşündüm ve sarayına açılan bir kapı aramaya başladım. Bir tane buldum, unutulmuş bir tepenin üze-

rinde dar, eski bir kapıydı, bana açılmıyordu ama tesadüfen kralı serbest bıraktıktan sonra kaçtığı kapıyla aynıydı. O zaman bunu kullanabileceğini tahmin ettim ve gerçekten de onu oldukça yakında saklanırken buldum."

"Bana büyülendiğimi bildiğini söyleyebilirdin," diye tersledim. "Aslında o gece, ağaçtan döndüğümüzde bir şeyler söyleyebilirdin. Ya da başka bir zaman. Biz her günü birlikte geçiriyorduk."

"Ne anlamı olurdu ki? Sadece inkâr ederdin çünkü büyü seni buna zorlardı. O lanet olası günlüğünde bir sürü ipucu bıraktım."

Büyünün, onu ortaya çıkarmak için ağzımı her açtığımda beni nasıl engellediğini, büyülendiğimi ne kadar sık unuttuğumu düşündüm. Muhtemelen haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım ama hayır, *kabul etmek* zorunda değildim.

Elimi yumruk haline getirdim. Üçüncü parmağın yokluğunu gizlemek için özenle dikilmiş karmaşık kıvrımlara sahip beyaz bir eldivenle sarılmıştı. Artık bana tanıdık gelen hayalet ağrısıyla sızlıyordu.

"Peki, kraliçenin bu olaydaki rolü ne olacak?" diye sordum.

"Kral, kurtlar tarafından parçalandığını düşündüğünden onun için endişelenmeyecek, bu yüzden hediye verme törenine kılık değiştirerek gizlice girecek. Kralın, zehirle dikkati dağıldıktan sonra, kraliçe soylular arasındaki müttefiklerinin yardım ve yataklıklarıyla onu öldürecek ki bu müttefiklerin sayısı oldukça az, ancak geçici olarak krallarına itaat etmeleri için korkutulmuş durumdalar."

Ağzım kurumuştu. "Nasıl?"

Bambleby omzunu silkti. "Bu konuyu onların verimli hayal güçlerine bıraktım."

Başımı ellerimin üzerine yasladım. Wendell'ın gelişinden beri zihnim dönmüyordu, bu yüzden kralın büyülerine karşı bir şey yapıp yapmadığını merak ediyordum ama hâlâ kendimi çok ha-

fif hissediyordum, sanki her an yok olacakmışım gibi. "Beni bir daha asla kandıramayacaksın."

"Ne?"

"Bir daha asla sana ciddi işler yaptıramayacağıma inanmayacağım."

Bambleby ürperdi. "*Yetenekli* olmakla eğilimli olmak aynı şey değildir, Em."

"Onu öldürmeden beni serbest bırakabilir misin?" dedim. "Onu tekrar hapsedebilir misin?"

Bambleby şaşkın bir duraksamadan sonra, "Hayır," dedi.

"Zamanı geri alabilirsin," dedim sinirli bir şekilde.

Bambleby başını iki yana salladı. "Bana olan inancın gurur verici. Ama benim yaşımdaki çoğu Halk, güçlerinin boyutunu yeni yeni kavramaya başlar. Bu kral, dağlardan bile daha yaşlı. Daha da kötüsü, onun diyarındayız, benim değil. Ne fark eder ki? Eminim ona acımıyorsundur. Kendi haline bırakılırsa Hrafnsvik'teki herkesi açlıktan öldürecek, onları ve tarlalarını yaz mevsiminde bile metrelerce karın altına gömecek, biliyorsun."

Başımı yavaşça salladım. "Yaşlı kraliçe ve sarayı ölümlüleri kaçırmaya geri dönecek. Aud ve diğerleri bir kez daha bir kış gecesinde onları çağıran müziklerini duyacaklar."

"Sanırım buna alışkınlar."

Bu tartışmayı hemen kestim, onun kendi insanının, hikâyelere inanılıyorsa, Saklı Olanlar'dan daha kötü suçlara karıştığını umarak, Halk'ın kötülüğü hakkında umursamasını beklemem aptalcaydı. Gevşek bir saç telini çekiştirdim; hizmetkârlar saçımı kurdele ve iğnelerden oluşan bir düzenekle tuttırmuşlardı ama görünüşe göre peri büyüsü bile onu ehlileştirememişti. "Bunu *gerçekten* planladılar mı, bu kurtuluşu?"

Bambleby gülümsedi. "Buna inanmayacağını biliyordum. Binlerce kütüphane yığınının tozuyla dolu bir kalbe sahip olman herkesin öyle olduğu anlamına gelmez. Al bakalım."

Bana deri ciltli küçük bir kitap uzattı, pahalı ama bir şekilde sadeydi. Onun günlüğüydü.

"Çoğu zaman içine yazmaya uğraşmam," diye başladı.

"Ne kadar sık olduğunu bir elin parmakları kadar sayabilirim," dedim. "Parmaklarımın yarısını kaybetmiş olsaydım."

Bambleby beni duymazdan geldi. "Ama sen kralla kaçıktan sonra her şeyi daha tutarlı bir şekilde belgelemek için çaba sarf ettim. Burada geçirdiğimiz zamanla ilgili her şeyi kaydetme konusunda çok takıntılısın; bunu takdir edeceğini düşündüm. Köylülerle konuşmalarımı detaylandıran kayıtları not aldım."

Kütüphane tozu yorumuna cevap vermek için bir şeyler söylemek istiyordum ama doğrusu düşünceli tavrı karşısında biraz alçakgönüllü davrandım.

"Teşekkür ederim," dedim sonunda. "Okumamı sadece belirtilen kayıtlarla sınırlayacağım."

Beni sadece kısmen dinliyordu, dikkatini yatağımın yanında asılı duran aynaya vermiş, yansımasına bakıp kaşlarını çatıyor ve pelerinini bir o yana bir bu yana çekiştiriyordu.

"Senin sadece *küçük* bir peri soyuna sahip olduğunu sanıyordum," dedim, kahkahamı bastırmaya çalışarak. İtiraf etmeliyim ki bu çok zor olmadı.

Bambleby kaşlarını çattı. "*Birazcık*. Üç büyükannem ve büyükbabam daha var, hepsi de soylu, aralarında bir kral ve kraliçe de var."

Bunu düşünüyormuş gibi yaparak başımı salladım. Sonra, "Burnunda bir şişlik var şimdi," dedim.

Bana ters ters baktı. "*Yok*."

"Ağzın orantısız."

Tartışmak için ağzını açtı ama sonra sadece yorgun bir ses çıkardı. "Ne anlamı var ki? Çok çirkinim. Kendimi tekrar değiştirmek için sabırsızlanıyorum."

"Değiştirme. Böyle olmanı tercih ederim."

Şaşırmış görünüyordu, sonra gülmeye başladı. "Öyle mi?"

"Evet," dedim. "Arka plana karışıyorsun. Seni neredeyse tamamen unutabilirim. Bu çok ferahlatıcı."

Doğal olarak, bunu bir iltifata dönüştürmenin bir yolunu buldu. "Peki, ben senin için normalde bir dikkat dağıtıcı mıyım, Em?"

Gitmek için ayağa kalktı, homurdanan ve kıpırdanmaya başlayan hizmetçiye parmaklarını salladı. "Daha fazla oyalanırsam hizmetkârların şüphelenecek," dedi. "Yarın gerçekleşecek olaylardaki rolünü açıklığa kavuşturmak için duvakla birlikte sana bir not göndereceğim. Belki de bunun küçük bir rol olduğunu bilmek vicdanını rahatlatır."

Geri çekilirken gün ışığının gri gölgeleri arasında eriyor gibiydi ve aniden bir dehşet hissettim. Gitmesini istemiyordum.

Aslında kalmasını istiyordum ki bu neredeyse aynı şeydi ama tam olarak aynı şey değildi. Onu özlediğimi korkunç bir netlikle fark ettim.

"Günlerden ne?" diye sordum.

Durdu ve söyledi.

"Bir ay," diye mırıldandım. "Bir aydır kendimde değilmişim."

Bambleby kaşlarını kaldırdı. "Bu kötü bir şey değil. Çoğu ölümlü peri diyarında yılların akıp gidişini izleyebilir ve sadece günler geçtiğini sanabilir."

"Wendell," dedim. "Ben... yani benim için yaptığın her şeyi, ben..."

"Ah canım," dedi Bambleby. "İşte, gerçekten büyülendiğini böyle anlıyorum, duygusallaşıyorsun. Bu anın tadını çıkarırsam sonra beni öldürürsün, o yüzden seni duvarlara şükranlarını sunman için yalnız bırakacağım. Her neyse, elbiseni bitirmeliyim."

Onu ve Gölge'yi odadan çıkarken görmedim ama gittiklerini biliyordum. Hizmetçim bir dirseğinin üzerinde doğrulmuş, şaşkınlıkla donuk kirpiklerini kırpıştırıyordu. Ağzını açmaya fırsat bulamadan uyuyakaldığı için onu azarladım ve bir sonraki ziyaretçimi göndermesini söyledim.

30 Ocak - Günün sonuna doğru (tahminen)

Ziyaretçilerden ve onların nikâhımla ilgili bitmek bilmeyen sorularından kaçabilmem için bir süre geçmesi gerekti; sorularına cevap verdiğimi hatırlamıyordum ama sanırım vermiş olmalıydım. Sonra hizmetçilerimi yatak odamdan kovdum ve Wendell'ın günlüğünü okumak için pencere kenarındaki donmuş bir pastaya benzeyen beyaz sandalyeye yerleştim.

Günlüğün sırtına, doğal olarak, sayfayı işaretlediği ipek bir kurdele iliştirilmişti. Okumalarımı ilgili bölümlerle sınırlı tutacağıma söz vermiş olmama rağmen daha önceki yazılarına göz atmadan edemedim. Onu hafife almamıştım, bahsedecek çok az şeyi vardı: Poe'nun ağaç evinin ve köylülerin ona işaret etmiş olması gereken ve muhtemelen sadece söz konusu köylüler orada durup onu beklenti içinde izledikleri için yazdığı çeşitli kaya oluşumlarının birkaç üstünkörü tasvir; belki de bunları makalemize koymayı hatırlatmak için benim saha notlarımdan kopyaladığı birkaç pasaj; Thora'dan topladığını hatırladığım bir avuç yerel peri hikâyesi. Kaldığımız sürenin başlarında sadece birkaç

gününü anlatma zahmetine girmişti ve bunları benim zorba taleplerim ya da kaldığımız yerin mahrumiyetleriyle ilgili şikâyetlerle dolu olmasını bekliyordum ama sanırım yazılı açıklamaları anlamsız bir çaba olarak görüyordu çünkü bu kayıtlar son derece kısaltılmış olsa da gerçekçiydi. Karalama alışkanlığı vardı, bu çizimlerin yarısı bana ait olduğu için görmezden gelmeye meyilliydim fakat bu çizimlerden biri beni hareketsiz bıraktı. Defterimin üzerine eğilmiştim, saçlarım akşamları genellikle saldığım gibi omuzlarıma dökülüyordu, çenem elime dayalıydı ve yüzümde hafif bir gülümseme vardı. Çok detaylı bir çalışmaydı, her vuruş özenle seçilmişti. Gölge yaratmak için başparmağıyla mürekkebi bulaştırdığı yerleri görebiliyordum; boynumun kıvrımını, köprücük kemiklerimin arasındaki çukuru.

Sayfayı çevirdim; yüzüm sıcacıktı ve kalem darbeleri gibi küçük ürpertiler üzerimden geçiyordu. Diğer çizimlere odaklandım, bazıları korkunç ağaçlardı, devasa ve kavrayıcı ama sevgi dolu bir elle çizilmişlerdi, diğerleri ise sonunda kedi olduğunu anladığım bir yaratıktı. Bu kolay bir çıkarım değildi; sanki tamamen maddi bir varlık değilmiş gibi onu sadece ipuçlarıyla birkaç siyah mürekkep çizgisiyle çizmişti. Yine de bu ipuçlarında beni tedirgin eden bir şey vardı. Kedi çizmeyi beceremiyor muydu, yoksa sadece berbat bir kedisi mi vardı, bilemiyordum.

Sonunda, kaybolduğumu fark edeceği günü işaretlediği kayda döndüm. Şaşkınlığıma rağmen (kendinden şüphe etmek Wendell Bambleby'ye atfettiğim bir özellik değildi), çok sayıda çarpı işaretiyle başlıyordu, kelimeler artık okunaksızdı, ancak birkaç kez çiziklerin altında ismimin yazıldığını gördüm.

27/11/09

Pekâlâ. Basitçe başlayacağım. Bunu akademik bir şekilde ele almak istersin, değil mi? Kayboluşunu kanlı bir apandis gibi ele almak istersin.

Mektubunla ilgili keşfimi atlayacağım. Temizlenene kadar Krystjan'ı içeri almayacağımı söylemem yeterli. Her şey biraz çarpık görünüyor, sanki öfkemle peri ve ölümlüler âlemi arasındaki perdeyi aralamışım gibi. Zavallı Gölge! O kadar korktu ki tavernaya kaçtı. Asla endişelenme, onu bol bol okşadım ve Ulfar'ın sosundan bir kâse dolusu verdim ve sanırım beni affetti.

(Bu noktada, sayfayı birkaç kez bıçaklamış gibi görünüyordu.)

Her neyse. Bu çok da akademik değildi, değil mi? Sadece bunu okuduğunu hayal etmeden duramıyorum. Sanırım bunu okuduğunu hayal etmek zorundayım, yoksa delireceğim. Ama tekrar deneyeyim.

Mektubunu okumayı bitirdikten sonra -bu intihar görevin hakkında bu kadar gerçekçi olduğun için teşekkür ederim; sanki benimle evlenmen için sana yalvarmışım ve bu nedenle bütün bu durum hakkında bazı duygusal eğilimlerin olabilir gibi bir şey değil- ve sonrasında sakinleşip, doğal olarak yerel halktan yardım istemek için tavernaya doğru yola çıktım. Daha doğrusu, yola çıkmaya *çalıştım*; kulübenin kapısını açtığımda küçük bir kar çığı yuvarlanarak içeri girdi ve beni geriye doğru savurdu. Çok güzel, gece o kadar çok kar yağmıştı ki kapının yarısına kadar kar yığını oluşmuştu. Kendimi toparladım ve hızla merdivenlerden aşağı indim, ayağım takıldı ve yüzüstü karla kaplı çimenliğe düştüm. Rüzgâr şiddetliydi; daha önce hiç hissetmediğim kadar soğuktu, Ljosland'da bile.

Yolda yürümem çeyrek saatimi aldı ve tavernaya ulaştığımda botlarım ile kollarımda o kadar çok kar vardı ki sırılsıklam olmuştum, ayrıca titriyordum. Burası ne kadar büyüleyici bir yer.

Neyse ki Aud ve Thora'nın yanı sıra köyü kazmak için yataklarından kalkmış olan muhtelif köy gençleri de oradaydı. Aud görünüşümden endişelenmiş gibiydi, suratımın rengiyle ilgili bir şeyler söyledi, ancak o zaman kutup soğuğuna adım atmadan önce pelerinimi giymeyi unuttuğumu fark ettim. Aud ve Thora beni ateşe doğru sürüklemeye çalıştılar, çay ve kahvaltı hakkında durmadan konuştular, dudaklarım buza dönüştüğü için oldukça bozuk olan itirazlarımı görmezden geldiler, sonunda kahvaltı tepsisini alıp duvara fırlattım, bunun üzerine yaprak ve çam kozalaklarından oluşan bir tüye dönüştü (bunu yapmak istememiştim, sadece büyüm düzensiz bir şekilde parlıyordu). Şimdi bu konuda kendimi oldukça kötü hissediyorum. Aud belli etmese de onları korkuttuğuma inanıyorum ama o sırada beni gereğinden fazla güç kullanarak bir şömine başı sandalyesine itti.

Elime bir fincan tutuşturduğunda, "Çay istemiyorum," dedim.

"Ya iç ya da kafandan aşağı dökerim, seni deli peri," diye karşılık verdi, yüzüme bir battaniye fırlatarak.

Fincanı tutmak için mücadele ederken o zaman içinde bulunduğum durumu fark ettim. Bu kış ülkesinde kendi ormanlarımdan ve göllerimden o kadar kopmuşum ki bu beni çok zayıflatıyor. Parmak uçlarım mosmordu, muhtemelen burnum da öyle. Aud öleceğimi düşünmüş olmalı. Gölge yanıma sokuldu ve başını dizime koydu, köpeklerin her zamanki affetme modu devreye girmişti. Eğer kedimi Gölge'yi korkuttuğum gibi korkutmuş olsaydım, beni

günlerce görmezden gelirdi ya da muhtemelen beni lanetlerdi. Kedilerin kendine saygısı vardır.

Sonunda tekrar tutarlı bir şekilde konuşabildim. O sırada Hrafnsvik'in çoğu tavernada toplanmıştı. Köy halkı kendine has tarzıyla bir şeylerin döndüğünü hissetmişti.

"Şimdi," dedi Aud, "en baştan anlat."

Onlara senin ne yaptığını anlatırken karın pencerelere vurulduğu duyulabiliyordu. Sözlerimi bitirdiğimde uzun bir duraksama oldu, köylüler sessizliğe gömüldü. Ama Aud ufak bir tereddütten sonra, "O halde onu dışarı çıkarmalıyız," dedi.

Lilja gözyaşlarına boğuldu ve yüzünü Margret'in omzuna gömdü. Rahatlamış bir halde sandalyeme geri çöktüm. Seni tek başıma çıkarabilir miyim bilmiyorum, Em, bu dünyada güçlerimin sadece bir gölgesi mevcut. Ama köylülerin yardımıyla bir umut hissettim.

Finn solgun ama kararlı görünüyordu, başını salladı. "Böğürtlenleri toplayacağım," dedi ve sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkerek fırtınanın içine doğru ilerledi.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"Eski bir gelenek," dedi Aud. "Çok eski. Ağaçtaki kralın Ljosland Halkı'nı yönettiği günlerde, biz ölümlüler ocaklarımızda kurutulmuş böğürtlenler yakarak onu çağırırdık."

Herhangi bir peri krallarının özellikle de parfümlü duman gibi küçük bir şey için ölümlü bir çağrıya cevap vermesi fikrini oldukça komik buldum ama Aud ısrarlıydı. "Her zaman kulak asmaz," dedi. "Ama bazen dinler. Denemeye değer. Eğer bu şekilde dikkatini çekemezsek, bir kuzu kurban etmeyi deneyeceğiz."

Bu daha umut verici görünüyordu. Bu kadar aptalca bir şey için kendimi asla sıkıntıya sokmazdım ama bazı Halk'lar ölümlülerin üzerlerinde yaygara koparmasını,

onlara bir pagan tanrısı gibi davranmasını sever. "Pekâlâ. Siz bunu yaparken ben de onu zorla serbest bırakmaya çalışacağım."

Aud gözlerini kırpıştırdı. "Onun sarayını nasıl bulacaksın?"

"Kolay iş." Aslında iki diş arasına sıkışmış bir tohum gibi ölümlü manzaraya baskı yaparak nerede olduğunu zaten hissediyordum.

Bakıştılar ama daha fazla ayrıntıya girmem için beni sıkıştırmadılar. "Önce kralla konuşmayı denemeliyiz," dedi Aud. "Belki de onu uzun süre tutmaya niyetli değildir."

Buna acı acı güldüm. "Onu karısı yapmak niyetinde."

Aud irkilerek geri çekildi. "Nereden biliyorsun?"

Birden kendimi yorgun hissettim. "Doğru olan bu. Emily onu serbest bıraktı. Kral ona başka ne ödül verebilirdi ki? Başka ne yeterli bir karşılık olabilir ki?"

"Bu delilik," diye mırıldandı Ulfar.

Aud elini kaldırdı çünkü köylüler kendi aralarında mırıldanmaya başlamıştı. "Ve onu kralın elinden tek başına kurtarabileceğine mi inanıyorsun?"

"Deneyebilirim," diye cevap verdim.

Bana kuşkuyla baktılar. Sanırım ateşin yanında battaniyem ve çayımla yaşlı bir büyükbaba gibi otururken ve burnum sürekli sümkürülmeye ihtiyaç duyarken etkileyici bir figür oluşturmuyordum. Aud'un iki mendilini çoktan bitirmiştim.

"Elimizden geldiğince yardım edeceğiz," dedi Aud. Sanırım duygularımı bağışladığını düşünüyordu. Endişelenmesine gerek yoktu. Dediğim gibi, başarı şansım konusunda iyimser değilim. Bu köylülere oldukça çaresizce ihtiyacım var.

Aud soğukkanlılıkla görev dağılımı yapmaya başladı. Böğürtlenler toplanacak ve her ocakta yakılacaktı. Birkaç

genç ozana danışmaları için bir sonraki köye gönderildi çünkü orada bir ozanları vardı ve bu kralla başa çıkmak için bize bazı fikirler verebilecek birçok hikâye derlemişti. Bir avuç adama Kar Kralı'nın sarayına giden yolu göstermekle görevlendirildim ama Aud, rengim normale dönene kadar bunu yapmamamı söyledi, parmak uçlarım hâlâ biraz mavi görünüyordu. Bana zorla kızarmış ekmek ve tütsülenmiş balık yedirmeye çalıştı ama hiçbir şey yiyemedim.

Biraz ısınmak ama aslında dikkatimi dağıtmak için tavernanın içinde birkaç kez volta attım, hatta Ulfar'ın strateji oturumumuz için muazzam miktarda güveç hazırladığı arka tarafa bile daldım. Tanrım, şu mutfak. Hiç bu kadar dağınık görmemiştim. Herkes bana bakarken ve muhtemelen çıldırdığımdan endişelenirken ateşe geri döndüm ama o mutfağı hayal etmekten kendimi alamadım. Bayılana kadar dans ettirilmekten ya da buz sarkıtlarından bir elbise giydirilmekten başka bir şey düşünmek hoştu, bu yüzden tencereleri yeniden düzenlemeye ve genel olarak her şeyi düzene sokmaya başladım. Ulfar yahniyi karıştırmak için döndüğünde mekânın büyük bir kısmını temizlemiştim, yine de tatmin edici olmaktan uzaktı. Babamın standartlarından çok uzakta olduğu kesindi.

"Kızarmış ekmeği tavana yapıştırmayı nasıl başarmışlar?" diye sordum. Bu mutfaktaki düzensizliğin en rahatsız edici örneği bu değildi ama en kafa karıştırıcısıydı.

Ulfar beni duymuyor gibiydi. Mutfağına bakıyor, o sarı kaşları neredeyse kel kafa derisinin arkasında kayboluyordu. Parmaklarım kirli ve yırtık olan, kayışlarından biri bir iğneyle bedenine tutturulmuş önlüğüne dokunmak için kaşınıyordu ama kendimi tuttum. Bir an sonra Aud da onu takip etti ve o da durup mutfağa bakmaya başladı. Sanırsın ikisi de kendi mutfaklarını tanıyamıyordu.

Sonunda Aud kendine gelir gibi oldu. "Şimdi yeterince iyi görünüyorsun," dedi biraz gergin bir şekilde, sanki onu

gerçekten korkutmuşum gibi ki bu tamamen saçmalıktı. Eğer bir insanı korkutmak istiyorsan, Aud, ona mutfağını göster.

Her neyse. Ulfar'ın bazı kıyafetlerini giymeme yardım etti ve ben de bu sefer köylülere kralın sarayına nasıl ulaşacaklarını göstermek için kendimi bir başka korkunç sefere hazırladım. En azından kar yağışı durmuştu.

Bu noktada sayfaları yavaşça çevirerek göz gezdiriyordum. Görünüşe göre köylüler her gün başka bir şey deniyordu. Kavrulan böğürtlen boşa çıktıktan sonra bir düzine kuzu kurban etmişler, ardından birkaç kadın kutup ayısı kılından bir yorgan dokumuştu; eski bir hikâyeye göre, kral bir zamanlar çalınan bir köylü kızına karşılık adil bir takas olarak bunu kabul etmişti. Bundan sonra Wendell'la birlikte kralın sarayına gizlice girmeye yönelik bir dizi girişim, bir tür esir değişimi umuduyla saray perilerinden birini yakalamak için ayrıntılı bir plan -bu, ozan tarafından paylaşılan benzer bir hikâyeden esinlenmişti- ve sonra, bu felaketle sonuçlandığında, beni serbest bırakmak için kullanılabilecek bilgileri ortaya çıkarmak için çeşitli sıradan perilerle birkaç yönlendirme yapılmıştı. Bu böyle sürüp gitmişti.

Bir damla elimin arkasına düştü ve dehşet içinde *ağladığımı* fark ettim. Yetişkin hayatımda hiçbir zaman benimle ilgilenen biri olmamıştı. Yapmak istediğim ya da yapmam gereken her şeyi kendim yapmıştım.

Peki, neden böyle olmasın? Daha önce hiç kurtarılmaya ihtiyacım olmamıştı. Sanırım hep böyle bir durumla karşılaşırsam iki seçeneğim olacağını varsaydım: Kendimi kurtarmak ya da yok olmak.

Bütün köy haftalarca çalışmıştı. Bana yardım etmek için kendi hayatlarını ve ilgi alanlarını bir kenara bırakmışlardı. İlk başta çok utandım. Ama bunun altında, buzdan bir sarayda bile içimi ısıtan bir şey vardı.

Beni kurtarmaya geliyorlardı.

Yalnız değildim.

3 Şubat

Son çeyrek saati sadece bu sayfaya bakarak geçirdim. O gün kralın sarayında neler olduğunu yazmalıydım ama her şey o kadar kâbus ve imkânsızlıklarla karışık ki yazmayı denemek neredeyse beyhude bir çabaydı.

Kanlı bir suikastın sahnesi için kralın hediye verme töreni oldukça sıkıcı bir olaydı. Sanırım tüm bu tür olayların geliştiği bağlam buydu; tarihin tüm büyük cinayetleri ve entrikaları, donuk gri adamların hiçbir şey hakkında uzun uzun konuştuğu veya büyük insan gruplarının saçlarıyla oynayarak veya kıyafetlerindeki tozları alarak beklediği anların öncesinde geliyordu.

Uzun bir insan alayı teker teker yaklaşıp hediyelerini ayaklarımızın dibine bıraktıktan sonra seyirci kalabalığına katılırken ben kralın yanındaki tahtımda kıpırdanarak oturuyordum. Taht, devasa bir hayvanın göğüs kafesini andıracak şekilde birbirine geçirilmiş narin buz kütlelerinden yapılmıştı ve beni rahat ettirmek için kürklerle doldurulmuştu. Kral da aynı tahtta oturuyordu ama kürkleri yoktu, ellerini kibarca kucağında kavuşturmuştu. Oda olmayan bir taht odasındaydık ama sarayın kalbindeki

geniş avludaydık, burada bazen iki taht, bir kürsü ve parlayan Halk'ın buzdan heykelleriyle kaplı uzun bir cadde vardı, bazen de yoktu.

Hava, kar bulutları ve kışa ait gökyüzünün garip ve hoş bir karışımıydı; bulutlar ne zaman dağılsa, hâlâ pullarını döküyor, gökkuşakları dağ zirvelerine konuyordu. Güneş ışığı her şeyi gümüş rengine ve inciye dönüştürüyordu.

Wendell'ın diktiği ve o sabah bana bir notla birlikte gönderdiği yeşil elbiseyi giydim; düğün için uygun olmadığına karar verdiğini söylüyordu, öyleyse neden bugün giymiyordum? Elbette, notta başka şeyler de vardı ve okumayı bitirdikten sonra onu parçalara ayırıp dağın yamacından aşağı fırlatmıştım. Elbise her santimiyle mükemmeldi, beni ağlayan bir söğüdün dalları gibi akan zümrüt yeşili bir perdeyle örtüyordu, korse hareket ettiğimde fısıltılı bir ses çıkaran ezilmiş incilerle süslenmişti. Ayrıca onunla eşleşen bir duvağı yüzümden geriye doğru iterek takmıştım. Saçlarım hizmetkârlarım tarafından toplanmış ve mücevherlerle örülmüştü, ancak birkaç parça şimdiden gözlerime düşmeye başlamıştı, bu da bir kez daha büyünün bile beni temiz tutmaya yetmediğini kanıtlıyordu. Duvağı kaplayan inciler alnıma sürtündü, soğuk ve serttiler.

Akşam gölgesi kadar uzun ve ince bir peri kadını kralın ayaklarının dibine bir kafes yerleştirdi. Bir hizmetçiye işaret etti, o da kafesin kapısını açtı ve içinden beyaz bir kuzgun çıktı.

"Bir albinol" diye haykırdı kral, dirseklerini dizlerine dayayıp elinin üzerine eğilerek. Böyle anlarda Wendell'ın onu *dağlardan daha yaşlı* olarak tanımlamasına şaşırmama neden olan çocuksu bir tavrı vardı. Ama şaşkınlığım uzun sürmedi. Bu anlar sadece parıltıydı, en derin ve karanlık ormandan süzülen güneş ışığı damlaları. Kral tahtına geri yerleşti, yine fazlasıyla durgunlaştı, büyüsü hepimizi rüzgâr gibi sardı. O, insandan çok büyülü bir varlıktı, işin gerçeği buydu. Yaşlandıkça tüm Halk'a olan şey bu

muydu, güçleri onları eski bir buzuldaki çatlaklar gibi oyuyor muydu?

Hediyelerin çoğu benim içindi. Mücevherler, elbiseler, kürkler ve her şeyi suluboyadan çok daha fazla birbirine karıştıran buzdan tuvallere yapılmış resimler; perinin, gün ortasında dışarıda bırakılırsa içinde elmaslar olan beyaz güller; gece yarısı dışarıda bırakılırsa yakutlar olan mavi güller filizlendireceğini iddia ettiği bir tür soluk kadifeden tabanı olan garip, boş bir kutu vardı. Bu kuyrukta başka saçma hediyeler de vardı; dağ sisine binmemi sağlayacak şekilsiz gri deriden bir eyer de buna dahildi, ancak bunu *neden* yapmak istediğime dair hiçbir açıklama yapılmamıştı. Gerçekten takdir ettiğim tek hediye, Saklı Olanlar'ın takıntılı olduğu ve kış çiçeklerinden deniz tuzu ve nektarla kapladıkları dondurma şeklinde geldi.

Kral birkaç dakikada bir dönüp bana sevgiyle bakıyordu ve ben de kollarımın arasına sakladığım ellerim yumruk olurken zorla gülümsüyordum. Wendell'ın ziyareti sırasında hissettiğim kısa süreli berraklık kaybolmuştu ve düşüncelerim bulanıktı. Kralın huzurunda kendimi her zaman daha kötü hissederdim, yani zihnimin kurcalanmasını engellemek ve kendimi uzun süre kaybettiğim o rahatsız edici anlardan kaçınmak daha zordu. Sanırım bu mantıklıydı; sarayı dağılmaktan kurtaran, dünyasını ölümlü gözlerden uzak tutan ve hiç şüphesiz zamanı keyfine göre değiştiren büyülerin kaynağı oydu. Büyük bir yıldızın çok yakınına sürüklendiğinde kendini parçalamaya başlayan küçük bir gezegen gibiydim.

Planımız hakkında ne kadar çok düşünürsem, o kadar yanlış görünüyordu ve bu *yanlışlık* içimi o kadar çok ürpertiyordu. Bu sadece kötü kalpli bir peri kralının yerine daha kötü kalpli bir kraliçenin geçmesi anlamına gelmiyordu; böyle bir hikâye için hiç de uygun bir son gibi gelmiyordu. Peri krallarıyla evlenmeye zorlanan ölümlü bakireler asla kafalarını kesip çekip gitmezler;

onlar bundan daha zekidir. Aklıma, kocası ona her dokunduğunda kırsaldaki köylüleri tehdit eden çok sevdiği av köpeklerinden birinin tilki ya da benzeri bir şeye dönüşmesi için saç örgülerine lanetler işleyen kuaför Gottland'ın hikâyesi geldi (hikâye ilerledikçe dönüşümler giderek daha gülünç hale geliyor ve bir cırcır böceğiyle sonuçlanıyor); Bir de Yorkshire'da popüler bir ocak başı masalı olan, kötü kalpli kocasına eziyet etmek için tarlaların sıradan perilerin yardımını alan ve yün parçalarını sonunda onu delirtecek kadar tekinsiz bebeklere dönüştüren çoban kızın uzun soluklu destanı vardı.

Wendell'ın diğerleriyle birlikte hazırladığı plan, içine düştüğüm hikâyeyi alıp bana uyacak şekilde katlamak, ortasına çirkin kırışıklar koymak gibiydi. Buna rağmen bir yerlerde masaldan başka bir çıkış kapısı olduğuna ne kadar ikna olsam da onu göremiyordum.

Bakışlarım toplanan Halk'ın üzerinde gezindi; güneş ışığıyla dolu bir göl gibi parlıyorlardı, kalabalık olarak tek tek olduklarından daha da şekil değiştiriyorlardı. Kraliçe neredeydi?

Başka yerlerden, Ljosland'ın ötesinden gelen birkaç Halk vardı ve bu durum kimseyi şaşırtmamış gibiydi. Benim gözüme Saklı Olanlar'dan bile daha az belirgin görünüyorlardı, güzel elbiseler ve kürk pelerinler içindeki gölgelerden başka bir şey değillerdi, ancak bu benim hatalı ölümlü görüşüm müydü, yoksa kralın kendi halkının ihtişamını yükseltmek için yaptığı bir şey miydi bilmiyorum.

Elim defterime gitti. Halk'ın diğer diyarların Halk'ıyla düzenli bir ilişkisi olup olmadığı, akademisyenlerin konferanslarda saatlerce tartıştığı türden bir soruydu ve ben orada, cevabın gelip bana hediyeler vermesini gelişigüzel izliyordum.

Bir sonraki konuk tüm bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırdı. Kısa boylu, sıkıcı ve silik haliyle Wendell, kürsüye doğru ilerleyerek beni ve kralı selamladı. Daveti izlemekte olan lordlar ve ley-

diler fısıltılı dedikodularına geri döndüler ve onu tamamen görmezden geldiler. Kralın sanki bir anısı tetiklenmiş gibi kısa bir süre kaşlarını çattığını gördüm. Wendell ayağıma bir çift ayakkabı koyarken son derece rahat, hatta biraz sıkılmış görünüyordu.

Nefes aldım. Ayakkabılar beyaz deri ve kürktendi, boyuma yarım santim uzatacak, pratik olmayan topukları vardı ama bana sunulan diğer tüm süslemelerin aksine, donla ya da buzla kaplı mücevherlerle ışıldamıyordu. Her nasılsa kürkü kiraz çiçeklerinin taç yapraklarıyla örmüştü, sanki postun sahibi olan solgun canavar sırtını bir ağaca sürtmüş gibiydi. Onlara dokunduğumda bir bahar esintisi parmaklarıma çarptı; yağmurun ve yeşil, büyüyen şeylerin kokusunu aldım.

"Bu onuru bana bahşeder misiniz, majesteleri?" dedi Wendell. Hızlı ve zarif bir hareketle botları ayağımdan aldı ve yerine kendi getirdiği ayakkabıları giydirdi. Ayağıma tam oldular ve içimi ısıttılar. Daha önce ayaklarımın ne kadar soğuk olduğunu fark etmediğime şaşırmıştım.

"Teşekkür ederim," dedim, bu hediyenin anlamını onun yabancı yüzünden okumaya çalışarak. Ama bana hiçbir yardımda bulunmadı, sadece gülümsedi, kralın önünde tekrar eğildi ve gözden kayboldu.

Kral, güzel mavi gözlerinin arasında kaşlarını çatmış beni izliyordu. "İyi misin, sevgilim? Kalbin sanki senden kaçmak istiyormuş gibi gümbür gümbür atıyor."

Yutkundum, kalp atış hızımı bilmesine tatsız bir sürpriz demek hafif kalırdı. "Ayakkabılar çok güzel."

"Ah," dedi gülümseyerek. Onun aptal olduğunu düşünmüyordum, sadece benden beklentileri o kadar sınırlıydı ki ona yalan söylemeyi hiç zor bulmadım. Tüm ölümlüleri, hayatları onlara attığı ikramlar etrafında dönen evcil kuzgunlarına benzettiğini hissediyordum, bu da beni daha önce bir kral tarafından cezalandırılıp cezalandırılmadığını merak ettiriyordu. Ne de olsa

edebiyat, kibirli peri lordlarının sanatsız bakireler ve pratik köylüler tarafından hak ettikleri cezaya çarptırıldıkları örneklerle doluydu.

"Tahmin etmeliydim," dedi kral. "Seni mücevherler ve hizmetçilerle şımartmakla hata ettim, değil mi? Asla korkma. Düğünümüzden sonra ayakkabıcılarıma odalarını dana derisinden ve tavşan kürkünden çizmelerle doldurmalarını söyleyeceğim. Hepsi elmaslarla, çiçeklerle ve donlarla kaplı olacak; hayatının her günü için farklı bir çift ayakkabın olacak."

Bunu söyleme şekli hiç hoşuma gitmemişti, sanki bir ölümlünün saçma sapan ayakkabılarla ölçülen hayatı o kadar önemsiz bir şeymiş ki böyle bir hediyenin abartılacak hiçbir yanı yokmuş gibi. Dikkatini tahtlarımıza yaklaşan üç konuğa çevirdi.

Eğer kalbim daha önce şüpheli bir şekilde gümbürdüyorsa, şimdi dörtnala koşan bir yarış atı gibiydi. Ölümlüler, bir tuval üzerindeki tesadüfi mürekkep lekeleri gibi Halk'ın güzel suluboya topluluğunda göze çarpıyordu. Aud, Finn ve Aslaug önlerine bakarak istikrarlı bir şekilde yürüyorlardı, ancak tahtlara yaklaştıkça kararlılıklarının sarsıldığını görebiliyordum.

Aud en cesur olanıydı. Diğerlerinden biraz öndeydi, sade ama iyi giyimli, kürklü ve saçları özenle örülmüştü. Ufak tefek oluşu göz önüne alındığında, bu daha da etkileyiciydi ve kralın gülümsemeye başladığını görebiliyordum. Finn'in beti benzi atmıştı ama korkusunun yanı sıra sanki böylesine imkânsız bir duruma başka türlü tepki veremezmiş gibi eğlendiğini de görebiliyordum.

Beni en çok şaşırtan Aslaug oldu. Kilo almıştı ve bakışlarındaki bulanıklık kaybolmuştu; bambaşka bir insan gibi görünüyordu. Bakışlarımla karşılaştığında gülümsedi; hızlı, sert bir şekilde ama aynı zamanda bir söz niteliğinde.

"Onları tanıyor musun?" diye sordu kral, selam verip reverans yapan köylülere kibarca başını sallayarak.

"Evet," dedim çünkü bu konuda yalan söylemem için bir neden yoktu. "Onlar benim arkadaşlarım."

"Bizi onurlandırdınız, majesteleri," dedi Aud ve bana mükemmel bir reverans daha yaptı. "Majestelerine ve müstakbel eşine mütevazı saygılarımızı sunmak ve ölümlüler ile Halk arasında yeni bir dostluk dönemi olacağını umduğum bu dönemi karşılamak üzere buraya davet edilmekten onur duyuyoruz. Ülkenize davet edilerek onurlandırılmayalı çok uzun zaman oldu."

"Tamamen katılıyorum," dedi kral. "Ve bunu çok güzel ifade ettin. Geçiş döneminde ölümlülere hiçbir davet yapılmadığını çok iyi biliyorum, sadece kaçırılma eylemleri oldu. Bu tür olaylara artık müsamaha gösterilmeyeceğinden emin olabilirsin."

Aud'a o nazik, güzel gülümsemesiyle baktı, Finn ile Aslaug'un gözlerinin kamaştığını görebiliyordum; Aud da gülümsedi ama artık onu belli bir donukluk sezecek kadar iyi tanıyordum.

"Majestelerine fani âlemin bir simgesini sunma cüretini gösterebilir miyim?" dedi Aud. "Şimdiye kadar aldığınız hediyeler kadar güzel bir şey değil."

"O zaman daha da çok seveceğime eminim," dedi kral zarif bir küçümsemeyle, seyirciler arasındaki birkaç hanım baygınlık geçirdi.

Aud elindeki şişeyi havaya kaldırdı. "Bu, neredeyse bir asırdır olgunlaşmakta olan en iyi bal şarabımız. Ölümlü dünyada bundan daha iyi bir bağ bozumu olmadığını söyleyebilirim."

Kral böylesine mütevazı bir hediye karşısında büyülenmiş görünüyordu. Peri hizmetkârları tarafından kadehler getirildi ve Aud hepsini doldurarak şişeyi kralın en yakın saray mensuplarının arasında boşalttı. Kibarca içtiler ve birkaç yüz buruşturma dışında hiçbir kötü etki göstermediler, hem neden göstersinler ki? Şişedeki şarap zehirli değildi.

Aud krala bir kadeh sunmak için harekete geçti, durakladı, gülümsedi ve kadehi önce bana uzattı. Kadehin sapını kavrar-

ken elim titredi ve şarap koluma sıçradı. O anda yaptığımız şeyin *yanlışlığı* beni sersemletti ve başımı döndürdü. Diğer hikâyeler karanlık kuşlar gibi zihnimde titreşiyordu.

Kararlı olmak zorundaydım. Eğer planımızı gerçekleştirmezsem, sonsuza dek kapana kısılacak, Hrafnsvik ve diğer tüm köyler hayvanlarının ölümünü ve küreklerinin donmuş tarım arazilerinde kırılmasını izlerken yavaş yavaş kendimi daha fazla kaybedecektim.

Parmaklarım bardağın üzerinde beyazlaşırken bir yudum aldım ve bunu yaparken elimi saçlarımı arkaya doğru ittirdim. İçkiye girmesin diye alışkanlık haline gelmiş bir hareketti, saçlarım elbette sürekli sağa sola savrulurdu. Ama Wendell'ın benim için yaptığı duvağı da ittirdiğimden bir inciyi gevşettim. İnci, şarabın içine önemsiz bir sıçramayla düştü ve eridi.

Rahatlamış hissetmeliydim. Hepsi bu kadardı, bana düşen görev tamamlanmıştı. Tek yapmam gereken zehirli şarabı nişanlıma vermekti. Sarsıntılar içinde öne doğru sarkmasını, kraliçenin, oğlunun ve saray mensupları arasındaki diğer müttefiklerinin öne atılıp işini bitirmelerini beklemekti. Wendell çoktan harekete geçmişti; kalabalığın kenarında dolaşıyor, görüş alanını genişletmek istercesine tahtlara yaklaşıyordu. Kral ölürken beni yakalayacak ve ardından çıkan kargaşada Aud ve diğerleriyle birlikte kaçacaktık.

Yine de orada oturmuş, şarabı tutuyordum.

Finn ile Aslaug endişelenmeye başladı. Yalnızca Aud rahattı, hâlâ samimi bir şekilde gülümsüyordu. Ama bu onun her zamanki gülümsemesi değildi, soğuk ve canlı olduğunu biliyordum; bu sahte bir gülümsemeydi.

Aud'a minnettar bir öpücük sunma bahanesiyle öne doğru eğildim. O da beni taklit ederek sakince yanağını yanağıma bastırsa da huzursuzluktan hafifçe gerildiğini hissettim.

"Bunu yapamam," diye mırıldandım. Düşüncelerim birbirine karıştı ve kendimi tekrar zamanda kaymaktan korumak için tırnaklarımı avuçlarıma batırmak zorunda kaldım. "Böyle bitmemesi gerekiyor."

Sanırım başka bir şeyler geveledim, hikâyeler ya da desenler hakkında ya da ne olduğunu bilmiyorum çünkü hafızam karışıktı. Aud'un beni öptüğünü ve dudaklarının titrediğini hissettim. Göz gözeyken bana ne yapacağımı söylemesini, bana yardım etmesini istediğimi anlatmaya çalıştım. Ama o sadece şaşkın bir sessizlikle bana baktı. Neden bakmasındı ki? Bütün bu karmaşık planı Wendell'la birlikte planlamıştı ve şimdi ben buradaydım, her şeyi başımıza yıkmakla tehdit ediyordum.

Aud çabucak kendine hâkim olup yaşadığı şoku kibar bir şaşkınlıkla gizledi. "Majestelerinin övgüleri çok nazik."

Tüm olay -benim tereddütlerim; Aud'un kucaklaşması- sadece birkaç saniye sürmüştü. Kral hâlâ gülümsüyordu, saray mensuplarından birine mırıldanırken hiç şüphelenmemişti. Bana döndü ve zarif elini uzatarak -tırnakları bembeyazdı ve uçları sanki kesilmezse nokta oluşturacakmış gibi dardı- şarabı kabul etti.

Aud'un bakışları beni delip geçti. Söylediklerimin tek kelimesini bile anlamadığını görebiliyordum, saçma sapan gevezeliğim göz önüne alındığında şaşırtıcı değildi. Delirdiğimi düşündüğüne şüphe yoktu. Belki de deliydim, o kış dünyasında uzun süre kapalı kalmıştım, rüya katmanları gibi büyülerle sarılmıştım. Yine de o anda biliyordum ki -*biliyordum ki*- eğer planımızı gerçekleştirirsem, bu hepimizi mahvedecekti. Bunu destekleyecek hiçbir kanıtım yoktu ama bu inancın kökleri bir şekilde mantığa dayanıyordu; belirli bir şeye değil, Halk hakkındaki birikmiş bilgime, yüzlerce hikâyenin yankısına. Bu cinayet uyumsuzdu; kopmuş bir teldi.

Şarap kadehiyle bir hareket yaptım, ne olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen kadehi düşürüp paramparça edecektim ya da

belki de heyecanımdan bir dram yaratacaktım ve kadehi fırlatıp atacaktım. Ama o hafif hareketle Aud öne fırlayıp kadehi elimden aldı.

Bunun şaşkınlığıyla ayağa fırladım, dudaklarımdan anlaşılmaz bir çığlık döküldü, sanki uykudan uyanmış gibiydim ve yapmak üzere olduğum şeyden dolayı içimde büyük bir dehşet yükseldi. Kral önce bana, sonra Aud'a, sonra da buzun içine sızan şaraba baktı. Fokurdadı, köpürdü ve sonra bir duman teli yükseldi, sanki şarabın içinde şimdi sönmüş bir alev varmış gibi.

Saraylılar arasında korku dolu bir fısıltı yükseldi.

Aud her zamanki soğukkanlılığıyla, "Bağışlayın majesteleri," dedi. "Ama majesteleri kadehi ışığa tuttuğunda, şarabın tuhaf bir renge dönüştüğünü fark ettim, bağbozumumuzu iyi bilirim. Kadehin kendisinin zehirle kaplı olduğuna inanıyorum. Eski kraliçenin müttefikleri tarafından hazırlanmış iğrenç bir komplo olduğuna şüphe yok." Şoke olmuş gibi durakladı ama zihninde dönen çarkları gördüm. "Nişanlınızın ölümlü olması büyük şans; kanının etkilenmeyecek kadar sıcak olduğuna şüphe yok."

Aud bana kısa ve keskin bir bakış atınca ben de hâlâ ona bakarak tahtıma geri çöktüm. Tereddütlerimi anlamamıştı, bunu yüzünde açıkça görebiliyordum. Ama beni deli sanmak şöyle dursun, bana tüm kalbiyle güvenmiş ve hikâyeyi yeni bir şekle sokarak harekete geçmişti. İçimden hıçkırığa yakın anlaşılmaz bir ses yükseldi.

Yine de neredeyse işe yaramıyordu.

Kral, Aud'dan dökülen şaraba baktı, hâlâ dumanı tütüyordu, sonra bakışları şaşkınlıkları hızla dehşete dönüşen saray mensuplarını ve konukları taradı. Hep birlikte, birbirlerine çarparak ondan uzaklaştılar. Onları suçlamadım; kralın yüz ifadesi buruşmuştu ve tüm güneş ışığı ve eğlenceli gökkuşakları buz kristallerinden oluşan bir girdapta eriyip gitmişti. Bana baktı ve şaşkınlığımın yüzümden açıkça belli olduğunu, ağzımın aptalca bir

şekilde açık kaldığını biliyordum, istemeden olmuştu ama geriye dönüp baktığımda, ona verebileceğim en iyi mazeret buydu. Yüzü yumuşadı ve elimi sıktı.

"Sorun yok, aşkım," dedi. "Hiç zarar görmedim. Endişelenmene gerek yok."

Sonra her şey çözülmeye başladı. Bir dizi çığlık duyuldu ve pasaklı, siyah saçlı bir peri kadını topluluğun arasından geçerek kralın ayaklarının dibine atıldı.

"Hain kraliçe, majesteleri," diye ilan etti onu esir alanlardan biri. "Kılık değiştirmiş!"

Kral keskin bir hareket yaptı ve birdenbire toplanmış peri artık kasvetli değil, tarif edilemeyecek kadar güzeldi; keskin hatları, buz gibi parlayan teni ve yere kadar uzanan beyaz saçları vardı. Yanında neredeyse kendisi kadar uzun ve harika bir şekilde suçlayıcı bir kılıç taşıyordu. Kraliçeyi kralın önüne sürükleyen iki perinin, eğer kral tanıyamadıysa, onu büyüsünden tanıyamamaları gerektiği aklıma geldi. Ayrıca öfkeli ses tonlarının, yutkunmaya devam etmeleri ve krala bakış atmalarıyla tezat oluşturduğunu fark ettim. Ama o onlara bakmadı bile. Bakışlarını kraliçeden hiç ayırmadı.

"Seni öldürdüğümü sanmıştım, sevgilim," diye mırıldandı kral kraliçeye, neredeyse okşar gibi bir sesle. Nasıl göründüğümü umursamadan ondan uzaklaştım.

"Sanmışsın falan filan," diye tükürdü kraliçe. Sesi de en az yüzü kadar güzeldi, öfkeli olsa bile. "Gücün sadece aptallığınla eşleşiyor, kocacığım. Seni iki kez aptal yerine koydum. Ayaklanacağım ve seni üçüncü kez kandıracağım."

Her ne kadar tehdidi bana pek olası gelmese de özellikle kraliçenin üzerinde aniden bir sürü el belirdiği, ona vurup ittikleri, kılıcını çıkarıp krala verdikleri için onun soğukkanlılığına hayranlık duymaktan kendimi alamadım.

Bu sırada Halk'tan birçok kişi kapılara doğru koşuyordu. Kralın muhafızlarından bazıları buzdan kılıçlarıyla onları biçiyordu, ancak kaçışlarının suçluluk duygusundan mı, yoksa basit bir panikten mi kaynaklandığını bilmek mümkün değildi. Konuklar çığlık atıyordu ve aralıklı olarak silahların çarpışma sesleri geliyordu. Tam bir kaostu, en azından planın bu kısmı gerçekleşmişti.

Birden Wendell, kralın muhafızlarından biriyle birlikte yanıma geldi. Krala, "Majestelerini güvenli bir yere götürmeliyiz," dedi. Hiç konuşmasa da olurdu çünkü kral ne onu ne de beni dikkate aldı. Kraliçenin önünde durmuş, kılıcını yere vuruyor, o anın keyfini çıkarıyordu.

"Gösteri sona erdi, majesteleri," diye mırıldandı Wendell, omuzlarıma bir pelerin atarak beni tahttan indirirken. "Defterinizi kaldırmanın zamanı geldi."

Aud, Aslaug ve Finn biz koşarken arkamızdan geldiler. Bir noktada Wendell kralın muhafızını bir duvarın arkasına çekti, bunun üzerine hizmetçime yaptığı gibi muhafızın yüzüne parmaklarıyla vurdu ve muhafız ipleri kesilmiş bir kuklaymış gibi neredeyse komik bir şekilde yere yığıldı.

Aniden durdum. Az önce ilk kapı grubundan geçmiştik, bunun ötesinde bizi sarayın en dış kapılarına götürmesi gereken bir koridor vardı. Ama onun yerine kendimizi benim korkunç derecede tanıdık odamda bulduk.

"Hâlâ kralın büyüsüne kapılmış durumdayım," dedim Wendell'a. "Diğerlerini al, ben yanında olmazsam kaçabilirsiniz."

"Kapa çeneni," dedi Aud ve bana kısa, can acıtıcı bir şekilde sarıldı. Wendell'a baktı. "Yapabileceğin bir şey var mı?"

"Muhtemelen," dedi Bambleby. "Evet, hâlâ yakalanıyorsun ama eğer o ölmüş olsaydı bu çok daha kolay olurdu." Bana ve Aud'a ters ters baktı. "Ama şu anda dikkati oldukça dağınık, bu da büyülerinin dalgalandığı anlamına geliyor. Belki bize bir çıkış yolu bulabilirim."

"İşte." Aslaug'un sesini tanımakta zorlandım. Pelerinimi çıkarıp ters çevirdi ve tekrar üzerime giydirdi. "O büyük bir lord, biliyorum ama belki bu biraz yardımcı olur."

Wendell onaylarcasına başını salladı. Kapının önünde bir ileri bir geri volta atıyor, kapıyı sanki boş bir hava boşluğundan başka bir şeymiş gibi inceliyordu. Aslaug'u izledim.

"Sanırım şimdi gelmemiş olmayı diliyorsundur," dedim.

Homurdandı. "O korkunç güzellikteki yaratığı tahtında gördüğümden beri bunu diliyordum. Ellerini ondan nasıl uzak tuttun?" Bana daha önce yüzünde hayal bile edemeyeceğim sinsi bir bakış attı. "Yoksa ona dokundun mu?"

"Lütfen," dedi Wendell. "Evlilikteki yakınlık tanımlamalarından muaf tutulmak istiyorum. Bütün bunlar haksızlık. Önce ben sana evlenme teklif ettim."

"Ah, bu fazla oldu artık!" diye haykırdım ve ona, *beni* haberdar etmekten hiç çekinmediği birçok cilveleşmesini hatırlatmak üzereydim ki fırtınanın yaklaştığını hissetmiş gibiydi. "Oyalanmamalıyım. Gelin, sanırım bir kapı buldum," dedi.

Bambleby beni odadan dışarı sürüklerken diğerleri de arkamızdan geliyordu. Saraylıların yıkanmayı sevdiği küçük kaplıca havuzlarıyla dolu geniş bir mağaraya çıktık. Bambleby kendi kendine mırıldandı ve mağarayı geride bırakıp daha önce hiç görmediğim, buzdan heykellerle dolu bir odaya gelene kadar koşmaya devam ettik.

"Kapıyı bulduğunu sanıyordum!" dedim nefes nefese.

"Buldum," dedi Bambleby omzunun üzerinden. "Ama çok dar, birçok büyü katmanı arasında bir boşluk var ve biraz manevra gerektiriyor. Hadi!"

Bizi buzun kanla kırmızıya boyandığı avluya geri götüren bir yan kapıya geldik, sonra hepimizi bir pencereden itti ve bizi yaprakları siyah ve dikenli, meyveleri zehirle parlayan şiddetli çitlerle donatılmış alacakaranlık renginde çiçeklerle dolu bir kış

bahçesine getirdi. Bir başka kapı bizi ziyafet salonuna götürdü, salondan çıkan bir düzine kapı daha vardı. Wendell kısa bir süre tereddüt ettikten sonra solumuzdaki üçüncü kapıya doğru koşmaya başladı. Hizmetkârların çıkışı gibi görünüyordu ama içeri girdiğimizde bir kar yığınına takıldım ve Wendell beni tutmasaydı dağın yamacından aşağı yuvarlanacaktım.

"İşte," dedi kendini beğenmiş ve tatmin olmuş bir ifadeyle. "Şimdi sana hediyeni açıklayayım mı?"

Ona hediyesini asmasını söylemek istedim çünkü dar bir çıkıntının üzerinde duruyorduk ve etrafımızda sadece şiddetli rüzgârla dağın yamacının düşüşü vardı. Ayrıca aşağı inmenin hiçbir yolunu göremiyordum ama dişlerim herhangi bir kelimeyi zorlayamayacak kadar çok birbirine çarpıyordu.

Bambleby gülümsedi ve eteğimin kenarını kaldırdı. Bana verdiği ayakkabılar değişmişti; şimdi dizlerime kadar uzanan botlardı, kürkleri o kadar kalın ve sıcaktı ki baldırlarımın çapını ikiye katlıyordu ve sağlam tahta kar ayakkabılarıyla sona eriyordu.

Bambleby öyle kendini beğenmiş görünüyordu ki onu dağın yamacından aşağı itmek istedim ama bunun yerine, "Teşekkür ederim," dedim ve orantısız ağzını öptüm. Bu onu sersemletip sessizliğe büründüren bir etki yarattı ki bu da benim çok hoşuma gitti.

"Bu taraftan," dedi, onu tanıdığımdan beri ilk kez telaşlı görünüyordu ve sonra bizi vadiye doğru götürdü.

4 Şubat

Son yazdığımı tekrar okuyunca her şeyi daha inandırıcı hale getirmek için yanlış yönlendirilmiş bir arzuyla üzerini çizip yeniden başlamayı düşündüm. Ama Wendell ve ben yarın Londra'ya gidecektik ve bir gün bunu başarmak için yeterli bir zaman değildi, bir yıl da yeterli olmazdı sanırım.

Hrafnsvik'e dönüş yolculuğuna dair anılarım bulanık. Alçaldıkça dağın yamacından kalkıp buz gibi bir sis oluşturan kar, bir şekilde beni krala bağlayan büyülerle karışmış gibiydi. Hafızamın bir köşesinde yolculuk saatler sürmüştü; bir başka köşesinde ise günlerce o dağlarda mahsur kalmış, gelişigüzel dolaşmıştık. Wendell'ın İrlandaca küfürler ettiğini ve Faye'in beni çözmeye çalıştığını hatırlıyordum; saraydan çıkmayı başarmış olsak da büyü kırıntıları hâlâ bir örümcek ağının kopmuş iplikleri gibi üzerime yapışmıştı. Diğerlerinin orada olduğunu hiç hatırlamıyordum ve daha sonra Aslaug bana Wendell'ın bir görünüp bir kaybolduğunu, beni peri diyarından yavaş yavaş çıkarırken onları da ölümlü diyarına götürdüğünü söyledi. Sanırım tüm bu zaman boyunca uzak bir dünyada benimle birlikte yürüdüler.

Kulübedeki ilk net anım uyandığım andı; ateşin yanında, yumuşak bir battaniye yığınının içinde yatıyordum. İlk başta bu durum kafamı karıştırmıştı çünkü yatağım daha rahat olurdu, ta ki yanan ateşe ve kat kat yünlere rağmen hâlâ hafifçe titrediğimi fark edene kadar. Bu birkaç gün boyunca beni terk etmeyecek bir ürpertiydi ve deniz rüzgârı kamaramdaki çatlaklardan kaygan yolunu seçtiğinde hâlâ zaman zaman hissediyordum.

Gölge yanımda kıvrılmış yatıyordu ve uyandığımı hissettiğinde keyifli bir homurtuyla dikleşti. Kocaman ağzını yüzüme doğru getirip beni yaladığında onu kâh okşadım kâh kendimden uzaklaştırdım. Korkarım nefesi cazibeye karşı bağışıklık kazanmıştı ve tam da bir Kara Tazı'nın nefesinin kokmasını beklediğiniz gibi kokuyordu; oldukça ölümcül.

"Uyanmışsın," dedi Wendell, başı küçük battaniye yuvamın üzerinde belirerek. Neşeli ve son derece kendini beğenmiş görünüyordu. "Peki, nasıl hissediyoruz?"

"Sanki bahara kadar uyuyabilirmişim gibi."

"Korkarım bunun için zaman yok. Yarın sabah erkenden Loabær'e doğru yola çıkıyoruz."

"Yarın mı?"

"Dün sarayda yaşananlardan sonra kalmak mı istiyorsun?" diyen Wendell, başını iki yana salladı. "Hayır, ortalıkta görünmemek çok daha güvenli. Loabær'de, Ulfar'ın kardeşinin kaptanlığını yaptığı Londra'ya giden bir ticaret gemisine binmeye çalışacağız, korkarım ki normalde yolcu gemisi değil, bu yüzden kalacak yer az olacak ama yük gemisini kaçırdığımız için tek seçeneğimiz bu. Ulfar işleri ayarlamak için bize Loabær'e kadar eşlik edecek."

"Ne," dedim kafam karışmış bir halde. Uyuşmuş zihnimde yüzlerce düşünce yüzüyordu ve ben en tanıdık gelene sarıldım. "Bilimsel yazı ne olacak?"

"Ben iyiyim," dedi Wendell, ellerini kavuşturarak en yakın koltuğa uzandı. "Hepinizi o dağdan aşağı sürüklediğim için bi-

raz yorgunum ama bunun ötesinde bu buz diyarından ayrıldığım için mutluyum. Aud, Aslaug ve Finn de iyiler."

Ona ters ters baktım. "Ben de..."

"Eminim öyledir." Yine de sinirlenmiş görünmüyordu; bana bakarken gülümsemesinde yorumlayamadığım bir nitelik vardı.

"Aud kraldan bir iyilik istemek için saraya geri döndü," dedi Wendell. "Her şey yolunda giderse akşama dönmüş olur."

"Bir *iyilik* mi?" diye tekrarladım inanamayarak. Sonra düşündüm. "Ah! Elbette. Ondan bu kara bir son vermesini isteyecek."

Wendell başıyla beni onayladı. "Ona borçlu, bu yüzden ona ne isterse vereceğinden şüpheleniyorum, yine de kimse asla emin olamaz. Belki de onu senin yerine tahta oturtur."

"Bu çok hoş," dedim. "Katı yürekli olan ben miyim?"

Wendell omzunu silkti. "Ona bunu yapmamasını tavsiye ettim. Her neyse! Sana çay getireyim."

Susadığımı fark ettim ve acıkmıştım. Bana dumanı tüten bir fincanla bir tabak Poe ekmeği getirdi, yumuşak, taze ve marmelatla kaplanmıştı. Hepsini yedikten sonra tekrar ayağa kalktığında hışırtılar duydum, sonra kucağıma bir şey attı. Düzgünce bir araya getirilmiş ve zarif el yazısıyla kaplı bir sayfa yığını.

Wendell elini sallayarak, "Paris'e ulaştığımızda bunu yazması için birine para vereceğiz," dedi.

"Daktilo kullanamıyor musun?" Başlığa bakarak uzaktan mırıldandım.

"Bunun da bir sınırı var, Em."

Başlıkta şöyle yazıyordu:

Buz ve Ateş Üzerine: Ljosland Halkı İle İlgili Gözleme Dayalı Bir İnceleme

Fen Fakültesi mezunu, Felsefe Yüksek Lisanslı, Doktor, Emily Wilde ve Fen Bilimleri Yüksek Lisanslı, Onur Dereceli Doktor Wendell Bambleby

Sesim tekrar yerine geldiğinde, "Bitirmişsin," dedim.

"Tekrar oku," dedi Wendell, bir şekilde daha da kendini beğenmiş görünmeyi başararak.

"Kesinlikle okuyacağım," dedim, o kadar kesin konuştum ki Wendell güldü.

"Kaynakça biraz karışık, ama sen bu konuda iyisin, değil mi? Ayrıca sıradan perilerin alışkanlıklarıyla ilgili orta bölümün tamamı neredeyse kelimesi kelimesine senin notlarından alındı. Ama," diye ekledi ellerini inceleyerek, "işin çoğunu benim yaptığımı söyleyebilirsin."

"Kesinlikle öyle bir şey *demezdim*."

Wendell beni görmezden geldi ve ben sayfaları karıştırıp onu sadece yarım yamalak dinlerken, yokluğumda yaptığı çalışmalar hakkında günah çıkarmaya başladı. Notlarıma güvendiğini itiraf ederken dürüsttü, makalenin büyük bir kısmı bunlardan oluşuyordu. Ancak her şeyi beklenmedik bir şekilde bir araya getirmiş, canlı spekülasyonlar ve benim başaramayacağım kadar zahmetsizce zekice ifadelerle doldurmuştu. Ortaya çıkan etki bilimsel ama büyüleyici, Bambleby'nin her zamanki etkisinden daha etkili ama benim yazdıklarımdan çok daha ilgi çekiciydi.

"Görünüşe göre şimdilik böyle kalmalıyım," dedi Wendell ağır bir şekilde, elini yüzüne sürterek. "Şekil değiştirmek uzun ve yorucu bir süreç, ayrıca bugün başlamak için sabrım olduğundan emin değilim. Ama konferansa kadar tekrar kendim olacağım."

"Ne?" dedim, ona boş bir bakış atarak. Sonra gözümü kırpıştırdım, daha önce hiç değişmemiş olan sade görünüşüne baktım. "Ah, evet, elbette."

Bana baktı. "Fark etmedin mi?"

Fark etmediğimi söyledim ve o da büyük bir hışımla mutfağa gitti. Aslında ilk uyandığımda saçlarının altın

dalgalarına geri dönmediğini uykulu bir şekilde fark *etmiş* ve bir tutam hayal kırıklığı hissetmiştim. Ama bunu ona neden söyleyecektim ki?

Ansiklopedim tam olarak bıraktığım yerdeydi; masanın üzerinde, peri taşından kâğıt ağırlığının altında, sanki o da son haftalarını boş boş geçirmiş gibi düzgünce dizilmişti. Elimi yığının üzerine koyup hafifçe bastırdım ve kâğıdın tanıdık hışırtısının tadını çıkardım. Sonra bir şey fark ettim.

Kâğıt ağırlığını kaldırdım. Birinci sayfanın kenarında Wendell'ın tanıdık karalaması vardı. Ağzım hafifçe açık kalarak el yazmasının geri kalanına göz gezdirdim. Her sayfaya kendi fikirlerini eklememişti ama belli ki baştan sona okumuştu. Hatta bazı bölümleri yeniden düzenleme ve bazılarının üzerini çizme cüretini bile göstermişti.

Onu odaya geri çağırmak için ağzımı açtığım sırada hoşnutsuzluğumu belirtmek niyetindeydim, yetişkin hayatımın çoğunu derleyerek geçirdiğim bir şey için ortak bir yazara ihtiyacım yoktu. Ama sonra notlara göz gezdirirken ağzımı kapattım. Bazı fikirleri oldukça iyiydi. Biraz geribildirim almanın yanlış bir şey olmadığını düşündüm, her ne kadar sert bir geribildirim olsa da.

Kapı çaldı ve battaniyelerden birini üzerime sararak kapıyı açmaya yöneldim. Lilja ile Margret eşikte duruyordu ve aşağıdaki yolda Mord, Aslaug ve Finn vardı. Kapımın eşiğinde bu kadar çok yüz görünce irkilerek gözlerimi kırptım.

Lilja bana hızlıca ve hafifçe sarıldı. "Biliyorum sabah gidiyorsunuz, ayrıca veda partilerine ayıracak vaktiniz yok," dedi. "Bu yüzden biz de size bir şeyler pişirip toplanmanıza yardım etmeye geldik."

"Harika," dedi Wendell, bir fincan çayla birlikte sandalyesine yaslanarak. "Toplanmaktan nefret ediyorum. İçeri buyurun."

Onları şimdiye kadar içeri davet etmem gerektiğini fark ettim ve geri çekilerek hepsinin botlarındaki karlara çarparak içeri girmelerine izin verdim. Mord ve Aslaug *hvitkag* adı verilen bademli bir kek getirmişti, Finn ise sıcak toprakta pişirilmiş koyu renkli Ljoslander bir somun ve tuzlu çikolatalardan almıştı.

Mord kulübenin etrafına baktı. "Son gördüğümden beri Krystjan burayı onarmış. O zaman buraya baraka demek cömertlik olurdu."

Orman aynasının önünde durdu ve ağzı açık bir şekilde hareketli yeşilliğe baktı. "Burası çocukken Loabær'in hemen dışında oynadığım ormana benziyor. Baksanıza! Gövdesinde yüz olan bir söğüt var."

"Çay nerede, Wendell?" diye sordu Aslaug. "Daha sert bir şey içmek isteyen olursa diye bir şişe de kırmızı şarap getirdim."

Finn, "Kitaplardan başlayacağım," dedi.

İşte bu kadar; ortalık birdenbire bir tren istasyonu kadar gürültülü ve hareketli oldu. Finn yedek bavulları almak için ana eve giderken Krystjan ve birkaç tahta sandıkla döndü. Wendell ve ben kaldığımız süre boyunca Aud'un hediyelerinden peri pelerinine kadar pek çok şey biriktirmiştik. Bu da büyük bir merakla tartışmaya yol açmıştı. Wendell odanın içinde dolaşıyor, bir onunla bir bununla sohbet ediyor, gerçekte hiçbir iş yapmadığı halde katkıda bulunuyormuş izlenimi veriyordu.

Tüm bu süre boyunca Aslaug ya da Mord'un minnettarlık gözyaşlarına boğulacağından ya da abartılı bir teşekkür hediyesi sunacağından endişe ettim ve nasıl kar-

şılık verebileceğime dair bir strateji geliştirmeye çalıştım. Neyse ki böyle bir şey yapmadılar, sadece neşeyle diğerleriyle birlikte etrafta koşuşturdular, katlayıp paketlediler, bana ve Wendell'a sorular sordular. Sonunda büyük bir teşekkür jesti yapmam gerekip gerekmediği konusunda endişelenmeye başladım. Ne de olsa hepsi beni kurtarmıştı, tıpkı Wendell'la küçük Ari'yi kurtardığımız gibi.

"Neyin var senin?" diye fısıldadı Lilja, büyülü aynayı yünle doldurulmuş bir sandığa yerleştirirken. "Wendell seni iyileştirmedi mi?"

"Hayır, ben..." Durakladım. Wendell beni *iyileştirmiş* miydi? Üşümek dışında kendimi tamamen iyi hissediyordum. "Sorun o değil. Ne söylemem gerektiğini bilemiyorum."

"Neden bir şey söylemek zorundasın?"

"Şey..." Bunu beklemiyordum. "Çünkü beni kurtardınız. Hepiniz, ama özellikle Finn ve Aslaug..."

"Ne?" Aslaug ben farkına varmadan arkamdan gelmişti. "Sen mi beni çağırdın?"

Lilja, "Emily bize teşekkür etmek istediği için kendini kötü hissediyor ama nasıl teşekkür edeceğini bilmiyor," dediğinde kıpkırmızı kesildim ve her şeyin bu kadar açık bir şekilde dile getirildiğini duyunca kekelemeye başladım.

"Ah, saçmalama," dedi Aslaug basitçe, ardından bana sarıldı. "Artık bir aile gibiyiz." Sonra hiçbir şey değişmemiş gibi koşuşturmaya devam etti. Sanki söyledikleri pek bir anlam ifade etmiyordu.

Lilja gülümseyip kolumu sıktı. "Kek ister misin?"

Aptalca başımı salladım. Lilja beni bir sandalyeye itti ve bir tabak kek uzattı, ben de yedim. Çok güzeldi.

Şarap şişesi, gecenin çoğunu herkese, özellikle de oğlunu sorduklarında sessizce gülümseyerek geçiştiren ve Ari'nin, uzun süredir acı çeken kedilerinin kuyruğu da

dahil olmak üzere beklenmedik nesneleri ağzına nasıl soktuğuna dair aynı hikâyeyi tekrar tekrar anlatan Mord tarafından bitirildi. Kimse aldırmıyor gibiydi.

Tüm *hvitkag* bittiğinde, oldukça yorgundum ve bu kadar çok misafirin gürültüsü işlere yardımcı olmuyordu. Wendell, ben rahatlayayım diye herkesi kulübeden dışarı çıkarmaya başlamak için o anı seçti. Misafirlerimiz teker teker ayrılırken pelerinleriyle botlarını giydiler ve rüzgârlı havaya neşeyle adım attılar, kar tanesi kıvrımları kulübenin içinde dönüyordu. Wendell kara baktı ve yüzünü buruşturarak kapıyı kapattı.

"Bir daha," dedi acımasızca ve ne demek istediğini sormama gerek kalmadı. Ljosland'dan ayrıldığım için onun kadar rahatlamış olmasam da hissettiğim şey bir karmaşaydı ve en önemlisi de melankoliydi. Lilja'yı, Margret'i ve diğerlerini özleyecektim. Bu daha önce ne zaman olmuştu ki? Peri kralının beni bir şekilde değiştirip değiştirmediğini merak etmeye başlamıştım.

"Wendell," dedim, o sinirli bir şekilde paspası düzeltirken, "kralın büyüsünün neden o anda *gerçekleştiğini* biliyorum."

Wendell kaşlarını kaldırdı. İlginçti, görünüşünü gerçekten incelemek için durduğunuzda, bu formda tam olarak çirkin değildi. Çoğunlukla sesi kısılmıştı ama bu onun doğal zarafetini ya da egosunu etkilemiyordu.

"Şey." O geceyi düşünürken kelimeleri karıştırdım. "Sen bana sorduktan sonra... şey..."

"Sana evlenme teklif ettikten sonra," dedi Wendell, gereğinden yüksek olduğunu düşündüğüm bir ses tonuyla.

"Evet," dedim, sanki araştırmamız hakkında konuşuyormuşuz gibi sesimi sıradan tutmak için elimden geleni yaptım. Kendimi gülünç hissediyordum. Aklı başında

her insan onun teklifini çoktan geri çevirirdi. Kökeni ne olursa olsun, hikâyelerin hemfikir olduğu bir şey varsa, o da Halk ile evlenmenin çok kötü bir fikir olduğudur. Onlar söz konusu olduğunda romantizm genellikle kötü bir fikirdir; sonu neredeyse hiç iyi bitmez. Peki ya benim bilimsel tarafsızlığım? Son zamanlarda çok yırtık pırtık görünüyordu.

"O gece bunu düşünüyordum. Sanırım cevabım da bu. Bunu düşünmeye devam etmek istiyorum."

Okunamayan bir ifadeyle bana baktı. Sonra, şaşkınlığıma rağmen gülümsedi.

"Ne?" dedim şüpheyle.

"Düşünüyordum da küstahlığım yüzünden beni diri diri kızartmamış olman ya da beni tamamen reddetmemiş olman hayret edilecek bir şey."

"Madem bu konuda benimle dalga geçeceksin," diye mırıldandım ve arkamı döndüm. Elinin benimkine değdiğini hissettiğimde şaşırdım -sessiz bir şekilde gelmişti - eli tüy kadar hafifti.

Onu öpeceğimi anladıktan sadece bir saniye sonra beni öpmek üzere olduğunu fark ederek donakaldım. Öne doğru eğildim ama elini yüzümün yan tarafına koydu, çok nazikçe, parmakları saçımın kenarını okşadı. İçimden küçük bir ürperti geçti. Başparmağı ağzımın köşesindeydi ve bu bana ona dokunduğum zamanı, kan kaybından öldüğünü düşündüğüm zamanı hatırlattı. Bir kalp atışı için paylaştığımız diğer tüm anlar kayboldu, geride sadece böyle yakın olduğumuz, parlak bir takımyıldızı gibi bir şekilde bağlandığımız küçük bir avuç zaman kaldı. Dudaklarını yanağıma değdirdi ve sıcaklığın kemiklerime kadar işlediğini, kar kralının sarayının buzlarını erittiğini hissettim.

"İyi geceler, Em," diye mırıldandı, nefesi kulağıma çarpıyor ve boynumdan aşağı tüylerimi diken diken ediyordu.

Sonra odasına gitti ve kapıyı kapattı.

Sanki bana kendini açıklayacakmış gibi bir an ona baktım. Bir sıçrayışla kendime geldim ve yerdeki battaniyeleri topladım, sonra şaşkınlıkla kendi yatak odama doğru yürüdüm.

Elbette, odam temizlenmişti.

Wendell ve ben ertesi sabah rıhtımda titreyerek dururken, Thora'nın sayısız torunundan birinin kaptanlığını yaptığı balıkçı teknesinin, iki denizci Loabær'e yolculuğumuz için hazırlanırken bağlama ipini çekişini izliyorduk. Gölge yanıma yığılmış, büyük bir köpek gibi esniyor ve böyle bir saatte sıcak yatağından kaldırıldığı için pek de memnun görünmüyordu. Dünya, kabaran denizden köyü çevreleyen çatık kaşlı dağlara kadar gölge ve buzdan oluşan bir bulanıklıktı. Aud bize havanın yolculuğu güvenli bir şekilde yapmamıza yetecek kadar açık olduğunu ve burnun diğer tarafında rüzgârın azalacağını söylemişti; tüm içgüdülerim boğulacağımızı söylerken entelektüel olarak kabul edebileceğim bir değerlendirmeydi bu.

Önceki akşam planlandığı gibi geri dönen Aud, neşeli bir ifadeyle Ljoslander'deki denizcilere talimatlar yağdırıyordu. Öyle de olmalıydı çünkü Aud köyünü, hatta tüm ülkesini kurtarmıştı. Kendisine bir düğün hediyesi gibi bıraktığımız intikamla övünmeyi henüz bitirmiş olan ve son derece keyifli bir ruh hali içinde bulunan kral, Aud'un kötü kışın sona ermesi ve baharın erken gelmesi yönündeki talebini hemen kabul etmişti.

Aud, kraliçenin yardakçıları tarafından takip edildiğim düşüncesiyle paniğe kapılarak saraydan vadiye doğru kaçtığımı gördüğünü söylemesi dışında, nerede olduğuma dair krala çok

az ipucu vermişti. Başını sallayarak, eğer doğaya yenik düştüysem ya da bir uçurumdan yuvarlandıysam, zavallı akılsız kimsesiz, bunun kraliçenin hain hırsının kapısına bırakılacak bir başka suç olduğunu söylemişti. Kral bu düşünce karşısında sevincini zar zor gizleyebilmiş ve benim ölümümü hemen yeni bir idam turu için gerekçe olarak kullanmıştı; bu da hiç şüphesiz daha fazla soyluyu -hâlâ kellelerine sahip olanları- vahşi doğada saklanmaya göndermişti. Kendime gelince, ölümümün nişanlım tarafından bir lütuf olarak kabul edilmesinden çok mutluydum, özellikle de beni aramaktan vazgeçmesi için ona bolca teşvik verdiği için. Yine de hemen yola çıkmamız iyi oldu; hayatta olduğuma dair herhangi bir ipucunun onun sarayına ulaşmasını engellemek istiyordum.

Saat erken olmasına rağmen gemiye bindiğimizde tüm köy bizi uğurlamaya geldi, hatta ben vedalaşırken başını Mord'un omzuna gömen küçük Ari bile, herhangi bir yabancının yanında olabileceği kadar utangaçtı.

"Buyur," dedi Aslaug, bana sevdiğim koyun peynirinden bir sepet uzatarak. "Aptalca bir hediye, değil mi? Yaptığın onca şeyden sonra."

Vedalaşmalar ve *teşekkür etmeler* arasında mırıldandım ama artık kimse umursamıyor gibiydi. Lilja ve Margret bana sıkıca sarıldı.

"İşte," dedi Lilja, elime bir sepet tutuşturarak. Bez örtüyü kaldırdığımda düzgünce istiflenmiş beş elmalı tart buldum. "Finn onları sevdiğini söyledi."

"Ah," diye başladım, biraz irkildim çünkü her bir tart bir tuğla ağırlığındaydı. "Çok naziksin ama bunu yapabileceğimden emin değilim..."

"Lütfen," dedi Lilja, gözlerinde çaresizlik parıltısıyla. "Şu ağaç sürekli meyve veriyor. Zaten on yıl yetecek kadar konservem var. Komşular elmalardan o kadar bıktı ki kapıyı çaldığımda saklanıyorlar."

Başımı salladım. Doğal olarak Wendell, tipik peri tarzıyla Lilja'ya çözdüğünden daha fazla sorun yaratan bir "hediye" ver-

mişti. Lilja'nın, onun gücenmesinden korktuğu için tek bir elmayı bile ziyan etmekten korkacağını biliyordum. "Fazlalıkları domuzlara atalım," diye önerdim çünkü bu onun işine gelmezdi.

O kadar dehşete düşmüş görünüyordu ki kendimi suçlu hissettim. "Ya da takas edersin," dedim. "Belki bir denizciyle ya da gezgin bir tüccarla. Karşılığında ne alacağına şaşırırsın." Gerçekten de bu türden yarım düzine hikâye biliyordum; zavallı, uzun süredir acı çeken ölümlü, sıradan bir şey karşılığında sorunlu bir peri yapımı hediye verirdi, ancak bu beklenmedik kullanımları ortaya çıkarırdı. Bazen *bu* hediye daha da harikulade bir şeyle takas edilirdi ve bu böyle sürüp giderdi. Lilja'nın sonunda samanı altına çeviren bir çark bulmasını umuyordum.

Aud'un kucaklaması en uzun olanıydı ve geri çekildiğinde yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Neyse ki Thora ben nasıl karşılık vereceğimi düşünmeden önce yetişti. (İnsan gözyaşlarına nasıl karşılık verir?) "İki şey var," dedi beni omuzlarımdan tutarak. "Birincisi, kendine dikkat et. Akıllı adamlar Halk ile pazarlık yapar. Sadece aptallar onlarla dost olur... ya da senin için o her neyse."

Tanrı yardımcım olsun, yüzüm kıpkırmızı oldu. "Sence ben aptal mıyım?"

"Aramızdaki en akıllılar bile öyle ya da böyle aptaldır," dedi. "İkincisi, ilkbaharda Lilja ve Margret'in düğünü için seni buraya bekliyorum. Torunum insanlara yük olmayı sevmez ama senin orada olman onu mutlu eder, bu yüzden onun yerine ben davet ediyorum."

Gülümsedim. "Elbette, orada olacağım."

"Aferin kızıma." Beni okşadı. "Hadi, git o zaman. Sana posta göndereceğim... ne diyordun ona? Meslektaş denetimi mi?"

"Teşekkür ederim," dedim. Thora ansiklopedimin son bölümünün taslağını okuyup düşüncelerini ve eklemelerini bildireceğine söz vermişti. "Lütfen eleştirilerinizde kibar olma konusunda endişelenmeyin."

Bana göz kırptı ve sonra yüzümde bir gülümseme belirirken beni şaşırtıcı derecede sert bir şekilde itti. "Torunlarımdan biri gibi bir ağzın var."

Elim Poe'nun bana veda hediyesi olarak verdiği küçük biblo-ya giderken, bakışlarım gecenin kıyısında büzüşmüş köye kaydı. Ona *anahtar* demişti ama hiç benzemiyordu, aslında küçük, imkânsız bir kemik sarmalıydı. Bazı ışıklarda saat yönünün tersine, bazılarında ise saat yönünde kıvrılıyormuş gibi görünüyordu. Onu boynumdaki bir zincire takmıştım.

Wendell denizcilere talimat vermeyi bitererek yanımda belirdi ve şekilsiz yüzünde bir gülümseme belirdi. Esrarengiz ellerini düzeltmiş ve boyuna birkaç santim eklemişti ama yine de eski göz kamaştırıcı halinden çok uzaktaydı. "Hazır mısın?" dedi.

Köylüler biraz geri çekildi. Hepsi bu garip, gri perinin gösterişli Wendell Bambleby olduğunu kabul etmişti ama bu durum ondan daha az korkmalarına neden olmamıştı, her ne kadar şimdi takındığı yüz eski, acı verici yakışıklılığından çok daha az korkutucu olsa da.

Kendime gelince, aradaki farkı zar zor fark ettim. Onun güzelliğine hiçbir zaman ihtiyacım olmamıştı ve düşmanlık etme yeteneği de dahil olmak üzere diğer her açıdan değişmemişti ama ben peri diyarında kapana kısılmışken tüm elbiselerimi o dikmişti.

Son vedalarımızı ettikten sonra sallanan güverteye çıktık. Wendell köylülere el sallayarak ve Hrafnsvik'in gecenin karanlığında kayboluşunu hayranlıkla izleyerek zaman geçirdi. Elimden geldiğince çabuk arkamı döndüm ve ne el salladım ne de arkama baktım. Baksaydım Aud ve Lilja'nın gözyaşlarını sildiğini görürdüm. Ayrıca normalde bacasından dumanlar tüten ama şimdi sessiz ve karanlık bir şekilde oturup hayal kuran küçük kulübemizin dış hatlarını da görürdüm. Gölge bir of çekti, bir hata olduğundan eminmiş gibi bana baktı. Gözlerim yaşarmıştı ve Wendell görmesin diye dönerek kolumla silmek zorunda kaldım. *Lanet olsun bu rüzgâra*, diye düşündüm.

Gri-beyaz denize bakarken Lilja'nın elmalı tartlarını göğsüme bastırdım, elim Poe'nun biblosunu sıkıca kavramıştı. Güneş, ışığını ufukta göstermeye başlarken gemi yoluna devam etti.

13 Şubat

Sonuç olarak, genel kurul toplantısını kaçırdık.

Elbette, pek bir önemi yoktu. Wendell üç panele oturdu, dördüncüsüne cazibesiyle girdi ve bir diğerine de *ben* cazibemle girdim. Bitmek bilmeyen akşam yemeklerinden nefret etmeden oturdum; akademisyenlerle tanıdık bir yerdeydim ve hatta bazı sohbetlerimden keyif aldım çünkü bunlar havadan sudan ya da sosyal geleneklerle ilgisi olmayan fikir sohbetleriydi.

Sonra sunum zamanımız geldi. Sahnenin arkasındaki küçük odada volta attım. Yarı açık kapıdan iki kürsüyü ve eski püskü takımları ile elbiseleriyle odaya doluşan akademisyenleri görebiliyordum. Birçoğu paltolarını giymişti çünkü akademisyenleri birleştiren bir şey varsa o da konferans salonlarının sıcaklığından şikâyet etmekti.

Wendell sonunda içeri girdi, diğer akademisyenlerinki kadar sade ama kusursuz bir şekilde dikilmiş siyah takım elbisesinin içinde keskin hatları ve ince zarafetiyle göz kamaştırıcı görünüyordu. Bakışları kibar bir değerlendirmeyle üzerimde gezindi, ancak gülümsemesini bastırdığını söyleyebilirdim. Ben de ona ters ters baktım. Onun diktiği elbiselerden birini giyiyordum

çünkü Paris'te yenisini alacak param yoktu ve Cambridge'teki dairelerimize uğrayacak vaktimiz de olmamıştı.

Eski ihtişamına dönmesi tam iki gün sürmüştü ve bu sürenin çoğunu gemideki kamarasında, aynaya bakarak ve burnunu bir o yana bir bu yana oynatırken ya da uzuvlarını uzatırken kendi kendine mırıldanarak geçirmişti. Korkunç bir süreçti ve eve dönüş yolculuğu sırasında onunla mümkün olduğunca az zaman geçirmiştim.

"Sergilenecekler hazır," dedi Wendell ve ben de başımı salladım. Sahnenin arkasında bizi bekleyen üç sandık vardı; birinde peri pelerininin kalıntıları bulunuyordu, artık fena halde erimişti ama yine de ayırt edilebiliyordu; birinde kralın bana verdiği bir kolye vardı, pelerinin aksine erimeyen buz zincirlerinden oluşan narin bir örümcek ağıydı; sonuncusu ise Krystjan'ın tarlalarından birinden volkanik kayalardan oluşan bir sivri uçtu, içinde doğrudan güneşte kaybolan küçük bir tahta kapı vardı. Kendimi bir sihirbaz gibi hissediyordum.

Wendell bana elini uzattı. Elini tuttum, bunu yaparken biraz ürperdiğimi hissettim ve o da gülümsedi. Son zamanlarda kendisinden özellikle memnun görünüyordu; bu memnuniyetinin kaynağının eski haline dönmesi olduğunu tahmin ediyordum.

"Oldukça büyük bir heyecan yaratmak üzereyiz," dedi, buğulu bir bakışla. "Düşünsene, eğer şimdiye kadar teklifimi düşünüp evet demiş olsaydın, seni Bayan Wendell Bambleby olarak tanıtabilirdik. İkimiz hakkında konuşmayı asla bırakmazlardı."

Ona uzun ve düşünceli bir bakış attım. "Ne?" dedi.

"Çenen. Hâlâ biraz çarpık."

Eli hemen çenesine gitti. "Çarpık değil."

Omuz silktim. "Belki de benim hayal gücümdür."

O çenesini yoklarken ben de kalabalığa baktım; bir araya gelmiş akademisyenler birbirleriyle sessizce tartışıyor ya da eleştirilerini zihinlerinde gözden geçiriyormuşçasına kollarını göğüslerinde kavuşturmuş bir şekilde oturuyorlardı. Derin bir nefes aldım, notlarımı sıkıca kavradım. Sonra sahneye çıktık.

Bu masal İrlanda'nın en eski masallarından biridir ve kuzeybatı bölgelerinde farklı şekillerde anlatılmaktadır. İleride referans olması için buraya eklenmiştir. -E.W.

Altın Kuzgunlar ya da Hizmetçi Kız ve Onun Peri Hizmetçileri

Bir zamanlar İrlanda'nın kasvetli ve dağlık kuzeyinde Burre adında bir krallık varmış ve bu krallık, aralarında yarı Halk olan bir prensin de bulunduğu on iki oğlu ve kızı olan yaşlı bir kraliçe tarafından yönetiliyormuş. Bu prens grubun en genciymiş ve tahtın varisi olma olasılığı en düşük olanıymış; bu nedenle, tipik peri tarzında, yine de oldukça etkili olduğu kanıtlanan dolambaçlı bir yolla şansını artırmaya çalışmış. Kraliçenin, güçlü bir cadı tarafından şans getirmesi için kendisine hediye edilen üç altın kuzgununu doğaya salmış ve bu da ülkede büyük bir üzüntünün yayılmasına neden olmuş. Kraliçenin diğer çocukları kendi aralarında çekişmeye başlamış; bu çekişme hain entrikalar ve suikastlarla sonuçlanmış.

Altın kuzgunlar serbest bırakıldıktan sonra Burre'nin sıradan köylüleri de birbiri ardına talihsizliklerle karşılaşmış. Ekinler çıkmamış ve lanetli çocuklar çoğalmış. Bunlardan biri de fakir bir hizmetçi kadının evlatlık kızıymış. Kız doğal olmayan bir şekilde sakarmış ve gittiği her yere kargaşa götürüyormuş, bu da hizmetçi kadının işini çok zorlaştırıyormuş. Anne ve kızı, tüm çabalarına rağmen hiçbir evi temiz tutamadıkları için işlerinden kovuluyormuş.

Kasvetli bir kış mevsiminde anne ölmüş ve zar zor büyüyen kızını kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakmış. Kasabadaki herkes kızın namını biliyormuş ve kız iş bulamıyormuş. Çaresizlik içinde, kraliçenin kız kardeşi olan bir düşese ait bir şatoya gelene kadar vahşi beyaz dağlara doğru ilerlemiş. Böylesine uzak bir yerde yaşayan düşes ve ailesi her zaman hizmetkâr sıkıntısı çekiyormuş, bu yüzden düşes hizmetçi kızı hemen işe almış.

Düşes hizmetçi kıza basit bir görev vermiş: Mutfağın zeminini fırçalamak, özellikle de örümceklerin yuva yaptığı köşelere dikkat etmek. Ancak bu görev lanetli hizmetçi kız için hiç de kolay değilmiş ve yerleri pırıl pırıl fırçaladığı anda ayağı takılıp baharatlığı devirmiş. Baharatlar her yere dökülmüş ve yeni yıkanmış zeminin nemi ile karışarak güzel kokulu bir çamur oluşturmuş. Hizmetçi kız hemen her yeri yeniden temizlemeye koyulmuş ama işe yaramamış, sanki çamuru bir yerden başka bir yere taşıyormuş. Tekrar kovulacağından emin bir şekilde ağlayarak yatağına gitmiş.

Ama sabah mutfağa girdiğinde düşesi büyük bir mutluluk içinde bulmuş. Mutfak daha önce hiç olmadığı kadar pırıl pırılmış, köşeler bile, her bir örümcek kirişlerin yükseklerindeki lüks ve karmaşık bir ağa yerleştirilmiş. Düşes ve ailesi, hizmetçi kızın zemini yıldız ışığındaki bir kış göleti gibi nasıl bu kadar parlattığını ve mutfağı yeni öğütülmüş bir kokuyla dolduran baharatlara ne yaptığını öğrenmek için yalvarmış.

Hizmetçi kız şatonun *oíche sídhe*'lere, yani küçük peri hizmetçilerine ev sahipliği yapıyor olması gerektiğini fark etmiş. Zeki parmaklarıyla her bir baharat tanesini tek tek toplayıp nefesleriyle kurutuyor olmalılarmış. Kız iyi şansının etkisiyle çenesini kapalı tutmuş.

Günler geçtikçe ailenin hizmetçi kıza duyduğu saygı daha da artmış. Daha önce hiç bu kadar parlak zeminleri, havadan yapılmış gibi saf pencereleri, mis kokulu, tertemiz yatak takımları olmamış. Böyle şeylere sahip olmalarının tek sebebinin, arkasında çamurlu bir iz bırakmadan bir zeminden geçemeyen, el izleri bulaşmadan bir pencereyi açamayan ya da tarlalara ve çamurlu bir su birikintisine savrulmadan dışarıda kuruması için yatakları tutturamayan hizmetçi kızın yarattığı pisliği temizlemek için *oíche sídhe*'nin iki kat daha fazla çalışmak zorunda kalması olduğunu bilmiyorlarmış.

Ama sonra bir dizi garip olay yaşanmaya başlamış. Hizmetçi kız portrelerin tozunu aldıktan sonra, bir şekilde daha önce orada olandan daha fazla toz toplamayı başarmış, ertesi sabah portreler sadece tozdan arınmakla kalmamış, aynı zamanda içlerindeki herkesin saçları taranmış ve kıyafetleri fırçalanıp düzeltilmiş. Hizmetçi kız düşesin köpeklerini yıkadıktan sonra ertesi gün tüyleri özenle toplanmış halde bulmuş. Mobilyaların yeniden düzenlenmesi odaların ve pencerelerin şekil değiştirmesine, katı ve doğal olmayan bir simetriye bürünmesine neden olmuş. En kötüsü de çamaşır yıkamakmış; hizmetçi kız çamaşırları en iyi şekilde yıkadıktan sonra giysiler sadece lekesiz hale gelmekle kalmıyor, aynı zamanda altın iplikler ve fildişi düğmeler çıkarıyor ya da bazen tamamen yeni giysilere dönüşüyormuş; pijamalar gece elbiseleriyle, yün çoraplar ipek çoraplarla değişiyormuş. Eğer hizmetçi kız kümesi temizlerse, tavuklar ertesi sabah gagaları parlatılmış ve tüyleri merhem sürülmüş bir şekilde kendilerinden çok memnun görünüyormuş. Düşes ve kocası hizmetçi

kızı endişeli bakışlarla izlemeye ve onu sık sık çay molası verip uzanması için teşvik etmeye başlamışlar. Yine de onu göndermemişler, aslında, asla ayrılmak istemeyeceğinden emin olmak için maaşını iki katından fazla artırmışlar.

Hizmetçi kız, imkânsız dağınıklıklarıyla *oíche sidhe*'yi delirtiğinden korkmaya başlamış, zavallı yaratıkların düzensizlikten çok nefret ettiklerini biliyormuş. Bunun bir başka kanıtı da çalışırken yüzüne beklenmedik ve nahoş bir şekilde gelen, küçük, görünmez bir paspasla vurulmaya benzeyen ani ıslak şaplaklarmış. Hizmetçi kız, *oíche sidhe*'nin bir gün kendisini öldüreceği korkusuyla yaşıyormuş.

Sonunda hizmetçi kız, yaşlı bir cadının yaşadığı ormana gizlice girmiş ve yardım için yalvarmış. Merhemli tavuklardan biri karşılığında cadı, hizmetçi kızın lanetinin kraliyet ailesindeki en genç prensten kaynaklandığını ve bunu sadece onun bozabileceğini söylemiş.

Neyse ki hizmetçi kız, kraliçe ve tüm çocuklarının yakın zamanda kraliçenin kız kardeşini ziyaret edeceklerini biliyormuş. Hizmetçi kız onların gelişinden bir gece önce mutfak yağıyla yeni lekelenmiş en eski püskü elbisesini alıp parçalara ayırmış ve bunları yere atmış.

Hizmetçi kız sabah uyandığında eski elbisesinin yerinde hayal edilebilecek en güzel ve en tuhaf elbiseyi bulmuş. *Oíche sidhe*'nin gerçekten de çıldırdığı çok belliymiş çünkü elbise kendisiyle çelişiyor, bir an bulanık göl yeşili, bir an okyanus mavisi ya da hasat kahverengisi olmaya karar veriyormuş. Bir Noel ağacı gibi süsler ve kurdelelerle süslenmiş; bunların arasında yabancıların geleceklerini gösteren bir kristal ile minik pençeleriyle ruh haline göre cepten cebe tırmanan canlı bir kirpi de varmış (elbisenin sonsuz sayıda cebi varmış).

Şüphelenen kız elbiseyi giyip aşağıya inmiş. Şato, kraliyet görevlileri ve çeşitli yağcılarla doluymuş, hepsi de önemli bir te-

laş içindeymiş ve gülünç elbisesi içinde herkes onun düşesin bir akrabası olduğunu varsaymış. Hizmetçilerden birine en küçük prensin nerede bulunabileceğini sormuş ve kendisine bahçede olduğu söylenmiş.

Prensi yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle bahçede dolaşırken bulmuş çünkü kanları yarı Halk yarı ölümlü olanlar sürekli bir hoşnutsuzluk halinde yaşarmış; Halk'ın tipik oyunları onları şaşkına çevirirken ölümlülerin uğraşlarını sıkıcı bulurlarmış. Gerçekte, prens sadece yapacak daha iyi bir şey bulamadığı için tahtı ele geçirme planları yapıyormuş.

Prens hizmetçi kıza bir kez bakmış ve tam da umduğu gibi ona anında âşık olmuş. Çoğu genç erkek, paçavralar içinde ve lekelerle kaplı olmadığında ona anında âşık olurmuş çünkü hizmetçi kız güzelmiş, siyah gözleri, soluk altın rengi saçları ve daha koyu altın rengi teniyle garip ama karşı konulmaz bir kombinasyona sahipmiş. Prens, çok sevdiği hizmetçi kızla evlenme niyetini dile getirdiğinde düşes çok sinirlenmiş ama kraliçenin en sevdiği oğluna karşı çıkamazmış.

Düğün gününde hizmetçi kız çok mutluymuş. Evlendiklerinde prense lanetini bozmasını emretmeyi planlıyormuş; eğer bunu yapmazsa, kocası olarak bu laneti paylaşmak, karmaşa ve düzensizlik dolu bir hayata katlanmak zorunda kalacakmış. Hayatının her dönemine musallat olan lanetin yakında bozulacağından eminmiş.

Hizmetçi kız bir bakıma haklıymış. *Oíche sidhe* ona muhteşem bir gelinlik dikmiş ama bu gelinlik aynı zamanda oldukça çılgıncaymış; ceplerinde bir değil sekiz kirpi dolaşıyormuş, ayrıca ters çevrildiğinde peri diyarına açılan bir kapı olan bir korse ve içinde kıkırdayarak servisi bölen bir hayaletin saklandığı bir kuyruk varmış. Düğünlerinden sonraki ziyafette, hizmet eden kız doğal olarak bir sos kabının tamamını üzerine dökmeyi başarmış ve sonunda *oíche sidhe*'yi kendinden geçiren, en iyi el

işlerinin harabeye dönmüş görüntüsü olmuş. Normalde *oíche sidhe*'lerin asla yapmadığı gibi, toz rengindeki buçukluk erkek ve kadınları ortalığa dökülmüş ve peri paspaslarıyla hizmetkâr kıza vurmaya başlamışlar. Hiç kimse ve hiçbir şey onları durduramamış ve düğündeki konuklar yeni prenseslerinin ölene kadar dövüleceğinden korkmaya başlamış. Prens ne zaman gelinini güvenli bir yere çekmeye çalışsa, kirpiler onu ısırıyormuş. Havada altın tüyler uçuşmaya başlamış ve düğündeki konuklar ilk başta buna bir anlam verememiş. *Oíche sidhe*, hizmetkâr kız olgunlaşmış bir erik gibi parçalanıp uzun zaman önce olduğu şeye dönüşene kadar vurmaya devam etmiş, ancak ne kendisi ne de onu büyüten annesi bunu tahmin etmiş: Prensin krallığa kargaşa getirmek için serbest bıraktığı üç büyülü kuştan biri olan altın kuzgunu.

Hizmetçi kız sonunda özgürlüğüne kavuşmuş olarak pencereden dışarı uçarken, *oíche sidhe* ellerini temizlemiş ve gülümseyerek saklandıkları yere dönmüş. Tavukları merhemlemeyi ve pijamaları gece kıyafetine dönüştürmeyi bırakmışlar ki aslında düşes giyecek son bir geceliği kaldığı için sonunda rahatlamış.

Prense gelince, hizmetçi kızın ortadan kaybolması sonunda ona hayatta bir amaç vermiş. Cadılardan ve ona öğretecek herhangi bir Halk'tan büyü öğrenmek için vahşi doğaya çekilmiş. Sonunda kendini bir kuzguna dönüştürmeyi başarmış ve bunun üzerine sevgilisini aramak için uçup gitmiş. İrlanda'nın kuzeydoğusunda, bugün hâlâ altın gelinini aradığı ve yakından dinlerseniz, kuzgunların ciyaklamalarında onun adını duyabileceğiniz söylenir.

Emily Wilde ve
Wendell Bambleby'nin hikâyesi
2. kitapta devam edecek.

Teşekkürler

Muhteşem editörüm Tricia Narwani'ye, harika menajerim Brianne Johnson'a ve Del Rey'deki tüm ekibe çok teşekkür ederim. Nadia Saward ve Orbit'e, Soumeya Bendimerad Roberts ve HG Literary'deki herkese, FairyLoot'tan Anissa'ya, Jenny Medford, Mandy Johnson, Bree Gary ve Becky Maines'e teşekkür ederim.

Alexandra Levick, Jessica Berger ve Writers House ekibi, Kristin Rens ve Lauri Hornik de dahil olmak üzere hem geçmişte hem de günümüzde birlikte çalıştığım ve onlardan bir şeyler öğrendiğim muhteşem profesyonellere teşekkür ederim. Destekleri için arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim.

Son olarak bu hikâyeyi eline aldığın için sana teşekkür ederim, sevgili okur. Umarım bu yolculuktan keyif almışsındır.